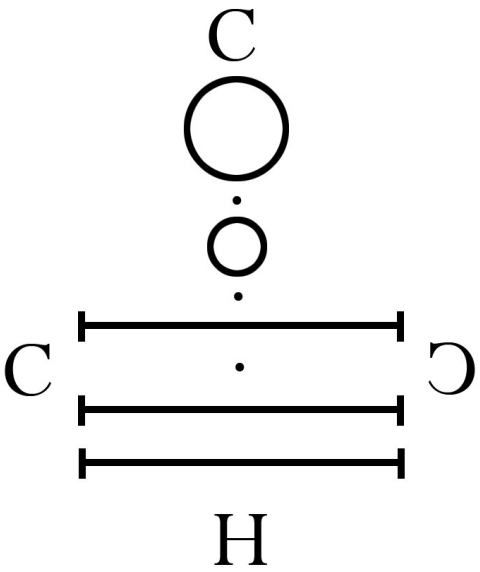
Varoluşun Sırrı

Son Adem
Cafer Gezgez Abdullah

4. BASKI

SON ADEM
VAROLUŞUN SIRRI

Cafer Gezgez Abdullah

İnternet Yayını 2003-2014

Özel Tanıtım Baskısı 29.12.2004

1. Resmi Baskı Ocak 2008
Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
ISBN No: 978-9944-0167-0-4

2. Resmi Baskı Ağustos 2011
Marjinal Basım Yayın Kitap
ISBN No: 978-978-605-3

3. Resmi Baskı Mart 2012
İştirak Yayınları
ISBN No: 978-605-5292-03-4

Cafer Gezgez Abdullah
Bu kitaptaki tüm bilgi ve malzemelerin yayın hakkı saklıdır.
Copyright © 2002-2014
www.sonadem.com
info@caferabdullah.com

Gözden geçirilmiş 4. baskı için hazırlanmıştır; parayla satılmaz!

Bu eserin yayına hazırlanmasında ve
yayımında emekleri geçen
Nurten ÇORAOĞLU, Coşkun BAŞPINAR,
Süleyman GÜLTEKİN, Recep ÖZHAN ve
Serkan YILDIZ'a teşekkür ediyorum.
ALLAH onlardan razı olsun.

Cafer Gezgez ABDULLAH

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ....11

GİRİŞ....12

EVRENDEKİ KOORDİNATLARIMIZ
-KÜMBE-....19

Üçlü Sistem....21

Varlığın Temel Yasaları....23

Kâinat Düzeni....33

GÜNEŞ YUTAN ATEŞ GİRDABI
-SAMANYOLU-....47

Galaksilerin Ham Maddesi....49

Samanyolu....50

Güneş Sistemleri....53

Güneş Sistemimiz....57

YEŞİL GALAKSİNİN MAVİ İNCİSİ
-DÜNYA-....75

Atmosfer I: Hava Küre'nin Oluşumu....77

Yer Kabuğu: Su Küre ve Taş Küre'nin Oluşumu....80

KOKUŞMUŞ BALÇIK
-BEŞER-....96

Cinler I....98

Bitkiler....101

Atomlar I....104

Canlılık....112

Cinler II....125

Ruh I....133

Bedenlerin Şekli....142

İsa I....157

BİR DAMLA SU
-İNSAN-....187

Ana Merkez....189

İlk Adem I....197

Ruh II....205

İlk Adem II....216

Temel Program I....222

Bilinç....227

Uzaylılar....229

İlk Adem III....234
Atomlar II....262
Ahir zaman I....287
ALLAH'IN RUHU
-ADEM-....295
Düşünce Gücü....297
Ahir Zaman II....299
BİR.lik I....303
Kıyamet....320
Ahir Zaman III....335
İsa II....342
Cinler III....360
İnsan Sağlığı....371
Bedene Hükmetmek I....383
Ahir Zaman IV....397
BİR.lik II....405
KAİNATI KUŞATAN ÖLÜMSÜZLÜK
-CAN-....411
Madde Ötesi I....413
İsa III....418
Ahir Zaman V....421
BİR.lik III....466
Madde Ötesi II....475
Allah'ı Bilmek....480
Madde Ötesi III....500
Tabiatta İletişim....506
Ahir Zaman VI....515
Madde Ötesi IV....524
Hac İbadeti....529
Ahir Zaman VII....541
MUTLAK FAİL
-AKIL-....546
Nebiler....548
Bedene Hükmetmek II....550
Atmosfer II....567

SALİHLERİN DUASI
-GÜÇ-.....575
BİR.lik IV.....577
İlk Adem IV.....590
Temel Program II.....593
İsa IV.....597
Mucizeler I.....614
Dört Melek.....616
Allah'ın Gücü.....621
Mucizeler II.....630
BİR.lik V.....633

ÖNSÖZ

01.06.1954 tarihinde Malatya'da doğan Cafer Gezgez Abdullah, Battal Gazi'nin torunlarındandır. Soyu iki koldan Hz. İbrahim'e kadar uzanır.

Allah aşkı, peygamber sevgisiyle yoğrulmuş orta halli bir ailenin yedi çocuğundan biri olan Cafer G. Abdullah, ilkokulu Malatya'da bitirdikten sonra İstanbul'a göçmüş ve yaşamını orada sürdürmüştür.

25 yaşında, önce Doğu Almanya'ya gidip bir süre orada yaşayan Cafer G. Abdullah, daha sonra da henüz iki Almanya birleşmemişken Batı Almanya'ya geçip en son olarak Hannover şehrine yerleşmiş ve Almanya'da işçi ve işveren olarak çeşitli işlerde çalışmıştır.

39 yaşından itibaren geçirdiği dokuz yıllık riyazet döneminden sonra, İslam ahlakına uygun mütevazi bir yaşam tarzı içinde, Allah'ın kendisine açmış olduğu ilimleri tüm dünya insanlığı ile paylaşmak üzere küçük bahçesinde yazıya dökmeye başlamıştır.

Eminiz ki, Cafer G. Abdullah'ın 2002 yılında kaleme alıp tamamladığı "SON ADEM -Varoluşun Sırrı-" adlı bu kitabı; karanlığın örttüğü gerçeklere, henüz ulaşılamamış bilgilerle ışık tutarak, başta bilim insanları olmak üzere, tüm insanlık için eşsiz bir rehber olacaktır. Din ile bilimin ayrılmaz bir bütün olduğunu, din ve bilim dünyasındaki yanılgıları bertaraf ederek ortaya koyan **"Son Adem"**, özellikle son bir asırdan beri dünyayı kasıp kavuran musibetlerin temeline inerek yaklaşan tehlikelere karşı tüm insanlığı BİR.liğe davet ediyor.

Coşkun Başpınar

GİRİŞ

Sevgili insanlar,

Yerlerin ve göklerin ve bunların üzerindeki canlıların yaradılışı ile ilgili ilimler ne cinlere, ne şeytanlara, ne de onlara uyan imansız insanlara verilmiştir. Güneşin karadeliğe dönüşmesiyle dünyanın sonunun (kıyametin) geleceğini ifade eden "bilim insanları" gibi, materyalist görüşe sahip olanların, büyük patlama ve evrim teorisi saplantılarından kurtulamamalarının nedeni budur. İmansız hiçbir insan, yaradılış sırrına asla eremez!

"Ben onları ne göklerin ve yerin yaradılışına, ne de kendilerinin yaradılışına şahit kıldım. Ve hiçbir zaman saptıranları yardımcı tutmuş değilim."[1]

"...O, kullarının önlerindekileri ve arkalarındakileri (yaptıklarını ve yapacaklarını) bilir. Onlar, O'nun ilminden, kendisinin dilediği kadarından başka bir şey kavrayamazlar..."[2]

Elhamdülillah; Cenab-ı Hak bana, iman etmişlerden olduğum için yaradılış sırrını açıp bu kitapta sizlerle paylaşmayı nasip etmiştir.

Cafer G. Abdullah

1 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 51. Ayet.

2 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 255. Ayet.

Hak Tealâ kalemini verdi;
Bir kağıt istedim,
"O sendedir" dedi.
Aldım yazdım Cafer'i...

Öyle bir söz söyle ki,
Sözlerin sultanı ol!..

Öyle bir göz iste ki,
Halikin göreni ol!..

Adem olmak istersen,
Bu aşkın yananı ol!..

Eğer Hak'kı dilersen,
Dertlerin dermanı ol!..

Bismillah cümlesidir illallah...

Uyan gözlerim uyan; seher vaktidir
Sabahın körü deme, rahmet vaktidir
Münkür, Nekir hesabı zordur, verilmez
Gel hesabı burda ver; seher vaktidir

Uyan gözlerim uyan; seher vaktidir
Rahmanın cemalin görme vaktidir
Mahşer, mizan zordur, geçilmez
Gel hesabı burda gör; seher vaktidir

Cafer der; miracı âlâ seher vaktidir
Sonbahar gülün açmış, dürme vaktidir
Sırat Köprüsü nardır, geçilmez
Gel Burak'a bin; seher vaktidir

1.
EVRENDEKİ KOORDİNATLARIMIZ
-KÖMBE-

"Tesadüf" diyen bilim adamı kendini aşamaz;
Her şey bir sistem üzere;
Hiçbir şey gayesiz oluşmaz...

"Ben insanı kendi suretim üzere yarattım."[3]

"Beni gören gerçekten Hak'kı görmüştür."[4]

"Ademe kendi ruhumdan üfledim."[5]

Bu ayetlerle hangi mânâya işaret ediliyor; insan ne için yaratılmış; "kâinat" ne demek; "her şey" dediğimizin aslı nedir?..

Kâinat, yaşadığımız evren zannedilmiş. Halbuki KÂİNAT;

MADDE ÜSTÜ,

MADDE,

MADDE ÖTESİ'nin birliği olan üçlü bir sistemdir.

MADDE ÜSTÜ, bizim geldiğimiz yer olan **"Bütünsel Akıl"**dır; sonsuzluk, sınırsızlık içerir; bilinmezliktir. Madde üstünde fizik kanunları yoktur. Madde ile hem iç içedir hem de ondan ayrıdır. İnsan için asıl "sır" olan, madde üstüdür. Buraya, dünyadan gelip geçen çok az insan ulaşmış; onlar dahi kapasiteleri kadarını bilmişlerdir. Burasının "A" ile "Z" arasındaki harflerle anlatılması imkânsızdır, çünkü burada harfler sonsuzlaşır.

3 Tevrat , Eski Ahit, Tekvin, Bap 1/27

4 Buhari Tabir 10; Müslim Rüya 2; Darimi Rüya 4
bkz. İncil, Yuhanna, 14/9

5 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 72. ayette bu mânâ yer almaktadır.

MADDE, yaşadığımız sınırsız evrendir ve sonsuz alemleri içerir; ne içi ne de dışı vardır; kendi kanunlarına göre yaşar. Bunlar da bizim "fizik kanunları" dediğimiz kanunlardır.

Ebedî yaşayacağımız yer olan MADDE ÖTESİ de sonsuz, sınırsızdır; sayısız evrenlerin iç içe olduğu, hiçbir insan aklının kavrayamayacağı yaşamları içerir. Madde ötesinin de kendine has kanunları vardır.

İşte "kâinat" denen bu üçlü sistemde, "madde üstü", "madde" ve "madde ötesi" bir bütündür, ayrı değildir. Örneğin, bir bardağın üçte birini sıcaklığı doksan derece olan suyla doldurup, üzerine çok yavaşça yine üçte bir oranında altmış derecedeki çay demini ilave ettikten sonra, kalanına da on derece sıcaklığında su katılırsa görülür ki, üst üste üç katman, sonra aynı ısıya gelseler dahi, bardak sarsılmadığı müddetçe birbirine karışmaz.

Yaşadığımız dünyada da üçlü bir sistem hakimdir: İnsan, Hayvan, Nebat.

İnsan ya ayaktadır, ya oturuyordur ya da yatıyordur. İnsanın başı diktir, hayvanın başı yatıktır, ağacın başı ise yerdedir. Bir somunu bir cıvataya takmaya kalktığımızda ya küçük, ya tam ya da büyük gelir; var mı dördüncü ihtimal?

HAVA-TOPRAK-SU üçlü bir bütündür; GÜNEŞ bu üçlüden ayrıdır, dördüncüdür ve yaşam için gereklidir.

İNSAN-HAYVAN-NEBAT üçlüsü dünyaya aittir; ADEM bu üçlüden ayrıdır, dördüncüdür ve kâinatın özüdür, AKIL'dır.

İnsanın hür kalması için kâinatı tanıması gerekir; onun için de Akıl'a ihtiyacı vardır. İnsan, doğduğu andan, akıla ulaşana kadar karanlıkta yaşar. Nasıl ki Güneş doğunca hayat başlar, aydınlık olur; batınca uyku başlar; işte akıla ulaşamamış insan da karanlıkta uykudadır. İnsan ne zaman kendini bilir, o zaman uyanmış ve akıla kavuşmuş olur.

Varlığın aslı; CAN, AKIL, GÜÇ'tür.

GÜÇ olmadan CAN hareket etmez. Meselâ su, güç yoksa kıpırdamaz, olduğu yerde kalır. Suyun canlılığı, onu hareket ettiren güce bağlıdır. Aynı şekilde, toprak ve havanın canlılıkları da onların hareketliliğini sağlayan güce bağlıdır.

Peki AKIL?.. Akıl, gücün hem yansımasıdır hem de aynısıdır. Çünkü bütün canlılara şekil veren, hem akıl hem de candır. Demek ki, bu üçü birdir ve BİR.liği meydana getirir. İşte çokluk sandığımız her şey bir bütündür, TEK.tir.

"A" harfi, varlığa ve birliğe işaret eder. "0 (SIFIR)" rakamı sonsuzluğa ve yokluğa işaret eder. "H" harfi de çokluğa işaret eder ki, izafîdir.

Bütün harfler A'dan çoğalmıştır. İşte biz, A harfinden Z harfine kadar olan harfler sıralaması içinde hapis kaldığımız için, varlığın aslını göremiyoruz. Bizim kişisel aklımız, bu harflerin birleşip meydana getirdiği kelime topluluğudur. Kim ne kadar çok kelime biliyorsa ona o kadar "akıllı" deriz. İşte bu, bütünsel aklın zahirdeki yansımasıdır, gölgesidir.

"Her şey çift yaratılmış" deniliyor. Aslında, her şey iki ZITtan meydana gelir. Zıt da zıtlardan meydana gelir. Her şey zıttı ile bilinir. Şayet bir nesnenin, bir olayın (her ne olursa olsun) zıttı yoksa o nesne anlaşılamaz.

İKİ ZIT OLMADAN
EVRENDE HİÇBİR ŞEY MEYDANA GELMEZ.

Burada YARADILIŞ SIRRI yatmaktadır. Çünkü yaradılış sırrı, iki zıttın birleşip üçüncü mânâyı ortaya koymasıdır. Şayet bu sırrı anlarsak aslımızı tanır ve görünmeyen güce ulaşırız. Bulunduğumuz güneş sisteminin hapsinden çıkar, çevremizdeki diğer adem toplulukları ile iletişim kurar, evreni tanımaya başlarız. Nereden geldik; neden buradayız; nereye gideceğiz?.. Bu ilimleri öğrenir, ona göre yolumuzu çizeriz.

Bugün bilginler, “Evrende şu kadar milyar galaksi var” diyorlar. Onların gördükleri o kadar... Örneğin, evinden hiç çıkmamış bir insan, dünyayı penceresinden gördüğü kadar sanır. Veya Everest Tepesi’nin zirvesine çıktık, dürbünle baktık; sınırlı bir mesafeyi görürüz, gerisi sislidir. Orada, “Dünya gördüğümüz kadardır” diyebilir miyiz?..

İşte bizi yanıltan, madde gözdür. Evrene teleskoplarla da baksak, bakan göz madde. Bizim madde beynimiz, madde gözümüze tabi. Değerlendirdiklerimiz, madde gözümüzün gördüklerine göre değişir. Bu da bizi kısıtlı ve kısır bir anlayış içine hapseder. Gördüklerimiz bizi aldatıyor; bunu fark etmek zorundayız. Halbuki maddeye bağlı görüşümüzün, bizim için AKILa ulaşma yolunda bir engel değil, bir vesile olması gerekir.

Peki, gerçek mânâda “gören” kim? Göz mü? Gören beyin, göz bir alettir. Aslında, “beynimiz” dediğimiz et parçası da bir alet. Göz ve beyin madde, dolayısıyla görünen de madde. Çünkü madde, sadece maddeyi görür.

Peki, “ben” veya “biz” dediğimiz zaman neyi kastediyoruz? Madde bedeni mi? Sen gerçekten bu madde beden misin? Hayır! Senin aslın, beyin üstü bir varlıktır. Sen kendini tanımıyorsun, o yüzden kendini et-kemik beden sanıyorsun. Beyni açıp baktık, et parçası; vücut, et parçası. Koku alıyoruz, konuşuyoruz, duyuyoruz.

Et parçası nasıl olur da bunları yapabilir? Ayrıca düşünüyoruz. Et parçası hiç düşünür mü? Pek tabi düşünmez; düşünen biziz. Peki, biz kimiz?..

Milyarlarca güneş sistemini barındıran bir galakside yaşıyoruz. Sınırsız bir ilim hazinesi içerisinde yüzüyoruz; bunun farkında mıyız? İlk ademden günümüze kadar geçen zamanda geldiğimiz yer neresi? "Teknoloji" dediğimiz icatlarımız bizi tatmin etti mi? Gayet tabi teknolojik ilerlemeler de gerekli; ancak zaman lehimize değil, aleyhimize çalışıyor; bunun farkında mıyız?

Bugün, maddenin temel taşlarının atomlar olduğu biliniyor ve maddenin aslına ulaşmak için atomlar ve diğer parçacıklar araştırılıyor. Peki bunları mükemmel şekilde düzenleyen ve hareket ettiren güç?.. İşte burada bilim, tek yönlü hareket ettiği için[6] duvara çarptı, çünkü o güç, madde gözle görülmez. İşte bu duvarı aşmak için insanlığa bir rehber gerek.

Ne için var olduğumuzu göz ardı etmişiz. Hâlâ çocukluğumuzu yaşıyoruz. Çocukken küçük oyuncaklarla oynuyorduk; büyüdük, büyük aletlerle oynuyoruz. Oynadığımız aletler de bedenimiz gibi taş-toprak!..

Kendimizi tanımıyoruz; bu da bizi dünyadaki asıl gayemizden alıkoyuyor. Kendimizi et-kemik madde beden zannediyoruz. Madde

6 İlahi yasaları göz ardı edip, sadece maddeye dönük araştırmalar yaptığı için...

beynimizi aşamadığımız için evren ve kâinat ilminden mahrum kalmışız. Örneğin, yaşadığımız dünya üzerinde çevremize bakınca çeşitli renkler görüyoruz, ama bu renklerin nasıl meydana geldiğini bilmiyoruz.

Madde gözümüz bu renklere göre programlanmış. Halbuki madde renksizdir, güneş renksizdir, galaksi merkezi renksizdir. Renk, temelde, galaksi merkezlerinden yayılan maddelerin, galaksi merkezlerini çevreleyen perdelerden süzülmeleri sırasında meydana gelir. Aslında her galaksinin bir temel rengi vardır. Bu temel renk, galaksi merkezlerinden yayılan elementlerin, galaksi merkezlerini çevreleyen son perdelerden geçtikten sonra aldıkları, benim "SEFTENNİ" adını verdiğim, halin rengidir.

Daha ayrıntılı anlatacak olursak:

Örneğin, Samanyolu'nda merkezin etrafını sarmalayan üç perde var. Galaksi merkezinden çıkan elementler, bu perdelerden geçerken terbiyelenir. Şöyle ki;

Merkezde, merkezin dışından içe doğru ilerleyen elementlerle, içinden dışa doğru ilerleyen elementlerin en son çarpışmalarından oluşan daha başka elementler, belli bir ısıyla merkezin dışına çıkar. Galaksi merkezinden çıkan bu elementler, merkezi çevreleyen birinci, ikinci ve üçüncü perdelerde süzülürler. Süzülerek ve renk değiştirerek üçüncü perdeye kadar gelen bu elementler, en dış

perdeden (üçüncü perdeden) geçerlerken başka hale dönüşüp son kez renk değiştirirler. İşte galaksi merkezinin üçüncü perdesinden, belli bir ısının meydana getirdiği hızla yayılan, galaksimizin temel rengidir.

Seftenni, her galakside farklıdır, yani izafidir ve bizim galaksimizde yeşildir. Aslında ben bunları basite indirgeyerek anlatıyorum, çünkü bu kitaptaki gayemiz seftenni gibi ayrıntıları değil, "YARADILIŞ SIRRI"nı anlatmaktır. Ama daha önce bazı şeyleri, ayrıntılara takılmadan kabaca anlayıp tamamen daralmış beyinlerimizi genişletmemiz gerekiyor.

Seftenninin, merkezin etrafındaki üçüncü perdeden galaksi sınırlarına kadar yayılışı çok hızlıdır.

EVRENDE EN BÜYÜK HIZ,
SEFTENNİ HIZI, YÂNİ RENK HIZIDIR.

Galaksimizde yıldızlar arasındaki tek renk, bizim seftennimizin rengi olan yeşildir. Biz bu rengi, içinde olduğumuz için göremiyoruz. Eğer galaksimize dışarıdan bakabilseydiniz, galaksimizin yeşil olduğunu görebilirdiniz; diğer galaksilerin renklerini görebildiğimiz gibi.

Bizim galaksimizden yayılan seftenni (yani yeşil renk), dünya atmosferinden geçtikten sonra okyanuslara çarpar; suyun halinden

dolayı maviye döner. Daha doğrusu, çarpmadan dolayı hız kırıldığı için mavi rengi alır. Okyanusların yeryüzünde geniş yer kaplamasından dolayı, okyanuslardan yansıyan mavi renk, gökyüzünün mavi görünmesine sebep olur. Yani gökyüzü, mavi rengini okyanusların şavkından alır.

Toprağa gelince... Toprağın oluşumu sırasında çeşitli haller meydana geldi. Tek olan temel renk, hem doğrudan hem de okyanuslardan gökyüzüne, gökyüzünden de çeşitli hallerdeki toprağa çarparak farklılaşır. Böylece tek olan renk çoğalır. Her nesne, kendi haline göre ayrı renkte gözükür. Bu arada, atmosferden giren seftenni, yeryüzüne çarptıktan sonra hâl değiştirir, tekrar atmosfere yönelir. Ancak atmosferden çıkamaz, çünkü hızı kırılmış ve tek olan renk çoğalmıştır. Yasalar gereği, atmosfer onları tekrar yeryüzüne yöneltir.

Atmosferin, yeryüzünden yansıyan renkleri atmosfer dışına bırakmayışının bir diğer nedenine gelince: Eğer o renkler atmosfer dışına çıkmış olsaydı, diğer güneş sistemlerine ulaşır ve oralarda renk kaosunun oluşmasına neden olurlardı. Bizim galaksimizin yeşil seftennisinin dahi bizim galaksiden dışarı sızması mümkün değildir. Galaksimizin seftennisi, galaksimizi kuşatan perdelerle galaksimizin içine hapsedilir ve böylece diğer galaksilerde renk kaosu oluşmaz.

Hiçbir nesne kendi kendine hareket etmez; mutlaka ikinci bir gücün müdahale etmesi gerekir. Örneğin Güneş, okyanuslardaki suları ısısı ile etkileyerek başka bir hale çevirir. Bu, buharın görünmeyen bir halidir. Atmosfer ile yer arasında üç önemli tabaka vardır. Okyanuslardan kalkan su, buhar halinde birinci tabakaya yükselir, buraya çarpar, birikir, sıkışır, yani yoğunlaşır ve dönüş yapar; "bulut" olarak açığa çıkar.

Bizim "rüzgar" dediğimiz havanın gezişinde, Güneş'teki patlamaların çok önemli rolü vardır. Güneş'teki patlamaların etkisi ekvator bölgesine dikey vurduğu için, ekvator bölgesindeki havayı hem güneye hem de kuzeye doğru harekete geçirir; kaydırır. Meselâ, şimdi kuzey yarım kürede kış, güneyde yaz... Kuzey yarım kürede, güneyden havanın sevk ettiği bulutlar, kuzeye doğru yolculuk yaparlar. Güneyden gelen hava sıcaktır. Kuzeye doğru ilerleyen sıcak hava kuzey kutbuna ulaşır, soğur ve aynı istikamette ama bu sefer, kuzey kutbundan güneye doğru ilerlemeye devam eder. Sonra, kuzeye doğru yola çıkmış ve henüz kuzey kutbuna ulaşamamış sıcak hava kütlesiyle karşılaşır. Eğer güneyden gelen sıcak hava kütlesi, kuzeyden gelenin aksine bulut yüklü ise bu durumda, kuzeyden gelen bulutsuz olduğu için daha süratlidir. Bu da daha süratli (yani daha güçlü) olan soğuk havanın, sıcak havayı kıvırmasına neden olur. Bu kıvırma hali, belli bir süre sonra ısıyı dengeler. Böylece, kış

ise “kar” oluşur; ilkbahar ise “yağmur” oluşur vs. Aslında, ısı dengelendikten sonra ilk oluşan sudur; fakat eğer hava çok soğuksa kıvırmayla oluşan su havada donar ve yeryüzüne “dolu” şeklinde iner. Hava daha da soğuksa bu ilk oluşan sudan, yeryüzüne inene kadar kar oluşur. İlkbahar veya yaz aylarında, kuzeyden gelen soğuk hava dalgasının önüne kattığı bulutlarla güneyden gelen başka bir bulut yüklü soğuk hava dalgasının karşılaşması, ısıları ve hızları aynı ise çarpışma şeklinde olur. Bu çarpışma sonucunda ısılar ve hızlar (yani güçler) dengeli olduğu için kıvırma olmaz ve bundan dolayı çok büyük bir gürültü ve elektrik, yani “şimşek” meydana gelir.

Bir de güneyden ve kuzeyden gelen hava dalgaları bulut yüklü değilse, ki şöyle:

Asya ve Amerika büyük kara parçalarıdır. Yüksek dağlar hava kütlelerini etkiler, bir nevi mıknatıs gibi iterler. Pek nadiren bu hava kütleleri Atlas Okyanusu’na doğru kayarlar. Hızları eşit iki kütle eğer birbirleriyle karşılaşırsa sürtüştükleri yerde, havada ve okyanusta uçak, gemi vs. ne varsa bir anda parçalanır. Bu olaya rast gelen biri, uçağın veya geminin bir anda parçalandığını görür ve nedenini bir türlü anlayamaz; aslı budur.

“Hortum” dediğimiz olaya gelince: Güneyden kuzeye doğru ilerlemekte olan sıcak hava dalgasının diyelim ki hızı 300 km/h;

kuzeyden güneye doğru ilerleyen soğuk hava kütlesininki de 250 km/h. Bunlar birbirleriyle karşılaştığı zaman, birbirlerinin arasında bir sürtüşme meydana gelir ve hızı daha yüksek (yani daha güçlü) olan, diğerini kıvırmaya başlar. İki zıt nesne değil de aynı nesne olmalarından dolayı bir süzülme meydana gelmez, yani üçüncü bir nesne oluşmaz ve göbek boş kalır. Tabana kadar bu boşluk açılırsa yerde önüne geleni savurur, atar. Hız dengeleninceye kadar, göbeğin içine rast gelenler asansördeymişler gibi yukarı doğru çıkarlar. Hızın dengelenmesinden sonra, yerden taş-toprak vs. ne çekilmişse hepsi tekrar yere yağar. Okyanuslarda meydana gelen hortumlar, güçlerinin bittiği yerlere tuzlu su, balık vs. yağdırırlar. Bu olayın büyüğü, okyanuslarda ve Amerika Kıtası'nda olur; diğer kıtalarda da küçükleri olur. Ekseriyetle aynı yerlerde olurlar. Amerika'da oluşlarının sebebi, Amerika'nın Asya'dan daha küçük ve Asya'daki dağların etkisinin büyük olmasıdır.

Peki bu olayı insan engelleyebilir mi? Evet, engelleyebilir. Ancak bu, konumuzun dışında ayrı bir ilimdir.

Bir de güneşten kopup gelen atomik ısı zerrecikleri, hava atomlarının üst sarmal zerrelerini içe doğru kıvırıp kendi hızlarına çıkarmasından dolayı akıma geçer, rüzgar oluştururlar.

Hava kütlelerini oluşturan zerreciklerin dönüş hızları, güney ve kuzey kutbundan geçerken çok düşer. Bu hava kütleleri

kutuplardan ekvatora hareket ederken, dönüş hızlarına göre kümeler oluştururlar. Bu kümeler, bir merkezin etrafında aynı hızda dönen zerrelerin birikmesiyle meydana gelir ve dönen bir disk şeklini alırlar. Yerden yaklaşık 15 km yükseğe kadar, yani bulut tabakasına kadar olan hava içerisinde su zerrecikleri de karışıktır. Su zerrecikleri bu kümelere karışınca, yoğunlaşma meydana gelir. Su zerreciklerinin dönüş hızı hava zerreciklerinin hızına eriştiği zaman donup kristalleşirler. Bu kümelere bir de yerden veya Ay'dan ışık yansırsa, o zaman uçan daire şeklinde görünürler. Bu küme, daha sıcak bir hava kütlesiyle karşılaşması halinde bir anda dağılır. Bu olaya şahit olanlar, gördükleri bir ufonun aniden gözden kaybolduğunu zannederler.

Bugün, “ufo” denilen cisimlerin yüzde seksen gibi büyük bir oranının casus uyduları olduğu bilinmektedir. Açıklanamayan yüzde yirmilik gibi bir oranın arkasındaki gerçek ise yukarıdaki oluşumdur.

Eskiler “kader” demişler; bizler de “program” diyelim. İkisi de aynı mânâya işaret eder. Kâinat, ezelî ve ebedî programlanmıştır. Bizler ve diğer alemlerdekiler bu programın uygulayıcılarıyız. Örneğin, bir arsaya bir bina yapılacak. Binanın plânını bir mimar çizer; böylece binanın nasıl olacağı bu plânda belirlenir. Aslında, bina yapılan plânla bitmiştir. Farz edelim; plânı yapan mimar, plânı müteahhide vermiş, çekmiş gitmiş. Arsada henüz bina yok.

Müteahhit başlamış binayı yapmaya. Görenler, o binayı müteahhidin yaptığını sanır; halbuki, müteahhit sadece o işin uygulayıcısıdır. İşte, kâinat düzeni de aynıdır.

Bizim düşüncelerimizde yanlışlık ve kaos olabilir, fakat düzende hiçbir yanlışlık olmaz. Bizler, şu an yedi milyar insan olarak yaşadığımız bu mavi dünyada bile çeşitli huzursuzluklardan dolayı anlaşamıyoruz, kaos yaşıyoruz, fakat bulunduğumuz galaksiye bir bakalım: Milyarlarca güneş sistemi, kaos olmadan muazzam bir düzen içinde hareketlerini sürdürüyorlar. Demek ki, düzensizliğin asıl kaynağı bizim anlayışımız, daha doğrusu anlayışsızlığımız.

Bu madde evrende gözünü açan insan, kendi özünden habersiz olduğu müddetçe her şeyi gördüğü ve duyduğu kadar sanır. Her asırda özüne ulaşan kişiler çıkmıştır ve bu kişiler, insanlığın bulunduğu ilim düzeyinden daha ileriye sıçrama yapmasına vesile olmuşlardır. Ancak, içinde yaşadıkları asrın insanları onlara karşı çıkmışlar, hatta onları delilikle suçlamışlardır. Ne var ki, geçmiş devirlerde "hayal" denenlerin bir kısmı, bugün gerçek oldu. Ama bununla beraber, geçmiş asırlardaki yaşam biçimleri de sonraki asırlarda hep yadırganmıştır. Bunun sebeplerinden biri, sistemin ileri doğru gitmesidir. Sistemin geriye gitmesi söz konusu olamaz. Diğer bir sebebi ise, bugüne kadar evren ve yaradılış hakkında tatmin edici

bir ilmin ortaya konmamış olmasıdır. Çünkü her şeyin bir vakti var; vakti gelmeden hiçbir şey olmaz.

Değerli insanlar, benim evren ile ilgili açıkladığım ilimler, bugüne kadar ne Amerikalı ne de Avrupalı bilginler tarafından açıklanmıştır. İmansız olmaları, onları gerçeklerden perdelemiştir. Özellikle son yıllarda kısır bir "big bang" şartlanmasını aşamadıkları için hakikatten gittikçe uzaklaşmaktadırlar.

Bilim insanları, "Evren büyük bir patlamadan meydana geldi" diyorlar. Bu, uygun olmayan bir varsayımdır. Şayet patlama olsaydı, dağılan parçalar kıvrılmadan, yani galaksileri ve güneş sistemlerini meydana getirmeden, aldıkları hız üzere yolculuk yaparlardı. Çünkü, evrende Dünya içerisindeki gibi bir sürtünme yok. Bu yüzden, bir patlamayla uzaya saçılan parçaların kıvrılmaları, evren yasalarına aykırıdır.

Big'den imiş, bang'dan imiş;
Zerre bile Hak'tan imiş.
Bu evrenin ilk doğumu;
Sanma ince surgdan imiş.

Evren bir incir ağacı;
Tohumu çekirdeği.
Evren yürümektedir;
Daha emeklemektedir.

Sanma ki evren ayrı;
Sen de evrenden gayrı.
Balıklar gibi olma;
Denizi boşa sorma.

Cafer, evreni sordu;
Aradı, kendinde buldu.
Cümle ledünni ilmi;
Kendi Öz.ünde gördü.

Evrenin sebebi açıklanamayan bir patlama ile oluştuğunu, canlılığın tesadüfler ile meydana geldiğini düşünmek büyük yanılgıdır. Bir insanı ele alalım: İnsan, yaşamını gerçekten kendisi mi belirliyor? Ana rahminde kaşımızın şekli, gözümüzün rengi, boyumuzun uzunluğu, cinsiyetimiz, güzelliğimiz veya çirkinliğimiz, akıl seviyemiz bizim isteğimize göre mi belirlendi? Bize mi soruldu, "Nasıl olsun" diye? Kim belirledi bunları? Bir domates fidesi devamlı domates veriyor. Yanına patlıcan fidesi dik, o da devamlı patlıcan veriyor. Aynı toprağı, aynı suyu içiyorlar, aynı havayı soluyorlar. Bunların oluşumu bir programa tabi değilse, kör bir tesadüf ise neden domates fidesinden bazen de patlıcan oluşmuyor?..

Şuraya çok dikkat edilmesi gerekiyor. Ne madde evrende ne de kâinatta bilinçsiz asla bir şey oluşmaz. Basit bir evin plânı bile aylar önceden çizilip hazırlanmıyor mu? O plânı hazırlayan bilinç

değil mi? Kâinatı görebildiklerimiz ile sınırlıyoruz. Her şeyi maddeden ibaret sanıp madde bedenlerimizin zevkine düşüp üst akıl olduğumuzu unutuyoruz. Böyle yanlış saplantılara kapılmak, kâinatta üst akıla sahip olduğumuzu göz ardı ederek yaşamak bize yakışmıyor.

Ayrıca, "Zıttı olmayan tek bir yapı patladı" deniyor. Tek, kendi kendine patlamaz; tekten yeni bir şey meydana gelmez. Örneğin, erkek ve kadın yapı olarak iki zıt. Bunların birleşmelerinden çocuk meydana gelir. Erkeğin erkekle birleşmesinden, zıttın olmamasından dolayı çocuk meydana gelmez. Toprakla su birleşince nebat meydana gelir. Galaksiler de iki zıttın birleşmesinden meydana gelmiştir.

Galaksimiz Samanyolu, bilim insanlarının iddia ettiği gibi merkezden dışa genişleyerek değil, aksine içe doğru büzülerek dönüyor. Bizim Güneş de dahil, içindeki bütün yıldızlar galaksi merkezine doğru yolculuk yapıyor. Yani Güneş, galaksi merkezine yaklaşıyor. Bilginlerin savunduğu, "evrenin büyümesinden dolayı galaksilerin birbirlerinden uzaklaştıkları" görüşü doğru değildir. Komşu galaksilerin bizden sürekli uzaklaşıyor gibi görünmelerinin sebebi, hem bizim galaksimizin hem de o galaksilerin devamlı içe doğru büzülmeleridir.

Bizim galaksimiz spiral bir yapıdır ve aynen kendisine benzeyen başka bir spiral yapının içerisinde yer almaktadır. Bu spiral yapı, bizim galaksimizden başka, irili ufaklı milyarlarca galaksiyi kapsar ve merkezi, aynen galaksi merkezlerinin yıldızları yuttuğu gibi galaksileri yutar. İçinde milyarlarca galaksiyi barındıran bu spiral yapı, yedi boyutlu bir üst yapı içerisinde yer alır. Her boyut bir merkez hükmündedir. Dolayısıyla yedi boyutlu bu yapıya, "Yedi Merkez Yapı"[7] demek uygun olur:

"Görmediniz mi, nasıl yaratmış Allah yedi göğü; uygun, tabaka tabaka."[8]

Bunların arasında en küçüğünün, bizim galaksimizin de içinde bulunduğu "birinci merkez" olduğunu ve onun da yaklaşık bir trilyon galaksiyi barındırdığını; birinci merkezin de içinde bulunduğu bir üst merkez olan "ikinci merkez"in, her biri birinci merkez kadar büyük ve kalabalık olan yaklaşık üç trilyon galaksiyi barındırdığını; "üçüncü merkez"in ise her biri ikinci merkez kadar büyük ve kalabalık olan yaklaşık dokuz trilyon galaksiyi barındırdığını; bu şekilde "dördüncü, beşinci, altıncı ve yedinci merkez"e kadar galaksilerin büyüklüklerinin ve sayılarının arttığını düşünebilirsek, bunların hepsini kapsayan Yedi Merkez Yapının,

7 Yedi Sema

8 Kuran, 71/Nûh Sûresi, 15. Ayet.

hiçbir beynin kavrayamayacağı muazzam bir büyüklüğe sahip olduğunu anlarız. Ne var ki, o muazzam Yedi Merkez Yapı ve onun gibi katrilyonlarcası, evrende bir hiç hükmünde bile değildir. Zira, bizim Yedi Merkez Yapı'mız, bir incirin içindeki binlerce çekirdekten sadece bir tanesi gibidir ve evrende sayısız incir ağacı mevcuttur, iyi anla!..

Allah baki, alem fani sanırdım;
Bakide fani görünen sensin.

Kendim küçük, seni büyük sanırdım;
Küçüğe büyüğe bürünen sensin.

Alemi görünen, gören arif sanırdım;
Varlıkta gören, görünen sensin.

Kebap oldum, mangallarda kızardım;
Mangalda kebaba bürünen sensin.

Gezdirdin iki cihanı ebedî bana;
İki cihanda gören, görünen sensin.

Allah ayrı, Cafer gayrı sanırdım;
Cafer'de konuşan, görünen sensin.

Yedi Merkez Yapı'ya bir bakalım: Ben, Yedi Merkez Yapı'nın adını "KÖMBE" koydum. Biz, Kömbe'nin, yaklaşık bir trilyon galaksiden meydana gelen birinci merkezinin içindeki bir

galaksideyiz. Çevremize bakıyoruz; görebildiğimiz kadarını tüm evren sanıyoruz. Bu da bizi yanıltıyor. Bugüne kadar tespit edilen galaksiler, "Birinci Kömbe Merkez"deki yaklaşık bir trilyon galaksinin sadece bir kısmıdır. Evren söz konusu olunca Kömbe, bir galaksi hükmünde bile değildir. Evren, sonsuz, sınırsızdır. Şayet evrenin sonu varsa, evrenin bittiği noktadan sonrası ne o zaman?.. İşte, beyinlerinizi böyle varsayımlarla bloke etmeyin, geniş düşünün! Evren, sayıya gelmeyecek türde ve adette galaksiler yüzdürmektedir. Bütün galaksiler birbiriyle bağlantılıdır.

İçinde yaşadığımız mavi dünya, güneş sistemimize bağlıdır. Güneş sistemimiz ise, milyarlarca güneş sistemini barındıran Samanyolu Galaksisi'nin içinde yer almaktadır. Samanyolu ise, kendine benzer bir trilyona yakın galaksiyi kapsayan Birinci Kömbe Merkez'in içinde yer almaktadır. Kömbe'de ise, birinci merkezle beraber toplam yedi merkez vardır.

"Kıyamet" dediğimiz olay, Yedi Kömbe Yapı'nın bozuşumu ve dönüşümüdür. Nasıl ki bir insan bedeni vakti gelince bozuşup (ölüm) ham maddeye dönüşüyorsa, sonsuz sınırsız madde evren içerisindeki sonsuz sayıdaki alemler de bozuşur ve başka alemlere dönüşür.

Bizim galaksimizin göbeği, ölçülemeyecek derecede büyük bir ısıya sahiptir ve özü siyahtır. Dış, şu an zahirde, düşük ısı

kaplamalarından ve yüzeydeki çarpışmaların şavkından dolayı açık renkte gözükmektedir.

Birinci Kömbe Merkez'in ısısı galaksiden daha yüksektir; rengi farklıdır. Birinci Kömbe Merkez, bizim galaksi de dahil, içindeki tüm galaksileri teker teker girdap gibi yutar ve bunların hepsini yuttuktan sonra, diğer altı merkezle birleşir ve böylece Yedi Merkez Yapı tamam olur. Yedi merkezin birleştikten sonraki halini normal bir beyin hayal edemez. Yedi merkez, birleştikten sonra hâl değiştirecek; başka hale dönüşüp varlığını o hâl üzere sürdürecek.

Yedi merkezli Kömbe'den başka sayısız yapılar mevcuttur ve özellikleri ve büyüklükleri Kömbe'den çok farklıdır. Bizim Kömbe, evrende bir ivez büyüklüğünde bile değildir ve diğer yapıların içinde en küçüklerindendir. Diğer yapıları anlatabilmem asla mümkün değil, dil yetersiz kalır; benzerleri yok ki kıyas yapabilelim. Zaten onlar bize lazım değil. Biz önce kendimizi tanıyacağız, sonra çevreyi, daha sonra sistemi tanımaya başlayacağız. Kendimizi tanımadan, "Nereden geldik; neden buradayız ve nereye gideceğiz; nebat ve hayvandan farkımız ne?" gibi soruların cevabını asla bulamayız.

"Evren" denilen yapının, ezelden ebede programı (yani kaderi) yazılıdır. Evrenin ne ezeli ne de ebedi bilinir, çünkü sonsuzluktur. Bilginler şunu çok iyi bilirler: Neyi araştırırsan araştır, karşına çıkan

sorunun cevabını bulduğunu sanırsın, fakat bu defa da başka bir soruyla karşılaşırsın; sonu gelmez. Çözdüğünü sandığın olay, bakarsın seni başka tarafa yöneltiyor; başka sorular çıkıyor. Dolayısıyla, hiçbir bilgin sonsuzluğu göremez, bilemez, algılayamaz; sonsuzluğun görülemeyeceğini görür, aciz kalır ve sonunda haklı olarak, ancak "Allah" der. Sonsuzluğun, ancak görüldüğü kadarı bilinir. Burası beyin üstüdür; beynine tabi isen görmen imkânsız, beynini aştı isen görebilirsin.

Her şeyin aslını akıl görür ki, biz bunu anlayamamışız. Okyanusa baktığımız zaman mavi görüyoruz; halbuki su sadedir, renk yoktur. Suyun içine girdiğin zaman renk göremiyorsun; renk yüzeyde kalır. Su, okyanusta mavi idi, göz onu orada mavi gördü; bulut oldu, beyaz gördü, siyahımsı gördü; yağmur oldu, sade gördü; kar ve dolu oldu, tekrar beyaz gördü; okyanusa döndü, yine mavi gördü; ağaca girdi, toprakla birleşti, yeşil gördü vs. Şimdi, su aynı su; nasıl oldu da ayrı renklere büründü; sonra tekrar eski haline döndü?.. İşte madde, değişik hâl alarak renkten renge girer. Çarpan rengin başka renge dönmesi, aslında gözümüzün yanılmasıdır.

Bir incir çekirdeğini ele alalım: Bu çekirdeğe bakınca, madde oluşunun haricinde hiçbir şey göremeyiz. Fakat, daha önce incir ağacı gördüğümüz için toprağa gömünce ne çeşit bir ağaç çıkacağını biliriz. Görmeseydik, bilemezdik. Yani çekirdekteki programı, beyin

yollu düşünce ile görürüz. Dikkat edilirse, madde gözle çekirdeğin madde yapısını gördük, ama programını göremedik; programını beyinde düşünce yollu gördük. İşte bu, bir tür mânâları görmektir. "Manevî göz" böyle görür. Asla bu kadar basite indirgenemez, ama "kalp gözünün açılması" buna benzer.

Madde gözümüz, bizim "ana (bütünsel) akıl"a ulaşmamıza yardımcı olması gereken bir araçtır. Şayet ana akıla ulaşmak istersek önce kendi bedenimizi tanımamız gerekir. Ancak o zaman, biz "BEŞER" miyiz; "İNSAN" mıyız; yoksa "ADEM" miyiz bilir ve "yaratan" kim, "yaratılan" kim anlarız.

Beyinlerde üç aşama yapılır: Avamın beyni birinci aşamanın altındadır.

-Birinci aşamadaki beyne sahip kişilerin anlayışı, beyinleri aşama yapmamış insanların anlayışından farklıdır. Onlar maddenin mânâlarını keşfederler.

-İkinci aşamayı gerçekleştirmiş kişiler, maddeyle madde ötesi arasında gidip gelirler.

-Üçüncü aşamayı gerçekleştirmiş kişiler ise, diğerlerinin keşfettiğini görürler. Onlar, ilâhi güçten açık bir güç olmuşlardır. Onlar, "mucize ve keramet" dediğiniz halleri, tümel güçten bir güç olarak ve programları doğrultusunda ortaya koyarlar ki, bu da tümel

gücün programı gereği olur. Bu kişiler kulluğu aşmış, ilâhiyatlıklarını bulmuşlardır ve ikisini bir arada yaşarlar.

Bir de "nebiler" vardır; onlar kitap getirenlerdir. Yapıları ve programlarının el vermesiyle ve görevleri gereği, gerektiğinde bilinmezlik onlara açılır ve hiçbir insanın anlayamayacağı şekilde görürler. Hiçbir veli ve bilgin, nebilerin ulaştığı makama ulaşamaz. "Ulaşır" diyen varsa; bu, diyenin anlayışıdır.

Bu ne biçim taplama,
Özde olmaz patlama,
Gözde vardır çatlama,
Tahmin edip sayıklama...

Aniden çıkan patlama;
Şiddet doğurur hortlama.
Yavaş pişen taplama,
Adamın karnın doyurur...

Dünyadaki patlama,
Havadan döner taplama.
Evrendeki patlama,
Nasıl olur taplama?

Ceviz bile kaplama,
İlmim var diye yalpalama.
Atom gibi patlama,
Cafer'e bıçak saplama...

2.
GÜNEŞ YUTAN ATEŞ GİRDABI
-SAMANYOLU-

Ana galaksiden gelir bu emran;
Taşa toprağa bürünür, görünür insan.
Bu sonsuz evrende altı milyar insan;
Güldürme Cafer'i, hayaldir insan...

Oluşum ve dönüşüm (yaradılış ve çöküş), evrende her an devam etmektedir. Bunlar, bilinmeyen sayısız yerde olur. Çünkü, evren sonsuzdur; nerede ne oluyor, yaratılmış bir beynin hepsini algılaması imkânsızdır.

Kömbe, tüm galaksilerle beraber bütünsel bir yapıdır. Benim bu kitapta bizim galaksimizin ve güneş sistemimizin oluşumunu anlatmam, Kömbe'yi anlamanızı sağlayacaktır, çünkü Kömbe'deki diğer oluşumlar, galaksimizin oluşumuna çok benzer.

Evrende, galaksiler arasını boş sanıyorsunuz; halbuki boş değil, bilmediğiniz elementler mevcut. Nasıl ki, atmosfer boş gibi, ama havayla dolu... Nefes aldığımız hava, havanın üçüncü halidir; boşluğu dolduran hava ise, havanın sıfırıncı halidir. Onun için, boşluğu dolduran havayı ne görebiliyor ne de anlayabiliyorsunuz. Benim bahsettiğim galaksiler arasındaki elementler gaz değil, ama yapıları gereği -gaz gibi- bir yerde durmazlar, gazdan hızlı gezerler. Gaz, maddenin dönüşüm yapmış halidir.

Bulunduğumuz Kömbe Merkez içerisinde, galâktik yapının en güçlü elementi "ateş"tir; ikincisi "hts"dir[9]. Ateş ile hts iki zıttır. Zıtların birleşmesinden mutlaka bir mânâ meydana gelir. İşte, bu iki zıttın birleşmesi de galaksileri meydana getirmiştir. Bu sebeple, bizim kömbemizdeki galaksilerin yapılarında bu iki zıt karışıktır.

9 Hava, toprak, suyun bütünsel ham maddesi

İçinde bulunduğumuz Samanyolu Galaksisi de belli bir ateş ve hts kütlesinin birleşmesiyle meydana geldi. Şöyle ki: Bunlar, galaksimizi oluşturmadan önce, görünmeyen iki ayrı dumansı olarak hareket halindeydiler. Ateş, içinde farklı ateş çeşitlerini barındıran tek bir yapı halindeydi. Ateşin özelliği sıcak olmasıdır. Hts'den daha hızlı hareket ediyordu. Ateş, ısısı ve hızından dolayı hts'den güçlü idi. Hts elementi de, hava-toprak-suyun bütünsel ham maddesi olarak tek duman halinde idi. Özelliği, yapısındaki havadan dolayı soğuk olmasıdır. Burada ateş, erkek; hts, dişi nispetindedir.

Sonra bunlar karşılaştılar. Karşılaşma anında, ateş ile hts arasında, kadınla erkek arasındaki gibi bir çekim meydana geldi. Ateşin hızının hts'nin hızından daha yüksek olmasından dolayı, ateş hts'yi sardı ve kendi içine doğru kıvırdı. Böylece, hortum olayında olduğu gibi, birbirlerine karışarak dönmeye başladılar. Birbirlerine karışınca, ateş ve hts hâl değiştirip spiral bir bulutsu olarak yavaş yavaş belirginleşmeye, görünmeye başladı. Dönmekte olan bu spiral bulutsu dairesi, kendisine katılıp hâl değiştiren ateş ve hts'nin uzantılarıyla sürekli büyüdü.

Sonra, bulutsu dairesinin merkezinde ufacık bir "çıngı" (ışık) belirmeye başladı. Bulutsu dairesi genişledikçe, bu çıngı da büyüyordu. İşte, sürekli parlaklığı artan ve büyüyen merkezdeki bu çıngı, dönmekte olan bulutsunun içindeki, benim "özateş" diye

adlandırdığım elementin, yani ateşin özünün, merkeze doğru süzülüp birikirken çıkardığı şavktı. Başka bir ifadeyle, "ateşin sıfırıncı hali" olan özateş, sütün içindeki yağın yayıktaki çalkalanmayla ayrışıp üste çıktığı gibi, ayrışıp süzülerek merkezde birikiyordu. Özateş, ateşin en hararetli ve ince halidir.

Merkeze biriken öz, aşağı ve yukarı saf bir ışık yaydı. Ancak bu ışık, merkez döndüğü için şavk halindeydi. Yani yayılan ışık, ateşin içten dışa kaçtığını göstermez; zira, merkez girdap gibi içe doğru kıvrıldığı için özü dışarı bırakmaz. Ama, bu şavk da ateş gibi ısı yayar.

Bulutsu dairesinde ateş ve hts'nin güçleri dengeleninceye kadar, sıfırıncı haldeki özateş, merkeze doğru süzülmeye devam etti. Ateş ile hts'nin dönüş hızları eşitlendiğinde, bulutsu dairesi en geniş haline ulaşmıştı. Güçlerinin dengelenmesinin sebebi, kıvrılmalarıyla tek hıza ulaşmalarıdır. Bu da ayrılığın başlamasına neden oldu.

Hızlar dengelendikten sonra da merkeze ulaşamamış özateşin kalan kısmı, bulutsunun girdap gibi dönen merkezine doğru kaymaya devam etti. Bulutsu dairesinin merkezine dahil olan özateş kütlesi, hts'den daha fazlaydı. Daha güçlü, ince ve ağır olduğu için özateş merkeze kaydıkça, hts de tersine dışa kaymak zorunda kaldı. Sanki, zıt yapılı oldukları için, birleşme tamam olunca birbirlerinden ayrılmak ister gibiydiler.

Özateş ile hts'nin hızları dengeleninceye kadar, özateşin merkeze doğru süzülmesi, hts ile çarpışmadan gerçekleşiyordu. Ancak ateş ile hts'nin zıt yönlü hareketi, hızlar dengelendikten sonra birbirleriyle çarpışıp yeni hallerin açığa çıkmasına neden oldu.

Hts'nin galaksi merkezinden başlayıp bulutsunun dışına doğru kaçmasından dolayı, hts en yoğun ve uzun çarpışmalarını merkezden dışa doğru gerçekleştirdi. Yani ateş ve hts, merkezden başlayıp dışa doğru hâl değiştirmeye başladılar. Bundan dolayı, ilk olarak galaksinin merkezi oluşmaya başladı.

Bu çarpışmalarla[10], ateş, önce "sıfırıncı hâl"den "birinci hâl"e geçti. Ateşin birinci haline ben, "çekirdekateş"[11] dedim; "1. ateş" de diyebiliriz. Aslında galakside çekirdek, özateştir.[12] Çekirdekateşin harareti, özateşinkinden daha düşüktür. Zira ateş, hâl değiştirdikçe kalınlaşır ve ısı kaybeder. Birinci çarpışmayla meydana gelen çekirdekateş, merkeze doğru kaymasını sürdürdü ve kendisinden daha ince ama ağır olan özateşin üzerini kapladı. İkinci çarpışma sırasında ikinci hallere geçildi. Böylece çekirdekateşin üzerini de kendisinden daha kalın ama daha hafif olan 2. ateş kapladı. Üçüncü

10 Burada, "çarpışma" denen olay; iki farklı yapının karşılıklı etkileşimine bağlı gerçekleşen "dönüşüm aşamaları"dır.

11 Dünya'nın merkezinin sıfır noktasına 1. ateş süzüldü ve Dünya'nın "çekirdeğini" meydana getirdi. Bu sebeple, 1. ateşe "çekirdekateş" denmiştir.

12 Galaksi merkezinin sıfır noktasına özateş biriktiği için.

çarpışma sırasında üçüncü haller meydana geldi ve 3. ateş ikinci ateşin üzerini kapladı. Dördüncü çarpışmayla 4. ateş ve hts'nin dördüncü hali, beşinci çarpışmayla 5. ateş ve hts'nin beşinci hali ve altıncı çarpışmayla da 6. ateş ve hts'nin altıncı hali meydana geldi. Ateş, kalınlığına ve hafifliğine göre merkezdeki yerini aldı.

Özateşi çekirdekateş; onu, 2. ateş; onu, 3. ateş; onu, 4. ateş; onu, 5. ateş ve onu da 6. ateş sardı, kapladı. Böylece galaksi merkezi, belli kalınlıkta ve ağırlıkta olan altı tabakanın üst üste sarılmaları, yani altı "çarpışma" sonunda meydana gelmiş oldu.

Altıncı çarpışmaya geçildikten sonra, bulutsunun tümünde bir farklılaşma belirdi. Merkezdeki özün etrafındaki tabakalaşma, özün etrafında ardı ardına biriken ateşin altı haliyle iyice belirginleşirken, bulutsuyla bütün olan galaksi merkezi, hts'nin altıncı çarpışmasından sonra merkez dışına fırlayıp yayıldığı yerleri yırtmasından dolayı koptu. Merkez, bulutsunun ortasında, bulutsudan kopuk vaziyette kendi ekseni etrafında dönerken, bulutsu da merkezden ayrı ama kendi içinde bir bütün olarak merkezin etrafında geniş bir spiral halka gibi dönüşünü sürdürdü.

Altıncı çarpışmasını tamamlayıp merkez dışına yayılan hts'nin miktarının artmasıyla, merkez ile spiral bulutsu halkası arasındaki yırtık gittikçe büyüdü. Halka içindeki özateş ise, ayrı ayrı kütlecikler halinde (sanki bir spiral diskin çizgilerini takip eder gibi) merkeze

doğru kaymaya devam etti. Bu süreçte, hts'nin özateş kütlecikleri ile çarpışması, özateş kütleciklerinin kendi içlerinde kıvrılmalarını meydana getirdi.

Merkezin etrafında dönmekte olan spiral bulutsu halkasının içinde, en hızlı özateş kütlecikleri hareket ettiği için, önlerine çıkanları bir yandan süpürürcesine kendilerine doğru çekerken, bir yandan da kıvrılmadan dolayı meydana gelen çekimle kendi içlerine doğru sıkıştırdılar. Yani, özateş kütlecikleri merkeze doğru ilerlerken, ateş cinsini (daha doğrusu hts ile karışık olan ateş cinsini) süpürürcesine kendi kütlelerine dahil edip merkezlerine doğru yoğunlaştılar.

Özateş tarafından kıvrılan ve "ateş-hts karışımı" haline gelen, birbirlerinden kopuk milyarlarca kütlenin kendi içlerinde de hts ile ateşin zıt yönlü kaymalarından dolayı çarpışmalar meydana geldi. İşte bu çarpışmalar da güneş sistemlerini meydana getirdiler.

Başka bir ifadeyle, bir yandan kıvrıla kıvrıla galaksi merkezine doğru ilerlemeye devam eden, diğer yandan da kendilerine kattıkları ateş-hts karışımıyla sürekli içe doğru sıkışan bulutsu halindeki milyarlarca özateş kütlesi, analarına kavuşmak isteyen yavru galaksilere benziyorlardı. Zira bu milyarlarca kütleden, içlerindeki ateş ile hts'nin çarpışmasıyla galaksimizdeki güneş sistemleri meydana geldi. Böylece galaksimiz, içindeki milyarlarca güneş

sistemiyle günümüzdeki şeklini almış oldu. Sakın buradan, şimdi galaksimizde bir durgunluğun hakim olduğu sonucu çıkarılmasın. Zira galaksimiz merkezi de kendi içindeki güneşleri sırayla yutarak canlılığını her an sürdürmektedir.

Bizim güneş sistemimiz de dahil, galaksi içindeki tüm güneş sistemlerinin galaksi merkezine doğru ilerlemesini, Kur'an-ı Kerim aşağıdaki ayetle anlatıyor:

"Güneş kendi etrafında ve belli bir hedefe doğru dönüyor"[13]

Yukarıdaki ayette ifade edilen hedef, galaksi merkezidir. Zira, galaksi henüz bir bulutsu iken, bulutsunun hemen hemen tamamına yayılmış olan özateş kütlelerinin bulutsunun merkezine doğru süzülmeleri, galaksinin oluşumu tamamlandıktan sonra da güneş sistemleri olarak kesintisiz devam etti ve hâlâ devam etmektedir. Dolayısıyla yukarıdaki ayetin işaret ettiği üzere, bizim güneş sistemimizin her an galaksi merkezine yaklaşması, temelde, özateşin, galaksinin oluşumunun başından itibaren devam eden merkeze doğru ilerleyişinin bir sonucudur.

Bilim insanları diyorlar ki: "Güneş sistemi, oluşmadan önce hidrojen elementinden ibaret bir gaz bulutsusu idi, bir müddet sonra kendiliğinden merkezde yoğunluk arttı ve Güneş meydana geldi,

13 Kuran, 36/Yâsin Sûresi, 38. Ayet.

daha sonra da onun etrafına gezegenler saçıldı.” Ayrıca Güneş’te şu an hidrojen, helyuma dönüşüyormuş ve bu dönüşüm tamalandığında Güneş, bir kara delik olacakmış.

Hiçbir madde, ikinci bir güç olmadan, durduk yere kendi kendine hareket etmez. Zaten bu, fizik yasalarına da aykırıdır. Her ne kadar bazı tespitleri kısmen doğru ise de, bilim insanlarının Güneş hakkındaki açıklamaları büyük ölçüde tahmine dayanır, hayal ürünüdür. Aslında tüm evren ve yapısı hakkındaki açıklamalarının ekserisi tahmindir. Bu tahminlerin hemen hepsinde, büyük yanılgılar söz konusudur. Gerçekler, sizin bu kitapta okuduklarınızdır.

Cılgısını[14] tamamen tüketmiş galaksi göbekleri, saf ateş yapılardır. Daha önce de belirttiğim gibi, galaksi göbeklerinin merkezlerinde “özateş” bulunur. Özateş, dışa doğru daha hafif ateş çemberleriyle kaplıdır. İşte, cılgısını temizlemiş galaksi göbeklerinde çarpışma (şavk) meydana gelmez. Ancak içe doğru kıvrılmaya devam ettikleri için, farklı ateş tabakalarının dönüş hızları, içten dışa doğru özateşin dönüş hızına ulaşır. Başka bir ifadeyle özateş, galaksi merkezinden cılgı tamamen temizlendikten sonra, diğer ateş çemberlerini kendine çekerek onları içten dışa doğru kendi hızına çıkarır.

14 “Cılgı”, “hts” elementinin ham maddesidir. Başka bir ifadeyle hts, cılgının bizim galakside aldığı halin adıdır.

Bu sürecin sonunda, göbeğin tümünde hız son hadde (yani özateşin hızına) ulaşmış olur. Bu sebeple, bu yapılar simsiyahtır. Simsiyah olan bu yapılar, kıvrıla kıvrıla ait oldukları Kömbe'nin merkezine doğru kavis çizerek ilerlemeye devam ederler.

Galaksilerde, merkezlerinden cılgının tamamen temizlenmesi ile yeni bir süreç başlar. Ancak cılgıdan temizlenme süreci sadece galaksiler için söz konusu değildir. Aynı süreç, çok daha mini yapılar olan güneş sistemlerinde ve çok daha devasa yapılar olan "kömbe merkezler" için de söz konusudur. Bu yüzden, sizin "kara delik" olarak adlandırdığınız bu yapılar, bir yıldız büyüklüğünde olabildiği gibi, ondan yüz milyarlarca büyük bir galaksi ve ondan katrilyonlarca daha büyük bir kömbe merkez büyüklüğünde de olabilir. Dolayısıyla, bizim galaksimizde de galaksi merkezine ulaşamadan cılgısını temizlemiş yıldız sistemleri, merkeze doğru olan yolculuklarını kara delik olarak devam ettirirler. Bunların bir kısmı zaten günümüzde tespit edilmiştir.

Galaksimiz, daha önce de ifade ettiğim gibi, iki zıt yapının karşılaşıp birbiriyle sarılıp karışmasından meydana geldi. Önce galaksi merkezi belirmeye başladı. Sonra merkez, bütünden koptu. Daha sonra merkezin etrafında güneş sistemleri belirmeye başladı. Hts elementiyle ateş elementinin (cılgı ve köseği[15]) karşılaşıp

15 "Köseği", "ateş"in ham maddesidir. Dolayısıyla ateş, köseğinin bizim galakside aldığı halin adıdır.

sarılmaları, hız tamam olunca birbirlerinden kaçmaları, kaçış esnasında çarpışmaları galaksimizdeki oluşumları meydana getirmiştir. Esasında güneş sistemlerinin oluşumu, aynı oluşumun devamıdır.

Bizim güneş sistemimiz de diğer güneş sistemleri gibi, galaksimiz kendi merkezi etrafında dönerek merkeze doğru büzülen bir bulutsu iken, hts'nin altıncı çarpışmasından sonra aldığı halden dolayı, merkezin etrafında yırtılmalar meydana geldikten sonra, galaksi merkezi bulutsu bütününden ayrılınca, merkezi çevreleyen bulutsu halkasının içindeki bir özateş kütleciğinin merkeze doğru ilerleyişini devam ettirirken, önüne geçen ateş-hts karışımını kendine çekip kıvırmasıyla oluşmaya başladı.

Oluşmaya başlayan güneş sistemimizde, belli bir alana yayılmış olan merkez, kendi sıfır noktasına doğru büzüldü, sıkıştı. Bu sıkışma sonunda, merkezde Güneş belirmeye başladı. Ama Güneş oluşumunu tamamlamadan önce, Güneş'in etrafında gezegenler oluştu. Çünkü güneş sistemimizde, özateşin kıvırmasından dolayı dıştan içe doğru bir sıkışma (yoğunlaşma) meydana geldi. Bundan dolayı, galaksi merkezindeki çarpışmaların aksine, güneş sistemimizdeki çarpışmalar dıştan içe doğru başladı. Önce en uzak mesafedeki 4. ateş; ondan sonra orta mesafede olan 3. ateş; en son da sistemin merkezine yakın mesafedeki 2. ateş

yoğunlaştı. İşte böylece, güneş sistemi belli mesafelerde dıştan içe doğru dalgalanır gibi üç gruba bölündü.

Dış grupta iki gezegen dıştan içe ayrı ayrı oluşurken, orta grup ve iç grup, önce (yine dıştan içe doğru) iki büyük kütle halinde bölündü. Bu iki kütleden, gezegenler daha sonra bölündüler. Ayrıca, grupların arasında tek olarak oluşan "nokta gezegenler" de meydana geldi. Güneş sistemi, böylece dıştan içe doğru açığa çıkmış oldu. Dünyamız ve diğer gezegenler, bilim insanlarının söylediklerinin aksine, Güneş'ten kopup bulundukları yere gelmediler; şu an bulundukları yörüngede oluştular!

Dış gruptaki gezegenlerde, içte iki çarpışma gerçekleşti. Hts elementi, kıvırma merkezlerinde çoğaldıktan kısa süre sonra, çarpışmalar bire düştü ve sona erdi. Merkezlerinde çekirdekateş yoktu. Hts elementinin ikinci hale dönmesi, ateşin birinci halde kalması, donmalarına (katılaşmalarına) sebep oldu. Yani sabitlendiler. Çünkü, hts elementi hâl değiştirip ikinci hale dönüşürken, ateş birinci halde kaldı. Bu sebeple ateş, hts elementine mahkum oldu.

Normalde ateş daha güçlüdür, çünkü hts'nin hızı daha düşüktür. Yalnız, hts hâl değiştirir de ateş değiştirmezse, bu sefer hts ateşten daha güçlü olur ve ateşi mahkum eder. Özlerine ulaşana kadar bu hâl böyledir. Normalde ateşin güçlü oluşu değişmez, ama

ateşin çarpışıp hâl değiştirmemesi, hts elementine fırsat vermiş olur. Yalnız, ateşin de, hts'nin de özlerini bulmadan önceki halleri çok ayrıdır; bu halleri hiçbir insan görmedi. İnsanın bedeni hts'nin özünden yaratıldı.

Dıştan üç[16] gezegenin oluşumu böyle... Diğerlerinden yapı olarak farklıdırlar. Bu kümedeki gezegenlerin henüz keşfedilmemiş olmalarının sebebi, çok uzak ve ayrı hallerde oluşlarıdır. Zaten on iki gezegenin hiçbiri aynı değil. Özellikleri ve görevleri ayrı. Aynı olmaları TEK.lik yasasına aykırı.

İkinci, orta grup, Neptün-Uranüs-Satürn'dür. Dış kümeden sonra, önce bütün olarak ayrıldılar. Neptün-Uranüs-Satürn kümesinin merkez birikimi, 3. ateştir. Bu grup, merkezinde üç çarpışma meydana geldiği için ayrıldı. İkinci kümenin ayrılışıyla, birinci kümeyle arasında, "Plüton" dediğimiz gezegen kaldı... Bu sebeple Plüton, iki kümenin de karakterini taşır.

Jüpiter'in göbeğinde 2. ateşin daha ince hali vardı; bu yüzden sıkışma, içe doğru hızla yoğunlaştı ve çarpışmalar gecikti. Bundan dolayı da, Jüpiter'de göbek farklı oluştu. Jüpiter, çekirdekateşi içe sızdırmada geç kaldı; en çok hts elementini topladı. Bu yüzden, dış

16 Esasında iki gezegen... (C ve G gezegenlerinden başka, en dışta, gezegenden çok göktaşı gibi bir cisim daha oluştu; onunla birlikte üç cisim... Oluşum anında dış taraflarda irili ufaklı taş cinsi birçok cisim meydana geldi.)

yüzeye yakın olan yerlerde çekirdekateş artıkları kaldı. İçe doğru kaymak isteyen çekirdekateş, iç çarpışmadan yukarı çıkan hts elementiyle çarpışınca dengesizlik oldu. Çekirdekateş, kıvırma nedeniyle, normalde, yapısı gereği içe kayar. Jüpiter'de toprağın normale dönmesi, ancak suyun devir daim yapmaması, son dönemde de çekirdekateşin içten ters yöne[17] gitmesi, yüzeyde sanki toprak fırtınasına neden oldu. Fırtına Jüpiter'in yüzeyinde kalmayıp, taşlarla beraber Satürn'e kadar ulaştı. Ancak Satürn'ün halkası, Satürn'ün içe doğru sıkıştığı süreçte meydana geldi. Satürn içe sıkışırken, erken oluşan toprak, yüzeyde tutunamadı. Sıkışmasını sürdüren kütlenin yüzeyini oluşturan kabuğun üstünde halka olarak kaldı. Satürn'ün halkası, sanıldığı gibi gaz değil, taş-topraktır.

İçteki, üçüncü grubun kopmasına gelince...

Güneş sistemimizi oluşturan yapıda, özateşin miktarı çok azdı. Az miktardaki özateş, sistemimizin oluştuğu bulutsu kütlesinin tamamını kıvırmaktaydı. Dolayısıyla özateş, güneş sistemimizin oluşumunun başında zaten merkezdeydi, çünkü kıvıran kendisiydi. Özateş, ateş cinsini kendine doğru çekti. Kendine çektiği ateş cinsi ise, hts ile karışık olduğu için, aynı zamanda da hts ile çarpıştı. Dolayısıyla, ateş ile hts çarpışarak hâl değiştirdi. İlk çarpışmanın sonunda çekirdekateş oluştu. İlk çarpışma sistemin tamamında

17 Göbeğin merkezine doğru değil, dışa doğru

meydana geldiği için, çekirdekateş sistemin tamamında açığa çıktı ve merkeze doğru kaydı. Güneş sistemimizdeki ilk bölünmeler başlayana kadar, çekirdekateş büyük ölçüde merkeze süzülebildi, ancak tamamı süzülemedi. İşte; çekirdekateşin merkeze ulaşamamış kalan kısmını, içteki üçüncü kümenin merkezinin kıvırmasıyla, bu grubu meydana getiren kütle bütün olarak güneş sisteminin merkezinden koptu.

İçteki bu grubun merkezinin çekirdekateşin kalan kısmını kıvırmasına rağmen, güneş sisteminin merkezinden iki önemli farkı vardı:

-Birincisi, çok küçük olmasıydı. Çekim alanındaki çekirdekateşi, kendi içine doğru çekmesine çekiyordu, ancak çekirdekateş zaten büyük ölçüde güneş sisteminin merkezine süzülmüştü.

-İkincisi, güneş sisteminin merkezinde -cüzî de olsa- özateş de mevcuttu. Bundan dolayı, oradaki çekim, iç kümenin merkezinin çekiminden çok daha fazlaydı. Ancak buna rağmen, güneş sistemlerinin galaksi merkezine doğru yaklaşmalarının aksine; sistemimiz içinde meydana gelen çekirdekateşin kıvrıldığı bu ikinci merkez, kendisinden çok daha büyük olan güneş sisteminin merkezinin etrafında yuvarlak bir hat çizerek ilerliyordu; yani sistemimizin merkeziyle kendisi arasındaki mesafe hiç

değişmiyordu. Bunun en önemli sebeplerinden biri, çekirdekateşin kıvrıldığı ikinci noktada, özateşin olmamasıydı. Diğer bir sebep de; bu noktadaki kıvrılmanın, güneş sisteminin merkezinin çekim hakimiyetinin bittiği mesafede meydana gelmesiydi. Yani, tam bir dengenin söz konusu olduğu mesafede...

İşte; çekirdekateşin kıvrıldığı o ikinci noktada, dünyamızın bugünkü karnı, yani merkezi meydana gelmiştir!..

Dünya'nın karnı ateştir,
Üstündeki de Güneş'tir.
Pek yakında göreceksin,
Bu ne acayip iştir?..

Başka bir ifadeyle; Güneş sisteminin merkezine doğru süzülen çekirdekateşin cüzî bir miktarı, iç grubu meydana getiren kütlenin merkezinde kıvrılmaya başlamasıyla, bu grubun bütün olarak kopuşu gerçekleşti ve Dünya'nın göbeği oluşmaya başladı. Dolayısıyla Dünya bu aşamada henüz Venüs ve Mars'la bütündü ve iç grupta Venüs ve Mars'la bütün olarak güneş sisteminin merkezinin etrafında tek kütle olarak dönmekteydi.

İç kümenin gezegenlere bölünmesine, çekirdekateşin bu grubun merkezine süzülmesinin akabinde, arada biriken hts ve 2. ateşin çarpışmaları neden oldu. Bu grup henüz bütün bir kütleyken, çekirdekateşin bu grubun merkezine doğru süzülmesini

tamamlamasından sonra, çekirdekateşten temizlenen dış taraflarda çarpışmaları, grubun merkezine doğru süzülmeye başlayan 2. ateş gerçekleştirdi. 2. ateş, çekirdekateşten kalın olduğu için, bu grubu meydana getiren kütlenin merkezine yetişemeden, karşılıklı olarak iki ayrı merkezde kıvrılmaya başlayınca, bu tek kütle üçe bölündü. Ortada kalan kütlede Dünya oluşmaya başladı. Diğer iki kütle de, Venüs'ü ve Mars'ı meydana getirdi.

Kısaca; Venüs ve Mars, çekirdekateşi Dünya'ya süzdürdükleri için, 2. ateşi kıvırdılar ve bu nedenle Dünya'dan ayrıldılar. Dünya, çekirdekateşi süzerken beraberlerdi. Çekirdekateşi kendi merkezinde toplamış olan tek gezegen Dünya'dır.

Başka bir ifadeyle; Dünya'nın merkezini çekirdekateşin oluşturması, Dünya'daki çekiminin ve yoğunluğunun fazla olmasına neden oldu. Mars'ta iç sıkışmanın ve yoğunluğun Jüpiter'den fazla oluşu, ancak Venüs'ün hacminin Mars'ın hacminden çok daha büyük olması, bir denge oluşturdu ve ikisinin birden kopmalarına neden oldu.

Mars-Dünya-Venüs kütlesinden ilk kopan, burada terstir[18]; Venüs'tür. Dıştan içe dalgalanma esnasında, bir nevi Mars aşağıda, Venüs biraz yukarıda olduğu için, Venüs Mars'tan önce etkilendi.

18 Diğer kümelerde gezegenler dıştan içe doğru bölünürken, Mars-Dünya-Venüs kümesinde, ilk olarak iç taraf bölündü ve Mars'tan önce, ilk olarak Venüs ile Merkür'ün meydana geldiği kütle koptu.

Sanki birer saniye arayla koptular.[19] Merkür ise Venüs'ten koptu; merkezi 3. ateştir.

İşte; bu kopmalar sonucu, Dünya'da, iki tarafta da milim oynama meydana geldi. Yani Dünya, önce öne, sonra da arkaya doğru eğilip doğruldu. Dünya'daki bu milim oynama, dünya atmosferinin oluşması ve Dünya'nın sıkışması tamamlanana kadar milim milim değişerek devam etti. Önden arkaya eğilme süresi çok uzun zaman sonra, altı aylık bir periyot olarak sabitlendi. Eğilip doğrulmanın süresinin sabitlendiği andan bugüne kadar, Dünya altı ayda kuzeyden güneye doğru, altı ayda da güneyden kuzeye doğru eğilip doğrulmaktadır. Dolayısıyla, bugün tüm bilim insanları tarafından kabul gören Kepler Modeli'nin dayandırıldığı "Sabit Ekvator-Ekliptik Açısı Teorisi" asla doğru değildir.

Başka bir ifade ile; Dünya, periyodik olarak, altı ay öne, güneye (yani Güneş'e doğru) eğilir; altı aydan sonra da tekrar doğrulmaya başlar ve arkaya, kuzeye doğru yaslanır. Ekliptik düzlemi ile ekvator düzlemi arasındaki açı, yılda iki sefer en büyük dereceye ulaşır. Mevsimler, bilim insanlarının iddia ettiği gibi, Dünya'nın Güneş etrafında sabit ekliptik açısıyla eliptik bir yörüngede dönmesiyle değil, aksine, Dünya ekseninin ekliptik düzlemi ile yaptığı açının periyodik olarak değişmesiyle meydana

19 Dıştan içe dalgalanmanın etkisiyle birbirlerinden ayrıldılar.

gelir. Yani Dünya'nın dönüş yörüngesi eliptik değil, yuvarlaktır (dairedir) ve mevsimlerin oluşmasının, dünyanın güneşin etrafında dönmesi ile alakası yoktur. Bütün sistemler, yuvarlak bir hat çizerek dönerler...

"Gelgit" olayları da bu periyodik hareketlilikten dolayı meydana gelir. Yani gelgit, bilim insanlarının sandığı gibi ayın çekimi ile meydana gelmez. Ayın çekimi yeryüzünü etkilemez! Göbeğin çekiminden dolayı, okyanustaki sular sabittirler. Sular, Dünya'nın öne ve arkaya eğilmesi esnasında gidip gelmezler. Suların altındaki taban kayar; yani Dünya'nın öne eğilip sonra da doğrulması esnasında, okyanusları oluşturan suların altındaki taban kayma yapar. Bu yüzden, biz suların gidip geldiğini sanırız.

Merkezde dönmekte olan çekirdekateş, yani dünyanın göbeği, aynı dünya yüzeyi gibi girintili-çıkıntılı olduğundan yer çekimi, dünya üzerindeki çeşitli bölgelere göre nasıl farklılık gösteriyorsa suların günlük gelgit olaylarını da aynı şekilde farklı etkiler.

Dünya kendi çevresinde 24 saatte bir tur atarken, dünya göbeği -şu anda- 12 saatte bir tur atıyor. Dünya yüzeyi ile dünya göbeğinin farklı dönüşleri nedeniyle meydana gelen **sürtünme,** (bir günde) insan duyu organlarıyla algılanamayan, fakat sismograf denilen deprem ölçüm cihazlarıyla kaydedilebilen binlerce sarsıntıya ve bilinmeyen olaya sebep olur. Vurgulandığı gibi, dünya göbeğinin

fazla girintili-çıkıntılı oluşu ve yüzeyle olan dönüş hızı farklılığı, dünya yüzeyinde çekim gücünde değişikliklere ve sarsıntılara neden olur. Zira, göbeğin dönerken **çıkıntılı** kısımlarının dünya yüzeyine daha yakın geçmesi, yüzeyin bu kısmındaki çekimi arttıracağından hem cisimlerin ağırlıklarını etkiler (arttırır), hem de suların gelgit'inin "gel"ini oluşturur. Aynı şekilde göbeğin **girintili** kısımlarının dünya yüzeyine rastlayan yerlerinde ise yüzeyle göbek girintisi arasındaki mesafe açılacağından, göbeğin çekim gücü yüzeyde nispeten azalır. Bu olay ise, yine hem dünya yüzeyindeki maddelerin ağırlıklarını etkiler (azaltır), hem de suların gelgit'inin "git"ini oluşturur. Bu surette girintili-çıkıntılı olan göbeğin dönüşü, yüzeydeki gelgitleri meydana getirir.

Dünya üstündeki suların her yerde gidip gelmemesi, dönen göbeğin yapısının dünya yüzeyine etkisi ile ilgilidir. Hatta göbek 12 saatte bir tur attığı için, dünya yüzeyindeki bazı yerlerde gelgit olayı günde iki kez bile olabilmektedir.

Gelgit olayında ayın çekimi söz konusu olsaydı, sular günde ancak bir kez gelir-giderdi ve ayrıca bu durumun dünyanın aya bakan yüzeyindeki tüm sularda gerçekleşmesi gerekirdi. Dünyanın ayı görmeyen yüzeyindeki sularda ise gelgitin hiç yaşanmaması icap ederdi.

Gezegenlerin görevi çoktur. Birinci görevleri, Dünya üzerindeki canlıları dengelemektir. Yani her varlığın birbirinden

farklı oluşuna ve karakterlerinin ayrı oluşuna sebep olurlar, çeşitliliği oluştururlar vs. Dünya hariç hiçbirinde canlı yaşamına elverişli koşullar yoktur.

Günümüzde bilinen dokuz gezegen var. Ancak gezegenlerin hepsi, henüz keşfedilememiş iki dış gezegen ile birlikte on birdir. Oluşumlarını ve görevlerini tam olarak yazmaya kalksam yüzlerce kitap olur; buna da zamanımız yetmez.

Gezegenlerin oluşumlarını tamamlamasından sonra Güneş de oluşumunu tamamladı. Güneş'in merkezinde, bizi galaksimize bağlayan özateş mevcuttur. Güneş'in merkezinde, özateşin etrafını çekirdekateş; çekirdekateşin etrafını 2. ateş; onun etrafını 3. ateş; onun etrafını 4. ateş; onun da etrafını 5. ateş kapladı. Güneş merkezinin öz hariç bu beş tabakası, beş çarpışma sonunda tamamlandı.

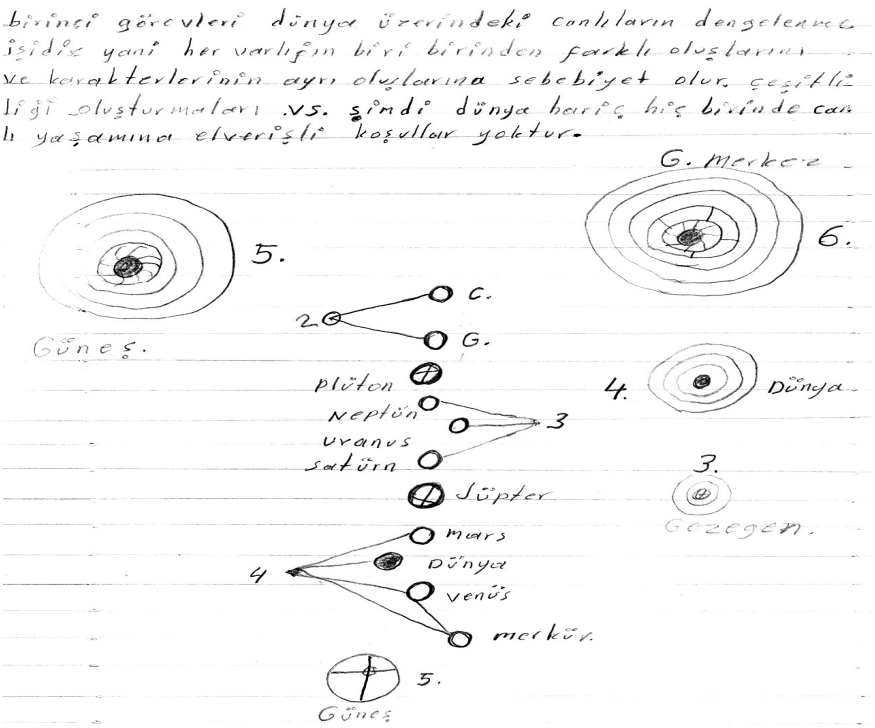
Dünyanın sıfır noktasında ise çekirdekateş mevcut... Çekirdeğin etrafı zamanla 2. ateş ile, onun etrafı 3. ateş ile, onunki de 4. ateş ile kaplandı. Bütün bunlar, Dünya'da çekirdekateş de dahil, dört çarpışmanın sonunda oldu.

2. ateşin kıvırmasıyla oluşan gezegenlerde, göbekteki 2. ateşin etrafını 3. ateş; onun da etrafını 4. ateş kapladı.

3. ateşin kıvırmasıyla oluşan gezegenlerde ise, göbekteki 3. ateşin etrafını 4. ateş; onu da 5. ateş kapladı.

Hem 2. ateşin, hem de 3. ateşin kıvırmasıyla oluşan gezegenlerde, üç çarpışma meydana geldi.

Henüz keşfedilmemiş iki gezegen daha var ki, onlarda durum farklı. Onlarda sadece iki çarpışma meydana geldi.

Özetle; ilk zamanlarda içten, Güneş beş, Dünya dört, iki keşfedilmemiş gezegenin dışındaki gezegenler üç çember olarak dönmekteydi.

Ayrıca bilim insanları, gezegenlerden Güneş'e yakın olanının sıcak, uzak olanının soğuk olduğunu söylüyorlar. Bu, doğru bir görüş değildir; çok büyük bir yanılgıdır. Çünkü, Güneş'ten bütün

gezegenlere eşit ısı ulaşır. Isı Güneş'ten uzaklaşıldıkça asla düşmez. Gezegenlerin ısıları, Güneş'e olan mesafelerine göre değil, atmosferlerine göredir. Dünya atmosferinin dışında, uzayda hava yoktur. Yanan bir madde, atmosfer dışına çıktıktan sonra ne yanar ne de söner; atmosferin dışına çıktığı hâl üzere, aldığı hızda yoluna devam eder. Kuyruklu yıldızlar da buna benzer.

Güneş'teki son çarpışmadan çıkan sesin ve hararetin çevreye yayılmasını, Güneş'in etrafını çevreleyen perdeler engeller. Bunlar, Güneş'in merkezini meydana getiren tabakalarla karıştırılmasın; zira bu perdeler, iç içe üç çember halinde Güneş'in etrafını kuşatırlar. Madde gözle görülemezler. Birinci perde, Güneşin yüzeyindeki son çarpışmadan çıkan sesi ve harareti Güneş'e geri döndürür. Birinci perdeyi geçen ses ve hararet, ikinci perdeye takılır; ondan da süzülenler üçüncü perdeden geri döndürülürler. Çevreye, ancak son perdeden sızan ısı yayılır. Öyle olmasaydı, Güneş'ten yayılan ısı Dünya'yı eritirdi. Çünkü, Güneş'in son çarpışmasından çıkan ısı, çıktığı gibi değişmeden çevreye yayılırdı. Dünya'da sobadan yayılan ısı, sobadan uzaklaştıkça azalır, çünkü sobadan çıkan ısıyı hava soğutur ki, havanın özelliği soğuk olmasıdır. Ancak uzayda hava olmadığı için ısı, uzayda -zannedilenin aksine- mesafeye bağlı olarak azalmaz.

Güneş'teki son çarpışmadan çıkan ısı, kalındır ve çok hızlı yayılır. Güneş'in etrafını kuşatan perdeler bu hızı kırar. Ancak üçüncü perdeden süzülen ısı, yine de Dünya'daki canlılar için kalındır. İşte; atmosferin en önemli görevi, bu ısıyı daha da inceltmektir. Bu da, canlılara zarar yerine fayda sağlar.

Güneş'in kendi içinde bir çekiş gücü, bir de itiş gücü vardır. Güneş merkezindeki hts'nin kaçışı, itişi oluşturur. Ateşin, merkezin içine doğru ilerleyişi de, çekişi oluşturur. Güneş'in ilk hali şimdikinden daha büyüktü; dolayısıyla Güneş'te sürekli bir küçülme söz konusudur. Bunun sebebi, hts'nin kaçışıdır. Son çarpışma dış yüzeyde olur ve kükreme şeklinde meydana gelir. Yüzey, son çarpışmadan dolayı devamlı çalkalanır.

Şu an Güneş, merkezinde özü tamamlamış durumda. Özün etrafı çekirdekateşle kaplı. Güneş'te önceleri beş olan çarpışma, belli bir süre sonra dörde düştü. Günümüzde en dış tabaka (5. tabaka) atılmış bulunuyor. Şu an Güneş'teki çarpışmalar dört çemberde devam ediyor ve dördüncü çember çok incelmiş durumda!..

Güneş'teki çarpışmalar beşten dörde düşene kadar, Dünya'nın oluşumu meydana geldi. Dördüncü çarpışmaya geçildiğinde, canlılar oluşmaya başladı. Güneş, merkezindeki dördüncü tabakasını tüketinceye kadar Dünya'da canlılar var olacak. Güneş'te 4. çember tükenip 3. çembere geçildiğinde, hts'nin azalıp daha güçlü ateşin

açığa çıkmasıyla, dünya üzerindeki canlı yaşamı sona erecek. Dünya'daki canlılığın süresi, ilk canlıdan son canlıya kadar, bizim yıl hesabımızla bir milyar küsur milyon yıldır... Evrensel hesapta üç bin yıl!

Güneş'in ilk zamanlarında beş çarpışma olduğu için (yani özün etrafını kaplayan beş tabaka olduğu için), ısısı (daha doğrusu dışarı yayılan hararet) şimdikine nazaran daha azdı. Diyelim ki, şu an Dünya'nın en sıcak yerinin sıcaklığı 60 derece ise, o zaman 45 derece idi. Diğer bölgeleri ona göre siz hesap edin.

Son çarpışmanın yüzeyde gerçekleşmesiyle hts'nin aldığı hâl bir nevi vitamindir ve etrafa yayılır. Işık ise, son çarpışma ile birlikte, çarpışmanın şiddetinden dolayı meydana gelen şimşeğin şavkıdır. Bu çarpışma ile, en dış çemberdeki ateş içe kayar. Eğer dışa bir kaysa, Dünya üzerindeki bütün canlıları anında yakar.

3.
YEŞİL GALAKSİNİN MAVİ İNCİSİ
-DÜNYA-

Ben dünyadan hiç gitmedim;
Zahir oldum hiç yitmedim;
Evvel benim ahir benim;
Umman idim hiç bitmedim...

Atmosfer I: Hava Küre'nin Oluşumu

Bugün bilim, hava-toprak-su nasıl oluşmuş, hâlâ bilmiyor. Biz, yukarıda Galaksi, Güneş, Dünya ve gezegenlerin nasıl meydana geldiğini açıkladık. Galaksinin, bizim Güneş de dahil, içindeki tüm güneşleri teker teker yuttuğunu açıkladık. Birinci Kömbe Merkez'in ise, bizim galaksi de dahil, içindeki tüm galaksileri teker teker yuttuğunu ve bunların hepsini yuttuktan sonra, diğer altı merkezle birleşeceğini ve böylece Yedi Merkez Yapı'nın tamam olacağını anlattık.

Daha önce de ifade ettiğim gibi, güneş sistemi, bir özateş kütleciğinin, etrafındaki ateş-hts karışımı bulutsu kütlesini kıvırıp merkeze doğru yoğunlaştırmasıyla meydana geldi. Oluşumunun ilk aşamasında güneş sistemi, merkezindeki küçük bir daire tarafından çevrilen büyük bir bulutsu dairesi şeklindeydi. Ancak o aşamada özateş kütleciği, kıvırmayı gerçekleştiren merkezdeki o küçük dairenin sadece sıfır noktasında saf haldeydi; sıfır noktasının dışında, diğer ateş cinsleri ve hts ile karışıktı. Bu sebeple, güneş sisteminin tümünü kıvıran merkezdeki o küçük daire içerisinde de içe doğru çarpışma ve yoğunlaşma gerçekleşti.

Bu yoğunlaşma sürecinde ateş, en dıştan (yani 5. çemberden) 1. çarpışmasını yaparak 4. çembere girdi. Hts ise, birinci çarpışmasının sonunda 2. çembere geçti. İkinci çarpışmanın sonunda ateş, 4. çemberden 3. çembere; hts, 2. çemberden 3. çembere geçti.

Üçüncü çarpışmanın sonunda ateş, 3. çemberden 2. çembere; hts, 3. çemberden dördüncüye geçti. Dördüncü çarpışmanın sonunda ateş, ikinciden 1. çembere (çekirdeğe); hts, 4. çemberden beşinciye geçti. Beşinci ve son çarpışmanın sonunda ateş, 1. çemberden (çekirdekten) sıfıra (öze) girerken, hts ise 5. çemberin (yani merkezin) dışına çıktı. Hts, merkezin 5. çemberinden çıkarken görünmez bir hâl aldı. Biz hts'nin bu haline "GEZGEZ" diyelim... Merkezden çıkan hts, çevreye Gezgez olarak yayıldı.

İşte; güneş sistemimizin merkezindeki o küçük daire içerisinde gerçekleşen bu beş çarpışmanın sonunda, Güneş meydana geldi.

Aynı süreçte Dünya'da ise birinci çarpışmanın sonunda ateş, 4. çemberden üçüncüye; hts, 1. çemberden ikinciye geçti. İkinci çarpışmanın sonunda ateş, 3. çemberden ikinciye; hts ise 2. çemberden üçüncüye geçti. Üçüncü çarpışmanın sonunda ateş, ikinciden birinciye (çekirdeğe); hts, 3. çemberden dördüncüye geçti. Ateş, dördüncü çarpışmasını 1. çemberde (çekirdekte) sıfır noktasına doğru gerçekleştirirken, hts ise 4. çemberin dışına çıktı. İlk oluşum halinde, şu an Güneş'te olduğu gibi, ateşten yüzeyiyle sürekli çalkalanan Dünya, Güneş'in yavrusu gibiydi. Ateşin ilk çarpışması, hts'nin son çarpışmasıdır. Atmosfer oluşumunun başladığı aşamada, hts'nin son çarpışması, hts'nin dördüncü haliydi ve ateşle karışıktı. Hts'nin bu haline ise "GEZ" diyelim.

İşte; dünya merkezindeki çekirdekateşin temizlenme sürecinde, Dünya'nın o günkü yüzeyinden dışarı yayılan Gez (yani hts'nin ateş ile karışık dördüncü hali), "atmosfer" dediğimiz mesafede, Güneş'ten atılan Gezgez ile karşılaştı. Ancak, Gezgez'de, Gez'den farklı olarak, milyonda bir oranında özateş de karışık olduğu için, ikisi çarpıştı ve çarpışmalarından başka bir hâl meydana geldi.

Kısacası atmosfer, dıştan hts'nin özle karışık beşinci hali ve içten de çekirdekle karışık 4. hali ile beslenerek, bu iki farklı ateş halinin çarpışması sonucunda oluşmaya başladı. Dıştan gelen Gezgez, içteki tabakaya çarpıp üst kısmı oluştururken, içten gelen Gez de dıştaki tabakaya çarpıp alt kısmı oluşturdu. Ne dıştan gelen içeri girebildi ne de içten gelen dışa geçebildi. Şayet, herhangi bir madde dikey olarak atmosferden geçerse, gözle görünmeyen bir sınırda alev alır ve yanar. Ancak içeri giren maddenin büyüklüğüne göre, yanma süresi değişir. Dışarı kaçan maddeler ise, alev aldıktan sonra ve o sınır geçildiği anda ne söner ne de yanarlar, yani hallerinde değişiklik olmaz.

Atmosferden toprağa kadar söz konusu olan şartlar, atmosfer dışında değişir. Bir demir parçasına çakmak taşını sert ve dikey sürtersen, ateş meydana gelir. Taş ayrı madde, demir ayrı maddedir. İki zıt... İşte iki zıt, "atmosfer" denen tabakada dengelendiler.

Atmosferi dıştan besleyen Gezgez içeri geçemediği için dış tarafta birikim yaparken, içten besleyen Gez de dışarı çıkamadığı için iç tarafta birikmeye başladı.

Çarpışma 4'ten 3,99'a düşünce atmosferin içinde "hava elementi" birikmeye başladı, çünkü çekirdekateş ve diğer tabakalar, çarpışma 3,5'e düşene kadar içlerindeki hts'yi dışarıya attılar.

Çarpışma 3,5'a düşünce, "su elementi" oluşmaya başladı, ancak içtiğimiz su değil. Suyun meydana gelmesi çarpışma 3'e düşene kadar devam etti.

"Toprak elementi", hts'nin 2. ile 3. "çember"[20] arasında aldığı haldir. Toprak, bugün zannedilenin aksine, atmosferin oluşmaya başlamasından sonra, çarpışmaların 3'ten 2,99'a düşmesiyle meydana gelmeye başladı. Yani hts, ikinci çarpışma ile üçüncü çarpışma arasında toprak özelliğini alır. Başka bir ifade ile; toprak, sadece hts 2. çemberden 3. çembere geçememişse oluşur. Hts, eğer 2. çemberi aşıp üçe geçmişse toprak özelliğini kaybeder.

Daha iyi anlaşılması için 2. çember mesafesini 100 dereceye böldüğümüzü farz edelim... Hts eğer 3. çembere ulaşamayıp, meselâ 2,99'da kalırsa toprak oluşur. 2,90 ile 2,99 arasında aşağı yukarı

20 Çarpışmaların gerçekleştiği mesafe.

aynı cins toprak oluşur. 2,80'le 2,89 arasında da... Bu böyle ikiye kadar iner.

Ayrıca çarpışma 3'e düşünce, ateşin (çekirdekateş, 2. ateş, 3.ateş) ve hts'nin (hava-toprak-su) üç farklı halinin meydana gelmiş olması, bunların karışımlarının çok çeşitli olmasına sebep oldu. Bundan dolayı da, birçok toprak çeşidi meydana geldi.

Diyelim ki, hts çarpışmasını 2,90'dan daha aşağıda tamamladı. Burada hts aslında hem toprak, hem hava, hem de su özelliğine sahiptir. Eğer buradaki hts'de hava az, su fazla ise ve çekirdekateş 2. çemberden 1. çembere geçerken buradaki hts'ye karışmışsa "petrol" oluşur. Petrolün yakıcı olması, su ile çekirdekateşin karışık olmasındandır. Ağır oluşu, toprak karışımındandır.

Diyelim ki hava birikimi fazla, su ondan az ise ve su ile çekirdekateş birbiriyle dengelenmişse, bu karışımda toprak olmaz. Bu durumda "hava gazı", "doğal gaz" oluşur. Yakıt oluşu ateşten, hafif oluşu havadandır. Hava gazının keşfi tam katı madde özelliğine kavuşamamış olmasından dolayı zordur. Yani bir nevi duman gibi olmalarından dolayı, biz onları göremiyoruz.

Bundan başka, hts ara zamanlamalarda kaymalara uğrar. Bu çok nadir olur. İşte bu kaymalarda, sizin "kıymetli" dediğiniz "madenler" oluşur.

Hepsini teferruatlı yazsam ciltlerce kitap olur; ben burada numunelerle izah ediyorum. Gerektiğinde her hususta açıklama yaparız. Zira biz, bildiğimiz her şeyi insanlarla paylaşmaya hazırız ve bunu yaparken de zamanın dışında hiçbir sınırlamaya tabi değiliz.

Yer kabuğu, üçüncü çarpışmaya düşüldükten belli bir süre sonra, ikinci çarpışmasını yapıp üçüncü çarpışmayı gerçekleştiremeden 2,99'da kalan hts birikiminin sürekli artmasıyla oluştu.

Bu aşamada, üçüncü çarpışmaya geçebilmiş hts, yer ile atmosfer arasında birikmeye devam ediyordu. Yerdeki toprak birikimi devam ederken, Dünya'nın en dış yüzeyinde ateşin içe doğru yoğunluğu (yani yolculuğu) devam ettiği için, üst kısımlarda yoğunlaşma başladı. Tabi bu çok uzun zaman aldı. Derken, ateşin daha da içlere kaymasından dolayı, toprak daha çok yoğunlaştı. Toprağın yoğunluğunun daha da artması, koyulaşması, kazanda pişen bulgur pilavının kaynamasına benzer bir hali meydana getirdi.

Kaynamadan dolayı sürekli içten süzülerek fokur fokur dışarı atılan toprağın, dışarı atıldıkları deliklerin kenarlarında birikmesiyle dağlar oluştu. Bugün Dünya'da dağların çevirdiği ovalar, o zamanki deliklerdi.

Taşlar, aynı süreçte hts'nin ikinci hale geçmesiyle oluştu. Taşlar, toprağın tam dönüşümü için gerekli zamandan önce, kaynayan toprakla beraber dışarı atılan toprak-ateş karışımı bileşimlerdir. Bu yüzden taşlarda, hava ve su yok denecek kadar azdır.

Başka bir ifadeyle; kaynama hali devam ederken, dünya yüzeyinin yavaş yavaş yoğunlaşmaya başlaması, toprağın, hts'nin iç çemberlerden dışarı atılmasıyla yüzeyde birikmesi ve ateşin de içlere doğru süzülmesini sürdürmesi, yer kabuğunu oluşturdu. Yer kabuğunun yoğunluğu artarken, toprak hamur gibiydi. O zamanki toprağı elinize alma imkanınız olsaydı, hamur gibi eğilip büküldüğünü görürdünüz. Ancak, çamur gibi değil... Çünkü, su henüz yer kabuğunun üzerinde değil, yukarısında, atmosfer içinde hapisti ve henüz yeryüzüne inmemişti. Toprağın ısısı, suyun yeryüzüne inişini engelliyordu.

O zamanlar hamur gibi olan toprağın ısısının çok yüksek olması, atmosferdeki havanın da soğuk oluşu, atmosfer içindeki suyun yer ile gök arasında devir daim yapmasına neden oldu. Havanın soğutup yoğunlaştırdığı su yeryüzüne iniyor; toprağın ısısıyla bir nevi buharlaşıp, tekrar atmosfere çıkıyordu. Su, bu şekilde uzun bir müddet devir daim yaptı. Bu esnada, yeryüzündeki çarpışmalar kimi yerlerde daha şiddetli olduğu için, dışarı itilen

hamur gibi toprağın o yerlerde birikimi fazla oldu. Atmosferden yer kabuğuna soğumuş vaziyette inen sularla, o birikintilerin uç noktalarından aşağılara doğru, dünya yüzeyi soğumaya başladı. Böylece Dünya'daki soğuma, dağlardan başlamış oldu.

Suyun devir daimlerle soğutulduğu süreçte, topraktan çok yüksek derecede ısı yükseliyordu. Ancak yer kabuğundan birinci atmosfer tabakasına kadar, yükseklik arttıkça, ısıda (günümüzdeki kadar olmasa da) belli bir düşüş meydana geliyordu. Isı, birinci atmosfer tabakasının daha üstlerinde çok daha düşüktü. İşte; atmosferin üstlerinde soğuyup yoğunlaşan suyun, kısa zaman içinde çok daha sıcak olan yer kabuğuna ulaşması (soğuk bir şişe suyun, birden buzdolabından sıcak bir ortama çıkarılması gibi), sis oluşmasına neden olan bir zıtlık meydana getiriyordu. İşte bu yüzden, o zaman Dünya'ya bakmış olsa idiniz, sisten hiçbir şey göremezdiniz. Bu hâl, netliklerine kavuşana kadar devam etti.

Bu devrede, atmosferdeki suyun içinde, toprağın tam üçüncü çarpışmada açığa çıkmış, çok özel bir hali de karışıktı. Dolayısıyla, atmosferdeki henüz ayrışmamış hava-toprak-su karışımı, güneş ısısını engelleyerek Dünya'nın soğumasını hızlandıran önemli bir etkendi.

Toprağın daha da yoğunlaşması ve suyun soğuyarak kovadan boşalırcasına toprağa yağması ile soğuma süreci devam etti.

Soğuyarak yere inen suyun, içindeki özel toprağı yere bırakıp, yerin ısısı tarafından tekrar atmosfere kovulması ve bu olayın uzun süre tekrarlanması sonucunda su, giderek özel topraktan temizlenirken, atmosfer de netleşti. Zira havadan yağan su, bir nevi çamurlu su idi. İşte; devir daimlerle toprağın bu çamurlu sudan ayrışması sonucunda, atmosferle yer kabuğu arasındaki su netleşti. Ayrışan toprak ise, devir daimler sonucunda soğuyan yer kabuğunun üzerine çöktü. Böylece, yer tabakası soğumuş ve üzeri, toprağın farklı bir hali ile örtülmüş oldu.

İç çemberlerde, çekirdekten sonraki 2. çemberin sonu, üçüncü çarpışmayı oluşturuyordu. Hts azalıp, toprak da kalınlaşmasını sürdürdükçe, içten gelen hts, üçüncü hale geçme zamanını kaybetti. Çünkü çekirdekateş netliğini alıp, hacmini genişletmişti. Zaten, çarpışmalar da bu yüzden ikiye düşmüştü. Dolayısıyla, çarpışma 3'ten 2,90'lara, oradan da ikinci çembere doğru düşünce, toprak örtüsü içe doğru daha da kalınlaştı.

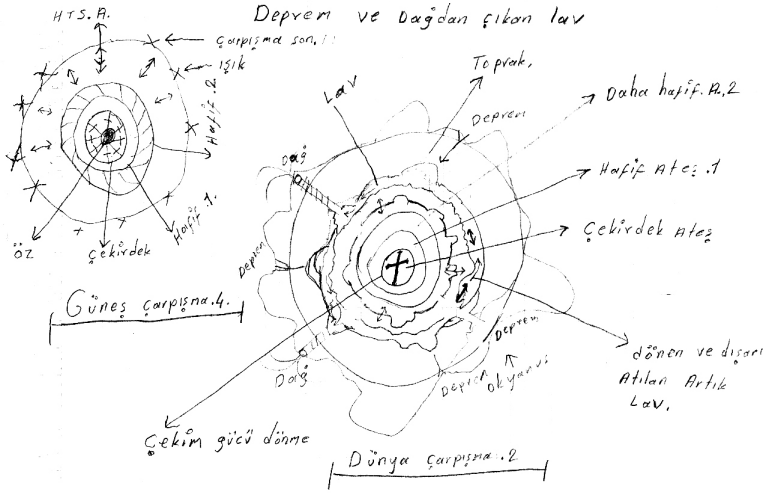
Dünya yüzeyi soğuyup normale döndükten sonra, uzun bir süre boyunca iki çember arasında olan hts elementinin bir kısmı, tek çarpışma yaparak, dış çembere yakın olduğu yerden, içte dönen çemberlerin üzerindeki kanallardan (yanardağlardan) toprağa takılmadan dışarı fışkırtıldı.

Şu an hts, çekirdek ile bir üst çember arasında temizlenmektedir. 3. çemberde temizlenme sona ermiştir. 2. çember de inceliyor!.. Şu anki çarpışmalarla hts, su halini alamadan çekirdeğin dışına atılmaktadır. İkinci hale geçen hts tabanda donar ve toprak çeşidini oluşturur.

Çekirdekateş içteki dönmesini sürdürmektedir. Dıştaki iki kalın ateşin çemberleri daralmaktadır. Onlar da dönüşlerini sürdürmektedirler. Kendi içlerindeki hts'yi temizleme işlemi devam ettiği için, dış kabuğun altında toprak oluşumu da devam eder ve içe doğru bir kalınlaşma meydana gelir. İç çemberlerdeki arınma, toprağın kalınlaşmasını sürdürür. Bu arada, toprağın alt kısmının hamur olmasından dolayı, iç çemberi meydana getiren ateşin içeri sızması devam eder, hts yukarı çıkar. Dolayısıyla, çekirdekateş göbeğe karıştığı için, dıştaki ateş çemberi gitgide incelir. Ayrıca, hts'nin ayrışmasından dolayı çarpışmalar üstlerde azaldığı için de ateş çemberlerinin dönüşleri üstte gittikçe yavaşlar.

Süzülen hts elementi tek yapıda kaldığı zaman (toprağın birinci hali), kendini dışa atmak zorundadır. İç kısımda hava şimdiki netliğini almamış olduğu için, dönüş üstte yalpalayarak devam eder. Bu dönüş esnasında, dışa kaçmak isteyen hts, iç kısmın belli yerlerinde birikir ve sıkışır. Ateş karışımı olan hts, sıkıştıkları son çemberde tek çarpışma yapar. İç kısımda, Dünya şekil bakımından

kavis çizer, fakat o kavisin birçok yerinde girinti ve çıkıntı vardır. Toprak kalınlığının inceldiği yerdeki bir girintiye hts birikmiş ise, iç dönmenin arkadan getirdiği hts birikimi oradan geçerken, girintideki bu hts birikimine çok şiddetli çarpar ve üst katmanlarda çatlamaya sebep olur. Böylece girintideki birikim çatlaktan yukarı çıkar. İlk sarsıntının şiddetli olmasının sebebi, çatlaktan ilk çıkanların kütle bakımından büyük olmasıdır. Sonraki çarpışmaların şiddeti gittikçe azalır. Yani biriken elementler azaldıkça sarsıntılar da hafifler ve

son bulur. İşte; "deprem" dediğiniz olayın aslı budur.

Yalnız, ateşin bir yerden döndüğünü sanmayın... Ateşle karışık hts, Dünya'nın göbek kısmının iç şekline göre, bulunduğu hâl üzere

çeşitli çemberlerde döner. Nerede geçmesini kolaylaştıracak yer bulursa, oradan dışarı fışkırır. Bu fışkırma, çok az bir çarpışmanın sonunda olur. "Yanardağ" dediğiniz yerlerden ve büyük su birikimi olan okyanusların zayıf yerlerinden de çıkar. Sizin şimdiki gördüğünüz çatlamalar çok küçüktür. Bunlar, ilk dönemlerdekilerin yanında insanın bir kaş oynatması gibidir. En büyük deprem, kıtaların ayrılmaları sırasında oldu.

Depremin diğer önemli bir nedeni ise, son çemberde meydana gelen çöküntülerdir. Bu çöküntüler, girintilerde biriken hts'nin, arkadan gelen hts tarafından dönüş yönüne doğru süpürülüp, yakın bir yanardağdan çıkmasıyla meydana gelir. Çünkü girintide hts'nin sürekli birikmesi, belli bir süre sonra orada sıkışmaya neden olur. Girinti boşalınca da o kısımda çökme meydana gelir. Örneğin; Türkiye'de 1999'da meydana gelen Ağustos depreminin sebebi, depremin olduğu bölgenin altındaki hts birikiminin batıya doğru kayıp, biriktiği yeri boşaltmasıyla oluşan çöküntüdür. Batıya kayan hts birikimi, Etna Yanardağı'ndan dışarı çıkmıştır. Etna Yanardağı'ndaki faaliyetlerin artışı, Ağustos depreminin habercisi idi. Aktif yanardağlar, yakın bölgelerde oluşacak depremlerin habercisidirler. Bilim insanlarının, buna göre ölçüm ve gözlem yapması gerekir.

Depremin üçüncü bir nedeni ise, Dünya'nın içinde devam eden sıkışmadır. Bu, esasında depremin en önemli, temel nedenidir. İçteki bu sıkışmanın izleri, yeryüzü (örneğin dağlar) iyi incelenirse, dışarıdan da görülebilir. İç sıkışmadan dolayı, yer kabuğunda merkeze doğru sürekli kaymalar meydana gelir. Bilim insanlarının "dikey sürtünme" dedikleri olayın gerçek nedeni budur. Aslında, Dünya içe sıkışmasını devam ettirerek, gürültülü ve sarsıntılı bir şekilde (yani depremlerle) hâlâ küçülmektedir.

Oluşum sürecinde toprağın belli bir yerde birikimi, yüksek dağların oluşumuna sebep oldu. Ancak, suyun netliğini almaya başlamasına kadar, dağlar defalarca oluşup yıkıldılar. İlk soğuma ve katılaşma, sabitlenen dağların yüksek yerlerinde başladı. Devir daim yapan suyun, yere indiği zaman toprağın ısısından dolayı tekrar tekrar atmosfere doğru kovulması ve dış çemberdeki ateşin içe süzülmesi; çarpışmaların alta kayması; yüzeyde toprağın kalınlaşmasını sürdürmesi; bu arada toprağın belli yerlerde birikerek dağları oluşturması; toprağın üstten soğuduğu için alta doğru inmesi ve tekrar fışkıran toprağın üstte soğuması; bu arada birikimin tekrar fazlalaşması; alt kısmın hamur olmasından dolayı toprağın su seviyesinden aşağı seviyelere kayması gibi olaylar, uzun zamanlarda tekrar tekrar meydana geldi. Su bir yandan, devir daim ile çukur kısımlarda soğuyup birikirken, yüksek dağlar da diğer yandan üstten

aşağı donmaya (katılaşıp sabitlenmeye) devam etti. Yeryüzünde biriken su hacminin genişlemesi ve atmosferdeki suyun yavaş yavaş aşağılara inmesi uzun zaman aldı.

Atmosferden toprağa kadar olan mesafede iki tabaka vardır. Yüksek dağların zirvelerindeki soğumayla ve yeryüzünde biriken su kütlelerinin artmasıyla su, atmosferden, atmosfer ile yer tabakası arasındaki ikinci tabakaya kadar düştü. Başka bir ifade ile, toprak seviyesinden atmosferin ikinci tabakasına kadarki mesafede su yeryüzünün bütününü kapladı. Şuraya dikkat edin: Bugün okyanuslardan güneş ısısı ile kalkan su, görünmez, çünkü güneş ışını yukarıdan gelir ve havayı ısıtır, tek taraflıdır. Kalkan su, birinci tabakaya çarpıp geri döndükten sonra hâl değiştirdiği için bulut olarak gözükür. Ancak, suyun bulut olarak görünen hali hamdır.

Sonraki aşamalarda, ilk oluşan toprak ve ilk sabitlenen dağlardan sonra, daha çukur taraflarda da soğuma meydana geldi. Zira zamanla suların soğuması ve devamlı çevredekilerle mücadele etmesi, oralarda da soğumayı başlattı. Böylece, su seviyesi atmosferde ikinci tabakadan birinci tabakaya düştü. Bu esnada da dünya yüzeyi tamamen suyla kaplıydı. Sonra su, nihayet yeryüzü seviyesine inip "okyanus" dediğiniz şekilde netliğine kavuştu. Bu arada toprak da tam sıkı değildi, ancak kalınlaşmasını içten sürdürdüğü için yeryüzünün soğuması daha da hızlandı.

Oluşum sırasında, atmosferin üç farklı tabakasında üç farklı su meydana geldi. O yüzden, üç okyanusun suyu birbirinden farklıdır; üçü birbirine karışmaz. İnsanlar her sene farklı bir okyanusun suyunu içer. Örneğin, Hint Okyanusu'ndan kalkan su, yağmur olarak Avrupa'ya indi. Avrupa'da aynı su, nehirler yoluyla tekrar denize karışır ve denizden ait olduğu okyanusa hareket eder. Sular, akıntılar halinde kendi çeşitlerini ararlar. Suların canlılığının temelinde bu hareketlilik yatar:

"İki denizi salıvermiş buluşuyorlar. Fakat aralarında bir engel olduğundan birleşemiyorlar."[21]

Okyanuslardaki su, korunan sudur. Bunun üç nedeni vardır:

-Birincisi tuzdur; suyun bozulmasını geciktirir.

-İkinci neden, okyanus içerisindeki depremdir. Çatlaklardan dışa sızan su ve hava elementinin son çarpışmadan aldıkları hâl, gaza benzer. Bunun suya karışması, suya bir nevi hava aldırır.

-Üçüncüsü, güneş ışınları, hts elementinin dördüncü haline yakın halidir. Bunlar okyanus üzerine çarpınca, ısılarından dolayı suyu tuzdan ayırır ve suya tam niteliğini kazandırır. Yalnız, bulut haline gelip yere düşene kadarki zamanda bu ışınlar da karıştığı için okyanuslardaki sudan anlaşılmayacak şekilde farklıdır, böylece

21 Kuran, 55/Rahmân Sûresi, 19. ve 20. Ayet

içtiğimiz suyun bozulması gecikir; güneşte bekletilen salça ve reçelin geç bozulması gibi...

Dağların oluşumu sırasında, ateşin artık kısmının dışarı kaçışı, yer altında kanallar meydana getirdi. Okyanuslardan kalkan su, yağmur veya kar olarak tekrar yeryüzüne düşer, yer altında birikim yapar ve işte bu kanallardan dışarı çıkar. "Pınar" dediğiniz yerlerden çıkana kadar süzülüp, geçtiği yerlerde çeşitli maddelerle karışır. Bu yüzden yerden kaynayan su ile yere düşmeden toplanan su farklıdır. İçildiği zaman anlaşılır.

Su, okyanustan kalkar, bir müddet sonra toprağa düşer, toprak üzerindeki canlılara hayat kaynağı olur, artan kısmı tekrar okyanusa döner. Hasılı, su devamlı bir devir daim halindedir. Bir yere suyu topla, hareketsiz bırak; bir zaman sonra hava suyu bozar. Çünkü, su da canlıdır; daha doğrusu gözle görülmeyen canlıların birliğidir.

Tabi bu oluşum sırasında kutuplarda birikim yoktu. Tabanın tam soğumaması, bir de fışkıran hts'nin hareketi, kutuplarda su birikimini engelliyordu. Şimdi olduğu gibi, dağlardaki karlar, yer altındaki sular, nebat, hayvan, insan yoktu. Bunlarda da su birikimi vardır, fakat cüzîdir. Şu an kutuplardaki buzlar, oralarda donmuş su birikintileridir. İşte; suyun birinci tabakadan toprağa inip birikme sürecinde, soğumuş olarak dağların olduğu yüksek bölgelerden, daha çukur taraflara kayan su kütleleri, buralardaki fışkırmalara anında

müdahale ederek, çukur bölgelerdeki su kütlelerini de soğutmaya başladı. Yani, ısısı yüksek su bir tarafa kayarken, soğuyan su da başka tarafa kaydı. Bu müdahaleler yüzeyde çalkantılara neden oldu.

"Kaynatılmış denize andolsun ki..."[22]

Böylece suyun soğuması hızlandı. Ancak suyun çalkalanışı, bu aşamada dağlık bölgelerde yok denecek kadar azdı.

Bu süreçte, iç ateşlerin dönüşü ve fazlalığı, iç kısımda girdap gibi merkeze doğru dönmeleri (yani bir değirmen taşının döndüğü gibi dönüşleri), toprağın üst kısımdan sonrasının hamur gibi oluşu, diğer taraflarda soğuyan suyun fazlalığı ve içte dönen ateşin sıkışması, hts'nin fışkırmasına neden oldu. Böylece, yer kabuğunu meydana getiren toprak tabakası çatladı.[23] Bu çatlamadan çıkan ateş, çatlağı genişletmeye başladı. Ateşin çıkış şekli kaynama gibiydi; sağa ve sola yayılıyordu. Çevreden hücum eden sular da soğumasını çabuklaştırıyordu. Bu arada, içten dönen ateşin hacminin çok geniş olması ile çatlaktan fışkıran ateş, suların hücumu ile soğuyup, iki parçayı da ateşin çıkış şeklinden dolayı zıt yönlere iterken[24], ikiye bölünen toprağın hafif olanını, geminin suda yüzdüğü gibi yüzdürdü. İşte; Dünya'nın en büyük kara parçalarını, Dünya'nın oluşum

22 Kuran, 52/Tûr Sûresi, 5. Ayet.

23 Büyük deprem, kıtaların ayrılışı

24 Amerika'nın Asya'dan (Afrika ve Avrupa dahil) ayrılışı

sürecinde meydana gelen en büyük deprem, böyle birbirinden ayırdı. Parçalar şimdiki yerlerini alana kadar, bu işlem yavaşlayarak devam etti. İşte; kıtalar birbirlerinden böyle ayrıldılar. Kıtaların bölünüp ayrılmasında, iç kısmın yuvarlağımsı olması ve dönmesinin de tesiri vardı. Zira bu süreçte, alt hamur idi, toprak da tam sık değildi; bu olaydan sonra toprak da sıkıştı. Bu işlemler oluşurken, çatlaklardan ve kopmalardan serbest kalan toprak yukarıya çıkarken okyanus tabanları daha alt düzeyde kaldı.

Şuraya dikkat edin: Şayet Amerika ve Asya birbirinden ayrı olmayıp tek kara parçası olsaydı, insanlar ve hayvanlar için hayat çok zor olurdu, çünkü büyük su baskınları ve hortumlar meydana gelirdi. Öyle hortumlar meydana gelirdi ki, şimdikilerden yüzlerce kat büyük olurdu. Okyanuslarda oluşan dalgalar daha büyük ve süratli olur, şiddetli su baskınları ve fırtınalar meydana gelirdi. Bu yüzden Amerika Kıtası yüzeysel dengeyi oluşturur. Bir nevi Asya, Afrika ve Avrupa kıtalarının korunmasını sağlar.

Soğuma işlemi tamam olurken, atmosferin birinci tabakasına kadar olan bölüm tamamen boşaldı. Böylece atmosferde cüzî bir şekilde devir daim devam ederken, güneş ısısının dünya yüzeyine yansıması da başladı. Sular, hava ve toprak niteliklerini tamamlamadan önce, şimdiki kadar az ve dengeli değildi. O zamanlar, yeryüzünün büyük bir kısmı sular altındaydı.

Yer kabuğunun altının ısısını kaybettiği aşamada, Güneş'in üst tabakasının ısısı da şimdikinden farklı idi. Derken, Dünya'nın kuzeye ve güneye eğilip doğrulmasıyla, "Ekvator" denen bölge Güneş'ten fazla ısı alırken, kutupların az ısı alması, yani bu bölgelere güneş ısısının dik vurmaması, buralardaki su kütlelerinin donup buz dağlarını meydana getirmesine neden oldu.

Böylece kutuplardaki donma ile birlikte, sular zamanla belli bölgelerden çekilmiş oldu. İki kutup, dünyanın tansiyonunu oluşturur. Soğuk esen rüzgar buralardan gelir; sıcak esen rüzgar ekvatordan gelir.

Hava, toprak ve suyun ham maddesi olan hts, günümüzde tükenmek üzere!.. Çekirdek üzerindeki çember daralmıştır. İçteki çarpışmaların azalmasından dolayı, artık hts elementinden su meydana gelmiyor. Su elementi tükendi... Deniz öldü... Bunu yavaş yavaş anlayacaksınız.

Günümüzde, çarpışmalar sadece toprak ve hava elementlerini oluşturabiliyor. Bu sebeple, çok az da olsa hâlâ depremler meydana geliyor ve hts yanardağlardan lav olarak çıkıyor. İşte bu olaylar, Dünya'nın hâlâ yaşadığını gösterir, çünkü çekirdekteki faaliyetler, Dünya'nın kalp atışlarıdır. **Sudan sonra toprak elementinin oluşumu da son bulacak; ondan sonra da hava elementi tükenecek. Böylece Dünya'nın kalbi durmuş olacak...**

4.
KOKUŞMUŞ BALÇIK
-BEŞER-

Sen burada tabutta, rüyadasın bir an.
Tabuttan çıkınca, yaşarsın gerçek zaman...

Güneş sisteminde ilk olarak, madde gözle görülmeyen canlılar oluştu; örneğin "cinler"... Cinler yedi kısımdır. Hepsine "cin" denmiş, ancak değişik zamanlarda oluştukları için birbirlerinden farklıdırlar. Cinlerden farklı yapılar da söz konusu, ancak onları her insan bilmez. Onlar ayrı varlıklardır...

Gözle görülmeyen bu canlıların oluşumu, iki zıt ısının dengelenmesiyle meydana geldi. Esasında, canlılar da çarpışma ile oluşurlar, ancak onların hacimlerinin (örneğin Güneş'e nazaran) çok küçük olmasından dolayı, onları meydana getiren çarpışmalar hissedilemeyecek kadar sessiz gerçekleşir.

Bu görünmeyen canlılardan ifrit, hin, tan ve iblis denen dört çeşit, dünyadaki türlerinden önce, atmosfer dışında meydana geldiği için, atmosfer dışında yaşar. Bedenleri özateşten meydana gelmiştir; ateş varlıklardır; düşünceleri ve iradeleri zayıftır, ancak Dünya üzerinde görülen ve görülmeyen tüm canlılara zarar verirler. Yapıları elektriğe benzer. Elektrikten çok daha hızlı hareket ederler. Bunlardan bir kısmı, yapılarındaki özateşin fazla olmasından dolayı (insanlar arasındaki kabiliyet farkı gibi), burçlara kadar gidip gelebiliyorlardı. Yani, Dünya üzerinde olacak olayları haber alabiliyorlardı.

Güneş'in etrafını kuşatan perdeler gibi, güneş sisteminin tümünün etrafını da kuşatan üç perde vardır. Bu perdeler, güneş sisteminden dışarıya ısıyı ve dışarıdan da güneş sisteminin içine ışınımı bırakmazlar. Bunun yanında daha birçok özellikleri vardır...

Galaksi merkezindeki çarpışmalar, güneş merkezindekinden bir fazladır. Galaksimizin merkezinde de çarpışmalar giderek azalmakta... Önceleri galaksi merkezinde altı çarpışma, güneş merkezinde beş çarpışma vardı. Galaksi merkezinin altıncı tabakasını tüketmesi, bundan on beş asır önce meydana geldi. Galaksi merkezinde bir tabakanın eksilmesi, galaksi merkezini kuşatan perdelerden daha güçlü ışınların sızmasına sebep oldu. Bundan dolayı o zamandan beri, "cin" denen varlıkların güneş sisteminin dışına çıkmaları mümkün değil. Onlar kendi sistemlerinin dışına çıkamazlar. ***"Çünkü onlar, dinleyişten azledilmişlerdir."***[25] Cinler şayet güneş sisteminin üçüncü perdesini aşarlarsa, galaksi merkezinden gelen güçlü ışınlar onları yakar. ***"Kuşkusuz biz göğe ulaşmak istedik, fakat onu çetin bekçilerle ve yakıcı ışıklarla dolu bulduk. Halbuki biz, (daha önce) göğün bazı yerlerinde gayb haberlerini dinlemek için otururduk. Fakat şimdi her kim dinlemeye kalkacak olursa, kendini gözetleyen yakıcı bir ışık bulur."***[26] Bu yüzden, cinler güneş sisteminin dışına çıkamazlar.

25 Kuran, 26/Şuarâ Sûresi, 212. Ayet.

26 Kuran, 72/Cin Sûresi, 8. ve 9. Ayet.

Burada anlattıklarımız, bizim güneş sisteminin dışındaki güneş sistemleri ve galaksilerdir. Cinlerin, Hz. Muhammed (s.a.v.) zamanında, güneş sisteminin dışına çıkmalarının engellenmesi aşağıdaki ayette de açıkça ifade ediliyor:

"Andolsun biz gökte burçlar kıldık. Onları ibretle bakanlar için süsledik. Onları her nevi kovulmuş şeytandan koruduk. Ancak kulak hırsızlığı yapan olur, onun da peşine apaçık bir ateş alevi düşer."[27]

İşte bu olay, ezelî plân gereği, son nebi Hz. Muhammed(s.a.v.)'in göreve başladığı zaman meydana geldi. Yoksa; Allah kızmış, sinirlenmiş de böyle yapmış değil. Bu tür açıklamalar, sistemi anlayamamış olanların hayal ürününden başka bir şey olamaz.

Cinlerin diğer üç çeşidi dünyanın oluşumu ile birlikte atmosfer içinde meydana geldi. Bunların en üst tabakada yaşayanlarına şeytan denir. Atmosfer dışındaki türleri gibi inançsız, zararlı varlıklardır. Cin denenler ise en alt tabakada, yeryüzünde yaşayanlardır. Bunların içinde kafirlerin olduğu gibi, çeşitli dinlere mensup olanları da vardır. Bir de orta tabakada yaşayanları vardır; özellikler itibariyle küfür ile iman arasında gidip gelirler, yani tutarsızdırlar.

27 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 16-18. Ayet.

Yeryüzündeki diğer canlıları meydana getiren en önemli fiziki etkiler arasında;

-Dünya'nın o zamanki ısısı,

-Güneş'in atılan ilk tabakası ve ısısı,

-Toprağın ve suların ilk hali ve ısısı sayılabilir.

Evrenin ısısı ile ilgili çeşitli hesaplar yapılıyor. Halbuki, evrenin belli bir ısısı yok ki ölçülsün. Evrende iç içe sayısız sistemler vardır ve her sistemin ısısı farklıdır.[28] Bizim güneş sistemimiz de Samanyolu Sistemi içinde yer alan ve kendine has ısısı olan bir sistemdir. Yukarıda anlatmıştık; galaksinin çevresinde üç perde var, ısıyı ve rengi dışarı bırakmazlar. Bu perdelerin yapısı gereği, mıknatısın aynı uçlarının birbirlerini ittiği gibi, ikinci perde de ısıyı ve rengi kendine yaklaştırmaz, içe iter.

Dünya'nın oluşum sürecinde, iç kısım gittikçe sıkışırken, çarpışma mesafesi de kısaldı. Bunun sonucunda, hts üçüncü çarpışmasını yapamadan, içe doğru toprak olarak birikmeye başladı. Çünkü hts, üçüncü çarpışmadan sonra toprak özelliğini kaybeder, başka hale döner. Örneğin ekmek yedin; mideye geçer, hâl değiştirir; bağırsaklardan geçerken de hâl değiştirir ve alttan başka bir halde çıkar. Sen ekmek yedin, alttan ekmek çıkması lazım. Ama iştahla

28 Güneş sistemine göre evrenin ısısı hesaplanamaz.

yediğin ekmek, diğer maddelerle çarpışma yaptıkça ekmekliğini yitirir, mideden sonra dışkıya dönüşür. Bunun gibi, içten gelen hts elementi ile dıştan içeri sızan ateş elementi, bir çemberde çarpışıp hâl değiştirirler. İkinci çarpışmadan sonra başka, üçüncü çarpışmadan sonra daha başka hâl alırlar. Örneğin, birinci çarpışmanın sonunda hava çok aşırı derecede soğur; ikinci çarpışmadan sonra soğuması azalır; üçüncüden sonra şimdiki halini alır.

Hts'de karışık olan hava elementinin hafif ve soğuk oluşu, toprağın, çarpışmaların meydana geldiği çemberin dışına kaçışını ve yer kabuğunun altında birikerek kalınlaşmasını kolaylaştırır. Bu kalınlaşma sırasında, çarpışma derecesine göre de toprak çeşitleri meydana gelir. Örneğin, 2,99 şiddetindeki çarpışma sonucunda meydana gelen toprak ile 2,98 şiddetindeki çarpışma sonunda meydana gelen toprak arasında fark vardır.

Çeşitli maddelerin çarpışmasıyla meydana gelen bir maddeden, tekrar aynı maddeleri elde etmek imkânsızdır. Süte maya katarsak yoğurt olur, ancak yoğurdu tekrar süte çeviremeyiz. Bu, yer altındaki madenler için de geçerlidir. Sizin bomba yapımında kullandığınız maddelerde çekirdekateşin miktarı çoktur. Örneğin, uranyumda karışık olan çekirdekateş, yedi katmanlı atomaltı boyutun en üst birinci katmanında döner.

Aslında çekirdekateş, tüm toprakta karışık, ama çok az. Yalnız şurayı iyi anlamak zorundayız: Normalde ateş, hts'den güçlüdür. Ancak, hts ile ateşin üçüncü çarpışmasında, hts ikiden üçe geçer de ateş zamanında hâl değiştiremezse, hts ateşi esir eder. Böylece ateş ile hts ayrışamadan (uranyumda olduğu gibi) sabitlenirler.

İlk bitki, hayvan ve insan oluşumuna geçmeden önce, Dünyanın geçirdiği evreleri bir özetleyelim: Cinler yaratılmış; aradan uzun zaman geçmiş; su, toprak ve hava netliğini almış; bu arada yanardağların bazılarında perdelenme olmuş; deprem eskiye nazaran azalmış; dağlar büyük oranda çivi gibi toprağa sabitlenip denge unsuru olmuş...

Şimdiki toprak yanmış, yani pişmiş topraktır. Şayet toprak yanmamış, pişmemiş olsa idi, içine su karışınca bir iki hafta içinde kokar, bozulur, başka hâl alırdı. Fakat bildiğimiz toprak pişmiş olduğu için milyonlarca yıldır ne kokuyor ne de bozuluyor. Atmosfer ile yer arasındaki çarpışma dörtten üçe düşerken, oluşan suyun ve havanın içine, toprağın dörtle üç arasındaki hali de karıştı ve pişmiş toprağın kaymağını meydana getirdi. İşte bütün bu canlılığı oluşturan ilk bedenler, bu kaymak topraktan meydana geldi.

Başka bir ifade ile; ilk bedenler, hava ve su temizlenip netliğini aldıktan sonra, pişmiş yer kabuğunun üstünü kaymak gibi kaplayan, toprağın çok özel, pişmemiş bir halinden meydana geldi.

Toprağın bu hali, artık yeryüzünde örtü olarak mevcut olmasa da, pişmiş topraktan ayrışarak hâlâ meydana geliyor. Şöyle ki:

Su, güneş ışınımı ile yukarıya çekilir, temizlenip öz halini alır; tekrar yeryüzüne inip toprakla birleşir; topraktan nesneler çıkar. İşte bu nesneler, toprağın pişmemiş halidir. Bu yüzden, yediğimiz nesneler toprağın özüdür. Topraktan çıkan bu nesneler, pişmemiş oldukları için koparıldıktan belli bir zaman sonra bozulur, kokarlar. İşte ayetteki,

"Biz beşeri pişmemiş çamurdan yarattık"[29]

hitabındaki "pişmemiş çamur", toprağın bu haline işaret eder.

Değerli insanlar, bu bölümde açıklayacağım ilim, bugün bilimin ve çeşitli inanç gruplarının takıldıkları yerdir. İlk nebatın, hayvanatın ve insanın nasıl meydana geldiğini anlatmadan önce, onların yapılarını meydana getiren atomların oluşumu ve özellikleri ilgili bilinmeyen ya da yanlış bilinen hususlara değinmek istiyorum. Esasında bu bölüme kadar anlatılanlara, bundan sonra anlatacaklarımı kavrayabilmeniz için yer verdim. Zira galaksinin, güneş sisteminin ve dünyanın nasıl meydana geldiğini bilmeden, dünya üzerindeki canlılığın nasıl meydana geldiğini anlamak imkansızdır. Çünkü bütün bu oluşumlar birbiriyle bağlantılıdır.

29 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 26. Ayet.

Biliyoruz ki, insanın madde bedeni atomların birleşik halidir. Günümüzde atomları, çeşitli mikroskoplar sayesinde görebiliyoruz. En yaygın teorilere göre, atomlar bir çekirdekten ve çekirdeğe bağlı "elektron" adı verilen parçacıklardan meydana geliyor. Ancak, atomaltı boyut mevcut aletlerle görülemediği için atomları meydana getiren parçacıklar hakkında sadece tahminlerde bulunulabiliyor.

Atomlar temel olarak, "hava atomları, su atomları ve toprak atomları" olmak üzere üç çeşittirler. Her çeşit de kendi içinde, mevcut sarmallarına göre sınıflandırılabilir. Esasında tüm Dünya'yı oluşturan atomların her biri ayrı şifre taşır.

Atomlardan oluşan çeşitli maddelerin meydana getirdiği ve dünyamızın da içinde bulunduğu boyuta "Atomik Boyut" dersek, Dünya'dan milyarlarca büyük yapıları barındıran Kömbe'nin her bir merkezini de "Atomüstü Boyutlar" olarak nitelendirebiliriz. Dolayısıyla, Yedi Merkezli Kömbe'nin, iç içe yedi atomüstü boyuttan meydana geldiğini söyleyebiliriz.

Birinci boyut, yaklaşık bir trilyon galaksiden oluşur. İkinci boyut, her biri birinci merkez kadar büyük olan üç misli galaksiyi barındırır. Diğer üst boyutlardaki galaksilerin sayısı da, her galaksi bir alt boyutun tamamı kadar büyük olmak üzere, üçe katlanarak çoğalır. Görüldüğü üzere, atomüstü boyutlardaki bir galâktik yapı, bir üst boyuta göre sadece bir parçacık hükmündedir. Akıl almaz

büyüklükteki "Yedi Boyutlu Kömbe" bile, kendisi gibi sayısız kömbeyi barındıran sekiz boyutlu bir üst yapının içinde yer almaktadır ve bu yapının içinde bir hücre gibidir. Kömbe'yi barındıran yapı da daha büyük bir yapının ufak bir parçasıdır. Bu, sonsuza kadar böylece devam eder. Kısacası, üst boyutlara çıkıldıkça atomüstü yapıların hem hacimleri büyür hem de sayıları artar. Zaten bu yüzden, evrenin sonsuzluğu akıllara durgunluk verir.

Ancak, evrenin sonsuzluğu sadece atomüstü boyutları kapsamaz. "Atomüstü" yedi boyut olduğu gibi, "atomaltı" da yedi boyuttur. Lahana gibi birbirlerini sararlar. Şöyle ki: Atomaltı en üst boyuttaki 300.000 parçacığın her birini, daha alt bir boyutta 900.000 parçacık meydana getirir. O 900.000 parçacığın her birini de, daha alt boyutta yaklaşık 2.700.000 parçacık meydana getirir. Bu böyle yedinci boyuta kadar iner.

Parçaların küçüldükçe artmalarını anlayabilmek için bizim galaksimizi ele alalım:

Bizim güneş sistemimizde on bir tane gezegen var. Bunlardan biri olan mavi dünyanın içerisinde, dünyanın büyüklüğüne oranla zerre hükmünde olan trilyonlarca canlı mevcut. Bu canlıların her birinin bedeninde ise rakama gelmeyecek kadar atom söz konusu. İşte, atomaltı yedinci boyuta kadar enerjik parçalar da böyle küçülerek çoğalırlar. Dolayısıyla evrenin sonsuzluğu, atomaltı

boyutları da kapsamaktadır. İşte, eskilerin "yedi kat gök ve yedi kat yer" dedikleri, yukarıda belirtilen atomüstü ve atomaltı yedi boyuttur.

Günümüzde gelişmiş mikroskoplarla atomları görmek mümkün. Bir atom yaklaşık 300.000 zerreden meydana geldiğine göre, eğer şimdiki en gelişmiş mikroskoptan yaklaşık 300.000 kat daha fazla büyüten mikroskoplar geliştirilirse, elektron zerreciklerini de görmek mümkün olur. O mikroskoptan da yaklaşık 900.000 kat daha fazla büyüten bir mikroskop geliştirildiği taktirde de, bir atomu meydana getiren 300.000 parçanın her birini meydana getiren, daha küçük 900.000 parçacığın boyutuna inmek mümkün olur. İşte, insanlık bunu başardığı zaman, nebilerin göstermiş oldukları mucizeleri gerçekleştirebilir; örneğin ölen birisini belli bir süre için diriltebilir. Şayet maddenin atomaltı yedi hali keşfedilmiş olsa idi, bugün hastanelere gerek kalmazdı. Tabipler hastaları ameliyat etmeden, çok kısa zamanda iyileştirirdi.

Madde evrenin temelini, iki zıt zerrecik çeşidi meydana getirir:

- Birincisi: Bizim madde bedenlerimizin temelini meydana getiren çeşit, atomaltının yedinci boyutunu oluşturan zerreciklerdir. Ben bu çeşide, "CILGI" diyorum. Cılgı zerrecikleri, sonsuz sınırsız evrenin her yerinde ve sonsuz sınırsız sayıdadırlar. Cılgı zerreciklerinin her biri ayrı bir karaktere sahiptir. İşte, sayısız ve

sonsuz bu zerrecikler, Allah'ın TEK.lik mânâsı gereği birbirlerinin tıpkısı değil, TEK.tirler. Ayrı ayrı koda sahip bu tanecikler, çeşitli gruplar halinde ve çok süratli şekilde hareket halindedirler. Ayrıca, kendi eksenleri etrafında da çok süratli şekilde dönerler. Dönüş hızları çok çeşitlidir.

Atomaltı yedinci boyuta ait zerreciklerin küçüklüğünü hayal etmeye çalışalım... Bu zerrecikler, evrende bir arada duman gibi hareket ederler. Küçük oldukları için madde gözle görülmeleri imkânsızdır. "Peki bu zerrecikler nereden geldiler?" Hiçbir yerden!.. Madde evrende ezelden beri hep vardılar, ebediyen de hep var olacaklardır. Bizim bu yapıları, sol gözün bağlı olduğu görme devresiyle görmemiz mümkün değil. Sol gözün devresiyle, çok daha kaba madde olan atomları bile görmemiz mümkün değil.

- İkincisi: Madde evrenin temelini meydana getiren diğer zerrecik çeşidi olan "KÖSEĞİ" zerrecikleri ise, kendi aralarında kalınlık inceliklerine göre farklılaşırlar. Bu zerrecikler, cılgıdan farklı olarak tek parça zerreciklerdir; yani daha alt boyuttaki zerreciklerin birleşmesinden meydana gelmezler.

İşte bizim galaksimiz de bu iki zıt zerrecik çeşidinin karşılaşmasıyla meydana gelmeye başladı. Bu karşılaşmada, hızı daha yüksek olan ve dikey dönen köseği, hızı daha düşük olan ve yatay dönen cılgıyı kendisine çekip içe doğru sarmaya başladı. Bu,

ikisinin de hızlarının dengesinin bozulmasına neden oldu. Hızı kendi hızının çok üstüne çıkan cılgı içten dışa doğru savrulurken, hızı düşen köseği de, aksine içe doğru kaymaya başladı. Bu esnada, cılgı tanecikleri hangi hıza yükselmiş ise, o hızdaki diğer tanecikler ile birleşmeye başladılar ve atomaltı yedinci boyutu oluşturan hts zerreciklerini meydana getirdiler. Hts tanecikleri, dışa doğru genişlemeden dolayı ayrı ayrı tanecik grupları meydana getirirken, köseği tanecikleri ise, içe doğru kıvırma sonucu, tanecik büyüklüğüne göre merkezde bütünsel birikime geçtiler. İnceliklerinden dolayı, ilk önce özateş tanecikleri, diğer taneciklerin arasından geçip merkezde sıkışarak birikmeye başladı.

İçe doğru kıvırmanın etkisiyle dıştan içe kayan özateş, gittikçe hızları artan atomaltı yedinci boyutu oluşturan hts zerreciklerinin dışa doğru saçılışlarını engelleyip, onların sıkışmalarına neden oldu. Bu da, atomaltı yedinci boyutu meydana getiren zerreciklerin birleşerek, atomaltı altıncı boyutu meydana getiren zerre gruplarını oluşturmalarına neden oldu.

Ateşin daha da sıkıştırması ile de, atomaltı altıncı boyutu meydana getiren zerreler, atomaltı beşinci boyutu meydana getiren zerre gruplarını oluşturdu. Bu süreç, atom zerreleri meydana gelene kadar devam etti.

Başka bir ifade ile;

"Atomlar, atomaltı birinci boyuta dahil olan yaklaşık 300.000 parçacığın birleşmesinden meydana gelir" demiştik. Ben bu parçacıklara, "enerjik bilgi parçacığı" diyorum. Atomları meydana getiren bu parçacıklar, atomların boyutundan daha ince bir boyuta aittirler. Bu parçacıkların hepsi dönmektedir. Aynı şekilde, bu parçacıkları da bir alt boyutta dönen daha ince parçacıklar meydana getirir. Onlar da, daha alt boyutlardaki parçacıklardan meydana gelir. Bu, atomaltı yedinci boyuta kadar devam eder.

Görünen her şey (örneğin meyve ve sebze), bu enerjik bilgi parçacıklarının bir araya gelmesiyle oluşur. Yetişecek bir meyve ağacının programı çekirdekte hazırdır. Toprak ve su atomları, atomaltı hts zerreciklerinden meydana geldikleri için aynı yöne doğru dönerler, ancak hızları farklıdır. Toprak ile su atomları birleşince, karşılıklı etkileşimden dolayı, en dıştaki zerrelerin hızları değişir. Toprağa dikilen çekirdek bunları kendine çekerek, hızlarını, oluşacak yapıda alacakları konuma göre ayarlar ve yerlerine gönderir. Bu şekilde toprak ile su atomları birleşerek, sebze, meyve ve bakliyat gibi vitamin yüklü yiyecekleri meydana getirirler.

Önce ağacın kökü meydana gelir. Bir atomu bünyesine almaya başlayan bitki kökleri, atomaltı birinci boyuttaki bilinçsiz parçacıkları programlar. Yani, hem onların dönüş hızlarını düzenler hem de onları bilgilendirirler. İşte bu sebeple her atom, oluşum

sürecinde hangi hücreye dahil olacağını bilir, o hücreye gider ve hücre içinde yerini alır veya yepyeni bir hücrenin oluşumunda yerini alır. Kökteki program doğrultusunda, o ağaç oluşumunu tamamlar.

Madde evrende, atomaltı zerrelerden atomlara, gezegenlerden güneş sistemlerine, galaksilerden kömbe merkezlere ve Kömbe'den daha nice üst yapılara kadar küçükten büyüğe gördüğümüz ve göremediğimiz her şey, belli bir eksen etrafında, ana akılın belirlediği şekil programına (kadere) göre döner ve dönüşüne göre de belli bir yöne doğru hareket eder. İnsan, nebat, hayvan, ne görüyorsanız, hepsinin bedeni aynı hızda birleşen çeşitli zerre gruplarının bir araya gelmesi ile oluşur. Zerre gruplarını oluşturan zerrelerin dönüş hızları düşünce, zerre grupları dağılmaya başlar ve böylece tüm vücut belli bir süre sonra bozuşur ve dağılır.

Daha önce de belirttiğim gibi, bizim kömbede en güçlü element ateş, sonra da havadır. Bundan dolayı, normalde ateş hts'ye hükmeder. Ancak, örneğin hts'nin miktarı ateşe göre çok fazla olunca, bu sefer hts ateşe hükmeder. Bu, ateşin dönüş hızının düşüp hts'nin hızına yaklaşması anlamına gelir. Böylece ateşin yoğunluğuna göre, örneğin uranyum gibi elementler oluşur.

Su, doğası gereği yukarıdan aşağıya doğru akar. Su, ancak buhara dönüşürse yukarı çıkar. Suyun buhar olması için, bilindiği gibi ısınması gerekir. Büyük su birikintilerinde bu, Güneş'ten gelen

zerreciklerin suya çarpması ve çarptıkları su zerreciklerini kendilerine benzetmesiyle (yani su zerreciklerinin hızlarını kendi dönüş hızlarına yükseltmesiyle) olur. Böylece, dönüş hızları yükselmiş olan su zerrecikleri buhara dönüşür ve gökyüzünde belli bir tabakaya kadar yükselirler. Belli bir süre sonra hızları tekrar düşüşe geçer ve bulut olarak açığa çıkarlar.

"Elektron" adı verilen zerreler de, hem kendi etraflarında hem de bağlı oldukları atomun etrafında dönerler. Her zerreciği atoma bağlayan belli bir dönüş hızı vardır. Eğer elektronların hızı bu hızın altına düşerse veya bu hızın üstüne çıkarsa, bağlı oldukları atomlardan koparlar.

Canlılık, bir araya gelen yedi boyutlu enerjik bilgi parçacıklarının dönüşü ile meydana gelir. Bir canlının oluşum ve bozuşum süresi, bu enerjik bilgi parçacıklarının dönüş hızına bağlıdır. Örneğin, bir meyvenin olgunlaşması ve sonra da çürümeye başlaması, ağaç kökünün ağacı meydana getiren parçacıklara verdiği dönüş hızına bağlıdır. Parçacıkların dönüş hızları son hadde ulaştığında, meyve olgunlaşmış olur ve enerjik bilgi parçacıkları serbest kalırlar. Hava atomlarının dönüş hızları, bu meyveleri meydana getiren enerjik bilgi parçacıklarının dönüş hızından daha düşüktür. Bu yüzden hava atomları, meyveleri meydana getiren enerjik bilgi parçacıklarının hızını (kökün programladığı hızı) kırar

ve meyve çürümeye başlar. Çürüme, üst sarmallardan enerjik bilgi parçacıklarının ayrılmalarıyla devam eder. Ayrılan parçacıklar, benim "durulgan manyetik" adını verdiğim hale dönerler. Üst sarmalından parçacık ayrılmış olan bir atom ise, henüz hiç kullanılmamış başka bir enerjik bilgi parçacığını yaymaya başlar.

İnsanların ekseriyeti, televizyondan, Kâbe etrafında dönen insan selini görmüştür. Kâbe etrafında dönen insanlara birkaç kilometre yukarıdan baktığımızda, insanları ayırt edemeyiz. O mesafeden kıvrılarak dönen insan topluluğunu, canlı bir hücreymiş gibi algılarız. Yukarıdan bakıldığında, Kâbe'nin etrafındaki dönüş, galaksinin dönüşüne çok benzer. Sanki her insan bir güneş sistemiymiş gibi... Ama yakından bakıldığı zaman, hepsi ne yaptığını bilen, tek tek birer insan ve hepsinin kendine has bir bilinci var.

İşte, vücudumuzdaki atomlar da böyledir. Beyin tarafından programlanıp bir araya gelirler ve bilinçli bir şekilde hücreleri oluştururlar. İnsanın beyin mekanizmasını, ana rahminde "üst akıl" programlar. Yiyecekleri meydana getiren atomlar da, kan bileşimi yoluyla beyin mekanizmasından geçerken ayrı ayrı kodlanır. Böylece vücutta et, kemik, deri, saç vs. oluşumu kesintisiz devam eder.

Hücrelere bakınca, mükemmel şekilde dizilmiş atomlardan meydana geldiklerini görürüz. Hücreler, belli bir müddet sonra dağılır ve bozuşurlar. Peki, hücreleri meydana getiren atomları bir arada tutan nedir? Hücrelerin yine plânlı bir şekilde dağılmalarını sağlayan nedir?

"Yiyecekleri meydana getiren atomlar, kan bileşimi yoluyla beyin mekanizmasından geçerken ayrı ayrı kodlanır" demiştik. Bu kodlama, beynin, her atomun dönüş hızını teker teker ayarlamasıdır. Beyin mekanizmasından geçen her atom, monte olunacağı yere göre hızlandırılır. Beynin ayarladığı hız ile atomlar, içe doğru, bombeli dönerler. Ancak, her atomun dönüşü farklıdır. Dış parçacıkları aynı şekilde hızlandırılmış atomlar arasında, beynin atomların dış parçacıklarına kazandırdığı dönüş şekli ve hızı ile bir çekim meydana gelir. Böylece, örneğin duvar örerken kullanılan harcın tek tek dizilen tuğlaları birbirine yapıştırdığı gibi, hücreleri de, hücre atomlarının kendi aralarındaki çekimleri bir arada tutar. Yani atomik boyutlardaki grupların dönüşleri, içe doğru itme gücü meydana getirerek zerreleri sıkıştırır. Bu sebeple, en dıştaki zerrecikler dahi atomik yapıdan ayrılamazlar. Atomik parçalar, oluştukları an hangi hıza ulaşmışlarsa, o hızda dönüşlerini devam ettirirler. Nasıl ki atomüstü boyutlarda (örneğin uzayda), güneş sistemimizin veya galaksimizin dönüş hızlarını düşürecek sürtünme gibi etkenler yoksa, atomaltı boyutlarda da yoktur. Ayrılmaları, ancak hızlarında

yükselme veya düşme kaydedilirse mümkün olur. En dıştaki zerrecikler, hızları birtakım etkenlerden dolayı düşüşe geçtikten belli bir müddet sonra atomlardan ayrılırlar. Bu da, meydana getirdikleri hücrenin dağılmasına neden olur. Yani hücreler, kendilerini meydana getiren atomların en dış parçacıklarının dönüş hızının, beynin kazandırdığı dönüş hızından daha aşağılara düşmesiyle dağılmaya başlarlar. Bu yüzden saçlarımız dökülür, derimiz ölür vs.

Enerjik bilgi parçacıklarının maddeyi nasıl meydana getirdiklerini anlayabilmek için, kendi vücudumuza bir bakalım... Örneğin, bir insan domates yediği zaman, domatesi meydana getiren enerjik bilgi parçacıklarının bir kısmı kana karışır ve beyne yönlendirilir. Beyin, bu parçacıkların dönüş hızlarını gerektiği şekilde ayarlar ve çeşitli hücre gruplarına monte olunmaları için vücuda yayar. Örneğin deri hücreleri, bunlardan uygun olanlarını bünyelerine alır. Deri hücreleri de, gelen enerjik bilgi parçacıklarının dönüş hızlarını, hücre içinde alacakları konuma göre son kez ayarlar. İşte deri, trilyonlarca enerjik bilgi parçacığının bir araya gelmesi ile oluşur. Bu parçacıklar, dönüş hızlarının son haddine ulaşması ile derideki yerlerini tam olarak alırlar. Hız son hadde ulaşınca, parçacıklar aynı zamanda da serbest kalırlar ve hava atomlarının müdahalesiyle karşılaşırlar. Böylece dönüş hızları yavaş yavaş düşmeye başlar. Nihayet dönüş hızları belli bir sınırın altına

düşünce, bağlı oldukları atomlardan ayrılırlar. Kendilerinden enerjik bilgi parçacığı eksilen atom grupları da deriden kir olarak ayrılırlar. İşte her şey böyle oluşur ve bozuşur.

Serbest kalan enerjik bilgi parçacıklarının dönüş hızları, hava atomlarının dönüş hızına düştüğü için, yukarıda da belirttiğim gibi, bu parçacıklara "durgun (durulgan) manyetik" diyorum. Bu parçacıklar atomlardan 300.000 defa daha küçük olduğu için, en gelişmiş mikroskobun lamında bile gözükmezler. Hızları, hava atomlarının hızlarıyla aynı oldukları için, nefes alıp verirken bunları da solumamıza rağmen zarar vermezler.

Durgun manyetiğe dönüşmüş bu parçacıklar her yerde mevcut oldukları için, örneğin dinamo gibi süratli bir şekilde döndürülen bir aletle dönüş yörüngesine göre birleşip akıma geçerler. Bu akımları insanlar, "cereyan enerjisi" olarak yönlendirip kullanırlar. Örneğin, bir ampule yönlendirilen bu tanecikler, ampulün içindeki tele süratli bir şekilde çarparlar. Bu çarpmadan dolayı, şavk (ışık) meydana gelir. Esasında, bu parçacıklar çarpmanın tesiri ile ısınırlar ve tekrar çevreye yayılırlar.

Dinamonun belli bir yöne doğru harekete geçirdiği parçacıklar da çok hızlı dönmelerinden dolayı, çarptıkları yerde tahribat yaparlar. Cereyanın gücü, buradan ileri gelmektedir. Herkes bilir; bıçak bilerken, hızla dönen taşa bıçak sürtüldüğünde kıvılcım çıkar.

Hattâ bıçağın ağzı fazla bastırınca yanar. Dikkat et, bir taşın hızla dönmesi çeliği dahi yakıyor. İşte bu yüzden insan, yüksek volttaki cereyana elini sürünce yanar ve ölür.

Kullanılmamış bir atom, üst üste üç bölümden, her bölüm de 999 sarmaldan ve her sarmal da 99 parçacıktan meydana gelir. Başka bir ifade ile, her bölüm yaklaşık 100.000 parçacığı kapsar. Bir termonükleer aygıt, kapsadığı miktardaki atomların sadece birinci kısımlarındaki 999 sarmalın tümünü, dönüş hızlarını bir anda normalin çok üstüne çıkartarak atomlardan koparır. Böylece, "nükleer enerji" denen güç meydana gelir. Bu zerrecikler, belli bir süre sonra yavaşlayarak serbest kalır ve dağılırlar (durgun manyetik). Termonükleer tepkimelerle, "hidrojen atomu" denen zerre bileşiğinin kütlesi, kendisinden kopan zerrelerle eksilir. Bundan dolayı bilim insanları, "Hidrojenin termonükleer tepkimelerle helyuma dönüştüğünü" ifade ederler. Aslında meydana gelen olay, atomların en dış sarmal bölümlerinin atılıp bir alttaki bölümlerin açığa çıkmasıdır.

Bir termonükleer aygıtın, hidrojen atomunun sadece birinci grubundaki zerrecikleri çok yüksek hızda döndürmesi ve bunların bir anda dağılması, büyük bir tahribata neden olur. Ancak, daha alt boyutlardaki sarmalların meydana getirebileceği tahribat çok daha şiddetli olur. Hattâ, dünya göbeğinde bir litre su atomu ile bir litre

hava atomu birleştirilip yedinci boyutuna kadar açılır ve bütün zerrecikleri hızlandırılıp dağıtılırsa, meydana gelen patlama tüm dünyayı anında yok eder.

1945'te Hiroşima şehri üzerine atılan atom bombasının patlaması ile bombadaki uranyumdan çeşitli maddeler meydana geldi. Onların toplam kütlesinin, uranyumun patlamadan önceki kütlesinden az olduğunu tespit eden bilim insanları bu kaybın sebebini, uranyumun kütlesinin bir kısmının bir anda enerjiye dönüşmesi olarak açıkladılar. Günümüzde bilim insanları, atomaltı parçacıkların "parçacık hızlandırıcıları" adı verilen aygıtlarla belli bir hızla çarpıştırılmalarından, daha ağır yeni parçacıklar oluştuğunu, bunun "enerjinin maddeye dönüştüğü" anlamına geldiğini, başka bir ifade ile atomaltı parçacıklarının bu yolla, kısmen madde oluşumunu gerçekleştirdiğini iddia etmektedirler[30].

Değerli insanlar, görüldüğü gibi, günümüzde enerjinin maddeye, maddenin de enerjiye dönüştürülmesi, bilim insanlarının en başta gelen araştırma konularından biridir. Ne var ki, insanların henüz teknik aletlerle gerçekleştiremedikleri bu dönüşümü, canlılar her saniye yapmaktadırlar. Örneğin, bir meyve çekirdeğini ele alalım. Bu çekirdeğin içerisinde, oluşacak meyve ağacının plânı

30 Bkz. The World Encyclopedia (Dünya Ansiklopedisi): Nobel ödül sahibi bilim insanı Carlo Rubia bu hususla ilgili olarak, "Biz enerjiyi maddeye dönüştürerek evrenin mucizelerinden birini yeniliyoruz" demiştir.

(ruhu) mevcuttur. Bu plânı, en gelişmiş mikroskoplar ile dahi görmek mümkün olmaz. Toprağa dikilen bir çekirdek, su ile toprağın birleşmesi (çarpışması) sonucu harekete geçen atomları kendi bünyesine çeker ve onları oluşacak şekle göre programlar.

Programlanan atomlar, bir araya gelmeye ve monte olmaya başlarlar. Böylece çekirdek, kendisindeki program doğrultusunda ağaç olarak şişmeye başlar. Toprak ve su atomlarına ait parçacıkların, atomlarla beraber ağacın şekil programından geçerken, diğer parçacıklarla beraber ağaç maddesini meydana getirmesi, bilim insanlarının tabiriyle, "enerjinin maddeye dönüşmesi" demektir. Çünkü atomaltı birinci boyut, en kaba enerji boyutudur ve bir atomu meydana getiren yaklaşık 300.000 parçacık, atomaltı birinci boyuta dahildir.

Pek tabi bunun tersi bir dönüşümü (maddenin enerjiye dönüşmesini) de canlılar her saniye gerçekleştirmektedirler. Çünkü, hücrelerden meydana gelmiş olan atomik bir canlı bedenin hareket etmesi için enerjiye ihtiyaç vardır ve canlılar bu enerjiyi, atomların üst sarmalından yayılan enerjik parçaları koparark elde eder. Günümüzde, bu parçacıkların mikroskopla görülmeleri imkânsızdır.

Örneğin, insan bir meyve yediği zaman, bu meyve mide tarafından asitlerle parçalanarak meyveyi meydana getiren maddeler ayıklanır; bu maddeleri meydana getiren atomlar kodlanır ve kanla

birlikte beyine gönderilirler. Bunlar, hücreler için ayrılmış atomlardır. Beyin mekanizması, gelen bu atomları hücreleri oluşturacak şekilde tekrar kodlar ve bedene yayar. Böylece yeni hücreler oluşur. Diğer atomlar ise, dışkı yoluyla bir parçaları eksilmiş olarak insan bedeninden atılırlar. İnsan bir meyve yiyor, yediği alttan dışkı olarak çıkıyor. Burada dikkate değer husus, vücuda girenin, vücuttan bambaşka bir halde ve daha az bir kütleyle çıkmasıdır.

Beyin mekanizmasından geçen parçacıklar, müthiş bir hızda döndürülürler. Böylece bu parçacıklar aynı zamanda da, hızlarına ve sayılarına (hacimlerine) göre güç, yani enerji oluştururlar. Bu parçacıklar, insan vücudundan, örneğin yerden bir şey kaldırılırken, kaldırılan şeyin ağırlığına göre, hızları düşmüş olarak ayrılır. İşte bu parçacıkların vücuttan ayrılması, herhangi bir iş için gerekli olan enerjinin harcanması olayıdır. Örneğin, arabalarda gaza bastığımız zaman, akaryakıt şekil değiştirmiş olarak egzozdan çıkar. Aynı şekilde, bu parçacıklar da vücuttan çıkarken, "enerji" dediğimiz gücü meydana getiren yüksek hızlarını kaybettikleri için hâl değiştirmiş olurlar. Bu parçacıklar tükenmeye başlayınca, bizde acıkma hissi uyanır, yemek yeriz ve yediklerimizden bu tür parçacıkları tekrar vücudumuza takviye ederiz.

Enerjinin ne olduğunun daha iyi anlaşılması için, atomları meydana getiren parçacıklardan biraz daha bahsetmek istiyorum. Daha önce de ifade ettiğim gibi, bir atom yaklaşık 300.000 parçacıktan meydana gelir. Bu parçacıklar hem tek tek hem de bütün olarak çok süratli bir şekilde dönerler. Atomaltı birinci boyuta ait olan bu yaklaşık 300.000 parçacığın her biri de, yaklaşık 900.000 daha küçük parçacıktan meydana gelir. Bu yaklaşık 900.000 parçacık da, hem tek tek hem de bütün olarak müthiş bir hızla dönerler. Dönüş hızları, meydana getirdikleri bir üst boyuta göre çok daha fazladır. Aynı şekilde, o 900.000 parçanın her bir parçası da, yaklaşık 2.700.000 daha küçük parçacığın birleşiminden oluşur. Yaklaşık 2.700.000 parçacığın bir parça bütününü oluşturduğu boyuttaki dönüş hızı, yaklaşık 900.000 parçanın bir parçacık bütününü oluşturduğu bir üst boyuta göre çok daha fazladır. Dönüş hızının katlanarak artması, atomaltı yedinci boyuta kadar devam eder. Dolayısıyla enerjinin temelinde, bu atomaltı parçacıkların iç içe boyutlar halinde çok süratli şekilde dönüşleri yatmaktadır.

Atomları oluşturan zerrelerin, kendilerinden yaklaşık 300.000 defa daha büyük bir atomun yanındaki küçüklüğünü bir düşünelim. 300.000 parçanın birleşmesinden oluşan atomlar, küre şeklinde oldukları için, üst üste dizilerek duvar gibi örüldüğünde, bir araya toplanan futbol toplarının aralarında kalan boşluklar gibi, örgünün

arasında boşluklar oluşur. Şimdi de, atomları meydana getiren zerreciklere göre bu boşlukların büyüklüğünü bir düşünelim. İşte; atomları oluşturan zerrecikler çok süratli bir şekilde insan vücuduna yönlendirilirse, vücuttaki atomların aralarındaki boşluklardan geçerlerken sürtündükleri yerlerde çok büyük tahribat yaparlar. Çünkü, dönüşleri vücuttaki atomların dönüşünden çok daha hızlıdır ve ters yönlüdür. Bu olaya, "cereyan çarpması" denir.

Güneş'ten gelen ısı, atomların ikinci alt boyutunu meydana getiren zerreciklerin akınıdır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu tür zerreciklerin yaklaşık 900.000 tanesi, atomaltı birinci boyutun meydana geldiği zerreciklerin sadece bir tanesini meydana getirirler. O yüzden güneş ısısı, örneğin camı meydana getiren atomların ara boşluğundan geçip camı kırmadan odaya girer. Bu zerrecikler, cereyanı meydana getiren zerrelerden yaklaşık 900.000 kat daha küçük oldukları için vücuda zarar vermezler ve vücudu meydana getiren atomların ara boşluklarından rahatça geçerler. Ayrıca, dönüşleri de vücuttaki atomların dönüşleriyle uyumludur. Bu yüzden bu zerreler vücudun bir tarafından girer, vücuttaki atomları hızlandırır ve vücudun diğer tarafından hızları düşmüş (yani soğumuş) olarak çıkarlar ve durgun manyetiğe karışırlar. İşte bu yüzden güneşte vücudumuz ısınır. Bilim insanları bunlara, "ışık zerreciği" derler.

Yeri gelmişken "ışık" konusundaki yanılgıyı da izah edelim...

Güneş'in içerisinden dışa doğru ilerleyen hts ile Güneş'in yüzeyinden içe doğru kayan çekirdekateşin yüzeyde yaptıkları çarpışmalar, atomaltı birinci boyuta ait olan zerreleri parçalar. Böylece, Güneş'in çevresine müthiş bir hızla 900.000 kat daha küçük atomaltı ikinci boyuta ait olan zerreler yayılır. Bunlar çok süratli şekilde kendi etraflarında dönerler ve dönüşlerine göre de bir akım meydana getirirler. Bu zerreler Güneş'in perdelerinden süzülürken, bunlardan daha kaba olan zerreler süzülemezler.

Önceki bilim insanları (örneğin Albert Einstein), Güneş'ten ayrılan bu atomaltı parçacıkları göremedikleri için, bu parçacıkların ışık zerrecikleri (foton) olduğunu ve dolayısıyla da Güneş'in ışık yaydığını sanmışlar; "IŞIK" ile "ISI" arasındaki farkı tespit edememişlerdir. "Işık", "ısı zerrelerinin" çarptıkları yerde çıkardıkları şavktır. Örneğin biz Güneş'i, yüzeyindeki çarpışmalardan çıkan şavk sayesinde görebiliyoruz.

İşte bilim insanlarının, atomaltı boyuta ait olan bu zerrecikleri "ışık zerresi" olarak nitelendirmeleri doğru değil, çünkü şavk (yani ışık), ancak bu ısı zerreciklerinin bir yere çarpmasıyla meydana gelir. Başka bir ifade ile, ışık ısıyı meydana getirmez; ısı ışığı meydana getirir. Söz konusu zerrecikler çarpışma yapmadan süzülürlerse şavk çıkmaz, yani ışık meydana gelmez. O yüzden biz,

örneğin Güneş'i çevreleyen perdeleri, uzay boşluğunu ve atmosferin katmanlarını göremiyoruz.

Ampulde de atomaltı zerreler tele çarptığı anda şavk (ışık) oluşur, ancak ampulün çevresine bu zerreler şavk olarak değil, ısı olarak yayılır. Aynı şekilde, bunlar çarptıkları yüzeylerde yine şavk çıkarırlar. Çıkan şavkın niteliğine göre de yüzey görünür hale gelir. Bu şavkın niteliği ise, hem yüzeye çarpan ısı zerreciklerinin niteliğine hem de yüzeyin niteliğine bağlıdır.

Bu konuyla bağlantılı olarak, "cin" denen varlıkların bedenlerine de biraz değinelim...

Güneş yüzeyinde hts ile çarpışan köseğide (ateşte), çok cüzî şekilde özateş de karışıktır. Bu çarpışmaların şiddetiyle dışa sızan özateş zerrecikleri, güneş sistemi içerisinde yaşayan "cin, şeytan" denen varlıkların bedenlerini oluştururlar.

"Cinleri de daha önce sıcak rüzgar bir ateşten yarattık"[31]

Bu varlıkların bedenlerini meydana getiren zerreler, atomları meydana getiren birinci bölümdeki parçacıklardan daha küçüktür. Zerreler küçüldükçe dönüş hızları artar. Bu sebeple, cinlerin bedenlerini meydana getiren zerreler, cereyan akımını meydana getiren zerrelerden daha hızlı dönerler ve dönüş yörüngelerine göre

31 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 27. Ayet.

de daha hızlı bir akım meydana getirirler. Dönüş biçimlerinden dolayı, bu zerreleri bir arada tutan bir çekim meydana gelir. Bu yüzden, bedenleri dağılmadan cereyandan daha hızlı hareket edebilirler. Cinler, bedenlerinin hızlı hareket etmesinden dolayı, 1400 yıl öncesine kadar burçlardan yayılan haberleri Dünya'ya ulaşmadan alabiliyorlardı. Bunu bilmeyen eski alimler, cinlerin henüz Dünya'ya ulaşmamış haberlere vakıf olmalarından dolayı, onları uzun ömürlü ve daha tecrübeli sanmışlar; hattâ gayba dahi vakıf olduklarına inanmışlardır.

Cinlerin ölmesi de, bedenlerini meydana getiren zerreciklerin bir anda dağılmasıyla gerçekleşir. İnsan bedenindeki atomları meydana getiren zerrelerin, cinlerin bedenlerini meydana getiren zerrelerden üç kat daha büyük olmalarından dolayı, insan bedeni cinlerin bedenine göre daha uzun zamanda dağılır. Onlar hızlı yaşar, çabuk ölürler. Bir cin en fazla 40 yıl kadar yaşar; insanlar ise ortalama 70-80 yıl yaşar. Diğer sebeplerin haricinde cinler, ömürlerinin kısa olmasından dolayı da asla insan kadar kemâlleşemez. İmanlı olanlarının dahi vahdet ve kader sırrına vakıf olamayışlarının sebeplerinden biri de budur. İnsan daha uzun ömürlü olduğu için, cinlerden daha fazla ilim ve tecrübe edinebilir, vahdeti yaşayabilir. Dikkat edilirse, İsa (a.s.) hariç bütün nebilere 40 yaşından sonra nebilik görevi verilmiştir. İnsanların da

kâmilleşmesi, gerçek mânâda akıl buluğa ermeleri hep 40 yaşından sonradır.

Bu bağlamda çok önemli bir noktaya değinmek istiyorum... "Langevin'in İkizler Paradoksu"nda ifade edildiği gibi, "yüksek hızda yaşayanların daha uzun ömürlü olacağı varsayımı", gerçeğe uygun değildir. Başka bir ifade ile, "Bir canlının yaşantısı ne kadar hızlı olursa, ömrü de o kadar uzun olur" demek yanlış olur.

Bilindiği üzere, arılar ve sinekler insanlardan daha süratli hareket ediyorlar, fakat çok çabuk da ölüyorlar. Örneğin, kara sineğin ömrü yaklaşık altı gündür. Buna karşılık çok yavaş hareket eden bazı kaplumbağa türleri 150 yıldan fazla yaşarlar. Şayet yavaş hareket eden canlılar kısa ömürlü olsalardı, kaplumbağaların ömrünün çok kısa olması gerekirdi. Halbuki kaplumbağa, hayvanat arasında en uzun ömre sahip türlerin başında gelir.

Burada aklını kullanan biri düşünsün. Hızlı veya yavaş hareket etmek zamana bağlı değildir. Zaman izafî bir kavramdır. Varlıkların hareket edişini ve dönüşüm süreçlerini zamanmış gibi algılayıp beynimizi buna şartlandırdığımızdan dolayı, olmayan zamanı varmış gibi algılıyoruz. Aslında, bedenler ne kadar yavaş yaşlanırsa, zaman da o kadar yavaşlar. Bedenler ne kadar çabuk yıpranırsa, zaman da o kadar hızlanır. Dolayısıyla, bir canlının bedeni durduğu an (ölüm), o bedene göre zaman da durmuş olur. Kısacası, bedenlerimiz zamana

değil, zaman bedenlerimize göredir. Bu ilimlerin derinliklerinden, bundan sonraki kitaplarımızda bahsetmek daha uygun olur.

Günümüzde din anlayışı yozlaşmış. Dini çevrelerde artık nebilerin bıraktığı ilimler anlatılmıyor. Dindarlar, ya bir kral gibi dünyayı uzaktan idare eden, verdiği nimetler karşısında insanlardan ibadet etmelerini bekleyen gökteki bir tanrının, sözünü dinleyenleri cennete koyup, dinlemeyenleri de cehenneme atacağına inanarak, tefekkürden; ya da Allah'ın atomaltı salt enerjik bir boyut, cehennemin bir kara delik olduğu, cenneti de insanın kendi şuurunda meydana getirdiği, bu sebeple de kulluğun aslında anlamsız ve saçma olduğu gibi safsatalara kanarak ibadetten uzaklaşmışlar.

Halbuki, insana hakikat, insanın teslimiyeti, tefekkürü ve ibadetine göre açılır. Bu da, ya hakikatle ilgili manaları keşfederek ya da örneğin nebilerde ve büyük evliyada olduğu gibi hakikati doğrudan görerek gerçekleşir. Dolayısıyla, galaksilerin, güneş sisteminin, dünyanın ve bunların içindeki görünen ve görünmeyen tüm canlıların yaradılışı ile ilgili hakikatlere ne imanı olmayan bilim insanları ne de teslimiyeti, ibadeti ve tefekkürü kamil olmayan din adamları ulaşabilir.

"Ben onları ne göklerin ve yerin yaradılışına, ne de kendilerinin yaradılışına şahit kıldım. Ve hiçbir zaman saptıranları yardımcı tutmuş değilim."[32]

Bu bağlamda; TEK.liği madde ile sınırlayarak TEK.liği yaşadığını ifade eden kimi düşünürler, örneğin cinlerin, şeytanların ve insanların temelde, "astral, halogramik, ışınsal beden" olarak tabir edilen, aynı atomaltı beden yapısına sahip olduklarını söylerler. Halbuki, bu tür yanıltıcı görüşleri esasen onlara, diğer insanları hakikatten uzaklaştırmaları için cinler empoze eder.

Şöyle ki: Yukarıda da belirttiğimiz gibi, cinler nardan (ateşten) yaratılmıştır. Tesir altına alabildikleri insanların beynine, kendi bedenleri ile insan ruhunun temelde aynı olduğunu empoze ederler. Bu tesirleri en yoğun şekilde alan kişiler de kendilerini, "yaşadıkları asrın çağdaş din düşünürü veya alimi ve insanlığın beklediği bir kişi" olarak lanse ederler.

Yapılarının farklılığından dolayı, cinlerde üstünlük zannı ve kibir vardır. Bu yüzden de cezalandırılmışlardır. Onların bu kibri, Kuran'da mecazi olarak, "iblisin ademe secde etmemesi" şeklinde ifade edilmiştir. Halbuki cinlerin beyni, insan beyninden üstün değildir.

32 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 51. Ayet.

Değerli insanlar, Kur'an-ı Kerim'de Allah, "Ademe secde edin!" diyor; "Bir kısım cinler ademden üstün, onlar etmesin" demiyor. Bu sebeple, bütün melâike ve cinler kayıtsız şartsız ademin üstünlüğünü kabul etmek zorundadır. Cin taifesi akıl olarak hayvanlardan yukarıda, insandan aşağıdadır. Akıllı ve said olan mümin insanı, cinler kandıramaz. Sadece kendilerine ait, şaki olarak yaratılmışları kendilerine bağlayabilirler:

"Allah; 'Ey iblis secde edenlerle beraber olmayışının sebebi nedir?' dedi. İblis; 'Kokuşmuş bir balçıktan, pişmemiş bir çamurdan yarattığın bir beşere secde edecek değilim' dedi. Allah; 'Öyle ise (rahmetimin) içinden çık; çünkü sen rahmetimden uzaksın; kıyamet gününe kadar bu mahrumiyet ve lanet senin üzerinde olacaktır' dedi. İblis; 'Ey Rabbim, o ademlerin dirileceği güne kadar bana mühlet ver' dedi. Allah; 'Şüphesiz o belli vakte kadar sen mühlet verilenlerdensin' dedi. İblis; 'Ey Rabbim, başıma getirdiğin bu halime andolsun dünyada her kötülüğü onlara güzel göstereceğim ve hepsini saptıracağım, yalnız senin halis kulların müstesna' dedi. Allah; 'İşte sorumluluğu bende olan dosdoğru bir yol; çünkü sana tabi olan, aldananlardan başka, kullarıma karşı senin hiçbir tesirin olamaz.' dedi."[33]

33 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 32-42. Ayet.

Ayetin çok açık ifade ettiği gibi, cinnî şeytanlar mümin insanı kendilerine bağlayamıyorlar, yani onlara hükmedemiyorlar. Cinnî şeytana uyanlar, şaki yaratılmış insanlardır. Cinlerin beden yapıları, köseğinin (ateşin) üstten üçüncü kısıma ait parçacıklarının birleşiminden oluşur ve "astral", "halogramik", "ışınsal" beden -yani "ateş beden"- denen bedendir. İnsan bedeni ise cılgıdan (topraktan), yani hts atomlarının bileşiminden oluşur. İkisi de maddeye aittir. İnsanın ruhu ise, Allah'ın ruhudur; ışınsal değildir. Işınsal olan ateştir, cinlerin bedenidir. Meleklerin ise, madde beden olmaları asla söz konusu değildir. Onlar bilinç varlıklardır.

"Andolsun biz insanı kokuşmuş bir balçıktan, pişmemiş bir çamurdan (topraktan) yarattık. Cinleri de, daha önce sıcak rüzgâr gibi bir ateşten yarattık. Bir vakit Rabbin meleklere, Ben kokuşmuş bir balçıktan yapılmış, pişmemiş bir çamurdan olmuş bir beşer yaratacağım; onu düzeltip içine ruhumdan üflediğimde ona secdeye gidin."[34]

"İnsanı, sert, sağlam, öz bir çamurdan dönüşerek yarattı; cinleri de ateşin saf alevinden yarattı."[35]

Değerli okurlar, görüldüğü gibi, sadece ademe Allah'ın ruhu üflendiği için, sadece adem ruhanî varlıktır. Ateşten yaratılan cinnî

34 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 26-29. Ayet.

35 Kuran, 55/Rahman Sûresi, 15. Ayet.

şeytanlar ruhanî varlık değillerdir. İnsanda Cebrail ve Mikail boyutu açıktır; cinlerde ise kapalıdır. Allah'ın ruhunun üflenmesi, Cebrail ve Mikail boyutlarının açılmasıdır. İnsanlarda velilik ve nebilik makamı vardır; cinlerde bu makamlar kapalıdır. Cinler de madde bedenleri itibari ile madde evrende fani, yani geçici varlıklardır. Madde ötesi varlıklar ise, madde ötesinde ebediyen kalıcı olan varlıklardır.

Yukarıdaki ayetlere dikkat edince anlarsın ki; insan var olmadan önce melekler, cinler ve hayvanat vardı. Melekler zeki varlıklardır ve üstünlük onlarda idi. Adem var edilince, melekler ademe secde ettiler, çünkü adem akıl idi! Melekler zekâları ile akla yardımcı oldular ve olmaya da devam ediyorlar. Meleklerden sonra cinler vardı. Cinlerin akılları olmadığı gibi, zekâları da çok zayıftır. Bu yüzden yanlışa düştüler, hâlâ da düşmektedirler. Bundan dolayı, cinnî şeytanlara "çok zeki" diyen sözde alimler veya üstatlar, Muhiddin-i Arabî gibi velilerin kitaplarındaki ilimleri alıp, kendi şeytanî görüşlerini de katarak, cinnî şeytanları (güya kötülüyorlarmış gibi) övüyorlar. Günümüzde akıllı bir insan, bu tür sapıtmış, sözde alimlerin tuzağına düşmez. Kuran ayetlerini iyi incelediğiniz zaman, bunları anlarsınız.

Biz, bazı bilim insanlarının ilmine ve sözlerine değil, Kuran'a iman ederiz ve Kuran bize nasıl yaşayacağımızı, kime inanacağımızı

en doğru şekilde öğretir. Ancak hatırlatmak isterim ki, Kuran'da avam düzeyine, havas düzeyine ve has-ül havas düzeyine olmak üzere üçlü bir hitap vardır. Bundan dolayı, Kuran'ı tek bir anlayışa göre yorumlarsanız yanlışa düşersiniz.

Değerli okurlar, günümüzde insanlar, neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda büyük tereddüt içindeler. İnsanlar kime inanacaklarını şaşırmış durumdalar. Bundan dolayı ben size, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ***"Bir konuda tereddüt ettiğiniz zaman, istihareye yatın"***[36] hadisini hatırlatmak istiyorum. Dileyen en önce benim için istihareye yatabilir. Çünkü, her şeyin en doğrusunu Allah bilir ve bildirir.

Madde, içinde yaşadığımız ve ezelden beri ayrı ayrı zerrelerin bir araya gelerek sayısız çeşitte yapıyı oluşturduğu, oluşmuş yapıların da zerrelere ayrıldığı sonsuz evrendir. Bir okyanusta sürekli yeni dalgaların oluştuğu ve oluşmuş dalgaların da bozuştuğu gibi, evrende de kesintisiz bir oluşum ve bozuşum süreci söz konusudur. Benim sadece madde evreni anlatmak için kullandığım bu "okyanus - dalga benzetmesini", birçok kişi varlığın tümünü anlatmak için kullanır. "Okyanustaki dalgaların okyanusun bütünü tarafından meydana getirildiği, oluşan dalgaların da tekrar okyanusta yok olduğu" söylenir. Okyanusun ve dalganın temelde bir olduğu

36 Kütüb-ü Sitte, Hadis No.: 3091

ifade edilerek, böylece varlığın birliğine işaret edilir. Ne var ki dalga, okyanusu meydana getiren suyun ötesinde bir mânâya sahiptir. Ayrıca dalganın oluşabilmesi için, bir de rüzgar esmesi gerekir. Çünkü, dalga kendi kendine oluşmaz; rüzgar üstten eser, dalga oluşur. Dolayısıyla, üstten esen rüzgarın okyanustaki suyu şekillendirmesiyle okyanusun ötesinde bir dalga mânâsı meydana gelir. Yani, madde üstünün maddeyi yönlendirmesiyle madde ötesinde mânâlar meydana gelir. İşte ben madde üstüne, "üst akıl, ana akıl, bütünsel akıl" diyorum. Kısacası:

VARLIK,
"MADDE ÜSTÜ-MADDE- MADDE ÖTESİ"
BİR.LİĞİNİN DIŞINDA ASLA ANLATILAMAZ!

Evrenin ne başlangıcı ne de sonu vardır. Dalgalar, parçalanmayan yekpare yapılardır. Evrenin dalgalardan meydana geldiği görüşü gerçeğe uygun değildir. Evren, bizim yedi boyutunu açıkladığımız, atomaltı zerrelerden meydana gelir. Şayet evreni yekpare dalgalar oluştursaydı, canlıların vücutları oluşup bozuşmazlardı. Örneğin, insan bedeni dağılmaz, insan ölmezdi. Halbuki, evrende hiçbir şey ebedî ömür sürmez. Bizim kömbe de dahil, her birimi meydana getiren zerreler, belli bir süre sonra mutlaka dağılır; başka zerrelerle başka birimler meydana getirirler.

"Yerin başka bir yere, göklerin de (başka göklere) dönüştürüldüğü gün onlar TEK olan, Kahhar olan Allah'ın huzuruna çıkacaklar."[37]

Maddede her şey atomaltı zerrelerin bir araya gelmesi ile oluşur. Atomaltı zerrelere maddede yön veren, madde üstü akıldır. Bu akıl ne enerjidir ne de maddenin özüdür. Atomaltı zerrelerin kendi eksenleri etrafında dönüşleri, onların canlı olduğunu göstermez, çünkü madde, bilinç veya bilinçli değildir.

Geçmişte, madde evrenin yukarıda anlattığımız gerçekleri bilinmediği için ruhla ilgili konularda insanlar yanlışa düşmüşlerdir.

Şimdi de ruh konusuna biraz açıklık getirelim.

"Senden ruhu soruyorlar. De ki: Ruh Rabbimin emrindedir. Ve size ancak az bir bilgi verilmiştir."[38]

Bu ayet, Hz. Muhammed'e (s.a.v.), nebiliğini açıkladığı dönemde, diğer ehl-i kitap alimlerinin, "Ruh nedir?" diye sormalarından dolayı inmiştir.

Bazı meallerde, yukarıdaki ayetin "az bir bilgi" şeklinde çevrilen kısmı, "az bir şey" olarak çevrilmiştir. Elbette bize, yani ademe "Ruh"tan "az bir şey" verilmiştir. Çünkü ademe "verilen

37 Kuran, 14/İbrâhim Sûresi, 48. Ayet.

38 Kuran, 17/İsrâ Sûresi, 85. Ayet.

şey", "sonsuz sınırsız ruhul kuddüs"ten sadece bir "cüz"dür ve "ruh"tur; ondan kopuk değildir, o yüzden ne yaratılması ne de yok olması söz konusudur. Ademin "beşer" diye ifade edilen dünyadaki madde bedeni dahi, kendisine "verilmiş" ("üflenmiş") olan ruha göre oluşur.

Adem kendisini ve kainatı, "üflenen" bu "ruh" ile bilir. Yani adem, sahip olduğu "bilgileri" üflenen ruh ile edinir. Başka bir ifade ile, ademe üflenen ruh ile "bilgi verilmiş" olur. Ancak, ademe ne kadar çok bilgi verilmiş olursa olsun, verilen, verilmeyen ile kıyaslandığında, sadece "az bir bilgidir". Çünkü, tüm kainatı kapsayan bilgi de sonsuz ve sınırsızdır.

"Ona ruhumdan üfledim"[39] ayetinde olduğu gibi, bu ayetin muhatabı da tüm ademoğludur. Yoksa, bu ayetten, "Allah'a, ilk defa Hz. Muhammed (s.a.v) ermiştir, diğer nebiler Allah'a ermemişlerdir." manasını çıkarmak doğru değildir.

Şunu hiç unutma, Allah'a vasıl olmadan hiçbir nebi görev yapamaz, hakikati anlatamaz. Zaten hiçbir veli, hiçbir peygamberden üstün olamayacağına göre, bir velinin Hak'ka vasıl olup da bir peygamberin Hak'ka vasıl olmaması düşünülemez.

Örneğin, Musa (a.s.) Tur Dağı'na ilk çıktığında; "Ya Rabbi seni göremiyorum" dedi. Hak'kın hitabı "Ya Musa iki var bir arada

39 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 72. ayette bu mana yer almaktadır.

olmaz, sen öl[40] ki beni görebilesin." oldu. Musa (a.s.) uzun zaman Tur Dağı'nda ibadet etti ve sonunda Hak'ka vasıl oldu; göreve öyle başladı.

Dolayısıyla, bütün nebiler pek tabi ruhunu bilmiştir. Yani ruh ilmi onlarda açılmıştır. Zaten, ruhunu bilmeyen kendini bilemez. Kendini bilmeyen nebi olur mu? Kendini bilmeyen, insanlara hakikat ilmini nasıl anlatacak?

"Ruh", tüm ademoğluna verilmiştir. Fakat ademoğlunda "ruh", teslimiyeti nispetinde açılır. Zira "ruh", "külli akıl"dandır. Külli akıl (kendisinden kopuk olmayan) cüzlere ayrılınca "ruh" adını alır.

Hz. Muhammed(s.a.v)'e kadar bütün nebiler zata ulaşıp Allah'a yakınlık elde etmelerine (ermelerine) rağmen, onlar zatta ileri gidememişlerdir. Hz. Muhammed (s.a.v), zata ulaştıktan sonra, sonsuz, sınırsız olan zatta ilerleyen ilk nebi olmuştur. Bundan dolayı, Hz. Muhammed'in (s.a.v) yaşadığı "miraç hadisesinin" özel bir anlamı vardır.

Miraç olayının bir başka özelliği ise, miraç hadisesinden sonra, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) teslim olup, miraçtan getirdiği namaz ibadeti gibi, İslam'da öngörülen ibadetleri uygulayan her mümine miraç kapısının açılmış olmasıdır. Resulullah'ın ilmine teslim olan her mümin, Allah'ın zatına ulaşıp zatta ilerleme, yani miraç yapma

40 "ölmeden ölmek"

imkanına sahiptir. Miraç kısaca, kainatta hür kalma olayıdır ve Muhammed Ümmetinin önemli bir ayrıcalığıdır.

Diğer önemli bir husus ise, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) tabi olup bağlanmak (Resulullah'a teslimiyet), Allah'a vasıl olana kadar devam eder. Muhammed Ümmetinden Allah'a vasıl olan kişinin, visalden sonra bağlılığı kalkar ve artık kul ile Allah arasına kimse giremez. İşte Hz. Muhammed (s.a.v.) ve ümmetinin en büyük özelliği budur.

Bu özellikten dolayı, Musa Aleyhisselâm'ın ümmetine "Musevi", İsa Aleyhisselâm'ın ümmetine "İsevi" denirken, Muhammed Aleyhisselâm'ın ümmetine ise "Muhammed Ümmeti" denir, "Muhammedi" denmez! Hristiyanlar kendi anlayışları gereği, "Muhammedi" derler. Muhammed Ümmetinin başlangıcı "La ilahe illAllah, Muhammeden Resulullah"tır. Sonucu ise "La ilahe illAllah"tır.

Yeri gelmişken uyaralım ki; "Ben Allah'a erdim. Namaz, oruç gibi ibadetler bedeni ibadetlerdir. Allah'a erince bunlar yapılmaz, hatta yapmak şirk olur" diyerek en temel ibadetleri terk eden lafazan, yalancı ve sapıtmışlardan uzak durun. Zira Peygamber Efendimiz, miraç yaptıktan sonra, namaz oruç gibi ibadetlerini daha da arttırmıştır ve sonsuz, sınırsız olan zatta ilerlemiştir. Zaten

dünyada zatta ilerlemek, yapılan ibadetlerle hakikat ilminin artmasıdır.

Musevilerde ve İsevilerde Allah ile kul arasında mutlaka bir aracı vardır. Örneğin, bir Katolik günah çıkarmak için, papaza gider, derdini, günahını ona anlatır, ondan medet umar. Yani, Allah ile kendi arasına kul sokar. Ve papaz da söz konusu kişinin günahını "Allah adına" affeder. Halbuki bu, sadece Müslümanlara göre değil, aynı zamanda Ortodoks Hristiyanlara göre de şirktir. Zira Hristiyan Ortodoks bir papaz, günahlarından dolayı pişman olan bir kişinin affedilmesi için Allah'a ancak dua eder, onu "Allah adına" kendisi affetmez. İşte; zamanla insanların inançları böyle yozlaşır ve şirk çok büyük kitlelerin inançlarının bir parçası olur.

Hakikat yolunda ilerlemeye kalkan bir İsevi en son İsa Aleyhisselâm'a ulaşır, öteye geçemez. İsa Aleyhisselâm, bir mucize sonucu babasız dünyaya geldiği için ve İsevilerde Allah'a ulaşmak, İsa Aleyhisselâm'a ulaşmaktan öte bir şey olmadığı için, İsa Aleyhisselâm'ın "Allah'ın oğlu" olduğu yanılgısı, eski batıl inançların da etkisiyle, o zamanki siyasi otoritenin tercihi doğrultusunda zamanla Hristiyan toplumlarda yerleşmiştir. Ne var ki; İsa Aleyhisselâm'a Allah'ın oğlu demek asla hakikatle bağdaşmaz. Böyle bir yanılgıyı fanatikçe savunan kafir olur.

Kitabın başından beri belirttiğimiz gibi, kâinat üçlü bir sistemdir: Madde Üstü, Madde, Madde Ötesi. Eskiler, insanın hem madde üstü programına hem de madde ötesi bilincine "ruh" demişler. Maddeden bilinç beden oluşmaz. Madde, bilinçsiz tanecikler bütünüdür. Bir araya gelen tanecikler, sonra tekrar dağılınca özlerine dönmüş olurlar. Madde bedenler, maddenin özünden meydana gelir. Bilincimiz ise madde ötesinde oluşur.

Bunu bir örnekle açıklayalım: Bilgisayarda klavyenin tuşlarına parmaklarla basabilmek için, beynin (madde üstünün) parmaklara emir vermesi gerekir. Çünkü, parmaklar (madde) ne yazacağını bilmez. Klavyenin tuşlarına basılınca, ekranda (madde ötesinde) yazı meydana gelir. Hem de ekrana el sürmeden... Yani; beyin parmağa hangi tuşlara basmasını emrederse, parmaklar da o tuşlara basar; parmaklar hangi tuşlara basarsa, ekranda da o tuşların karşılığı olan harfler çıkar. İşte madde üstü bütünsel akıl, madde bedeni şekillendirir. Bilinç, bu şeklin her evresinin madde ötesindeki yansımasıdır. Madde bedenlerimiz ile bilincimiz arasındaki bağlantıyı, klavyenin tuşları ile ekrana yansıyan harfler arasındaki bağlantıya benzetebiliriz. Yani eskilerin "ruh" dediği madde ötesi bedenlerimizin (bilincin), maddeden madde ötesine geçmesi asla söz konusu değildir. Çünkü, kendisi zaten madde ötesinde meydana gelir.

Eskilerin "ruh" dediği bilincin birinci aşaması, ezelî plânda mevcuttur. Ezelî plânda olan ruh, bilinç olarak mutlaka açığa çıkar. Bilinç, ikinci aşamada baba ve ana beyninde programlanır. Sonraki aşamada, Yedi'den burçlara çarparak gelen "tamamlayıcı bilinç dalgası" ile birleşir. Çocuk, rahime düştüğü an monte olmaya başlar ve dört aylık olana kadar gelişir ve hareketlenir. Bu hareketlenme bir anda olmaz; yavaş yavaş hareketlilik artar, dördüncü ayda belirginleşir.

Sanılanın aksine, ruh, madde bedenin oluşmasından sonra meydana gelmez. Eğer ruh, örneğin, ceninin bedeni dört aylık olduktan sonra oluşmaya başlasaydı, küçük yaşta veya ana rahminde vefat eden çocukların, madde ötesinde ebediyen çocukluk bedenlerinin şeklinde yaşamaları gerekirdi. Çünkü madde ötesinde beden ne büyür ne de yaşlanır. Dolayısıyla ruh, madde bedenden sonra oluşmaz, bilakis madde beden ruha göre meydana gelir. Bilinç ise madde ötesinde, madde bedenin yaptıklarına göre ruhun işlenmesidir.

Bütün Müslümanların bildiği "kalu bela olayında", insan bedenleri yaratılmadan önce ruhların Allah'ın huzurunda toplandığı anlatılır. Bu anlatımda Allah; "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye hitap eder. Ruhlar ise "Evet, Rabbimizsin" derler:

"Bir de Rabbin, ademoğullarından, bellerindeki zürriyetlerini alıp da onları kendi nefislerine şahit tutarak, 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' dediği vakit, 'Pekâlâ Rabbimizsin, şahidiz' dediler. (Bunu) kıyamet günü 'Bizim bundan haberimiz yoktu' demeyesiniz diye (yapmıştık)."[41]

Bu anlatım dahi, ruhların önceden var olduğunun işaretidir. Zaten, mahlukatın bedeni, ruha göre meydana gelir. Sonradan ruh oluşmaz. Madde ötesinde, bilinç bedenlerimiz, yani "kendimiz" oluşur. Nasıl ki bir bina yapılmadan önce plânı hazırlanıyorsa, aynı şekilde, oluşacak bütün mânâların madde üstünde ruhu (yani plânı) hazırdır. Plânı çizen mimar, plânı müteahhide verir; müteahhit de plâna göre binayı yapmaya başlar. İşte; madde üstü bütünsel akılda hazır olan ruh, felekler aracılığıyla, çocuğu meydana getirecek meninin atomlarına beyinden geçerlerken yüklenir. Böylece çocuğun madde bedeni, ruh beden plânı doğrultusunda oluşmaya başlar. Kısacası ruh, madde bedeni meydana getirir. Madde beden ise madde ötesi bireysel bilincin oluşmasına vesile olur. Bu oluşumlar, meni ana rahmine düştükten üç gün sonra tamamlanır. Madde üstüne mimar dersek, madde de müteahhittir. Madde ötesi ise meydana gelen eserdir. Tabi ki, bu bir benzetme. İşte; Hz. Muhammed (s.a.v.)

41 Kuran, 7/A'râf Sûresi, 172. Ayet.

ve Hz. İsa (a.s.), "Ben ademden önce yaratıldım" diyerek, ruhun, maddedeki oluşumdan önce var olduğuna işaret etmişlerdir.

Bütün bu anlatılanlardan sonra nihayet madde bedenlerin ilk oluşum sürecine geçiş yapabiliriz...

Her canlının bedeni; yapısı ve görüntüsü itibariyle belli bir şekle sahiptir. İnsan bedeninin şeklini, ananın yumurtasıyla babanın menisinin birleşip karışmaları sırasında, Yedinci Kömbe Merkez'den gelen özel bir tesir belirler. Bu olay sadece insanda olmaz; hayvanatta da olur. Yaratılma anında, insan şekli, merkezden gelen tesir ile değil de sadece babanın menisine kaydedilen bilgiler doğrultusunda belirlenseydi, çocuk babanın tıpkısı olurdu. Karakteri ve diğer tüm özellikleri de aynı olurdu. Kopyalanmış olurdu. Halbuki, çocuklar ana babada hiç bulunmayan özelliklere de sahip olurlar. Örneğin, uzun boylu ana babadan kısa boylu çocuk da meydana gelir. Tersi de olur. Aynı ana babadan beş çocuk meydana gelir; fakat hepsi birbirinden farklıdır. Ancak çocuklar, eti bürüyen sima ile bir ölçüde anneye veya babaya benzerler. Örneğin, kadın kocasını çok seviyorsa, çocuk babaya çok benzer; eğer erkek karısını çok seviyorsa, çocuk kadına benzer. Pek tabi bu konunun birçok detayı var, fırsat olursa yazarız.

Ana rahmine düşen menilerin birleşimindeki program, meydana gelecek bireyin ruhudur. Menilerin programına göre

madde beden oluşurken, madde bedenin madde ötesi yansımasıyla da bilinç oluşur.

Aslında, sadece oluşacak bir insanın değil, her şeyin ruhu ezeli vardır. Örneğin, bir kiraz ağacı... Önce, bu ağacı meydana getirecek olan bir çekirdek oluşur. Bu çekirdeğin içinde, meydana gelecek olan kiraz ağacının şekli saklıdır. Çekirdek toprağa dikilince, toprak ve su atomlarını bünyesine alarak, içindeki saklı şekle göre şişmeye başlar. İşte çekirdeğin içindeki şekil, o çekirdekten büyüyecek olan ağacın ruhudur. Madde üstü bu ruh, maddede atom denen zerreleri bir araya getirerek kökü, bedeni ve dalları olan bir kiraz ağacı şeklinde zahir olur. Ve daha sonra bu kiraz ağacından kirazlar, kirazların içinde de başka kiraz ağaçlarını meydana getirecek olan çekirdekler oluşur.

"İnsanların ruhu var, fakat hayvanların ruhu yok" diyenler de yanılmışlardır. Ruhsuz hiçbir şey meydana gelmez. "Kişisel ruh", "bütünsel aklın" bireyselleşmesidir. Örneğin, bir kişi cennet ortamında yaşıyor… Dünyada kedisi vardı, köpeği vardı veya devesi, atı vardı; bunları çok seviyordu. Cennetliklerin her isteği yerine geleceği için, şayet cennette bunları isterse, anında karşısında belirirler; ebediyen de kendisiyle birlikte olurlar.

İnsan, hayvan, nebat ve diğer yaratılan her şey, maddede şekillendiği gibi, madde ötesinde de bilinç olur. Bir ot dahi

yaratılmış ise, o otun dahi bilinci var olmuştur. Ot solar (ölür), fakat oluşan bilinç ebediyen yaşar. Sen nasıl dünyada madde bedenin ile çimenlerin üstünde oturuyorsan, geziyorsan, orada da aynı şekilde bilinç bedeninle otların bilinç bedeni üzerinde oturur, gezersin. Madde ötesi yaşamı başka bir kitapta anlatacağım, çünkü madde ötesi, bugüne kadar sadece misal yollu, kinayeli anlatılmış.

Yoktan hiçbir şey var olmaz, var olan da asla yok olmaz. Her yaratılan, mutlaka madde ötesi ikizini meydana getirir.

Şayet madde ötesi olmasaydı, bizler rüyada, örneğin madde ötesindeki yakınlarımızı göremez, onlarla konuşamazdık. Uyku halinde, madde ötesiyle maddenin arası olan, "benlik" sınırı kalkmış oluyor. Eskilerin "ruh" dediği bilinç beden, asla madde değildir; ışık beden de değildir. "Işık" denen zerrecikler, fotonlar, kuantlar maddedir. Madde, asla madde ötesine geçemez.

Madde, zerrelerden oluştuğu için bölünür, parçalanır. Meydana gelen bir mânâda ise ne atom, ne foton, ne ışık, ne enerji, ne de başka bir zerre vardır. Mânâ tektir, bu nedenle ne bölünür, ne parçalanır, ne de yok edilebilir. Bir bedeni düşünün, bir de gölgesini... Gölge, bedenin yansımasıdır. Gölge bölünebilir, parçalanabilir mi?

Ruh, bilinç asla maddenin özü de değildir. Maddenin özünden, madde beden oluşur. Maddenin özü, atomaltı yedinci boyuta kadar

iner. Madde üstü bütünsel aklın çeşitli mânâlarla bireyselleşmesi için, elbette ki bir vesileye ihtiyaç vardır. İşte bu vesile, maddedir. Madde, zerrelerden meydana gelir, ancak madde ötesi yekpare yapıdır. İşte bu yekpare yapı, madde üstü aklın yansımasıdır.

"Ölüm", madde üstü bütünsel aklın bir arada tuttuğu madde bedeni meydana getiren zerreciklerin dağılmasıdır. İnsanlar için madenlerin ve toprağın işlevi ve değeri ne ise, "madde" dediğimiz bu zerreciklerin de madde üstü bütünsel akıl için işlevi ve değeri odur. Bir insan bir ev yapmadan önce evin plânını çizer, sonra plâna göre evin malzemesini ayarlar. Örneğin, betonarme bir ev yapacaksa kum alır. Aldığı kum, milyarlarca kum taneciğinin yığınıdır. Bu tanecikleri, plâna uygun olarak su ve çimento ile karıştırarak bir araya getirir ve birbirleriyle kaynaştırır. Dikkat edilirse, yapılan betonarme ev, esasında kum taneciklerinin birleşimidir. Bu taneciklerin tekrar dağılmaya başlamasıyla, ev yıkılır. Ancak, evin şekli görenlerin zihnine kaydedilir. İşte; evin şeklinin bu kaydı, eskilerin "ruh" dediği "bilinç beden" gibidir.

Madde beden, üst aklın yönlendirmesiyle, atomik zerreciklerin birleşmesinden oluşur. Bedeni meydana getiren atomik malzeme, dağılınca tekrar atomik boyuta karışır. Böylece, "topraktan gelen toprağa" dönmüş olur. Beden aslına dönerken, hakikatimiz olan bilincimiz ise, bütünsel aklın yönlendirmesiyle meydana gelmiş

bireysel bir akıl olduğunu görür, anlar. Böylece, "Allah'tan gelen de Allah'a" dönmüş olur.

"Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı. Onu, Allah'ın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı."[42]

"İsa, Baba'nın her şeyi kendi eline verdiğini ve Allah'tan çıkmış olup Allah'a gitmekte olduğunu biliyordu."[43]

"Baba'dan çıktım ve dünyaya geldim. Yine dünyayı bırakıp Baba'ya gidiyorum."[44]

"Öyle sabredenler ki, başlarına bir musibet geldiğinde, 'Biz Allah'ın malıyız ve ona döneceğiz' derler."[45]

"Onu düzeltip içine ruhumdan üflediğimde, ona secdeye gidin."[46]

"De ki; sizin için görevlendirilen ölüm meleği ruhunuzu alır, sonra Rabbiniz olan Allah'a dönersiniz.."[47]

42 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bap 1/27.

43 İncil, Yuhanna, 13/3.

44 İncil, Yuhanna, 16/28.

45 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 156. Ayet.

46 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 29. Ayet.

47 Kuran, 32/Secde Sûresi, 11. Ayet.

"Ademe kendi ruhumdan üfledim"[48]

"Beni gören Hak'kı görmüştür."[49]

Kimi dini çevreler bu noktaları bilmedikleri için, aslımızın enerji olduğunu, enerjinin yoğunlaşıp madde bedenimizi oluşturduğunu ve bedenin dağılmasıyla tekrar enerjiye döneceğimizi anlatır. Onların bu anlattıkları, sadece madde beden için geçerlidir. Bizim hakikatimiz, enerji değildir. Allah, onların söylediği gibi, ne enerjidir ne de enerji boyutudur. Onların verdiği okyanus örneği, TEK.liği anlamak isteyenleri tamamen yanlışa sevk ediyor. Onlar, her şeyin okyanustan ve okyanusun kabaran dalgalarından ibaret olduğunu zannediyorlar. Okyanusu kabartan rüzgardan ve dalgaların ötesinde ebedîleşen mânâlardan habersizler.

Ruhun madde ile açıklanması, sadece günümüze ait bir yanılgı değil. 1950'lerde A.B.D.'de başlayan bir akımla, örneğin reenkarnasyon inancına sahip Hindu yazar Paramhansa Yogananda, 'Bilgeliğe Yolculuk' adlı kitabında[50], insanların ruh bedenlerinin astral, halogramik (ışınsal) beden olduğunu anlatır. Buzdan heykellerin eriyerek tekrar suya dönüştüğü gibi, insanların da ölünce enerjiye, yani özlerine döndüklerinden bahseder. Hepimizin özü olan

48 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 72. ayette bu mana yer almaktadır.

49 Hadis-i Şerif

50 Bilgeliğe Yolculuk, Paramhansa Yogananda , Bilyay Vakfı, Ruh ve Madde Yayınları.

Allah'ın, sonsuz bir enerji boyutu olduğunu ifade eder. İzin verilmediği için kitaptan alıntı yapamıyoruz; isteyen söz konusu kitabı alıp kendisi okuyabilir.

İnsanın ruh bedenine, "astral, halogramik, ışınsal beden" diyen sözde alimlerden uzak durun. Bu kişiler, ya reenkarnasyonu savunanlardır veya materyalist bilim insanlarını referans gösteren kişilerdir. Bunların bir kısmı, asıllarının ne olduğu bilinmesin diye, soy isimlerini açıklamaktan kaçınırlar.

Ruh konusu çok önemli olduğu için, başka bir örnekle devam edelim...

Bir film çekilmeden önce bir senarist tarafından senaryo yazılır. Filmin aktörleri, bu senaryoya göre rollerini oynarlar; kamera da bunları kaydeder. Film tamamlanınca, geride sadece filmin cansız şeritleri kalır. Kamera önündeki oyuncuların bütün hareketleri film şeridine kayıt edildikten sonra, filmin oyuncuları çekip gider. Eldeki film şeridini beyaz perdeye yansıtarak, oyuncuların kamera önünde sergiledikleri oyunu izleriz. Filmde, bu oyuncular canlıymış gibi hareket ederler. Beyaz perdede görünen bu görüntüleri bölüp parçalayabilir miyiz? Veyahut oyuncuların hareketlerini film oynarken değiştirebilir miyiz? Hayır... Senaristin yazdığını oyuncular oynar; oyuncuların oynadığını kamera çeker;

kameranın çektiği de filmde izlenir. Aynı şekilde, doğup büyümüş bir insanı, tekrar küçültüp ana rahmine koyamayız.

Benzetme babında; o filmin senaryosu madde üstüdür programdır, bütünsel akıldandır. Filmin oynandığı set, film için kullanılan malzemeler, rol alan aktörler maddedir. Filmin kayıtları ise madde ötesidir. İşte; spermle yumurta birleşir birleşmez yönetmen "motor" der; son nefesle birlikte de "stop" der ve bu "dünya setindeki" film çekimi biter. Ancak, hakikatte başı olmayan bu filmin ebediyen sonu da olmaz.

Bedenimizi meydana getiren yiyecekler, yendikten sonra midedeki değişik maddeler ile çarpışırlar, sıvı olurlar; beyinden geçerken çarpışırlar, hem görünen hem de görünmeyen hallere dönerler. Toprak su çarpışması ile birlikte, toprağın oluşum için gerekli olan ısısı, Güneş tarafından dengelenir. Hava da oluşum ve olgunluk dönemine kadar, bir nevi tansiyon görevi yapar; güneş ısısını dengeler. Topraktan geliş ve mideye giriş, toprağın ters yönlü çarpışmasının birinci halidir; midedeki çarpışma ve dönüşme ikinci halidir; beyinden geçerken çarpışması üçüncü halidir ki eti, kemiği, yağı, kılı, tırnağı vs. oluşturur. Dönüş yapan sıvının (kanın) içerisinden vücuda yayılır ve hemcinsleriyle buluşur. Bu, üçüncü çarpışma halidir. Dikkat edilirse, hts ve ateş altı kez hâl değiştirirler.

Üçe kadar ayrı bir hâl, üçten sonra zıt şekilde ayrı bir hâl olarak... Kuran'daki;

"Doğrusu sizin Rabbiniz gökleri ve yeri altı günde (devrede) yaratan, sonra arşa hakim olan, işleri düzenle idare edendir..."[51]

ayetinin bir mânâsı da budur. Tevratta da,

"Ve Allah yaptığı her şeyi gördü ve işte çok iyi idi. Ve Akşam oldu ve sabah oldu, altıncı gün."[52]

yazılıdır.

Değerli okurlar, insan da bir alemdir. Yediğimiz bir nesne mideye girdikten sonra, beyin mekanizmasında programlanana kadar 24 saat geçer; ayet, "Akşam oldu, sabah oldu" der. Beyinden geçen bu meni atomları torbaya düşene kadar, üç gün geçer. Rahimde ceninin temeli de üç gün içerisinde tamam olur. Böylece toplam altı günde, bir insanın bedenini oluşturan çekirdek tamamlanmış olur. Tevrat'taki, "yedinci günde dinlenmenin" mânâsı, mideye giren yiyeceklerin beyinde programlanmalarına kadar geçen zamandır.

Dünyanın yapısını çekirdekateş, görünen ve görünmeyen toprak, su ve hava olmak üzere, dört element oluşturur. Dünya'ya yüzeyden bakılmış; "Dörtte üçü su, dörtte biri toprak" denmiş.

51 Kuran, 10/Yûnus Sûresi, 3. Ayet.

52 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bap 1/31.

Halbuki, toprağın görünen kısmının haricinde, suyun altında, okyanusların tabanından çarpışma mesafesine kadar, görünmeyen toprak hacmi var. Bir insanın vücudunda da dört element vardır. İnsan vücudunun dörtte biri su, dörtte biri toprak, dörtte biri hava ve dörtte biri de ateştir; ama kilo hesabına göre değil, başka ölçü hesabına göre. Dört denge unsurunun ikisi olan hava ve ateş, zaten her an dengelidir. Bir insan şayet toprak ve suyu aynı ölçüde dengelerse, ırsî bir hastalık da yoksa, hiç hasta olmaz, hep sıhhatli kalır. Kafasını geçici şeylere takmayıp olumlu düşünüyorsa, hiçbir konuda fanatik değilse, süper bir beyine sahip olur. Şayet gerekli beyin çalışmalarını yaparsa beyin, madde ötesine aşama yapar; diğer insanların göremediğini görür.

İnsan vücudu bu dört elementi toplar. Atomları meydana getiren zerrelerin dönüş hızı, hücrelere göre ayarlanır ve insanın vücut ısısı olan 37 dereceyi dengeler. Yoksa, yiyecek ve içeceklerin vücutta çarpışmasıyla oluşan ısıyı ve koşunca, spor yapınca vs. yükselen vücut ısısını, hücreleri meydana getiren bu zerrecikler dengelememiş olsa idi, insan yaşayamazdı. Dikkat edilirse, vücut ısısı devamlı 37 derece civarındadır. Vücuttaki elektrik de vücudun temel ısısına tabidir. Ana rahmine düşen bir meni, ancak bu ısıda, bir insanın oluşumunu meydana getirir. Hayvanlarda temel ısı farklıdır.

Örneğin, civciv oluşması için, 21-22 derece arası ısı olması lazım... Bu ısının dışına çıkılınca amaca ulaşılmaz.

Canlılık, en önce dağlardan başlamıştır, çünkü ilk soğuyan yerler dağlardı. Dolayısıyla Dünya'da ilk oluşan canlı nebattı. Toprağa ve güneş ısısının azlığına veya çokluğuna göre, nebatın çeşitliliği oluştu. Dünya üzerinde oluşan nebatın niteliği büyük ölçüde iki dış etkene bağlıdır:

- Birincisi, toprağın hali

- İkincisi ve en önemlisi de, güneş ısısıdır.

Bu sebeple, nesnelerin nitelikleri bölgelere göre değişir. Örneğin, kuzey yarım kürede yetişen sebze meyve, güney yarım kürede yetişenlerden daha lezzetli olur. Çünkü kuzey yarım kürede kara parçası, güney yarım küreden fazladır; dağların da aynı şekilde hem adedi daha fazladır hem de düzenleri farklıdır, ayrıca nem oranı ve ısı da farklıdır.

Sebze, meyve gibi nesnelerin niteliğini dış etkenlerden başka, bir de onların tohum programları belirler. Örneğin, portakal tohumunu Avrupa'nın kuzey bölgelerine dik, yetişmez; yetişse dahi meyve vermez. Kuzeyden bir meyveyi güneye getir, dik, yetiştir, meyve verir; ama bu sefer de lezzeti değişir. İşte; dış etkenlerin

yanında tohumun programının bölgelere göre değişmesinden dolayı...

Hatta, kuzey yarım kürede doğan insanların daha bilgin oluşlarının temelinde dahi bu etkenler yatar. Aynı şekilde, bölgelere göre hayvanatta da farklılıklar meydana gelmiştir.

Canlıların ömrü, oluşum sırasındaki ısının ve hava atomlarının yaydığı enerjik bilgilerin karışımına ve diğer bazı etkenlere bağlıdır.

Dünyanın ve güneş sisteminin oluşumu, hiç tesadüf olabilir mi?.. İyi düşünün, mümkün mü bu?.. Bir çekirdek olmadan, ağaç kendiliğinden meydana geliyor mu?.. Diyelim ki tohum var; su ve toprak olmadan tohumun programının açığa çıkması mümkün mü? Güneşin, bir gaz bulutu iken kendiliğinden dönüşüp, yoğunlaşıp bu hale gelmesi nasıl mümkün olur? Tekten hiçbir şey meydana gelmez!.. Gaz bulutu durduk yerde ikinci bir müdahale olmadan dönüşmez. Zıttı olmayan bir nesnenin ne olduğu anlaşılmaz.

Bu açıklamalar, bilime ve bilim insanlarına ters düşemez. Bilimin özü budur zaten. Herkesin bir kabiliyeti vardır. Dolayısıyla, bilim insanları da kendi konularında ilerleme yaparlar. Tıkandıkları yerden, kendilerinden sonraki bilginler o konuyu ilerletirler. İlk ademden günümüze kadar gelinen nokta bunu gösteriyor. Hiçbir bilgin, “Ben varlığın aslını çözdüm, her şey bu kadar” diyemez. Bir

öncekinin keşfini, bir sonraki gelen ilerletir. Varlığın aslını çözmek asla mümkün değil. Çünkü varlık ve varlığın aslı, sonsuz sınırsızdır.

A.B.C. yirmi sekiz hece;
Zannetme ki bunlar bilmece.
Biri sağdan, biri soldan okunur;
Bunların hepsi yalnız bir hece.

Cafer okumuş yetmiş iki bin hece;
Hak Tealâ kendine vermiş bir gece.
Gecesi gündüz olurmuş nice;
Sizin için bunlar bilmece.

Sizin bildiğiniz gündüz ve gece;
Kâinat sendedir bilmiyon hoca.
Kâinatın cümlesi yalnız bir hece;
Cafer de kalmış burada bir gece.

Sistem her an ileriye doğru işler. Örneğin, ilk ademden günümüze kadar, 50 yaşına gelmiş bir insanın, otuz yaşına geri döndüğü hiç görülmüş mü? Tesadüf söz konusu olsa idi, bu da görülürdü... Demek ki, her şey yerli yerinde, plânlı bir düzene göre hareket ediyor. Bir düzensizlik görüyorsan, bu senin kafanın içindeki anlayış mekanizmasının düzensizliğindendir. Ayrıca, sisteme iyi bak!.. Dünya, gezegenler, Güneş bir düzen içerisinde hareket etmiyorlar mı? Kaos mu var evrende?.. BİR.lik var! Hepsi

birbirini tamamlıyor ve canlılık bir düzen içinde, varlığını sürdürüyor.

İnsanlığı eğitmek, insanlığa yol göstermek için dört nebi gelmiş. Kitap getirdikleri için dördü de adrestir.

Su, Davut'a işarettir; toprak, Musa'ya işarettir; hava, İsa'ya işarettir; Güneş Ahmed'e işarettir. Dikkat et; dört element, dört nebi... Bunlar, belli bir düzeni anlatır ve dört nebinin özellikleri ayrıdır; ortak yönleri BİR.dir. Bir insanın eğitimini tamamlayıp evrensel insan olması için, dört nebinin de bildirdiklerine ihtiyacı vardır.

Hava, toprak, su, bir de Güneş;
Dördü bir olmadan yürümez bu can.
İsa, Musa, Davut, Yüce Peygamber;
Hepsi Kuran'da bir tek Can imiş...

İkinci mânâ da; Davut "KÂĞIT", Musa "KELÂM (HARF)", İsa "KALEM (YAZAN)", Ahmed "OKUYAN"dır.

Daha derin bir mânâ da, dört kitap bir kitaptır; bu da "Ana Kitap"tan bir ayettir.

"Davut suya işaret eder" demiştik. Dünya'nın karnında dönen hts elementinde su elementi bitmiştir; deniz ölmüştür. Bunu zamanla anlayacağız. Üst çemberin dönmesi sona ermiştir. Musa, toprağa

işarettir. Toprak elementi de bitmek üzere; ikinci çember birinci çember ile birleşmek üzere. Bunların hepsi birbirleriyle bağlantılıdır.

Bilginler Güneş'in ömrünü ölçmüş; buna bir diyeceğim yok. Yalnız, Dünya'nın ömrü ile Güneş'in ömrü aynı olamaz, çünkü dünya çekirdeğinin hacmi güneşinkinden çok küçük. Nasıl olur da Dünya, Güneş ile aynı ömre sahip olur? Güneş'in içi dört çember halinde dönmektedir. Dıştaki dördüncü çember atılmak üzere; işaret verebilir. Güneş üçe geçtiğinde, Dünya'da hayat son bulur. Çünkü hts, üç çarpışmaya düşerse, Güneş'in dış yüzeyinde katılaşma başlar; bu da Güneş'in dış yüzeyinin çarpışmasını yavaşlatır ve Dünya'ya yansıyan ısı düşer. Güneş'te; hts ile ateş şu anda hâlâ dört çarpışma yaptığı için, dördüncü hale dönüşüp, bizlere ısı olarak ulaşmaya devam ediyor. Güneş'te üç çarpışmaya geçildiği zaman, Dünya'nın oluşum sürecine benzer bir süreç başlar.

Gezegenlere gelince... Onların göbeğinde çekirdekateşin olmayışından (yani çarpışmaların eksik oluşundan) dolayı, 2. ile 3. ateş temizlenemeden, içlerindeki hts donma durumuna yaklaştı. Bu sebeple, gezegenler ölüdür; onlarda canlılık yoktur.

Dünya'nın kalbi ise, çekirdekateş hacmini tamamlayıp, çarpışmalar bittikten sonra duracak. Çekirdek, çok yüksek derecede hararete sahiptir. Güneş'in göbeğindeki özateş azdır, ama hararet çekirdek ateşin hararetinden çok daha fazladır. Üstü daha hafif ateş

çemberleriyle kaplı olduğu ve içe doğru kıvrıldığı için, özateşin harareti dışa kaçmaz.

Şu an toprak elementi bitmek üzere... Topraktan sonra hava elementi tükenecek. "Toprak Musa'yı, hava İsa'yı temsil eder" demiştik. İşte; Mesih'in Dünyaya gelmesi, toprak elementinin bitip hava elementine geçilmesi iledir. Hiçbir hadis veya ayet, "İsa Nebi dünyaya tekrar gelecek" demez; "O gelecek" der. O'nun geleceğini, kendi devrinin insanlarına, kinaye yollu Hz. Muhammed (s.a.v.) de bildirmiştir ve "Mesih gelecek" demiştir. "Mesih"in mânâsı, "doğrulayıcı, düzeltici, Hak'kı söyleyendir".

Hz. Davut'un Hz. Musa'ya nakli; Hz. Musa'nın da "Mesih gelecek" diye Hz. İsa'yı işaret etmesinden dolayı, Hz. İsa'ya "Mesih" denmiştir. Musa (a.s.), "Mesih, Allah'ın kelâmını, benim getirdiklerimi tasdik edecek" demiştir. Yani Mesih ayrıca, "tasdik edici" mânâsına da gelmektedir. İlk ademden sonraki bütün nebiler Mesih'tir. Hz. Muhammed (s.a.v.) de bu mânâya binaen, son gelene "Mesih" demiştir. İşte; Hz. Peygamber, "Son nebi benim, benden sonra Mesih gelecek" deyince, o zamana kadar Hz. İsa'ya Mesih denmesinden dolayı, "Hz. İsa tekrar gelecek" zannına düşülmüş ve bu hadis, "Hz. İsa gelecek" diye yanlış tercüme edilmiştir.

Son nebi, Hz. Muhammed'dir (s.a.v.). Ondan sonra başka nebi gelmeyecekse ve Hz. İsa da nebi olduğundan dolayı, zaten gelemez. Din, son nebi Hz. Muhammed'de (s.a.v.) tamam olduğu için, nebilerin de en bilgini O olduğundan, madde ötesinden madde aleme geçiş olsaydı, Hz. Muhammed (s.a.v.) gelirdi; burayı iyi düşünün! Ayrıca, İncil de İsa'nın tekrar gelmeyeceğini açıkça beyan etmiştir.

"Fakat benim ismimle Baba'nın göndereceği tesellici Ruh-ul Kuddüs; O size her şeyi öğretecektir. Ve size söylediğim her şeyi hatırınıza getirecektir."[53]

"Baba'dan size göndereceğim tesellici, Baba'dan çıkan Hakikat Ruh'u geldiği zaman benim için O şahadet edecektir. Siz de şahadet edersiniz; çünkü başlangıçta benimle berabersiniz."[54]

"Bununla beraber ben size hakikati söylüyorum. Benim gitmem sizler için hayırlıdır; çünkü gitmezsem tesellici size gelmez. Fakat gidersem O'nu size gönderirim ve O geldiği zaman günah için, salâh için ve hüküm için dünyayı ilzem edecektir."[55]

"Size söyleyecek daha çok şeylerim var; fakat şimdi dayanamazsınız. Fakat O Hakikat Ruhu gelince, size her hakikate

53 İncil, Yuhanna, 14/26.

54 İncil, Yuhanna, 15/26-27.

55 İncil, Yuhanna, 16/7-8.

yol gösterecektir. Zira kendiliğinden söylemeyecektir. Fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O beni taziz edecektir. Çünkü benimkinden alacak ve size bildirecektir. Babamın her nesi varsa benimdir. Bunun için, 'benimkinden alacak ve size bildirecektir' dedim."[56]

Ve buna benzer birçok ayet daha var İncil'de. Ayrıca, insanda yaratılış olarak bütün nebilerin boyutu mevcuttur; lakin kapalıdır. Allah bu kadar aciz mi ki, madde ötesi boyuttan Hz. İsa'yı (a.s.) bu aleme tekrar getirsin. Herhangi bir insanda İsa boyutunu açar ve o zat, Hz. İsa'nın (a.s.) yapacağı görevi yapar.

O devirde yaşayanlar, sizlerin şimdi sahip olduğunuz ilimlere sahip değildi; Dünya'yı dahi düz zannediyorlardı. Bu yüzden bazı gerçekler, onlara anlayacakları şekilde anlatılmıştır. Yoksa, madde ile bağlantısı kopan bir varlık, madde ötesinde oranın şartlarına göre yaşar. Madde alemine dönüp, tekrar madde olarak yaşaması asla söz konusu olamaz. Madde ötesindekiler dünyadaki insanlar ile irtibat kurabilirler, ama o da, dünyadaki insanın o anki halinin değişip, algılamasının normalin dışına çıkmasıyla, görüşünün değişmesiyle olur. Bunu yaşayan bilir; yaşamayan bilemez, imkânsızdır.

Bu bağlamda, cinler ile ilgili aldatıcı görüşler sizi yanıltmasın. Zira, cinlerin içerisinde kabiliyetli olanları vardır. Bunların adı "cin"

56 İncil, Yuhanna, 16/12-15.

değil, "HİN"dir ve insanlara görünebilirler, çünkü bu varlıklar da madde yapılardır. Ateşin ikinci hali ile havanın dörde düşmüş halinin çarpışmasından meydana gelmişlerdir. Genel olarak "cin" diye tarif edilen bu varlıklar, yedi değişik halde olurlar. Cin olanları üç kısımdır. Diğerleri, "tan, hin, ifrit" gibi varlıklardır; "cin" değildir. Daha başkaları da vardır. İnsan, görmedikçe bunların yaşamına akıl erdiremez. Ancak bazı kişilerin anlattıklarının aksine, suyun çeşitli kalıplara girip, kabın şeklini aldığı gibi şekil alamazlar. Bu, sadece bazı meleklerin özelliğidir; cinlere bu özellik verilmemiştir. Cinler, ancak kendi şekilleriyle bazı insanlara görünebilirler. Bu da, bazı insanlarda çok hassas olan ikinci görme devresinin kısa süreli açılmasıyla mümkün olur. Artık cinleri çok üstün varlıklarmış gibi övmekten vazgeçin!..

Mesih'e "İsa" diyorlar ve İsa'nın gelişini her topluluk ayrı yorumluyor. Herkes, eskilerden duyduğu fanatik düşünce yollu uydurulmuş ifadeleri veya mecazları hakikat gibi algılamış. Örneğin, Müslümanlar diyor ki; "İsa (a.s.), iki melek arasında Şam'daki beyaz minareye inecek..." Güya Hz. Muhammed (s.a.v.) öyle söylemiş... Ne var ki, onun zamanında minare yoktu. "Sonra cemaatle cuma namazı kılacak, ondan sonra da kılıçları çekip küffarın üzerine yürüyüp hepsini öldürecek..." Küffar kim?.. Avrupalı, Amerikalı...

Peki, onlar demez mi; "Biz İsevîyiz, sana uyduk, kitabımız İncil, bizi neden öldürüyorsun?.."

İkincisi; İsa gelince Kuran'a uyacak ve Müslüman olacakmış; Dünya'yı Müslümanlık ve Kuran koruyacakmış... Kuran da burada, Müslüman da burada; İsa (a.s.) niye boşuna gelsin ki... İşte; siz bütün bunları değerlendirdikten sonra, İsa Aleyhisselâm'ın geldiği zaman kime vuracağını iyi düşünün...

Artık, peygamberleri eli kılıçlı, beli kamalı tanımaktan ve tanıtmaktan vazgeçin! Onlar kimseye saldırmamıştır; sadece kendilerini korumuşlardır. İman edenler için, bunlar şirktir. İşiniz gücünüz, aklınız fikriniz; vurmak, kırmak, öldürmek... Bu sadist düşünceleri aşın artık... Allah'ın bütün yarattıklarını sevmeye yönelin... Hiçbir nebi insanlara savaş açmamıştır; "Bize uyun" diye insanları zorlamamıştır. Aksine; o zamanın putperestleri, "İlâhlarımız elden gidiyor" diye, nebilere ve nebilere inanların üzerine saldırmışlardır. Onlar da kendilerini korumuşlardır.

Musevîler Hz. Musa'yı (a.s.), İsevîler Hz. İsa'yı (a.s.) anlamamışlar. Hz. Muhammed'i (s.a.v.) ilk dönemde anlayan çıkmış; İbrahim Hakkı dönemine kadar tek tük kalmış; günümüzde de sona ermiş... Ve her şey tersine dönmüş. Bugün bir avuç insan dışında, ne peygamberleri ne de Allah'ı anlayan kalmış.

İsevîler, "Allah yukarıda, gökte kral gibi oturuyor" diyor. Diğerlerine göre de Allah havada, sağda, solda, her yerde... Öyle olduğunu gördün mü? Yok görmediysen sen yalancı şahitsin... İki taraf da Allah'ı anlamada aynı düzeysizliğe sahipler.

"Hem yemin olsun ki gerçekten insanı biz yarattık ve biliriz nefsi onu ne ile vesveselendirir. Ve Biz ona şah damarından daha yakınızdır."[57]

diyen Kuran'a ters düşmüşler.

Hz. Muhammed'e (s.a.v.), "Allah yerde midir, gökte midir?" diye sorulunca, "Allah ne yerde ne gökte, mümin kullarının kalbinde" demiştir. Kalbin mânâsı, gönüldür. Sizler gönül gözünüzü açmamışsınız, kör yaşıyorsunuz. Şayet açmış olsaydınız, ne olduğunu görürdünüz...

"Allah" dendiği zaman havaya bakmak şirktir. Madem dünyanın sahibi olan tanrı, oğlu ile birlikte gökte oturuyorsa, neden hiç Dünya'ya gelip gezdiği görülmemiş? Öyle ya, madem Dünya gökteki bir tanrının; ara sıra dünyaya uğrar, aramızda gezer, bir çay kahve içer, iyi çalışmayanları, günah işleyenleri döver, gider. Artık asırlar öncesine ait akılları, düşünceleri bir kenara bırakıp kendi beynimizi araştırmak zorundayız. Yirmi birinci asrın ilminde

57 Kuran, 50/Kâf Sûresi, 16. Ayet.

yerimizi almalıyız. Dünya üzerine bak; nebatın başı yerde, hayvanatın başı eğik, insanın başı ise dik, yani "gök"te. Havaya bakıp Hak'kı orada arayacağımıza, beynimize yönelip kendimizde arayacağız. Dünyaya geliş sebebimiz, bu et-kemik beden içinde kemâlleşip, kim olduğumuzu öğrenmektir. Allah, tüm kâinatı kapsayan sonsuz sınırsız CAN, AKIL ve GÜÇ'tür. Bizler o güçten ayrı değiliz. Her şeyi hareket ettiren O'dur. Hattâ, her şey O'dur. Bizler o güçten birer mânâyız; ayrı değiliz. Bizlerin değil, O'nun dilediği olur. Bedenlerimiz birer alettir. Bütün veliler, "Her şeyi kendinizde arayın" demişler; siz sağda solda, havada arıyorsunuz. Havada arayan, sonunda havasını alır.

Elinizdeki kitaplar değiştirilmiş. Geçmişte tercüme yoluyla, birçok sapık mânâ, din düşmanları tarafından uydurulup din çevrelerine yayılmış. Bu; İsevîlerde de, Musevîlerde de, Müslümanlarda da olmuş. O devirlerde de fanatik beyinler şimdiki gibi çoktu. İsevîleri, Musevîleri ve Müslümanları birbirlerine düşman etmişler. Okuduğunuz kitapların aslını gördünüz mü? Bugüne kadar tercüme edenlerin kimler olduğunu biliyor musunuz?.. Kitapları iyi inceleyin!.. Ne yazık ki, bugün ilim içinde yüzüyorlar; bedenleri bu asırda, ama akılları 1400 yıl öncesini yaşıyor.

Bugün, "Aya çıkıldı" deniyor; adam kalkıyor, "Kuran'da var" diyor. Araba yapmışlar; "Efendim ilmini Kuran'dan almışlar"mış.

Uçak yapılmış, insanlar havada uçuyor; "Efendim Kuran'a bakıp yapıyorlar"mış... Madem onlar Kuran'a bakıp bunları yapıyor; Kuran senin elinde, sen niye yapmıyorsun da onların yaptıklarına muhtaç oluyorsun?.. Demek ki, bu adamlar Kuran'ı okuyorlar; sen okumuyorsun.

Kuran'da, "Bölücülük yapmayın; bütün nebiler BİR.dir, Allah'ın elçileri ve kullarıdır" deniyor. İmanın şartında, "Bütün peygamberleri kabul ettim, iman ettim" diyorsun; sonra kalkıp, "Benim peygamberim onlarınkinden üstündür" diyorsun. Sen ne dediğinin farkında mısın? Bölücüler için, "Müşrikler en ağır cezayı görecekler" deniyor. "Benim peygamberim onların peygamberlerinden üstündür" diyenler bölücülük yapmıştır. Bütün nebiler ve kitaplar Kuran'da BİR.leşmiştir:

"De ki: Biz Allah'a, bize inen İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve zürriyetlerine inen vahye inandık. İsa'ya, Musa'ya ve Rablerinden aldıkları haberlerle peygamber olanlara verilen hakikatlere de inandık. Aralarında asla ayrım yapmayız. Biz Allah'a teslim olmuşlarız."[58]

İsa Aleyhisselâm'dan önce Musa Aleyhisselâm vardı. "Hristiyanım, İsa Ümmetindenim" diyenler, acaba Musa Aleyhisselâm döneminde dünyaya gelmiş olsalardı kimin ümmeti

58 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 84. Ayet.

olacaklardı? Ahmed Aleyhisselâm'dan önce de İsa'nın (a.s.) Ümmeti vardı. "Ben Müslümanım" diyenler, acaba Ahmed (s.a.v.) gelmeden önce doğmuş olsalardı, kimin ümmeti olacaklardı? İyi düşünün bunları! Hiçbir peygamber kimsenin tekelinde değildir. "Benim peygamberim onlarınkinden üstündür" diyen bir kişi ne Müslümandır, ne İsevîdir, ne Musevîdir; sadece bölücüdür. Kuran'a iyi bakın! Bu kafayı değiştir artık! Yakında o aleme geçeceksin; orada apaçık görülecek kimin kim olduğu...

Değerli insanlar, "Ben şu lidere bağlıyım, ben falan üstada, filan alime bağlıyım" diyerek Allah'tan başkasına bağlanmanın sonu, aşağıdaki ayette yazıldığı gibi cehennemdir. Allah'tan başka kimseye bağlanmayın ve sakın kullara kulluk etmeyin...

"İnsanlardan bazıları var ki, Allah'ın dışında bir kısım şeyleri ediniyorlar. Allah'ın sevilmesi kadar onları seviyorlar. Fakat gerçek inananlar, Allah'ı her şeyden daha çok seviyorlar. Keşke o zalimler azap görecekleri vakit bütün kuvvetin Allah'ın elinde olduğunu, Allah'ın şiddetli azabı bulunduğunu anlayacaklarını (şimdiden) idrak etseler. O vakit ki, tabi olunanlar tabi olanlardan teberru ederler. Hep beraber azabı görürler. Aralarındaki bütün sebepler kesilir. Tabi olanlar derler ki: 'Keşke bir daha dünyaya dönebilseydik de bu liderlerimiz bizden teberru ettikleri gibi biz de onlardan teberru etseydik.' Allah böylece

yaptıklarını bir hasret kaynağı olarak onlara gösterir. Ve onlar ateşten de çıkacak değillerdir."[59]

Birçok topluluk gezdim; peygamberleri bırakmışlar, başlarındaki alim zannettikleri kişilere biat etmişler. Onlara tapıyorlar, onları savunuyorlar... Gruplara bölünmüşler; "Ben şuncuyum, ben buncuyum..." diyorlar. Doğrusunu izah ettim, beni reddettiler. Onlara okumalarını tavsiye ettim; bana, "Şeytan da çok okumuş; ilmi çok yüksekmiş; şeytan ilim sahibi olduğu için şeytan olmuş" dediler. Şeytan güya melekmiş, cennetten kovulmuş, sonra şeytan olmuş...

Değerli insanlar, şeytanın cennette ne işi var? Şeytanın cennete giremeyeceği ilâhi kitaplarda yazılıdır. Şeytanı övenlerden, şeytana "melek" diyenlerden uzak durun. Cinden, şeytandan Allah'a sığının. İki ayaklı şeytanlardan da... Bana bazı alimlerin kitaplarından örnek gösterdiler. Baktım ki, iblisin sözleri. Yukarıda, alimlerin kitaplarına tercüme adı altında neler yapıldığını yazdım.

Değerli insanlar, Kur'anın ilk ayeti: "Oku, oku, oku..."

Kendini oku, kâinatı oku... Her şey ilimledir...

"Oku, Rabbin büyük ikram sahibidir."[60]

59 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 165-167. Ayet.

60 Kuran, 96/Alâk Sûresi, 3. Ayet.

Biat etmeye gelince... Nebilerden başkasına biat edilmez. Nebiler, Hak'ka açılan kapılardır. O kapıları çalmayana Hak kapısı açılmaz.

Şeytana gelince... Yaratılmışların en cahilidir. İlmi olsa idi, şeytan olmazdı. İlmi olan, Allah'a karşı gelir mi? Cahil, Allah'a karşı gelir. İkincisi; melekler nurdan yaratılmıştır, şeytan nardan (yani ateşten) yaratılmıştır... Bir melek, sonradan nasıl şeytan olur? Artık şeytanı övmekten vazgeçin, şeytanları meleklerle karıştırmayın. Kuran'a iyi bakın!

Eski alimlere gelince... Onların içinde öze ulaşmış, Hak'tan bir sır olanları vardı. O devirlerde, şimdiki gibi bolluk yoktu. Yemeye ekmek bulamayan insanların bir kısmı, alimlerin dergâhına gidip karınlarını doyuruyorlardı; dertlerine derman buluyorlardı. O alimler almıyor, veriyorlardı. Peki, nereden bulup da veriyorlardı? Öze erdikleri için; verdiklerini, beyin güçleriyle, keramet ile meydana getiriyorlardı. Bugünkü alim geçinenler, sizden alıyorlar. O dönemin evliya ve velileri, oturdukları yerden başka beldelerde oturanlarla aletsiz olarak görüşüyor, konuşuyorlardı. Oturdukları yerden istedikleri yeri, insanı seyredebiliyorlardı. Bir yerden başka bir yere anında gidip geliyorlardı; bunlar gerçektir. Sizler o dönemin evliyasının yaşadığı halleri, bugün alet aracılığı ile yaşıyorsunuz, farkında değilsiniz!.. O devirlerdeki diğer insanlar, bunları hayal bile

edemiyorlardı. Artık bütün bunları iyice düşünmenizin zamanı geldi...

İsevîlere gelince... İsa nebinin yaşadığı dönem, krallık dönemi idi. Dünya'nın ne yuvarlak olduğu, ne de döndüğü biliniyordu, ne de galaksiler tespit edilmişti. O dönemin insanlarının ilim seviyesini iyi düşünün! İnsanın başı diktir ve tüm mahlukattan üstündür. Bu yüzden, baş yücedir ve ona, "gök" denir. Çünkü ilim, beyinden dile iner ve dilden dışarı yayılır. Yani gökten iner. O devrin insanına ağır geldiği için, İsa'ya (a.s.) verilen ilimlerin bir kısmı, daha sonra durduruldu.

"İsa'yı göğe aldık!"[61] ayeti; ilmî yayının, o gün için durdurulduğuna işaret eder. İsa'yı (a.s.) evren boşluğunda aramayı bırakın artık!

İsa (a.s.) doğduğunda, kendi kabilesi, "Babasız çocuk olmaz" diyerek Meryem Validemiz'i suçladılar. Ve beşikte;

"***O çocuk (İsa a.s.); Ben Allah'ın kuluyum. Bana kitap verdi ve Beni peygamber yaptı."***[62] diye konuşunca, o gün hemşehrilerinin çoğunun aklı bu olayı almadı. Çünkü onların aklı, kulaktan dolma, ondan bundan duyma kelime topluluğu idi. İsa'nın (a.s.) beşikte konuştuğunu gördükleri halde, "şeytan işi" diye inkâr ettiler. Sanki

61 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 55. Ayet.

62 Kuran, 19/Meryem Sûresi, 30. Ayet.

şeytanı görmüşler de... Bu olayı kabullenemediler ve Hz. Meryem'i oradan sürgün ettiler. En çok çile çeken peygamber anası, Meryem Validemiz'dir. Kur'anda övülmüştür:

"...Ve seni alemlerin kadınlarından üstün kıldı."[63]

Demek ki Hz. Meryem, bütün yaratılmış kadınlardan üstünmüş... İnanmayanlar Kuran'a baksın, ayettir!

Sizler Kuran'ı okumamışsınız; ondan bundan duyduğunuzla hareket ediyorsunuz. "Kuran'a dokunma, çarpılırsın" sözü, iblisin sözüdür. "Aman Kur'an okuma." Niye? "Anlamazsın... Hocalar bilir..." Duvara asmış; "Sağından geçme, solundan geçme, yok eğri tutma, yok göbeğinin altında tutma..." İnsanları Kuran okumaktan uzaklaştırmışlar. Kuran'ın ismini putlaştırmışlar, ismine tapıyorlar. Allah ismi de öyle; ne olduğunu anlamamışlar. Sadece isimlere tapıyorlar. "Sakın abdestsiz Kuran'a el sürme" diyorlar. Halbuki, mezarlıktan geçerken, abdestli abdestsiz Fatiha Suresi'ni okumuyor musun? Fatiha Kur'an değil mi? Oku... Kuran'ı oku... Korkma çarpılmazsın; okumazsan çarpılırsın! Zaten insanların çoğu çarpılmış... ***"Arınmamışlar el sürmesin!"***[64] ayetinin mânâsı, "Öze ermemişler Kuran'ı açıklamasın"dır. Kuran senin özündür; bundan haberin yok!..

63 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 42. Ayet.

64 Kuran, 56/Vâkı'a Sûresi, 79. Ayet.

Kur'an senin özündür;
Özündeki sözündür.
Kur'an'ı anlamayan,
Zahirdeki gözündür...

Cafer der, "Kur'an özdür";
Kâinat'ta bir tek sözdür.
Et-kemik beden bezdir;
Bunu gören gerçek gözdür...

İsa'nın (a.s.) devrinde her şey kralın izni ile olurdu. Suç işleyeni ağaç çatmaya[65] gererlerdi. İsa (a.s.) kendine uyanlara Allah'ı tarif ederken, o günün insanlığının anlayışına hitap etmişti. Allah'ı, babayı örnek vererek tarif etmişti: "Biz O'nun çocuklarıyız. Benim söylediklerimi dinlerseniz, şartlarını yerine getirirseniz, O'na ulaşacaksınız; ruh bedenle geçeceğimiz cennet denen alemlerde yaşayacaksınız" derdi. Madde ötesi boyutlardan, yani cennetlerden "gökler" diye bahsederdi. Bizim bildiğimiz gök, güneş sisteminin ve görünen galaksilerin ara boşluğudur. Halbuki, güneş sistemi de, galaksi de düz bir tepsi gibidir. Siz, göğe bakınca karışıklık görüyorsunuz, halbuki bir düzen vardır.

65 İnsanların gerildiği çarmıhlar, bugün İsevîlerin sandığı gibi † şeklinde değil, x şeklinde idi.

Esasında, "gök" diye baktığımız yer, 12 saat sonra ayağımızın altında gelir. Daha da ilginci, herhangi bir gezegene veya galaksiye git, oranın toprağına basınca yukarıya bak, bu sefer de bizim dünyamız gökte görünür. Dünya'dan yüz milyon km uzaklaş, "gök" dediğin boşlukta sağa sola bak, ne yer var, ne gök var; ne gece var, ne gündüz var; ne sağ var, ne sol var; ne de zaman var. Bunları iyi düşünün!.. Dolayısıyla gök bile mutlak değil, izafîdir. Bugün bunlar keşfedilmiş, biliniyor... İki bin yıl önceki aklını sil, kendi asrında yaşadığını kaydet. Artık gerçeklere kulak ver ve hayali bir tanrıyı, olmayan bir göğe oturtmaktan vazgeç!.. Hayalde yaşama; gerçeğe yönel! Bunların hiçbiri, ne İncil'e, ne Tevrat'a, ne de Kuran'a terstir.

"Görmediğime inanmam..." Denizdeki suya bakıyorsun; senin zahir gözün görmüyor diye, "Su tuzsuz" diyebilir misin? Demek ki, gözünün görmediğini dilin görüyor; ama tadına bakınca... Çiçek kokuyor; bu yayılan kokuyu görebiliyor musun? Hayır! Ama koklayınca görüyorsun. Sütün içerisindeki tereyağını görebiliyor musun? Demek ki, senin gözün arızalı... İşte; beynindeki üst görme merkezini açarsan, madde ötesi alemleri burada iken de görürsün... Akıl gözün kör olduğu sürece sen, ancak kısıtlı görebilirsin. Şartlarını yerine getir; bedelini öde; akıl gözün açılır. O zaman zahir gözünle gördüklerinin hayal olduğunu anlar, şaşırırsın ve "Tüm kâinat tek bir akılmış" dersin. Görüneni, yani maddeyi, madde göz

görür. Görünmeyen aklı, akıl görür. Senin aklın A ile Z arasındaki harflerin yer değiştirerek meydana getirdiği kelime topluluğudur. Kelimeler, gerçek akla ulaşmak için sadece basamaktır. Ama sen kelimelere takılıp kalmışsın.

Görünmeyen görünenle görülmez;
Görünmeyen görünene bürünmez.
Bakmak ile görünmeyen bilinmez;
Görünmeyen ile görünmeyen silinmez...

Görünenle görünene bakılır;
Görünmeyenle görünen bilinir.
Cafer görünmeyeni görür,
Âmâlar görüneni göremez...

"Gök" denince, "yukarıda" denince, kastedilen, başımız, yani beynimizdir... Esasında beynimiz et parçası olan bir alettir. Niçin var edilmiştir? Aklımıza ulaşmamız için... Aklımıza ulaşmak da, kendimizin kim olduğunu bilmek ile mümkün. Dünyada iken özüne ulaşıp akıl gözünü açmazsan, dünyadan ayrıldıktan sonra bir daha asla açılmaz. Kör geldin, kör yaşadın, kör olarak da gidersin; orada da kör olarak ebediyen azap çekersin. İlâhi düzende torpil yok ki, affedilesin. Torpil, senin anlayışında. Her şey bir sistem üzere hareket eder.

"Ben Allah dedim, ben Yehova dedim, ben God dedim vs..." Ne dersen de... Lafla bir yere varılmaz, Mars'a hiç çıkılmaz. "Ben ibadet yaptım..." Sen ibadeti gösteriş olsun diye yapıyorsun. Çünkü teslimiyetle ibadet yapanın, akıl gözü açılır. Hz. Muhammed (s.a.v.), "Namaz müminin miracıdır" demiş; bunlar bugün namaza, "borç" diyorlar. "Cami bakkal dükkanı; git borcunu ver çık; sonra da dilediğin gibi yaşa" anlayışına düşmüşler. Hem cenneti hem de dünyayı kapmak istiyorlar. Allah borç vermekten ve almaktan münezzehtir. Herkesin yaptığı kendinedir.

İsa (a.s.)'a; Baba[66]'ya ulaşmanın şartları sorulunca, üç işaretle tarif etti. Önce kalbini, sonra sağ ve sol omuzunu, en son da alnını gösterdi. Bu üç işaretle İsa (a.s.) onlara; "Önce kalbinizi temizleyin; sonra BİR.lik olun" dedi. İki omuz iki koldur; BİR.liği temsil eder. Alnını işaret ederek de, "Baba'ya ulaşın!" dedi. Yani, "Aklınıza ulaşın, özünüze ulaşın" demek istedi.

Bu işaretler, yaşadığınız alemin, yani dünyanın şartlarına göre belirlenmiştir. Üçlü sistemi anlatır. Üç işaretin üç mânâsı vardır; bu üç mânâ insanı Hak'ka, öze ulaştırır. Bugün ne yapıyorlar? Önce alnı, sonra diğerlerini işaret ediyorlar (ne olduğunu maalesef anlamamışlar); yukarı çıkacaklarına, aşağı iniyorlar.

66 "Baba" tabiri, elimizdeki İncil'in beyanıdır, bizim tabirimiz değildir.

3-	***Alın***	***A***
2-	***İki kol***	***S***
1-	***Kalp***	***İ***

Toplumların diline göre, "İsa", "Jesus" vs. deniyor. Kuran'daki isim, "İsa"dır. Dikkat edin; aşağıdan yukarı çıkarken, önce kalp, sonra iki kol (BİR.lik, tek işarettir), sonra alın (Akıl), İSA'dır. Şayet yukarıdan aşağıya inilirse, ASİ olur...

İsa'nın (a.s.) öğrettiği işaretler doğrudur. Ancak, İsa'dan (a.s.) sonrakiler, çok derin mânâlar içeren bu işaretleri basit bir tahta çarmıha indirgeyerek, O'nu güya yüceltmek için, "İsa ölmeden önce haça gerileceğini biliyordu" dediler. Hiç ilgisi yok! Madem İsa'yı (a.s.) çarmıha gerip öldürdüler, o çarmıhı kırıp atacağınıza, neden karşısına geçmiş saygı duruşunda bulunuyorsunuz; törenler yapıyorsunuz? Akıl işi mi bunlar? Hepsi sonradan uydurma.

İşte; İsa onlara bunu anlatırken, "Kalp temiz olmadan, birlik olmadan, akıl gözünüzü açamazsınız; Hak'ka, Baba'ya ulaşamazsınız" demiştir. Temiz olmayan bir kalp ile BİR.lik olunmaz, huzur bulunmaz; huzur bulunmadan da akıla ulaşılmaz.

O dönemlerde İsa'nın (a.s.) yandaşı dörttü. Sonra on iki oldu. Daha sonra bir kişi daha katıldı; on üç oldu. İsa (a.s.) onlara, (ilim yönünden) "Benim gibi bir İsa olmanız gerekir" diye nasihat ederdi. İsa'ya (a.s.) uyan yandaşları, İsa (a.s.) gibi giyinirlerdi, ona

benzemeye çalışırlardı. Bilirsiniz; herkes sevdiğine uymak ister, sevdiği gibi olmak ister... İşte; havarilerinden biri, gezdiği her yerde Baba'nın (yani Allah'ın) kral olduğunu söylerdi. Bu sözler, bulunduğu şehirdeki valinin kulağına gitti. İsa (a.s.)'ın bu havarisini yakalayıp, valinin huzuruna getirdiler.

Vali, "Kral bizim kral mı, yoksa Baba mı?" diye sorduğunda; "Baba, kraldır"[67] diye cevap verdi. İsa'ya bağlı olduğunu ve kendisinin de bir İsa olduğunu söyledi. Valinin adamları, İsa'yı (a.s.) tanımıyorlardı. İsa'yı (a.s.) tanıyan bazı kişiler, "İsa'ya çok benziyor, fakat İsa değil" dedikleri halde, valinin adamları İsa'yı (a.s.) bulamadıkları için söz konusu havariye "İsa bu" dediler... "Baba kral değil, kral bizim kraldır; İsa yok, Baba yok; İsalığı terk et, herkese de böyle anlat; seni affedelim" dedikleri halde o bu teklifi kabul etmediği için, bir çatmaya bağlandı ve İsevîlerin ilk şehidi oldu. Hz. Muhammed (s.a.v.) döneminde de benzer olaylar cereyan etmiştir. İnananlar, Allah'ı inkâr etmedikleri için öldürülmüşlerdir.

İsa'dan (a.s.) iki asır sonrakiler, güya o kişinin, İsa'yı (a.s.) ihbar eden kişi olduğunu iddia ettiler ve bugünküler de hâlâ öyle zannediyorlar. Halbuki, İsa'nın (a.s.) yanındakiler gerçeği çok iyi biliyorlardı. Onlardan sonra yazılan kitaplarda farklı anlatılmış,

67 Baba, her şeyin hükümdarıdır, yani mutlak hakimiyet Allah'a aittir.

günümüze kadar da değişerek gelmiş. Bütün bunlara, fanatiklerin ve tutucuların yanlışları sebep oldu. Bu olay yaşanırken, İsa (a.s.) oradan ayrılmıştı; ama valinin adamlarının bundan haberi yoktu. Meryem Ana, İsa'nın nerede olduğunu biliyordu. Nereye gitmesi gerektiği, İsa'ya (a.s.) Allah tarafından vahyolundu:

"Siz beni arayacak ve bulamayacaksınız. Ve benim bulunduğum yere siz gelemeyeceksiniz. Bunun için Yahudiler aralarında dediler: 'Bu adam nereye gidecek de biz onu bulamayacağız. Yunanlılar arasına dağılmış olanlara gidip, Yunanlılara mı öğretecek? Siz beni arayacak ve bulamayacaksınız ve bulunduğum yere siz gelemezsiniz, dediği bu söz nedir?' "[68]

Ve İsa (a.s.) en yakın iki havarisini de alarak, önce Tarsus'a gitti; orada bir müddet kaldı; sonra Efes'e hareket etti. Efes'e yerleştiler. Meryem Ana da, daha sonra Hz. İsa'nın diğer en yakın iki havarisi ile Efes'e geldi. Bir zaman Efes'te yaşadılar. O devirde Efes'te tutucu putperest Yunanlılar yaşıyordu. Hem putperestlerin kötülüğünden emin olmak için hem de Kudüs'ten gelen tacirler tarafından tanınmamak için, Bülbül Dağı'ndaki "Meryem Ana" denen "Pınarbaşı"na yerleştiler:

68 İncil, Yuhanna, 7/34-36.

"Meryem Oğlu İsa'yı ve anasını bir mucize kıldık; onları kalmaya elverişli, çeşmeli bir tepeye sığındırdık."[69]

Ve İsa (a.s.) 54 yaşına kadar orada yaşadı, 54 yaşında orada vefat etti, oraya gömüldü.

İncil'de, "İsa haça gerildi" diye hiçbir ayet yoktur. Hz. İsa önceden, "Beni haça gerecekler" diye ne bir ayet ne de bir hadis söylemiştir. Kur'an-ı Kerim'de de Hz. İsa'nın haça gerilmediğine dair ayet vardır:

"Ve Allah'ın elçisi Meryem oğlu İsa'yı öldürdük demelerinden. Halbuki onlar gerçekten O'nu öldürmediler. O'nu asmadılar da. Yalnızca benzeri onlara gösterildi. Onda ihtilaf edenler de şüphe içindedirler. O'nun hakkında zandan başka bir bilgileri yoktur. O'nu gerçekten öldürmediler."[70]

Ayet, melekî ihbarla alınır; vahiydir. Nebilerin sözü hadistir. Nebilerin haricindekilerin söylediği, ne ayet ne de hadistir. İncil, Hz. İsa'dan iki asır sonra nakil vasıtasıyla yazılmaya başlandı. Bundan dolayı, İncil'e Hz. İsa'ya ait olmayan sözler de eklenmiştir. Buna rağmen, bu kitaplar hâlâ geçerlidir. Kur'an, en son gelen ilâhi kitaptır ve kendinden öncekileri iptal etmemiştir.

69 Kuran, 23/Mü'minûn Sûresi, 50. Ayet.

70 Kuran, 4/Nisâ Sûresi, 157. Ayet.

Ve bu kitaplarda, Kur'an geldikten sonra değişiklik olmamıştır:

"Peşlerinden Meryem oğlu İsa'yı elindeki Tevrat'ı tasdik edici olarak gönderdik. İçinde nur ve hidayet olan önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak, kendini koruyanlar için öğüt verici olan İncil'i ona verdik. Artık İncil ehli, Allah'ın İncil'de indirdikleri ile hükmetsinler. Kim (İncil'deki) o öğütlerle amel etmez, onun yol göstermesine kulak asmazsa, işte onlar fasıkların ta kendileridir. Ve sana da hak ve hakikat ile dolu önündeki (semavî) kitapları doğrulayıcı ve koruyucu olarak Kuran'ı indirdik. Artık aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet. Sana gelen hak ve hakikatten vazgeçip onların heva ve heveslerine uyma. Sizden her birinize ayrı bir şeriat ve yol tayin etmişiz. Eğer Allah istese idi, sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat size verdikleri konusunda sizi denemek için (ayrı ayrı ümmetler kılmıştır)."[71]

İncil'i ve Tevrat'ı okurken bu noktalara çok dikkat etmek gerekiyor. İsa'dan (a.s.) sonra 325'lere kadar 54 İncil yazıldığı bilinmektedir. Kişilerin sözü geçerli değildir. İncil'e sonradan yazılan, "İsa'yı haça gerdiler, şöyle yaptılar, böyle yaptılar" uydurma sözlerdir. Asla ayet değildir! Böyle bir iddiada bulunan kâfir olmuştur, çünkü ayet sadece nebilere gelir.

71 Kuran, 5/Mâide Sûresi, 46-48. Ayet.

"İsa'nın bedeni haça gerildi, ruhu gerilmedi" gibi iddialarda bulunanlar, dinle alâkası olmayan cin taifesidir. Aşağıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi, İsa'nın (a.s.) bahsettiği haç, açıkladığımız işaretlerdir. "Haçını yüklenip ardımca gelin" cümlesindeki bir başka mânâ da; "Her şeyini terk et ve teslim ol"dur.

"O zaman İsa şakiredlerine dedi: Bir kimse ardımdan gelmek isterse kendisini inkâr etsin (benliğini inkâr etsin) ve haçını yüklenip ardımca yürüsün.'"[72]

"Ve hepsine dedi: Kim arkamdan gelmek isterse kendini (benliğini) inkâr etsin ve her gün haçını yüklenip ardımca gelsin."[73]

Ayrıca, o devirde suçlular çarmıha çivi ile çakılmıyorlardı; ağaç çatmaya iple bağlanıyorlardı. "Başına dikenli ağaçtan taç geçirmişler..." Bu da İsa'dan iki asır sonra uydurulduu. Güya; İsa (a.s.) ayın on üçünde, cuma günü çarmıha gerildiği için, o gün felaket, uğursuzluk günü sayılıyor. Bu da tamamen bir hurafedir.

Bir başka olay... Rabbin akşam yemeği... İsa (a.s.) onlara bir ekmek ve bir maşrapa üzüm suyu ikram etti. Ekmeği işaret edip, "Ekmek sizin et-kemik bedeniniz, üzüm suyu da kanınız; bunlar

72 İncil, Matta, 16/24.

73 İncil, Luka, 9/23.

sizin madde bedeniniz; sizlerin aslı bunlar değil, bunlar taş-toprak-su; sizin aslınız, özünüz O'dur." dedi. Sonrakiler bunları anlamadıkları için, bunları dinin şartları sanmışlar; işi törene, ibadete çevirmişler. Günümüze kadar her gelen bir şey eklemiş ve bugünkü anlayış meydana gelmiş.

"Etin toprak, kanın su" demiştik... Toprak canlıdır, su canlıdır. Örneğin, bir erkek öldüğü zaman, mezara gömmeden önce sakalını tıraş edin, üç gün bekletin, sakalının uzamış olduğunu görürsünüz. Demek ki, toprak-su beden ölmüyor. Hiç toprak, su ölür mü?.. Peki ölen kim?.. Sen?.. Sen de ölmüyorsun, çünkü sen bilinçsin. Bilinç ölür mü?.. Bilinç beden, madde ötesinde, oranın şartlarına göre oluşur. Sen bedenden kopunca, dünyadaki yaşamından kopup, kendini başka bir yaşamda bulacaksın ki, esas doğum budur. Toprak-su bedeni toprağa gömdük... Canlılığı devam eder. Toprağı toprağa gömmüş olduk. İşte; senin "öldü" sandığın kişi, aslında doğmuş oldu, çünkü madde üstünden geldi, taşa toprağa büründü, burada temelini oluşturdu, yeni yaşama geçti. Burada temeli nasıl oluşturdu ise, o alemlerde ebediyen öyle yaşayacak. Bir daha temeli değiştiremez. Çimento kuma katılır, harç yapılır, beton olur; donduktan sonra, o çimento eski haline geri dönmez. Bilinç de böyle oluşur.

Senin yeyip içtiklerinin de aslı, taş-toprak-sudur; et-kemik bedeninin aslı da taş-toprak-sudur. Lezzetine aldanarak zevkle yiyorsun. Yediklerin hâl değiştirmiş olarak alttan çıktığı zaman da tiksiniyorsun. Sen ne yeyip içtiğini dahi bilmiyorsun; önce bunları öğren. Taş kemiğindir, toprak etindir, su kanındır; iyi anlamaya çalış! Sakın, İsa'yı (a.s.) böyle basit şeylerle sınırlama!

İsa (a.s.) 33 yaşında "ölmeden önce öldüğü" için, onun 33 yaşında dünyadan ayrıldığı da söylenebilir. 33'ün birçok mânâsı vardır:

Birinci mânâsı, bilinç bedende tüm insanlar 33 yaşında olur.

İkinci mânâsı; insanın gelişme dönemi 33'te biter, sonra beden tükenişe geçer. Tıp bilginlerinin kimisi gelişmenin durduğu yaş için 20, kimisi 25 demiş; aslı, (iyi inceleyin görürsünüz) 33'tür. 33, dönüşüm yaşıdır; en güzel delikanlılık yaşıdır.

33'ün, Dünya ve sistemle ilgili daha çok mânâsı var... İnşallah başka kitaplarda yazarız.

Can bedene, beden cana muhtaçtır;
Zannetme ki bunlar ikiz gardaştır.
Kendini et-kemik beden sanırsın;
Halbuki onlar toprak ile taştır...

Taşı toprağı süzer, kimya ederler;
Bir gün güler, bir gün isyan ederler.
Kendini et-kemik beden sanırsın,
Onu bir gün ezer kimya ederler.

Ayrıca, "İsa babasız doğduğu için Allah'ın oğludur" deniyor. İlk adem de babasız doğdu... Peki, ilk ademin babası kim?.. Adem ayrıca size göre, hem de anasız doğdu. Hokus pokusla mı oldu?. Sistemde asla hokus pokus yoktur. Her şey bir düzen üzeredir ve ilimdir. Madde evrende fizikî yasalar geçerlidir. Bu yasalar da, O gücün yasasıdır. Her oluşum ve bozuşum, bir kanuna bağlıdır; dışına çıkılmaz. Ne doğmak senin arzunladır ne de ölmek senin isteğine bağlıdır. Sana ait olan hiçbir şey yok. Senin zannettiğin şeyler, taş-toprak-suyun şekillenmiş hali. Buraya çıplak ve tek gelinir, buradan çıplak ve tek gidilir.

Bir de; "İsa insanların kurtulması için kendini feda etti" deniliyor... Peki her şeyi yaratan, yerlerin ve göklerin sahibi olan bir güç, nasıl olur da insanların kurtulması için oğlunu feda etmek zorunda kalır?.. İnsanların kurtulması için gücü yetmiyor mu da oğlunu feda ediyor? Böyle bir gücü olmayan, nasıl tanrı olur?

Diyorlar ki; "Adem günah işledi, fakat İsa işlemedi... Efendim Adem cennette idi; eğer günah işlemeseydi bizler bugün cennette olacaktık." İsa (a.s.) hiçbir kadına yaklaşmadı, evlenmedi. Bir insan

evlenmediği zaman, ona eskiden "günahsız" derlerdi. Bu açıdan bakıldığında, İsa (a.s.) günahsızdı; doğru… Ancak, İsa (a.s.)'ı bununla sınırlamak doğru değil. Artık bu anlayışları değiştirin!.. Çocukluk bitti... Büyüyecek, adam olacaksınız. "Efendim biz büyüğüz zaten..." Zürafa daha büyük... Bedeninizi değil, aklınızı büyüteceksiniz! Yemeden içmeden eliniz değmiyor ki düşünüp de aklınızı bulasınız...

Öncelikle cennet, madde ötesi alemlerden bir alemdir; orada doğmak, doğurmak asla söz konusu değil. Ademin işlediği günah, hangi günah acaba?.. Tanrı demiş ki, "Şu meyveyi yeme de, ne yersen ye..." Bu hangi meyve imiş? Söyleyin de biz de yemeyelim... Kuran'da ayet şöyle der:

"Biz dedik: Ey adem, sen ve zevcen, cennete yerleşin. Ondan istediğiniz yerden rahatça yiyin. Fakat bu ağaca yaklaşmayın. Yaklaşırsanız zalimlerden olursunuz."[74]

Buradaki mânâ anlaşılmamış. Ağaç, "insanlık soyu" demektir. İnsanlar dişiden çoğaldığı için, ilâhi kitaplarda kadınlara, "ağaç" benzetmesi yapılmıştır. Burada söz konusu olan meyve, kadınlık organına işaret eder. İlâhi kitaplar, hidayet almış veya almamış kadınların hepsine "havva" der. Ademin, soyun bozulmaması için hidayet almamış kadınlara yaklaşmaması gerekir. Adem, yanındaki

74 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 35. Ayet.

Havva'ya değil de, hidayet almamış kadınlara da dokunduğu zaman, yasak ağacın meyvesini yemiş olur. Eğer ilk adem yasak ağacın meyvesini yememiş olsaydı, kemâlleşme olmazdı. Ayrıca, eğer adem o meyveden hiç yememiş olsaydı, sen nasıl olacaktın? Ademin yasak ağaca yaklaşması da dahil attığı her adım, ilâhi sistemde programlanmıştır. Bu sebeple, ilk adem sanıldığı gibi günah işlemiş olmadı.

Ayrıca, tanrı(!) güya ademe emretmiş, "Onu yapma" diye... Adem de tanrıya inat, yapmış... Birincisi, cennette yasak olur mu? İkincisi, bu nasıl tanrı ki, sözü dinlenmiyor?.. Örneğin, sen araba yapmışsın, bu arabaya istediğin gibi hükmedebiliyorsun, arabayı istediğin gibi kullanabiliyorsun. Araba sana karşı gelebilir mi? Peki tanrının yarattıkları nasıl olur da yaratanlarına karşı gelebilir? Artık bu kısır anlayışlardan kurtulup, gerçeklerin ilmini öğreneceğiz ve ona göre hareket edeceğiz.

İlâhi kitaplarda yazılı ayetler, mânâları, kinayelerle, sanki ikili bir konuşma varmış gibi anlatır. Başka çare de yok; iyi anla!.. İlk adem, A harfinden başka harf bilmiyordu ki, kiminle ne konuşsun. Sen ayetleri, sanki ilk adem bu asırda yaşamış gibi değerlendiriyorsun. Senden öncekiler de aynı ayetleri, ilk adem sanki kendi asırlarında yaşamış gibi değerlendirmişler. Üstelik sen, onların yanlışlarını da kabulleniyorsun. O yüzden, bugünkü anlayışa

düşmüşsün. Herkes kendi asrını yaşamak zorunda; sen de anlayış yönünden, kendi asrını yaşamak zorundasın.

5.
BİR DAMLA SU
-İNSAN-

Taşı toprağı giyindim;
Cafer diye bilindim.
Kem gözlerden silindim;
Gönüllerde bilindim...

Kadın ve erkek aynı şeyleri yeyip içtikleri halde, neden kadında yumurta, erkekte sperm meydana gelmektedir? Örneğin meyve ağacına bak... Ağaç tektir, çiçek de tektir... Meyvenin oluşabilmesi için, normalde ağaç kendinden ve başka ağaçlardan tozcuk alır. Ancak, bazı ağaçların çiçeklerinde hem erkek hem dişi tozcuk meydana gelir. Çiçek aynı çiçek; içerisinde hem erkek hem dişi tozcuk var; bu nasıl olur? Ağaç, bir ağaç; aynı toprak, aynı suyu içiyor, ama bir çiçekte iki ayrı oluşum gerçekleşiyor...

Dünya'ya bak, gezegenlere bak... Ayrı ayrı... İnsanlara bak; erkek, dişi ayrı ayrı, fakat birleştikleri zaman bir dengeyi oluştururlar... Bunlara "tesadüf" denir mi?.. Şayet tesadüf olsaydı, bir asırda da sadece erkekler olurdu... Tesadüf bu ya!.. Dikkat et; her asırda erkek, kadın dengeli olur... Artık beynindeki tesadüf mikrobunu öldür! Yoksa sistemi anlayamazsın.

"Yedi Merkez" demiştik... İşte bu merkezlere, ilim Yedi'den yayılır... İnsan vücudunu da yönlendiren beyindir, tüm vücut emri beyinden alır. Bir ağaca bak; bütün şekiller kökten meydana gelir, ağaç bütün vitaminini kökünden alır... İşte; Yedi Merkez Kömbe de bir vücuttur ve bu vücudun beyni, Yedi'dedir. Bütün merkezleri yöneten Yedi'dir.[75] Ancak, Yedi de sonradan meydana geldi...

75 İnsanda ilk olarak beynin oluştuğu gibi, Kömbe Merkez'de de ilk olarak Yedi meydana geldi.

Yedi'yi meydana getiren zerreler, daha önce başka halde idiler ve başka oluşumları meydana getirmişlerdi; Yedi, oluşumunu tamamladıktan sonra da daha başka oluşumları meydana getirecekler. Bizim evreni daha iyi anlayabilmemiz için, önce "Yedi Birliği" tanımamız gerekiyor.

Geçmişteki değerli alimler, "Her oluşum burçlardan gelen yayınlarla meydana gelir" demişler; bu doğru. Yalnız burçlara da yayın, "MERKEZLER"den gelir.

Gelen ilimler, o günkü alimler tarafından, o günün şartlarına göre algılanıp açıklanmış... Bugüne kadar, burçların ötesine geçilmemiş. Her şeyin bir vakti saati var; hiçbir şey vakti gelmeden olmaz. Kâinat sonsuz sınırsız olduğuna göre, ilim de sonsuzdur. "Hepsi bu açıklamalardan ibaret, başka bir şey yok" demek, aşağıdaki ayete ters düşer:

"De ki: Rabbimin sözleri için deniz mürekkep olsa ve yardım için bir benzerini dahi getirsek, Rabbimin sözleri tükenmeden önce elbette deniz tükeniverirdi."[76]

Yedi'den (yani ana merkezden) yayılan ilim, birinci merkeze kadar gelir. Biz de dahil, Kömbe'nin içindeki her şeyi kuşatır. Nerede ne meydana gelecekse, hepsi Yedi'de organize edilir.

76 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 109. Ayet.

“Allah” ya da “God” dediğiniz gücün gücüdür, ayrı değil... Yedi'den çıkan ilim, dünya üzerine gelene kadar, çarparak ve çarpışarak gelir... Bu çarpışmalar sonucu, birbirinden farklı varlıklar oluşur.

Dünyaya bakalım... Dünya üzerine kesintisiz yayın gelir. Aynı yayın bir daha gelmez. Bu böyle olmasa idi, dünya üzerinde hep aynı şeyler meydana gelirdi; akıl aynı düzeyde kalırdı ve yenilik olmazdı... Bedenimiz bir alettir. Yedi’den yayılan ilmi ve çevre galaksilerdeki canlılığın meydana getirdiği mânâları, beyin anteni ile alır, dil aleti ile de dışarı yayarız. Bu esnada da madde ötesi bilincimiz oluşur. Örneğin, buzdolabı gibi... O da bir alettir. Cereyan dışarıdan gelir, buzdolabını çalıştırır; buzdolabının içine su koyarız; buzdolabı suyu dondurur; sonra buzu alırız. Buzdolabının yapısında bir eksiklik oldu mu? Hayır. Dışarıdan giren elektrikle çalışan buzdolabı, yine dışarıdan giren suyun buza çevrilmesine sadece vesile olur.

Yedi’den gelen sayısız dalga çeşidi vardır. En ileri seviyede olan dünyalarda dahi bu dalgaların hepsini değerlendirebilen adem yoktur. Mavi dünya insanının değerlendirdiği dalgalar, çölde bir kum tanesi gibidir. Bu yayınları alıp değerlendiren, insan beynidir.

“Bilim çok önemli dalgalar tespit etti. Onların sayesinde rahatlıkla oturduğumuz yerden, örneğin televizyon aleti aracılığı ile

Dünya'nın herhangi bir yerindeki bir insanı seyredebiliyoruz; telefon aleti ile başka ülkelerdeki insanlarla görüşebiliyoruz" diyebilirsiniz. Bilimin tespit ettikleri, Dünya üzerine yansıyan sayısız dalgalardan sadece bir kısmıdır. Buna benzer başka sayısız dalgalar da mevcuttur. Bugüne kadar keşfedilen dalgalar cüzîdir. Zaten onları da alet olmadan kullanamıyorsunuz. Bugün, insanların ekseriyetinin, her an iç içe olduğumuz aletlerin nasıl çalıştıklarından haberi bile yok.

İnsan beyni bütün dalgaları değerlendirebilecek kapasitededir. Alıcı da, verici de beyinde mevcuttur. İnsanların, galaksiler arası boşluğu, makine veya aletle aşması mümkün değildir, fakat diğer görünen alemleri oturduğu yerden görmesi, hattâ oralara gidip gelmesi mümkündür. Çünkü, görünen yere gidilir. Artık bunun zamanı da geldi zaten. Zira, bulunduğumuz madde evrende en büyük güç, insan beyninin programlayarak meydana getirdiği güçtür.

Ancak şu anki ahvaliniz çok bozuk. Bulunduğumuz mavi dünya üzerine sayısız yayın gelir, fakat beyin alıcılarınız kapalı olduğu için, o yayınları alıp değerlendiremiyorsunuz. Beyinlerinizi, fanatiklik, üstünlük ve bencillik mikrobu sarmış; ileri gideceğinize, her şeyi elektronikte arayıp yerinizde sayıyorsunuz. Kâinatta en üstün varlık insandır (akıl); kâinatta en cahil varlık yine insandır.

Nebiler, veliler ve azizler bugün bilimin tespit bile edemediği birçok dalgayı değerlendirmeyi başarmışlardır. Elinizdeki alıcılar, verici olmadan ses ve görüntü dalgalarını değerlendiremez. Halbuki, insan beyninde hem alıcı hem verici olan bir sistem mevcuttur. Şayet bunları anlayıp beyin alıcısını kullanabilirseniz, aletsiz olarak birçok dalgayı rahatlıkla değerlendirebilirsiniz. Örneğin, oturduğunuz yerden, galaksimizin diğer güneş sistemlerindeki canlıları görüp, onlarla iletişim kurabilirsiniz. Hattâ, daha başka galaksilerdeki canlılarla da iletişim kurabilirsiniz. Şöyle düşünebilirsiniz; "O alemler çok uzaklarda; nasıl olur da bizim gözümüz o alemlerdeki canlıları görebilir?"

Bugün, bilimin tespit edemediği nokta şurası... "En büyük hız, ışık hızı" denmiş. Sizin "ışık hızı" dediğiniz "ısı hızı", benim "renk hızı" diye yukarıda bahsettiğim hızın kapsamına girer. Renk, güneş ısısından katbekat daha yüksek bir hıza sahiptir. Aslında renk hızı, sizin "ışık hızı" dediğiniz hızın son haddidir.

Değerli insanlar, hızın son haddi olan renk hızından başka, bir de "GÖRME" var. İşte; "görme", "zaman ve mekân" dediğiniz olayı aşar. Bilim insanlarının "ışık hızı", benimse "renk hızı" dediğim, zaman ve mekân olayı içindedir. Görmede, hız söz konusu olmaz. Hız, zaman ve mekân içinde söz konusu olur.

Örneğin; baktığımızda, bir anda, Dünya'dan milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki bir galaksiyi görebiliyoruz. Bu görüş, bir anlık görme değil mi?.. Dikkat ederseniz, görmede söz konusu olan zaman değil, "AN"dır.

Bilim insanlarına göre; biz, örneğin bir galaksiyi, bize ulaşan ışığı sayesinde görebiliyoruz. Burada da ışık hızına göre hesap yapmışlar.

"Gördüğümüz bir galaksinin, baktığımız andaki gerçek yapısı, bizim gördüğümüzden farklıdır, çünkü galaksiden gelen ışığın bize ulaşması, milyarlarca ışık yılı sürer ve bu süre içerisinde galaksi hâl değiştirir. Dolayısıyla, galaksinin ışığının bize yansıması zamana bağlı olduğu için, biz onun eski halini görürüz. Örneğin, bizden beş milyar ışık yılı uzaklıktaki bir galaksinin, baktığımız zaman, beş milyar ışık yılı önceki halini görürüz. Hattâ, görünen bir galaksi, gerçekte çoktan yok olmuş bile olabilir." İşte bütün bunlar bilginlerin söyledikleri... Halbuki, burada büyük bir yanılgı söz konusu... Örneğin, elimize güçlü bir teleskop aldık. Diyelim ki, bu teleskopla 10 milyar ışık yılı uzaklıktaki bir galaksiye baktık. Teleskop görüntüyü büyüttü, böylece bizim galaksiyi daha ayrıntılı görmemiz mümkün oldu. Peki teleskop, galaksiden yayılan ışığı bize mi getirmiş oldu; yoksa bizi mi galaksiden çıkıp yolculuk halinde olan ışığa götürmüş oldu? Teleskopla baktığımızda galaksinin

şeklinde bir değişiklik oldu mu?.. Hayır!.. Galaksi aynı galaksi... Diyelim ki, on kat daha güçlü bir teleskopla baktık; galaksi yine aynı galaksi... Değişen bir şey oldu mu? Hayır!.. Peki nasıl oluyor da bizim galaksiyi daha büyük ve ayrıntılı görmemize rağmen, galaksinin yapısında bir değişiklik tespit edilemiyor. Halbuki, "Bizim galaksiyi görmemiz, galaksiden çıkan ışığın yolculuk ederek bizim gözümüze gelmesiyle mümkün" diyen bilim insanlarına göre, aynı galaksiye birbirinden farklı teleskoplarla bakıldığında, galaksinin yapısında farklılıkların tespit edilmesi gerekir.

Eğer, görüntü yolculuk halindeki ışığa bağlı ise, mesafeye bağlıdır. Mesafeye bağlı ise, zamana bağlıdır; zamana bağlı olan her şey de değişime uğrar. Teleskoplarla mesafe değiştirildiği için, galaksinin değişik zamanlardaki değişik hallerinin görünebilir olması gerekirdi. Ancak, böyle bir durum söz konusu değil. Kısacası; "Görüntü, görenle görünen arasındaki mesafeye bağlı" diyen bilim insanları bu konuda büyük bir yanılgı içindeler, çünkü gerçek bunun tam tersidir.

GÖRÜNTÜ, YOLCULUK HALİNDE OLAN IŞIĞA, DOLAYISIYLA DA GÖRENLE GÖRÜNEN ARASINDAKİ MESAFEYE BAĞLI DEĞİLDİR. GÖRME, ANDA OLUR; ZAMAN DIŞIDIR. GÖRÜNTÜ, GÖRENE GELMEZ; GÖZ, BİR ANDA GÖRÜNENDE OLUR.

Bir şeyin görüntüsü ile hali her an aynıdır, zaman içinde görünenin hali ile görüntüsü birbirinden farklılaşmaz.

Burada tespit edilemeyen en önemli nokta şu: Galaksi sistemlerinde, her galaksinin etrafını çeşitli perdeler sarar; asla ısıyı dışarı bırakmaz. Şayet bu perdeler ısıyı dışarı bırakmış olsalar idi, tüm galaksiler arasında büyük kaos meydana gelirdi.

"Peki ışık bize gelmiyorsa, bizim gördüklerimiz ne?" İşte; sizin gördükleriniz, o galaksinin şavkıdır. Ancak, o şavk göze gelmez, göz o şavka gider. Hattâ gitmez, "AN"da görür!

Bilim insanları, Güneş'ten yayılan ısıyı "ışık" zannetmişler. Halbuki ısı ayrı, ışık ayrıdır. Bizim gördüğümüz şavktır. Güneş sistemi etrafını da üç perde sarar ve Güneş'ten yayılan ısıyı bütünüyle dışarı bırakmaz. "Isı" dediğimiz şey, maddedir, vitamindir. Şavk ise görüntüdür. Hattâ, bir sistemin yaşadığı, şavktan anlaşılır. İşte; bilginler, bulunduğumuz güneş sistemi içerisindeki şartlara göre düşünüp, diğer sistemleri de ona göre yorumladıkları için, bunlar anlaşılmamış.

"Galaksinin şu andaki görüntüsü, şu andaki halinden farklıdır" demek büyük bir yanılgıdır. Diyeceksiniz ki, "Teleskopla bakıyoruz..." Teleskopla da olsa, bakan göz madde değil mi?..

Yedi'den gelen tesirler, ne kadar büyütülürse büyütülsün, hiçbir teleskopla görülmez. Örneğin, insanın iç organları röntgen aleti ile görüntülenir. Röntgen cihazından çıkan "x-ray" ışınları kalındır; organlara zarar verir. Yedi'den gelen tesirler ise, ondan çok daha incedir; giremediği hiçbir nesne yoktur. Işınlar ne kadar inceltilirse, o kadar az zarar verir. Yedi'den gelen bu tesir, renk hızı gibidir. Burçlardan gelen tesirlerin kaynağı da Yedi'dir. İşte; meninin oluştuktan sonra aldığı dış tesir, bir tek bu yöndendir.

Dünya'nın, Güneş'in ve galaksinin nasıl yaratıldığını anlattık. Dünya'daki iç çarpışmalardan sonra, hava, toprak ve suyun şimdiki hallerini nasıl aldıklarını anlattık.

"Onlara bir ilmin tanıklığında bütün serüveni mutlaka anlatacağız. Biz olup bitenlerden habersiz değildik."[77]

Dünya'nın göbeğini çekirdekateş oluşturur. Oluşum sürecinde, çekirdekateş ile iç çemberlerin sayısı dörttür; Güneş'te beştir; galaksi merkezinde altıdır; gezegenlerde üçtür... Bunlar çok önemli!.. Başlangıç altıdır. Kuran, "6 günde yarattık" der. İşte bu süre, normal gün hesabına göre verilmiş bir süre değil. Sizin, "gün" dediğiniz izafîdir. Allah katında gün diye bir olgu yok. Zaman, sizin anlayışınıza göredir.

77 Kuran, 7/A'râf Sûresi, 7. Ayet.

"Andolsun, biz gökleri ve yeri ve aralarındakileri 6 günde (dönemde) yarattık. Ve bize asla yorgunluk dokunmadı."[78]

Dünya'da, toprak-su-hava, üç hâl değiştirir. Örneğin, topraktan çıkan yiyecekler de, üç zıt çarpışmanın ardından, dördüncü çarpışmayla meydana gelir... Yani, yediklerimizi oluşturan su ile toprak, son zıt çarpışma ile dört kez hâl değiştirirler. Mideye girdikten sonra, midedeki asitle çarpışıp kana döner ve vücutta gezerler, beşinci hali alırlar ve "kan" dediğiniz madde beyine uğrar; beyinden altıncı çarpışmayı yaparak geçip, et, tırnak, saç, elektrik, pazu kuvveti gibi oluşumların meydana gelmesinde kullanılırlar. Beyinde birbirleriyle değil, beyindeki hücrelerle çarpışırlar ve kıvırma yaparlar.

Ana rahmindeki çocuğun dolaşım sistemi tamamlandıktan sonra, kanın atardamardan toplardamara geçişinin başlamasıyla, beyinde ilk elektrik de oluşmaya başlar ve beyin kanla beslendiği müddetçe devam eder. Hareketlilik, bu ilk elektrikle başlar.

Bütün hücreler birbirleriyle bağlantılıdır. Atomlar, beyin hücrelerine kan olarak girdikten sonra ayıklanır ve hâl değiştirir. Bu değişimden sonra kan yine kandır, ancak içindeki atomlar dönüşmüştür. Sonra, bu atomlar tüm vücuda yayılır. Her atom

78 Kuran, 50/Kâf Sûresi, 38. Ayet.

kendine ait yerlerde takılır, kalır. Bu atomlar tamamen ayıklanıncaya kadar, kanla birlikte devir daim ederler. Damarlar boru görevi yaparlar. Ayrıca, damarlar çıkış yeri olduğu için, hücreye geçişte de değişime uğrarlar. Örneğin, parmağa gelen kan, tırnak bölgesine geçip tırnağı oluşturur. Zaten daha önce hazırlanıp gelir. Bu aşamaların hepsi çarpışmadır. Bu çarpışmalar, yaklaşık 37 derecelik temel ısı haricindeki vücut ısısını meydana getirir. Sonuç olarak; topraktan hücreye, toplam altı çarpışma, altı hâl meydana gelir.

Ana rahminde, insan şekli bir nevi balon gibi, gelen gıdalarla şişmeye başlar. Dört aylık olunca, vücut şekli tamamlanır. Çocuk, gıdasını, annesinden göbek bağlantısı ile alır. Damarlarda hava başka bir halde bulunur. Çünkü, çocuğa anneden gelen hava farklıdır. Çocuk, bu hava ile yaşar. Dört aylıkken, anadan gelen bu gıdaların çocuğun damarlarına ilk girişi sağlanınca, anneden gelen hava, bunları iter. Kan, beyin hücrelerine gelince çarpar ve kıvrılır. İşte bu, altıncı çarpışmadır. Böylece kan dolaşımı başlamış olur. İlk elektrik, kanın beyin hücrelerinde çarpışmaya başlamasıyla oluşur. Altı devrede (altı gün) alem yaratılmıştır. İşte bu canlılık, hts ve ısının birleşip oluşturduğu candır. Böylece, çocuğun hareketliliği başlar.

Çocuk dört aylıktan sonra, normal hareketliliğini tamamlar; kanı ve havayı anadaki bağlantı yoluyla alır. Anadan doğduğu an,

bağlantı kopar. Anadan bağlantı koptuğu anda da kendisi hava almak zorunda kalır. Gırtlaktaki nefes borusu hafif yapışıktır. Çocukların poposuna onun için tokat vurulur; tokat vücutta şok yapar; bu şokla nefes borusunun gırtlak kısmı açılır ve çocuk hava almaya başlar. Aksi taktirde çocuk ölebilir, çünkü güçsüz çocuklarda gırtlak kendiliğinden açılmaz.

İnsan beynindeki hücreler, gruplar halindedir. Beyinde milyonlarca devre vardır ve vücuttaki her hücre grubu belli bir devreye bağlıdır. İşte; ana rahmine düşen yumurtaları meydana getiren hücre gruplarını oluşturan atomlar, beyinden geçerlerken çeşitli devreler tarafından programlanırlar. Daha sonra; anneden, babadan, dededen, nineden, hattâ ilk ademden bugüne kadar aktarılan bütün kayıtlar, meniyi oluşturan bu hücre gruplarına yüklenir. Yükleme, beyinden başlayarak, hücre grupları omurgalardan geçip torbaya düşene kadar, 3 günde tamamlanır. Nasıl ki herhangi bir incir ağacının tüm programı kendisini meydana getiren incir çekirdeğinin içinde gizli ise, aynı şekilde, her doğan çocuğun programı da kendisini meydana getiren menide gizlidir. İlk ademden günümüze kadar yaşamış tüm insanların yaşamı, şu anda yaşayan insanların menilerinde kayıtlıdır. İşte; genlerin aslı, bu kayıttır.

Ademin sırrı, menide gizlidir. Yani, ademin geçmişi ve nasıl meydana geldiği menilerde kayıtlıdır...

Atomlar, yaklaşık 300.000 sarmal enerjik bilgiden meydana gelir ve enerjik bilgi yayar. Kan beyinden geçerken, ana babanın geçmiş yaşamı meni atomlarına yüklenir. Yani, atomlardaki sarmal enerjik bilginin biri programlanır. Böylece, anne ve babaya ait bilgiler çocukta fiil olarak açığa çıkar.

Ayrıca, meni atomlarına Yedi'den gelen bilgiler de yüklenir. Fakat, Yedi'den gelen yayınlar (yani dalga bilgiler), çocuğun gelecek yaşamını programlar. Örneğin rüya gördün; bir zaman sonra bu rüyayı uyanıkken yaşarsın. "Ben daha önce görmüştüm" dersin, hayret edersin.

İşte; Yedi'den gelen bilgiler, dalga bilgilerdir. Programda olduğu için, uyurken geleceğe kayma olur, görürsün. Şayet bu bilgiler sende kayıtlı olmasaydı, rüyada bu tür şeyler göremezdin.

İnsanın gözü kamera gibidir; görülenler kaydedilir. Gizli düşünceler bile kaydedilir. Milim kaybolmadan, tüm yaşantı kaydedilir. Örneğin; hiç görmediğin bir insana bakıyorsun, onunla tanışıyorsun. Bir zaman sonra aynı insanı görünce, tanıyorsun. Bu insan ne söyledi ise, hatırında... Şayet beyindeki bilinç bedeni oluşturan bu mekanizma olmasaydı, nasıl tanıyacaktın bu adamı? Ya

da ağaca bakıyorsun, ağacın nasıl bir ağaç olduğunu öğreniyorsun; meyvesini yiyorsun. Aradan uzun zaman geçiyor; ama sen o meyvenin tadını, o meyveyi bir daha gördüğün zaman tekrar hatırlıyorsun. Ancak, daha önce hiç tatmadığın bir meyve çeşidine bakınca, o meyvenin tadının nasıl olduğunu bilemiyorsun; bilinçte kayıt olmadığı için...

Bir insan ne yaparsa yapsın ne görürse görsün, hepsi bilinç bedenine kaydedilir. İnsan geçmiş yaşantısını düşündüğü an, beyninin derinliklerinde seyredebiliyor. Bilinç beden oluşmasa idi, insan bunları nasıl görür gibi seyredebilirdi? Madde bedenimiz, toprak ve su atomlarının zerreciklerinden oluşmuş bilinçsiz taneciklerdir. Geçmişte ve şu anda gördüklerimiz, işittiklerimiz, koklayıp tadına baktıklarımız ise bilinci oluşturur. Geçmişi düşündüğümüz an, ruh bedenimize kaydedilmiş olan bu resimler ve bilgiler tekrar beynimizde belirir. Aslında, bu kayıtlar madde beynimize tekrar gelmez veya yansımaz. Çünkü ruhumuz, bizim aslımızdır. Kendimizden, kendimizdeki bu kayıtlara bakar, konuşuruz veya düşünürüz. Şayet bu bilinç oluşmasa idi, her ne görsek, sanki ilk defa görüyor gibi olurduk.

Ruh beden tüm yaşantıyı kayıt eder, ama bilmediğini ve görmediğini kaydetmez. Geçmiş yaşantının dışında, insanda

ölünceye kadar nasıl yaşayacağı da kayıtlıdır. Bu da beyin programında gizlidir.

Reenkarnasyona inananların, ruhların dünyaya birçok defa gelip gittiklerini sanmalarının temelinde, insanlarda mevcut olan, soylarının geçmişe ait kayıtları yatmaktadır. Günümüzden ilk ademe kadar tüm sülalenin geçmişi, her insanda kayıtlıdır. Kişiler uyutuldukları zaman, kendilerinde mevcut olan bu kayıtlara girebilirler. Örneğin, uyutulan kişi erkek ise, sülaleden dede veya dedenin dedesi; kadın ise ana tarafından, eskiden yaşamış büyük annelerden herhangi birinin yaşantısına ait kayıtlara girebilir. Genlerde kayıtlı olan bu yaşantıyı, kendine aitmiş gibi anlatabilir. Hattâ bazı insanlarda, bu tür kayıtlarla bağlantılı olan devreler hassastır. Onlar, uyutulmadan da bu kayıtlara girebilirler. Bu tür kişiler, daha önce başka kimlikle yaşadıklarını sanırlar. İnsanlar bu kayıtlar sayesinde, rüya olayında olduğu gibi, algıladıkları yerleri, görüp tanıyabilirler. Ayrıca, sadece kendi sülalelerinin değil, duyarak ve görerek kaydettikleri başka insanların yaşantılarını da algılayabilirler. Örneğin, yakın arkadaşların, komşuların, beyinde canlandırılmış olan bir masal kahramanının yaşantısı gibi, her türlü kayıt algılanabilir.

Yine reenkarnasyona inananların yanlış algılamalarına neden olan birkaç olaya değinelim... Örneğin, bir erkek şehvetle, arzuyla

yabancı bir kadına baktığı zaman, bu durum, oluşmakta olan meniyi etkiler; o meniden meydana gelen çocuk, o kadına benzeyen bir kız çocuğu olabilir. Bir kadın aynı şeyi yaparsa, o kadının doğuracağı çocuk, baktığı erkeğe benzeyen bir erkek olabilir. Yok adam karısını seviyor da başka kadınlarla ilgilenmemişse, çocuk ya anaya ya da sülaleden başka birine benzer. Kadın için de öyledir. Dolayısıyla, bu tür benzerliklerin, reenkarnasyonla bir ilgisi yoktur. Bu hallerin dışında, eşlerden hangisi önce boşalmış ise çocuk ona benzer. Bunların teferruatına başka kitaplarda yer verebiliriz.

"Orada ilk ölümden başka bir ölüm tatmazlar..."[79]

"Nihayet onlardan birine ölüm gelince, "Rabbim! Beni dünyaya geri gönderiniz ki, terk ettiğim dünyada salih bir amel yapayım." der. Hayır! Bu sadece onun söylediği (boş) bir sözden ibarettir. Onların arkasında, tekrar dirilecekleri güne kadar (devam edecek, dönmelerine engel) bir perde (berzah) vardır."[80]

İnsan beyni, varlığın aslını tanımak, ebedi ve sonsuz ilim kapılarını açmak için varedilmiş bir alettir. Şayet arkeolojiye harcanan paraları beyin araştırmaları için harcamış olsaydık; bugün, beyinlerde kayıtlı olan geçmişe ait tüm bilgi ve yaşantıları seyredebiliyor olacaktık. Hem de oturduğumuz yerden… Çünkü,

79 Kuran, 44/Duhan Sûresi, 56. Ayet.

80 Kuran, 23/Müminun Sûresi, 99. ve 100. ayet.

geliştirilecek özel bir aletin beyinde belli bölgelere uzanan saç diplerindeki gözeneklere bağlanmasıyla, geçmişe ait kayıtlar bir ekranda izlenebilir. Biliyorum, aklınız karışacak... Ama bunu başarmak mümkün!.. Zannetmeyin ki geçmiş kaybolup gidiyor. Şayet gereken çalışmayı yapıp beyin üstüne aşama yapmış olsaydınız; öze ulaşır, tüm geçmişi aletsiz olarak kendiniz de görür, seyrederdiniz.

Ayrıca, beyin keşfedilirse, suçluların tespit edilmesi için, özel bir aletle zanlıların yaşantıları seyredilip, kesin hüküm verilebilir. Böylece, suçsuzlara haksız cezaların verilmesi önlenir. Zaten o noktaya gelindiği zaman, kimse suç işlemez.

Annenin ve babanın menisi rahimde birleşir; bu birleşme halinden sonra birbirleriyle karışırlar. Bu da çarpışmadır. Kana benzer bir hâl alır. İşte bu sırada, burçların dışındaki yıldızlardan gelen tesir, gezegenlerin açısına göre mizacı oluşturur. İlk tesirin geldiği an, bir insanın vücut şekli, güzelliği veya çirkinliği, boyunun uzunluğu veya kısalığı, ayrıca babanın ve annenin özellikle son üç gün içerisinde düşündükleri sabitlenir. Fotoğraf gibi şekli kayıt ve nakış eder. İşte, insan bu şekil programı üzere oluşmaya başlar.

"Ademe ruhumdan üfledim."[81]

81 Kuran, 32/Secde Sûresi, 9. ayette bu mana yer almaktadır.

Ruh asla kaybolmaz. Örneğin, çocuk yaşta madde ile bağlantısı kopanların ruh beden şekilleri, çocukluk bedenlerinin şeklinde kalmaz; 33 yaş beden şeklini alır.

Bunu şöyle tarif edebiliriz... Arabaların direksiyonlarına yerleştirilen balonlar (airbag), çarpma anında sıkıştırılmış gizli hava tarafından anında şişirilir. İşte; küçük yaşta madde bedenleriyle bağlantıları kopanlar, bir anda kendilerini madde ötesinde 33 yaşında bulurlar. Fakat ilim ve tecrübeleri olmadığı için, onlara orada da "çocuk" denir. Madde ötesinde çocukluk veya yetişkinlik bedene göre değil, akla göredir. Çocuk yaşta maddeden kopanlar, çeşitli veliler tarafından eğitilirler.

"Madde bedenimizde bir ruhumuz var, onun içinde de bilincimiz (ruh beyin) var" diyerek ruhun, madde beden içerisinde beyin aracılığı ile oluştuğuna inanmak bir zandır. Madde üstü akıl olan (ezeli) ruh, bedenin oluşmaya başladığı andan itibaren, madde ötesinde (bireysel olarak) bilinçlenmeye, iyiyi ve kötüyü bilmeye başlar. Dünyada elimizin hareket etmesi beynimize bağlıdır. Beyin emir vermeden el hareket etmez. Madde ötesinde böyle değildir. El, kendine göre hareket eder. Böyle olmasaydı, Hz. Peygamber (s.a.v.), ***"Huzuru mahşerde eliniz ayağınız şahitlik edecek"***[82] demezdi.

82 Kütübü Sitte, Hadis no: 5071

Ruh beden oluşmaz; bilinç oluşur. Bilinç; düşüncelerimiz, gördüklerimiz ve duyduklarımız ile düşünerek ve muhakeme ederek oluşur. Beyin, aslı taş-toprak olan bir alettir. Senin et-kemik bedenin dağılmaya başladığı an nasıl kemâlleşmiş isen, ebediyen öyle kalırsın. Çünkü sen, senin bilincin ve ilminsin!

"Mezar, kabir alemi ve berzah" anlaşılmamış; birbirine karıştırılmış. "Mezar" demek, şu anda yaşadığımız taş-toprak ve su olan bedenimizdir ki, şu anda mezarda yaşıyoruz. İyi inceleyin; beden, toprak-su değil mi?.. "Öldüm" dediğin an, kendini ruh bedende bulursun; bu toprak beden dağılmaya başlar ve mezardan çıkmış olursun. Bu toprak beden, dağılınca ölmüyor ki; canlılığını sürdürüyor... Götürüp, toprağı toprağa gömüyorlar. Sonra da SENİ toprağa gömdüklerini sanıyorlar. Birkaç yıl sonra açsınlar, baksınlar; SEN neredesin?.. Etin toprağa karışmış, toprak olarak canlılığını sürdürüyor; kemiklerin kalmış, onlar da taş zaten.

Bazı Müslümanların söylediğine göre kabirde uyuyacakmışsın, mahşerde uyanacakmışsın... Bu sözler, dinden ve kendinden haberi olmayanların yanılgısıdır. Öyle olsaydı; "kabir" olarak ifade edilen, mahşere kadarki geçiş boyutlarında azap olmazdı. Zira, Hz. Muhammed (s.a.v.), ***"En ağır azap, kabir azabıdır"***[83] buyurmuştur. Her duyduğunuza inanmayın!

83 Kütübü Sitte, Hadis no: 5492

Eğer dünyada yaşarken hürriyetini elde edememiş isen; "kabir alemi" olarak ifade edilen berzahın, "MÜNKİR" ve "NEKİR" denen zorlu, sıkıntılı boyutlarında, bilinç bedenin seni hapseder. Daha doğrusu seni hapseden, dünyada bağlı olduğun, sevdiğin şeylerdir; para, mal mülk, kadın, çocuk, şan şöhret vs. Bunlardan koparıldığın için büyük acı duyarsın. Bunlar sana azap verdiği gibi, bir de seni bilinç bedenine hapseder.

Berzah bir nevi okul gibidir; berzahtakileri yetiştiren veliler vardır. Şayet kendini aşamamışsan, fakat dünyada iman etmiş, nebilerin tavsiye ettiği ibadetleri yapmış, çevrene faydalı olmuş ve ahlâkını düzeltmişsen, eksiklerin orada tamamlanır. Ancak, hâl ile değil de dil ile iman etmişsen, dille söylediklerinin tersini yapmışsan, dünyada ne kadar ibadet etmiş olursan ol, orada kendini kurtaramazsın. Dünyada iken gerekli temeli alamamış isen, "mahşer" denen alemden kaçamazsın ve "yedi bir"de kalırsın. Dünyadaki yaşantına göre, o korkunç boyutlardan birinde yaşarsın. Bu boyutların tümüne birden, "cehennem" derler. Yedi merkezdir ve sonsuz sınırsızdır.

Cehennemin ilk girişi, galaksi merkezinin madde ötesinde oluşan ikizidir ki, bütün güneşler galaksi merkezine doğru yolculuk halindedirler.

Aslında cehennemin başlangıcı, Birinci Kömbe Merkez'e giriştir. Cehennem, Yedi'ye kadar hâl değiştirerek oluşur. Birinci Kömbe Merkez'in bir trilyona yakın galaksiyi yutacağı düşünülürse, bizim galaksimizin merkezinin, bütün güneşlerin özünü topladığı halde, asıl cehennemin yanında ancak bir çıngı nispetinde olduğu görülür. Sakın Yedi Sema'nın (Kömbe) cehennem olacağını sanma!.. Güneş'e veya galaksilere, cehennem deme gafletine düşme!.. Cennet ve cehennem, Yedi Sema ile bile sınırlanamaz. Cennet boyutları sonsuz sınırsız olduğu gibi, cehennem boyutları da sonsuz sınırsızdır.

Madde ötesi boyutlar, temele göre cennettir veya cehennemdir. Bir madde beden dağılmaya başlayınca, o madde bedene ait olan bilincin, madde ötesinde nasıl bir boyutta, ne derece serbest kalacağı, almış olduğu temele bağlıdır. Madde beden, dünyada, maddenin şartlarına göre oluşur ve yaşar. "Sen" ise, madde ötesi bilinç olarak, madde ötesi boyutta, madde ötesinin şartlarına göre oluşur ve yaşarsın. Örneğin fabrikadan çıkmış 10 mm kalınlığında bir cıvataya, 20 mm çapında bir somun uymaz, bol gelir; 5 mm'lik ise dar gelir. Cıvataya göre yapılmış somunu takacaksın ki uysun. Madde ötesi yaşam ve şartları buna benzer. Kendini nasıl eğitip yetiştirmişsen, orada ona göre bir boyutta, bir yaşama geçersin. Cennetlikler, cennet boyutunda, hayatlarını sonsuza dek yeni yeni

lezzetler tadarak devam ettirirler. Aynı şekilde, cehennemliklerin azapları da sonsuza dek artarak devam eder.

"Sürekli o lanet içerisindedirler. Ne azapları hafifletilir, ne de taraflarına bakılır."[84]

Madde ötesinde, yedişer boyutlu iki zıt alem vardır. Her boyut sayısız alemleri kapsar. Kemâlleşenler, yedi boyutlu cennet alemlerine geçecek. Nasıl ki Dünya'dan göğe bakınca milyarlarca galaksi görüyorsan, orası da buna benzer. O alemlerin de canlıları var. Orada yaşayanlar çok güzel yaratıklardır. Onlar, iyilik ve güzellik bilirler. Oranın şartlarında sadece bir düzen vardır; buradaki gibi zıtlıklar yoktur. Dünyada yaşarken bu zıtlıklardan elde ettiğimiz ilim, tecrübe ve madde ötesi güç ile, madde ötesi alemlerin sahibi ve yöneteni biz olacağız. Madde ötesinde, dünyada gördüğünüz güzelliklerin, aldığınız lezzetlerin hepsi mevcut olduğu gibi, hayal bile edemediğiniz güzellikler ve lezzetler de mevcuttur. Eskiler anlatmış; huriler, gılmanlar, vildanlar vs. Oranın kadınının ve erkeğinin güzelliği dille anlatılmaz.

Şayet bir insan "cennet" diye anlatılan alemlere geçmiş ise, yakınlarını dahi görür, bilir, onlarla sohbet edebilir. Madde ötesinde ulaşım anında olur. Şurayı iyi anlayın; ademdeki güç ve ilim, maddeden geçmedikleri için, madde ötesinin varlıklarında yoktur.

84 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 162. Ayet.

Madde ötesinin varlıkları, ademin ilmine ve gücüne akıl erdiremezler; onun emrinden çıkmazlar. Madde ötesinde asla monoton bir hayat söz konusu değildir.

İnsan bilinç bedende de kayıt alır. Ölenlere dua okuyup gönderiyorsun, onlar namına çeşitli ibadetler yapıyorsun... Kimilerinin iddia ettiği gibi, bilinç bedende kayıt alınmasa idi, Hz. Muhammed (s.a.v.) bunları bize tavsiye etmezdi.

Ahiret alemine geçmiş bir kimse için, dünyada yaşayan birisi tarafından, onun namına hac yapılabilir, sadaka verilebilir, çeşitli sevaplar gönderilebilir ve o kişi azaptan kurtarılabilir. Şöyle ki: Dünyada yaşayan bir kişinin et-kemik bedeni ile yaptıkları, bilinç bedenini oluşturur. İşte bu kişi, ruhunu bilinçlendirirken, aynı zamanda ahiretteki kişiyi düşündüğü an, kendi beyni ile düşündüğü bilinç arasında bağlantı kurulur ve oradaki kişinin bilincine "sevap" denen nuru, aynı kendi bilincine yükler gibi yükleme yapar. Bundan dolayı, Hz. Muhammed (s.a.v.); ***"Ölenlere dua edin, onların namına iyilik yapın"***[85] demiştir. "Öldükten sonra ardında hayırlı evlat bırak" sözünün mânâsı budur.

Dünyada yaşayan bir kişi, isterse ahiretteki kişi veya kişileri günahlarından arındırabilir.

85 Kütübü Sitte, Namaz bölümü, Hadis No.: 3059, 3064, 3066, 3081

Bir örnek: Diyelim ki sen başka bir devlete gittin, çalışıyorsun. Anan, baban veya yakınların memlekette kalmışlar. Nasıl ki, bulunduğun devletten anana, babana veya yakınlarına para gönderiyorsan, onları göremediğin halde onları orada sıkıntıdan kurtarıyorsan, bu da ona benzer.

Başka bir örnek: Okul, cami, çeşme, hastane gibi yapılar yapılırken, bir tuğla hediye ettin. O yapı yıkılana kadar oradan faydalanan kişilerin yaptıkları dua ile, verdiğin tuğla miktarı nispetinde madde dışı güçten faydalanırsın. Bunların tersi de aynıdır, iyi anlamaya çalışalım!

Yaptığın hiçbir şey, doğru veya yanlış, asla silinmez. Şayet yaptıkların silinmiş olsaydı, ne cennet ne de cehennem yaşanırdı. Çünkü yaptıklarından habersiz olan, deli gibi olur; neyin acı neyin lezzet verdiğini bilemez. Cennette güzellikleri ve zevkleri yaşayacaksın; şayet sende güzelliklerle ve çirkinliklerle ilgili kayıt yoksa kıyas yapamazsın; "Daha önce şöyle bir lezzet almıştım, bu ondan daha güzelmiş" diyemezsin. Dünya yaşamı zıtlardan oluşur, fakat cennet de, cehennem de tek bir yapıdır. Madde ötesinde mutlaka bunlardan birinde yaşayacaksın. Cennette ve cehennemde de yaşantı kesintisiz olarak bilince kaydedilir.

Atomlar, ana ve baba menilerini oluşturur. Çocuğu meydana getirecek olan anne ve baba menisi, ana rahminde atomaltı

zerrelerine ayrılır ve gelen tesirin yönlendirmesiyle birbirleriyle karışarak, tekrar yeni atomları oluştururlar. Bu atomlar da, çocuğun ilk beyin hücrelerini meydana getirirler. İlk dört ay içinde, vücut tüm organlarıyla tamamlanır. Dört aydan sonra ise asıl canlılık (hareketlilik) başlar. Yoksa, hava-toprak-su zaten canlı, ölü değil ki...

Gezegenlerin meydana getirdikleri açılara göre, saniyede milyarlarca tesir oluşur. İnsanın zekâ, akıl, kavrama gücü gibi en önemli özelliklerinin bir kısmı, üç ay ile dört ay arasında, hangi felek hangi burçta ise ona göre sabitlenir. Zaten, daha önce meniyi oluşturan ruhta bu özellikler kayıtlıdır. İşte tıp alimleri bu konuları bilselerdi, birçok akıl hastalığını tedavi edebilirlerdi.

İnsan, duyduklarını, öğrendiklerini, yaşadıklarını kayıt eder; yeni karşılaştığı, bilmediği bir olay için, bilinç beden bilgisayarına önceden kaydedilmiş bilgileri ister. Bu bilgiler, anında, renk hızı ile beyin hücrelerinde belirir. Yeni ile eski kayıtlar karşılaştırılır ve bir sonuca varılır. Şayet bu olayın benzeri daha önce kayıt edilmemişse, bu sefer bu olayı bir vesile ile öğrenir, ne olduğunu kaydeder. İşte bilinç bu şekilde genişler. Beyinde, bilinç bedenle bağlantıyı sağlayan binlerce devre vardır. Bilinç bedendeki kafa, şekil olarak madde bedendeki kafa ile aynıdır.

Örneğin, hareketliliğin başlangıç anında şayet bir kayma olmuş ise o anki açıya göre, bilinç beden ile et-kemik beden arasındaki "bilgi kayıt kanalı" kapanır. Bilinç beden, bilgiyi beynin kaydettiği gibi kaydetmez. İşte kayıt bağlantısı, o anki kaymadan dolayı faaliyete geçememişse, bir daha geçmez. O zaman bu çocuk, sizin anlayışınıza göre "deli" olmuştur.

Kayıt edilen bilgiler ile beyin arasındaki bağlantıyı sağlayan devre kapalı olunca, kişi bir iki yaşındaki bir çocuk gibi olur. Çünkü, her şeyi sanki yeni görüyormuş gibi davranır, ne yaptığını bilmez. Bu tür kimseleri hor görmek ve onlara yanlış davranmak, insanlık dışıdır. Çünkü, kimse kendi isteğiyle bu hale gelmez.

İkinci bir örnek: Oluşum anında, ayın tesirinden dolayı bir büyük kayma olursa o durumda bu kişi, dolunayda uyuyamaz, sinirli olur; dolunay bozulana kadar bu hâl sürer.

Başka bir insanı ele alalım. Diyelim ki, bu insan strese girdi. Sakin bir insan iken, yavaş yavaş çok sinirli bir hâl alır; herkesi kırar; önemsiz bir olay yüzünden karşısındakine saldırır, döver ya da öldürür. Bu hâl, o insanın bir felekten aldığı, güçlü, olumsuz bir tesirin o anda açığa çıkmasıdır. O tesir, söz konusu feleğin yaptığı ters açı belli bir zaman sonra bozulunca geçer. Bu kişi sonunda sakinleşir; yaptıklarına pişman olur.

Başka bir örnek: Bir insanın beyninin oluşum anında, Merkür'ün açısında bir kayma olduğunu farz edelim. Bu durumda kişi, örneğin 20 yaşına geldiğinde, Merkür'ün oluşum anındaki açısıyla bağlantılı güçlü bir açı meydana gelirse, bu kişi anormal hareketler yapmaya başlayabilir. Bu durumda kişi, halkın tabiriyle, deli olmuştur. Halbuki, Merkür oluşum anındaki açı kayması devreye girmiştir. Merkür Güneş etrafındaki turunu tamamlayana kadar, bu kişi sizin açınızdan delidir. Doktora götürülür, ilaç verilir, fakat düzelme olmaz.

Bir başka örnek: Diyelim ki Uranüs'ün ters açısından, oluşum anında kayma oldu. Ağırlıklı tesir aldığı gezegenle bağlantılı olarak, örneğin kişi 30 yaşına geldiğinde (alt ve üst yaşlarda da olabilir), söz konusu gezegenin doğum anında yaptığı açının tersi oldu. Bu kişi, Uranüs turunu tamamlayana kadar deli olmuştur. Yani, bu kişi ölünceye kadar deli olmuştur.

Şayet doktorlar bu ilimleri bilselerdi, bu kişilerin, o hâl geçene kadar müşahede altında tutulmalarını tavsiye ederlerdi.

Bu tür hastalıkların birçok nedeni var; ben kaba mânâda yazdım. Bu olayların binlerce çeşidi vardır; hattâ toplumları bile etkileyenleri var. Normal insanlarda bile devamlı görülür, ama onlardaki kısa parazitlerdir. İnsan, hiçbir şey yokken, bakarsın çok

neşelenir; bazen de bakarsın, hiçbir neden yokken sinirli bir hale girer; kendisi de anlamaz. Bunlar günlük yaşantıda sıkça görülür.

Vücudun tüm hücrelerini meydana getiren atomlar, beyinde programlanır. Beyinden geçtikten sonra, her atom nereye gideceğini bilir. Meniyi oluşturacak atomlar meni bölgesine gelince, hücre meydana getirirler. İklim şartları gibi dış etkenler de meni atomlarının programlanmasında etkili olur.

Bu meni hücresi, devamlı doğum yapar. Hücreler, atomların bilgilerinin bütünsel topluluğudur. Hücreler kendilerine uygun atomları bünyesine alır; onları tekrar programlar ve fazlalık olan atomların bünyelerinden ayrılması ile çoğalırlar, yani bir nevi bölünürler. İşte, bunların doğurması böyledir. Örneğin, bir kavak ağacının çekirdeği yoktur, fakat dalını kesip toprağa dikince, dikilen dal da ağaç olur. Hücrelerin çoğalması da buna benzer.

Babada üreyen meniler, bilirsiniz, toplu iğneye benzer. Annenin menileri, yumurta içerisindeki merkezlerdir.

Anne ve babada üç çeşit meni oluşur. Ben, birinci çeşide "çavuş", diğer iki çeşide "asker" diyorum.[86] Şayet, babanın yumurtaya giren menisi çavuş ise yumurtada, annenin asker olan

86 Bilim dünyasında geçerli olan modele göre X ve Y olarak adlandırılan sadece iki farklı kromozom bulunmaktadır. Kadın yumurtasında iki tane Y kromozomu bulunurken, spermde bir tane X ve bir tane Y kromozomu bulunmaktadır.

merkezlerinden birini tutup içe doğru kıvırır. Orta kısmı içerde kalır; çocuk kız olur. Şayet baba menisinden çavuş değil de asker olanlardan biri girerse, bu sefer, annenin çavuş merkezlerinden biri bunu yakalar ve kıvırır. Orta kısmı babadan gelen asker olduğu için çocuk erkek olur. Çünkü, ilk olarak orta kısımdan beyin oluşmaya başlar.

Çocuğun oluşumunda, yumurta içindeki kıvırma, galaksinin oluşumunda cılgı ile köseğinin karşılaşıp birbirlerini kıvırmalarına benzer.

"Ve Rab Allah, adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı ve onu adama getirdi."[87]

ayetinde ifade edilen, "havvanın, ademin kaburga kemiğinden yaratılması"; erkeğin omurgasından geçen çavuş meninin, kadın yumurtasındaki asker merkezlerden birini kıvırıp kız çocuğunu meydana getirmesi ile gerçekleşir.

"O su, bel kemiği ile kaburgalar arasından çıkar."[88]

Bu ayetin açıkça ifade ettiği gibi, "alınan kaburga kemiği" ile erkek menisi ima edilmektedir. Aynı şekilde, kadın yumurtasındaki çavuş merkezler de erkeği meydana getirir. Ayrıca, rahimde hangi

87 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, 2/22.

88 Kuran, 86/Târık Sûresi, 7. Ayet.

yumurta bekliyorsa (örneğin çavuş yumurta), bu durumda, babanın çavuş değil asker menisi, kadının çavuş yumurtasına girer; birleşirler. Bu dahi, menilerdeki program doğrultusunda meydana gelir. Böylece erkeğin rahime boşalttığı meni içerisindeki bir asker meniyi, rahimde bekleyen bir çavuş yumurta çağırır[89]. Burada annenin yumurtası verici yayın yapar; baba menisi alıcıdır. Çocuğu meydana getiren sperm ve yumurtanın monte olunmaları için programlanmaları, anne ve babanın beyninde gerçekleşir.

Bilim insanlarına göre, her şey hücrede oluşuyor. Bu, uygun bir yaklaşım değil, çünkü bir hücreyi meydana getiren atomlar, beyinden geçerlerken programlanırlar. Dolayısıyla, bir hücrenin tüm programı beyinde tamamlanır. Hücrenin içindeki, "gen, DNA" denen çeşitli yapılar, olmuş bitmiş hallerdir. Kafayı bir hücre içine sokup hapis olmak doğru değil. "Her şey burada oluşuyor" demek, bilginleri yanıltır. Siz dışa açılım yapmak yerine, bir hücrenin içine girip hapis olmaya çalışıyorsunuz.

BİLİMİN, HÜCRELERE DOĞRU DEĞİL DE, ONLARI PROGRAMLAYAN BEYİNE DOĞRU YÖNELMESİ GEREKİYOR.

89 Yumurtaya, erkeğin asker menisinin girmesinden dolayı, yumurtanın tümüne çavuş yumurta denilmiştir. Esasında asker meniyi çağıran yumurtanın içindeki bir çavuş merkezdir.

Değerli okurlar,

Erkeğin beyin programından geçen meniler birbirinin tıpkısının aynısı değildir. Kadında da öyledir. Lakin iki tarafın da ürettiği meniler bir cıvata ve somun gibidir. Hangi meni, hangi yumurtadaki meni merkezlere uygunsa yumurta onu çağırır ve bu program kesinlikle beyin üstü güç (Allah) tarafından programlanır. Asla tesadüfî değildir. Dikkat edilirse, her asırda oluşan erkek ve kadın dengeli olur. Şayet böyle olmasaydı, bir asırda sadece kadın ya da erkek olurdu. Şu an dünyada yedi milyar insan var. Dikkat et, birbirlerinin tıpkısının aynısı değildir. Şayet, yedi milyar insandan bin tanesi birbirinin aynısı olsaydı karışıklık olurdu. Bu bin kişiden kim kimin karısı veya kocası bilinmezdi ya da bir kişi suç işlediğinde acaba hangisi işledi bilinemezdi ve bulunamazdı. Böyle bir şeye tesadüf diyebilir miyiz?

Atomlar, beyin çekirdeğinden geçerken, beyin şifresi atomlardaki bilgileri programlar ve hücreleri meydana getirir, vücut yapısını oluşturur. Atomlardaki enerjik bilgiler hem beyni hem bedeni düzenli tutar, hem de meniyi oluşturarak soyun üremesini sağlar. "Hücre" dediğimiz yapılar, atomların, beynin veya çekirdeğin şifresinde programlanmalarından sonra birleşmeleriyle oluşur. Bir insanın resimlerine bak; çocukluk farklı sima, gençlik farklı sima, ihtiyarlık farklı sima değil mi?.. Şayet atomlardaki

enerjik sarmalı beyin programlamamış olsaydı, hücreler de aynı kalırdı; sima, çocuk iken ne ise ihtiyar iken de aynı olurdu. Ancak, ihtiyarlamanın önemli bir ayrıntısı daha var; zamanı gelirse yazarız.

Çocuğunuzun simasının herhangi bir insanın simasına benzemesini istiyorsanız, 90 gün boyunca hiç günah işlemeden, cinsel ilişkiden uzak durup oruç tutun. Bu süre içerisinde, günde üç kez, çocuğun kime benzemesini istiyorsanız o kişinin resmine bakarak, çocuğun o resimdeki kişiye benzemesini düşünün. İşte bunları yaptıktan sonra ilişkiye girerseniz, o ilişkiden olacak çocuğun siması, resimdeki kişinin simasına çok benzer. Bunlar denenmiştir. İşte bu yöntemle, spermi meydana getiren atomlar, beyinden geçerlerken sizin isteğiniz doğrultusunda programlanır. Buradaki işlemin temelinde, göz kamerası ile kopyalama yatmaktadır. Reenkarnasyon inancında bu olay, "ruhun tekrar bir bedene girmesi" olarak anlatılır. Halbuki, ölmemiş kişilerin simalarına benzer çocukların da meydana gelmesi mümkündür. İşte bu, onların bu inanışlarının doğru olmadığına ilişkin başka bir ispattır. Bir ruh aynı anda iki veya daha çok kişiyi yaşatamaz.

Oluşan her hücre, hangi iş için programlandıysa o işi yapar. Hücrelerin bölünmesi, onların doğum yapmasıdır. Aslında, ilk oluşan her hücrede bir şef atom vardır. Beyin şifresinden ilk geçen, yani birinci olarak programlanan atom, diğer atomlardan daha güçlü

bilgilendirilir. O atom, şef atom olur. Gelen atomlar bu atomun etrafında toplanır ve hücre oluşur.

Oluşumu tamamlanan bir hücredeki atomların çoğalmasıyla, fazla atomlar ikinci bir atom grubunu meydana getirir. Bu atom grubunun meydana geldiği hücrenin bölünmesiyle, yeni bir hücre doğmuş olur. Atomlar, beyinde ne için programlanmışlarsa, o yapıyı oluştururlar. Örneğin, saç için programlanmış bir atom tırnak oluşturmaz.

Her hücre bir fabrikaya benzer. Bir fabrika şefi, genelde üniversite mezunu bir işletmecidir. Bu kişi fabrikadaki üretimden ve düzenden sorumludur. Fabrika çalışanlarının bilgi düzeyi farklıdır; kimi çırak, kimi kalfa, kimi usta, kimi müdür vs. İkinci bir fabrika kurulacağı zaman, o fabrika için ayrı işçiler toplanır, başka müdür atanır. İşte; atomların bir araya gelip bir hücre oluşturması, sonra da o hücrenin bölünmesi buna benzer.

Dünyadaki toplumları da birer hücre gibi düşünebiliriz. Cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar, memurlar ve halktan meydana gelen bir hücre. Güneş sistemini de bir hücre olarak kabul edebiliriz. Aynı şekilde, galaksiyi de bir hücre gibi değerlendirebiliriz. Bunları çoğaltmak mümkün... Sonuç olarak, bir alt sistemde organ hükmünde olan bir yapı, bir üst sistemde doku hükmünde, daha üst

sistemde hücre hükmünde, onun da üstündeki sistemin içinde, ancak bir atom hükmündedir.

Hücrelerin oluşumu, bir program üzere değil de tesadüf eseri meydana gelseydi, genlerden söz edilemezdi. Canlıların oluşumunda, hem "TEMEL PROGRAM BİLGİLERİ" hem de "GENLER"deki bilgiler belirleyicidir. Şayet, temel program bilgisi olmasaydı, her oluşan, kendini oluşturan yapının aynısı olurdu. Örneğin, insanlar birbirine benzerdi.

Her şey, hiçbir dış müdahale olmadan, muazzam bir düzen üzere hareket eder. Bilginler, sadece bunları keşfederler. Oluşumun, plânsız, programsız meydana geldiğini iddia edenler, tek bir hücreyi meydana getirsinler de görelim. Getiremezler, çünkü atomlardaki enerjik bilgiyi programlandıramazlar. Bugüne kadar hiçbir deney, cansız maddeden canlı üretemedi.

Birçok insan, Pasteur'ün mayalanma ve bulaşıcı hastalıklar ile ilgili sorunlara çözüm getiren çalışmaları olduğunu bilir. Pasteur'ün aynı zamanda, küçük canlıların kendiliğinden türeyip türemediği ile ilgili araştırmaları da vardır. Sterilize suda, en küçük bakterilerin bile oluşmadığını bilirsiniz. Pasteur'ün bununla ilgili olarak yaptığı bir deneyden sonra, 1864'de söylediği şu söze dikkatinizi çekmek istiyorum: **"Kendiliğinden türeme öğretisi, bu basit deneyin öldürücü darbesinden asla kurtulamayacak."**

Günümüzde, insanlar bilim insanlarının iddialarını, düşünmeden ve anlamadan kabul ediyorlar. Örneğin, Nobel Ödüllü Jacques L. Monod, evrim teorisine dayanarak, "Tüm kâinatın ve bütün canlıların oluşumunun, şans ve kör bir tesadüften dolayı meydana geldiğini" iddia etti.

Değerli okurlar, bir insan basit bir ev yaparken bile, önce kafasında plânlar, tasarlar. Bugüne kadar hiç, tesadüf eseri bir evin meydana geldiği görülmüş mü?.. Bilinmeyen noktalara "tesadüf" demek, ukalâlık olur. Madde evrende fizik kuralları geçerlidir; dışına çıkılmaz. Gelişi ve gidişi iyi inceleyin. Her oluşumun temelinde bir plân vardır.

1950'lerin sonuna kadar ilim, iman etmiş(ehli kitap) bazı batılı bilginlere veriliyordu; 1950'lerde bu durduruldu. Çünkü batı, insanlığın ortak bilgisini kardeş toplumlarla paylaşmak yerine, onlara bu bilgileri satmaya başladı. Ayrıca, bilime yalan karıştırıldı. Ve en kötüsü; bilimi, insanlığın yararına kullanacaklarına, bomba yapımında kullandılar. Her şeyin kör bir tesadüften ibaret ve mavi dünyanın da sahipsiz olduğunu zannettiler.

Son asırlarda, din alimi olduklarını öne sürenler de, cevaplayamadıkları sorulara, "melek yaptı" diyerek nokta koymuşlar. Aynı şekilde bazı bilginler de, işin içinden çıkamadıkları yerlere, tesadüf noktasını koyuyorlar; insanların kafasındaki sorulara

tatmin edici cevaplar veremiyorlar. “Bilgin” dediğin şartlanmaz; başkasının tezini körü körüne savunmaz. İnsanlık ilmi bir ağaç gibidir, devamlı büyümektedir. Geriye değil, ileriye gider. İleriye götüren alim, bilgin, fanatik olmaz. Fanatiklik, insanı yanlışa sürükler. Eski bilginlerin buldukları, bilimin tohumudur. O tohumdan bir ağacın yetişmesi ve o ağacın da meyve vermesi gerekir. Dindar insanlara düşman oldukları için, kasıtlı olarak insanlığı yanlış bilgilendiren, sonunda rezil olur. Dindar kesim için de aynı şey söz konusu... İnanmayanlara düşmanlık yapmak, insanı Allah ilminden geri bırakır.

Herhangi bir oluşumun içinde bir atomun yer alması, o atomun enerjik bilgilerinden birinin harcanması demektir. Başka bir oluşumda, aynı atomun kalan parçacıklarından biri programlanır. Böylece atomlar, bütün enerjik bilgi parçacıkları tükenene kadar programlanabilirler. Aynı parçacık iki kez programlanamaz. Dikkat edilirse, bir domates çekirdeği, kendine çektiği atomları programlar ve bu program doğrultusunda, domates hücreleri sonradan oluşur. Bilirsiniz; su, girdiği kabın şeklini alır; kap suyun şekline giremez. Atomlar da buna benzer. Çekirdeğin programına göre bilgilendirilir ve dönüşüm yaparlar. Program olmadan asla hücre oluşmaz. Önce şekil belirlenir; bu şekil de hücreyi oluşturur.

Şayet atomlarda sürekli harcanan enerjik bilgiler olmasaydı, atomlar tek yapı olsaydı, oluşan herhangi bir varlık da bu atomlar kadar uzun yaşardı. Bu arada, atomların ölmediğini iddia etmek yanlıştır. Biz, atomların ömrünün nasıl tükendiğini yazdık. Maddede her şey, bu atomların birleşik halidir. Dolayısıyla maddenin aslını, atomaltı zerrecikler oluşturur. Bu zerrecikler, beyin mekanizması tarafından kendi eksenlerine doğru daha süratli döndürüldükleri zaman, hareketleri farklılaşır; normal konumlarında sabit kalamaz, sağa sola hareket ederler. Onların bu hareketliliği, görünen vücut materyalini oluşturur.

Daha iyi anlaşılması için bir örnek verelim: Banyo küvetine bir damla şampuan damlatıp suyu açtığımız zaman, suyun yukarıdan aşağıya tazyikli akışı, bir damla şampuanı değiştirmeye başlar ve şampuan, köpük yığını olarak kabarır, çoğalır. Bir damla şampuandan neredeyse bir metre küp hacminde köpük oluşur. Bu köpük taneciklerinin iç kısmına dikkat et; hava kabarcıklarıdır. Hava kabarcıklarının etrafları, şampuanın incelmiş sarmalı ile çevrilidir. Aynı şekilde, atomları meydana getiren atomaltı enerjik bilgi tanecikleri, beyin mekanizmasından geçerlerken dönüş hızları farklılaşır, çok farklı haller meydana getirirler. Vücut materyali en çok su atomlarının bileşiğinden meydana geldiği için, vücudumuzun dörtte üçü sudur. Bu sebeple, vücudumuza da "su köpüğü" diyebiliriz. Kısacası, vücudumuzda bile her şey bir hayalden, bir

balondan ibarettir. Hakikat ise, hayallerin meydana getirdiği mânâlardır. Bu mânâlar ise, ebedî bir yapı oluşturur.

Eski su değirmenlerini bilirsiniz; yukarıdan gelen su, aşağıdaki veya yandaki pervaneyi döndürür, bu da kıvırma yapar. Suyun çarpıp pervaneyi döndürmesi, taşın dönmesini sağlar; değirmen çalışmaya başlar; gelen buğdayı öğütüp un haline çevirir.

Vücudunuzu iyi inceleyin; cansız bir değirmenden ne farkı var? İnsan bedeni, hava-toprak-su atomlarının birleşik halidir. Beden, aslında canlı değil, hareketlidir. Asıl can, bedeni meydana getiren atomların parçacıklarına hız veren (yani onları çeşitli şekillerde döndüren) güçtür. Canlılık açısından, bedendeki düzen, bir su değirmenindeki düzene benzer. Su, yukarıdan değirmenin çarkına hızla akınca, değirmenin çarkı döner. Çark, değirmenin taşını döndürür ve dönen değirmen taşı, buğdayı öğütür. Böylece cansız bir değirmen düzeniyle, un elde edilir.

"Elektrik" dediğimiz güç de, kullanılmış atom parçacıklarının cansız bir düzen tarafından çevrilmesiyle meydana gelir. Bu parçacıklar gözle görülmezler. Ancak, toplu halde akıma geçtikleri zaman meydana getirdikleri güç, kendisini meydana getiren düzeni yakacak derecede büyük olabilir. Elektrikte atom yoktur; atomlardan ayrılan parçacıklar vardır. Ancak, bu parçacıklar programsızdır. İşte bu parçacıkları biz yönlendiririz. Şöyle ki:

Elektrik sade bir güçtür. Buna rağmen, elektriğin çalıştırdığı buzdolabı buz yapar; ocak ateş çıkarır; ampul ışık saçar. Biz elektriği bu aletlerle programlarız. Elektrikte ne ateş, ne ışık, ne de buz vardır. Elektrik bunları meydana getirmez, ama aletler de elektriksiz bunları meydana getiremez. Dolayısıyla, burada söz konusu olan, "elektrik" denen bir gücün hareketlendirdiği cansız bir mekanizmada, elektrikten farklı oluşumların meydana gelmesidir.

Vücut mekanizmasını hareket ettiren de madde üstü güçtür. Vücudun kontrol merkezi olan beyin, vücuda dışarıdan dahil olan atomlarla beslenir; vücudun diğer ihtiyaçlarının karşılanmasını organize eder. Bu arada, vücudun tüm faaliyeti, yine kendisinin meydana getirdiği meniye kaydedilir. Böylece soyun devamı sağlanır. Vücudun tüm faaliyetinin madde ötesindeki kaydı ise, aynı zamanda bilinç bedeni meydana getirir. Yani madde üstünün yönlendirmesiyle, madde beden mekanizmasının faaliyetlerinden meydana gelen mânâlar (örneğin edindiğimiz bilgiler, düşüncelerimiz, korkularımız vs.), madde ötesi bilinç bedenimizi oluşturur.

Bilinç asla ölmez. İnsan dört aylık olana kadar, ana rahminde cansız değil, hareketsizdir. Cansız olsa idi, dört aylık olana kadar büyümezdi. Dolayısıyla, dört aydan sonraki can değil, harekettir. Ölüm ile bedenin hareketliliği durur. Hareketsiz bedenin hali,

ceninin ilk dört aydaki haline benzer. Demek ki, aslında ölen yok... "Ölüm" denen olay, vücudun hareketliliğinin durması ve vücudun dağılışa geçmesidir. Bu da, madde bedenin madde ötesi ile bağının kopması demektir. Böylece bilincin temeli tamamlanmış olur.

Madde evrende hiçbir şey kaybolmaz. Ne bir gram eksilir ne de fazlalaşır ve ne de ölür. Başka hale döner, yaşamını sürdürür. Kısacası, madde devamlı dönüşüm halindedir. Devam eden akıldır ve bunun ne ağırlığı ne de hafifliği söz konusudur. Bilinç bedenle kastedilen ruh bedenin bilinçlenmesidir.

Vücuttaki sistem, yaşamın madde ötesinde kesintisiz devam ettiğinin ispatıdır. Bilincin, ölüm ile madde bedenden çıkıp gittiğine inanmak, büyük bir yanılgıdır. Çünkü bilinç, madde beden içinde oluşmaz. Her beden, meydana geldiği alemde yaşar. **Maddenin enerjiye dönmesi, madde dışına çıkması anlamına gelmez.** Öyle olsaydı, bu gördüğümüz madde dünya yavaş yavaş tükenirdi. Bu görüş, fizik yasalarına da aykırıdır. Dolayısıyla, madde beden maddede oluşur ve maddede yaşar. Madde ötesi beden de, madde ötesinde oluşur ve madde ötesinde yaşar. Maddenin özü olan enerji, her şekle girebilir, fakat madde ötesinde oluşan bir beden, ebediyete kadar şekil değiştiremez ve bozulmaz.

Madde ötesi alemler, madde dışı alemlerdir. Madde dışı alemlere "resim alemler" de diyebiliriz. Şöyle ki: Bir insana göz

kameramızla bakınca, o insanın madde bedeninin şeklini, resim olarak bilincimize kaydederiz. İşte; kaydedilen bu resim, ne madde ne de enerjidir. Zaten, bizim o insanın resmini bilincimize kaydetmemizle, o insanın bedeninden zerre dahi eksilme olmaz. Sadece, görünen şekil, görünmeyen tarafa kaydedilir.

Ne madde üstünde, ne madde evrende, ne de madde ötesi evrenlerde ölüp yok olma olayı vardır. Ölmek ve yok olmak, bizim madde gözümüzün görüşüdür. Var olanın yok olması asla ve asla söz konusu değildir. Değişim var; var olan bir halden başka hale döner ve yaşam devam eder. Dönüşüm var; her saniye, her dakika, her varlık hacmine göre değişim içindedir. Vücudumuz dahi her saniye değişim içerisindedir.

İnsanlık hâlâ evrendeki diğer adem topluluklarının varlığını sorguluyor. Halbuki, şimdiye kadar diğer sistemlerdeki adem toplulukları ile irtibata geçilmiş olması gerekirdi. Ancak, bunun için "güneş sistemi yumurtası"nın kırılması şart.

"Ey insanlar; Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışanız diye sizi milletlere, kabilelere ayırdık..."[90]

Bu ayetin birinci mânâsı şu an dünya üzerinde açığa çıkmış durumdadır. İkinci mânâsı galaksi içinde açığa çıkacaktır ve mavi

90 Kuran, 49/Hucurât Sûresi, 13. Ayet.

dünyanın ademi, diğer güneş sistemlerindeki adem toplulukları ile tanışacaktır. **Yedi'den gelen bilgi yüklü dalga yayınlar, güneş sistemimize ulaşmak üzere. Bu yayın, insan beynini etkileyip bir aşama yükseltecek. Bu yardım olmadan, diğer sistemleri görüp gezemezsiniz. Ayrıca, belli bir beyin çalışması sonunda, bütün nebilerin gösterdiği olağanüstü haller bizlerde de açığa çıkacak. Akıl almaz bir yaşam sistemi başlayacak.**

Adı *İBEN* olan güneş sistemimizin önündeki ve adı *LÜG* olan diğer bir komşu güneş sisteminde yaşayanlar, bizim dünyadaki bu ilkel yaşam tarzımızı asırlar önce geride bırakıp sistemlerinin dışına çıkabilmişler. Şu an, galaksi okulunda, diğer güneş sistemlerini tanıyarak eğitiliyorlar. Sizlerse, "askerlik" adı altında, hâlâ adam öldürme eğitimi yaptırıyorsunuz; teknolojinizi bomba üzerine bina etmişsiniz; beyninizi aşamamışsınız. Hâlâ birbirinizle uğraşıyorsunuz. Aranızda yaşayan cinleri bile göremiyorsunuz, onların aldatmasına maruz kalıyorsunuz.

Sanmayın ki bir tek adem bizleriz. Bizim galaksimizin diğer sistemlerinde yaşayanlar da, aynı ham maddeden (cılgı-köseği) meydana geldikleri için, bizim gibi et-kemik bedene sahiptirler. Örneğin, bizden 40 bin yıl önce meydana gelmiş güneş sisteminden buraya gelip gezenler olur. Ancak burada, madde bir beden ile gezme söz konusu değildir. İçinizde bunlarla tanışan insanlar bilir;

normal beyin bunları göremez. Aramızda başka sistemlerin ademi ile tanışanlar, çevrelerindeki cahil insanların alay konusu olmamak için, gördüklerinden bahsetmezler. Ancak, bu misafirlerin sakın ufolar olduğunu sanmayın. Onlar, aranızdakilerin aldatmacasıdır.

Bizler, ademin ne ilki ne de sonuncusuyuz. Sadece bulunduğumuz galakside, şu an trilyonlarca adem yaşıyor. Diğer galaksileri de siz düşünün... Yedi merkezde yaşayan adem toplulukları, şekil olarak değişiktir; öz olarak aynıdır.

Yedi Merkez Galaksi Topluluğu (Kömbe) da bir üst boyuta göre bir galaksi sayılır. Sayısız merkezlerdeki yaşam türleri, anlatmakla değil, görmekle bilinir. Yine de örnek verecek olursam:

Bizim güneş sistemimizden iki sistem önde olan güneş sistemindeki adem, üç günde bir yemek yer. Yediklerinden biri, pirince çok benzer. Vücutta kalıntı yapmaz. Sima olarak bizden katbekat güzeldir ve vücutları mis gibi güzel kokar. Her vücut ayrı bir koku yayar. İnsan onların yanına oturunca huzur bulur. Onlarda olumsuz kelimeler yoktur. Yani, hakaret dolu kelimeler bilmezler, kullanmazlar. Zaten onlar her şeyi aşmış durumdalar. Dünyalarının çapı bizimkinden büyük. İnsan sayısı olarak da, şu anki dünya nüfusunun yarısı kadarlar. Binekleri bizimkiler gibi araba, uçak değil, daha başka... Günümüzde insanlar, maddeci bir görüşe sahip

oldukları için, bu tür açıklamaları düşünmeden reddediyorlar. İnsanlık olarak beynimizle hiç ilgilenmemişiz.

Örneğin, galaksilerden birinin maddesi, sırf renktir. Oradaki insanlar, renkten yaratılmıştır. Bu renk, bir nevi maddedir. Bizim galaksimizde ve dünyamızda bunun örneği yok. Biz nasıl toprağın özünü yiyorsak, onlar da rengin özünü yerler. Belli bir eğitimden sonra, beyin yapılarını aşarlar ve galaksi içinde serbest kalırlar. Her sima ayrı bir renk yayar. Birbirlerini renk değişikliğinden tanırlar. Ben, anlatabildiğim galaksilerden bahsediyorum. Yoksa, sayısız yaşam türleri var; hepsinden bahsetmem mümkün değil.

Biz insanlar kör bir bilinç olarak yaşıyor, kulaktan dolma kelimelere akıllarımızı hapsediyoruz; zahir gözün gördüklerine göre hareket ediyor, düşünüyor, karar veriyoruz. Düşüncelerimize, güneş sistemimiz içinde yaşayan cinlerin vesveseleri de karıştığı için, tamamen maddeye saplantılı bir yaşam sürdürüyoruz. "Her şeyi biz biliyoruz" zannına kapılmışız. Yoksa sayısız galaksiler, sayısız güneş sistemleri oyuncak olsun diye mi var edildi?..

Bulunduğumuz galakside milyarlarca güneş sistemi var. Galaksi merkezini bir tavuk, güneş sistemlerini yumurta olarak düşünün... Biliyorsunuz; yumurta, belli bir ısıda dengelenir ve civciv oluşmaya başlar. Şayet ısı dengesinde bir iki derece kayma olursa, civciv çıkmaz. Yumurta cılk olur, çöpe atılır. İşte; milyarlarca güneş

sisteminden biri olan bizler, cılk olup çöpe atılsak, galakside bir şey değişmez; kimsenin haberi olmaz. Ağaçtan bir yaprak düştü; kimin umurunda? Vücuttan bir hücre öldü; kim duydu? Sayısız adem topluluklarından yedi milyar insansınız. Siz kendinizi ne zannediyorsunuz?.. "Nereden geldik, neden buradayız, nereye gideceğiz?.." Bu soruların cevabını bulan ve ona göre çalışma yapan kurtulur ve hürriyetini elde eder.

Biz, güneş sistemi yumurtasının içinde hapis kalmışız; kırıp çıkamıyoruz, çünkü bu da ilimle mümkün. Ancak ilimde iki yol vardır. Ne var ki, son asırda bilim insanları tek yönlü çalışmışlar, ikinci yolu takip etmemişler. Bu yüzden maddede takılıp kalmışlar. Balıklar su içinde hapis, bizler de hava içinde ve et-kemik beden içinde hapisiz.

Balıklar su içinde,
Sen de hava içinde.
Balıkları hapis sanırsın,
Sanki sen özgür kaldın!..

Cafer bunları bilir,
Havayı içinde görür.
Benliğinden sıyrıldı,
Evrende özgür yürür...

Dünyaya gelmek ve gitmek sizin isteğinizle mi oluyor?.. Saçınızın rengini, gözlerinizin rengini, boyunuzun uzunluğunu, kısalığını, güzelliğinizi, çirkinliğinizi siz mi istediniz? Kadın veya erkek olmanızı size mi sordular?.. Bedeninizin yaşlanması sizin isteğinizle mi oluyor?.. Madem beden senin ise yaşlanmayı durdur; saçının, tırnağının uzamasını durdur. Demek ki sen, bedenine bile hükmedemiyorsun; hani hürdün? Halbuki, bedenin bile sana ait değil. Kime ait peki? Kimsin sen? İşte; bütün bunları iyi düşün ve ara, kendini bul!..

Gelelim Dünya'da nebat, hayvan ve insanın oluşumuna: İlk oluşan nebattır, dağlarda başlamıştır; ikinci hayvandır; üçüncü insandır. Buradaki asıl gaye, insanın oluşumunu anlatmaktır.

Oluşumda ısı çok önemli rol oynar. Dolayısıyla canlılığın başlangıcı söz konusu olunca, gezegenlerin dengesinin, Güneş'ten yayılan ısının,[91] suların ısısının, dünya yüzeyinin ısısının, toprağın ısısının ve en önemlisi, yüzeydeki kaymak toprağın belirleyici faktörler olduğunu göz ardı etmememiz gerekir.

Dünya'nın oluşumu sırasında, sular atmosferden yere kadar devir daim yaparken, üçüncü çarpışmanın meydana getirdiği ve toprağın özü olan özel bir hali, zamanla yeryüzüne çöktü. Sonra sular, toprağın bu özel halini sağa sola yaydı; bir kısmı okyanuslara

91 Çarpışmalar 5'ten 4,99'a düşmüştü. Güneş'ten daha düşük ısı yayılıyordu.

karıştı, tabana çöktü vs. Böylece toprağın özü olan bir kaymak tabaka, Dünya'nın her yerini kaplamış oldu.

Nebat tek bir aşamada oluştu. Dolayısıyla, oluşumdan bugüne kadar nebatta değişiklik olmadı. Hayvanlarla karşılaştırıldığında nebatta çok az çeşidin nesli tükendi.

Hayvanat ise üç aşamada oluştu. Birinci aşamada oluşanların iskeleti anormaldi. İkinci aşamada oluşanların iskeleti normale yaklaştı. Üçüncü aşamada oluşanlar, şu anki hayvanattır. Birinci ve ikinci aşamada oluşanların yok olmalarının nedeni, şartların zamanla değişmesiydi. Nesli tükenen hayvanlar çok farklıydı. Karada ve denizde yaşayanları da vardı. Bugün fosilleşmiş iskeletleri bulunan türler, üçüncü aşamanın birinci ve ikinci devresinde oluşan hayvanata aittir. Son aşamanın ilk iki devresine ait, denizde ve karada yaşayan birçok hayvan türünün nesli, zaman içerisinde doğal şartların elverişsiz hale dönüşmesinden dolayı, Nuh dönemine kadar tükendi.

İlk ademin var edilişi ile İsa Aleyhisselâm'ın doğuşu, oluşum açısından birbirine çok benzer. Ademin var edilişini anlarsanız, Hz. Meryem'in Hz. İsa'ya nasıl hamile kaldığını da kavrarsınız.

İlk insan kimdi?.. Hayvanat ve insan, erkekle dişinin çiftleşmesi ile meydana gelir. Peki, ilk erkekle dişi nereden geldi? Bilim bu sorunun cevabını henüz bulmuş değil. Bilim, firavun

döneminden öncesine gidemiyor; buldukları fosilleri ve üç beş bin yıl öncesine kadar yaşayanların bıraktığı izleri araştırıyor ve bir yerde tıkanıp kalıyor. Din bilimlerinde de, ilk insanın, meleklerin mucizesi ile olduğu anlayışı hakim. Ne var ki, meleklerin ismi var; kendileri görülmüyor. Yani dinî çevreler tıkandıkları yerde, melekleri öne sürerek nokta koyuyorlar. Bilim ise ispatsız hareket etmiyor. Bu işin içinden nasıl çıkılır?.. Aslında iki taraf da haklı. Peki yanlışlık nerede?

İlk insanın oluşumu ile ilgili teferruata girmeden önce şunu belirtelim: İlk yaratılan hayvan türü solucandır; son yaratılan hayvan türü ise maymundur. Hayvanatın oluşumu aşama aşama meydana geldi ve hayvanat maymunda son buldu. İnsan, asla maymundan dönüşmemiştir. Her canlının iskelet yapısı ayrıdır ve zamanla değişmesi mümkün değildir. Öyle olsa idi, bugüne kadar insan da değişir, başka bir tür meydana gelirdi. Çünkü, ilk insanın görünmesinden bugüne kadar geçen süre üç milyon asıra yaklaştı.

Güneş'te meydana gelen oluşumlar; canlılığın oluşumunda çeşitli aşamalarının meydana gelmesinde belirleyici oldu. Çünkü Dünya'daki doğa şartları, özellikle iklim şartları Güneş'e bağlıdır. Bu sebeple, hem binlerce insan soyunun nesli tükendi hem de yeni insan soyları meydana geldi.

Adem, üç aşamada tekamül etti.

Zebur, Tevrat, İncil ve Kur'an ilk ademden ve onun soyunun çoğalmasından bahseder. Son ilâhi kitap Kuran'a bakalım:

"Halbuki O sizi aşama aşama yarattı."[92]

"...İnsanı başlangıçta çamurdan yaratan, sonra onun soyunu, bayağı bir suyun özünden yapan, sonra onu şekillendirip ruhundan ona üfleyen Allah'tır..."[93]

"Bir vakit Rabbin meleklere; Ben kokuşmuş bir balçıktan yapılmış, pişmemiş bir çamurdan olmuş bir beşer yaratacağım. Onu düzeltip içine ruhumdan üflediğimde, ona secdeye gidin."[94]

"Onu tamamlayıp, içine de ruhumdan üfürdüğüm zaman, derhal ona secdeye kapanın!" [95]

Pişmemiş çamurdan, topraktan yaratılan beşerdir; sudan, meniden yaratılan insandır; ruh üflenen ise ademdir! Zira ayet "ademi yarattım" demez; "ona ruhumdan üfledim" der.

Var edilen ilk hayvanat ve ilk insan dişiden çoğaldı.

92 Kuran, 71/Nûh Sûresi, 14. Ayet.

93 Kuran, 32/Secde Sûresi, 7-9. Ayet.

94 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 28. ve 29. Ayet.

95 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 72. Ayet.

Erkek doğum yapmaz. Doğumu dişi yapar. Bu durum, doğal olarak ilk insanlar için de söz konusu idi. Dolayısıyla ilk erkeği, bir dişi doğurmuştur. Peki erkek olmadan dişi hamile kalır mı? Evet kalır. Dikkat ederseniz, bugün bazı hayvanlarda bu olay görülür. Bir dişinin erkeksiz nasıl hamile kalabildiğini anlamak için, hayvanatın oluşumuna bir bakalım... Örneğin yumurtadan çoğalan hayvanlar...

Buradaki soru, ilk yumurtayı neyin yumurtladığıdır?.. Yani, ilk yumurtanın nereden geldiğidir. İlk yumurtanın nasıl meydana geldiğini, sıkça rastlanan benzer bir oluşumun, bilinmeyen yönlerini açıklığa kavuşturarak anlatmaya çalışalım...

Bir çoğumuz bilir; insan sürekli deri değiştirir. Bu değişim yavaş gerçekleştiği için fark edilmez. Esasında dökülen deri de canlıdır. Vücuttan dökülen deriye, biz "kir" diyoruz.

Uzun zaman yıkanmayan pasaklı bir insanı ele alalım... Bu insan temizlenmediği için vücudunun dış yüzeyindeki deri artığı, belli bir süre sonra birikim yapar. Bu kişi hareket ettiği müddetçe, iç çamaşırının lastikli yeri vücuduna sürtünür. Bu sürtünme, vücuttaki "kir" denen deri birikiminde belli bir ısı meydana getirir. İnsan vücudunun ısısı, bilindiği gibi 37 derecedir. İçten vücut ısısı, dıştan lastik kısmının sürtünmesinden oluşan ısı, "kir" dediğimiz deri artığında, bit yumurtalarının oluşumuna sebep olur. Lastik kısmının sürtünmesi, atomların enerjik parçacığını, sürtünme yönüne doğru

devamlı döndürür. Bu dönüşten dolayı yumurtalar oluşur. Bir tavuğun, yumurtaların üzerine yatarak verdiği hararet gibi, vücut ısısının verdiği hararetle, bit yumurtalarının kuluçka dönemi başlar. Belli bir zaman sonra, yumurtalar kırılır; bitler meydana çıkar. Bu bitler, daha sonra yumurtlarlar. İşte böylece, daha önce ne bir bitin ne de bir bit yumurtasının olduğu bir vücutta, önce bit yumurtaları, sonra da bu yumurtalardan dişi bitler meydana gelir. Bu dişi bitler bir müddet sonra, vücutta erkek bit olmamasına rağmen, yumurtlarlar. Bu yumurtalardan çıkan bit yavruları, erkek ve dişi cinsiyetine sahip olurlar.

İnsanlar, bitlenen her insanın biti dışarıdan kaptığını sanır. Halbuki bit, her insana dışarıdan bulaşmaz. Bit, tamamen bitsiz bir ortamda, bit oluşumu için gerekli şartların mevcut olduğu bir vücutta da meydana gelebilir. İşte; ilk ademe kadar tüm canlılar, insan vücudunda bitlerin oluşması gibi, erkeksiz olarak meydana gelmekteydi.

Bitin gıdası kandır. İnsan ne yerse bit de onu yer, çünkü insanın yediği ve içtiği nesnelerin hepsi kan olur; aldığı bütün vitaminler kanın içine karışır. “Ölü” dediğiniz, dışa atılan vücut derisi, size göre kir veya pislik... Bite de “pis” diyorsunuz. Demek ki; pislik pisliği doğurur, her mahlûk kendi cinsini meydana getirir.

O dönemde yeryüzüne dağılmış olan kaymak toprak; Güneş'ten çıkan hts elementinin dörde dönmüş halinin dünya toprağına yansıyıp kaymakla karışması; toprağın ısısı ve güneşin doğup batma halindeki geçişinin sürtmesi; yağan yağmur suyunun kaymak toprağa karışması, ilk yumurtaları meydana getirdi. Isının ve toprağın bölgelere göre farklı olması, yumurtalarda çeşitliliğe neden oldu.

"Ana Galaksi"den[96] gelen ilmî yayın, burçlar topluluğuna çarpıp, önce gezegenlere, sonra gezegenlerin dönüş şekline göre meydana getirdikleri açılarla "şekil" olarak kaymak toprağa yansıdı. Böylece fotoğraf makinesiyle film şeridine nesnelerin şekillerinin nakşedildiği gibi, toprağın kaymak tabakasına da iskeletli hayvanların şekilleri nakşedildi. Bir nesne ile fotoğrafta görünen şekli arasındaki tek fark, nesnedeki canlılıktır. Kaymak toprağa yansıyan şekilleri, Yedi'den gelen ilmî yayın programladı. Nebatın tohumları da, aynı yayınların şekillendirmesiyle meydana geldi. Nebatta, ısı ve "kaymak toprak" farklı idi. Bütün bunlar tesadüf eseri değil, belli bir program üzere oluştu.

Yedi'nin kaymak toprağa şekilleri nakşetmesini anlayabilmek için, bir meyve çekirdeğini ele alalım: Bu meyve çekirdeğinin içinde, bir ağaç şekli kayıtlıdır... Ancak, bu şekil sadece cansız bir

96 Ana Galaksi, 7. Merkez Yapı'dır.

programdır. Bu şekil, çekirdek, su ve toprağı aldıkça açığa çıkmaya başlar. İşte; ana galaksiden gelen yayın, bölgelere göre meydana gelen yumurtaların toprağa nakşedilen programıdır.

Güneş'ten gelen atomaltı parçacıkların (foton) dönüş hızları, toprak ve su atomlarının parçacıklarından çok daha yüksektir. Onların bu dönüşleri, "ısı" veya "ateş" dediğimiz hali meydana getirir. Bu sebeple, güneş ısısı, birleşen toprak ve su atomlarının yaydığı üst parçacıkların hızını yükseltir. Hızları yükselen bu parçacıklar, böylece hâl değiştirirler. Bu yüzden, bunların meydana getirdiği yapı da toprak ve sudan farklı görünür. Ayrıca, iç eksene göre döndükleri için sağa sola saçılmaz, oldukları yerde dönerler. İşte bu dönen parçacıkların oluşturduğu sebze ve meyve atomları, vücudumuzun etini kemiğini meydana getirir.

Atomaltı parçacıkların dönüşleri ile ilgili bir örnek verelim: Bir aspiratör çalıştırıldığı zaman, pervanesi bir eksen etrafında dönmeye başlar. Hız arttıkça, pervane görünmez olur. Hız daha da artınca, pervane sanki çok yavaş geriye dönüyormuş gibi görünür. Hattâ, hızı daha da arttırınca pervane duruyormuş gibi görünür. İşte bu atomik zerrecikler de, çeşitli hızlarda döndükleri için madde göze, et, kemik gibi çeşitli hallerde gözükürler.

Gelen ilmî yayın, her mahlukun beden şeklini programlar. Bu program doğrultusunda, atomlar hücreleri, hücreler organları, organlar da vücudu meydana getirirler.

"Kaymak toprak", çok hassas ve farklıydı. İçinde toprağa ait farklı parçacıklar karışıktı. Yağan yağmur toprakla birleşince, şekil programının nakşedildiği yere çekilen atomlara, ilmî yayının programındaki bilgiler yüklenerek, "İLK CANLILAR" oluşmaya başladı.

Hücreler, nakşedilen program doğrultusunda yönlendirilen atomların birleşmesiyle meydana geldi. Böylece, yaratılan canlının şekli, kaymak toprağın içinde şişmeye başladı. Oluşumunu bu şekilde kaymak toprağın içinde tamamlayan "BEŞER"in topraktan kalkmasına, Kur'an şu ayet ile işaret eder:

"Ve Allah sizi topraktan bitirir."[97]

Toprak ile sudaki atomlar çok çeşitlidir ve bilgileri "enerjik bilgi"dir. Bu bilgiler, şekil programlarına göre canlıları meydana getirir. Örneğin, toprağa diktiğimiz bir domates çekirdeğinden domates meydana gelir. Halbuki, domatesi meydana getiren atomların bir ayrıcalığı yoktur, diğer atomlarla aynıdırlar. Hücreleri, atomların bilgi topluluğu oluşturur. Bu sebeple, hücreler de enerjik

97 Kuran, 71/Nûh Sûresi, 17. Ayet.

bilgi yayar. Ancak, burada dikkate değer nokta, domates çekirdeğindeki programın hücreye değil, hücrenin çekirdekteki programa uymasıdır. Bu yüzden domates çekirdeğinden domates çıkar. Aynı domatesin yanına bir de biber çekirdeği dikersek, ondan da biber çıkar ve domatesten başka bir halde gözükür. Aynı toprakta aynı suyu içtikleri halde ayrı gözükmeleri, programları gereğidir. Özetle; atomlardaki bilgiler, çekirdeğin programı doğrultusunda hücreleri oluşturur. Yani atomlar, çekirdeğin içindeki program doğrultusunda hızlandırılarak hücre oluşumu için yönlendirilirler.

Her şey iki zıttan meydana gelir. Ana rahminde bir çocuğun oluşumu, galaksinin oluşumuna çok benzer. Hiçbir şey tekten, iki zıt olmadan, oluşmaz! Hepimiz doğuyoruz, hepimiz ölüyoruz; düzenli bir şekilde... Bu bizim elimizde mi?.. Demek ki, hepimiz belli bir sistemin parçasıyız ve BİR.iz.

"Her şey, tek bir hücreden yaratıldı" demek doğru değil. Her şey; TEK olarak, kendi şekil programına göre yaratılır. Dikkat edilirse, yedi milyar insanın hepsi birbirinden farklıdır. İnsan, hayvanat ve nebat, ayrı ayrı, atomlardaki enerjik taneciklerin tek tek şekil şifreleri üzerinden geçerek programlanıp hücreleri oluşturmasıyla meydana geldiler. Ortak özelliklere sahip canlılar bile birbirlerinden farklıdır.

Her şeyin, TEK BİR BÜTÜNSEL AKIL tarafından, özel ve TEK olan şifrelerin toprak üzerine nakış edilmesinden sonra, yine o TEK ve BÜTÜNSEL AKIL'ın ürünü olan atomaltı enerjik taneciklerin toprağa nakşedilmiş olan bu özel ve TEK şifreler doğrultusunda birleşmesiyle oluşmasından dolayı ilâhi kitaplar, "Her şey tekten meydana geldi" derler.

Bir insanın tek bir beyni vardır. Nasıl ki, bir tek beyinden binlerce düşünce meydana geliyorsa, "BÜTÜNSEL, TEK, BİR AKIL"dan da sayısız mânâlar meydana gelir. Bütünsel tek akıl, her yerde mevcuttur; sınırsız ve sonsuzdur. Tüm canlılar ve alemler, var edilmeden önce bu bütünsel akılda programlanırlar.

Bu "Bütünsel Akıl"a eskiler, "Allah'ın Ruhu", yani "Tümel Ruh" demişler. Hiçbir şey, bu tümel ruhtan ayrı değildir. Her şey tümel ruhtan oluşmuştur ve oluşur. Tümel ruhta hazırlanan şekil programları, maddede açığa çıkarlar. Maddedeki düzeni göremeyenler, oluşumlara anlam veremeyenler, her şeyin kör bir tesadüf eseri meydana geldiğine inanır. Halbuki bir müteahhidin, bir evi, mühendisin çizdiği plâna göre yaptığı gibi, her canlı, belli bir program doğrultusunda oluşur ve yönlendirilir.

İşte; ana rahmine düşen her insan, temel programı tamamlanmış olarak oluşur. Sizin "gen" dediğiniz bilgiler, cenini oluşturan meniyi meydana getiren beyinin tüm faaliyetlerini kapsar.

Böylece, her oluşan cenine, geçmişe ait tüm kayıtlar aktarılır. Dolayısıyla her insanda, soyunun, ilk ademden günümüze kadar geçen bütün yaşamı kayıtlıdır.

"TOPRAKANA", oluşumun birinci aşamasında Allah'ın topraktan bitirdiği "BEŞER"dir; ikinci aşamada bunlardan doğan kadınlar "İNSAN"dır. Üçüncü aşamada kadınların aldığı özel bir tesirle de "ADEM" var edilmiştir. Bu üç aşamayı Kur'an;

"...İnsanı başlangıçta çamurdan yaratan, sonra onun soyunu, bayağı bir suyun özünden yapan, sonra onu şekillendirip ruhundan ona üfleyen Allah'tır..."[98]

ayetiyle anlatır.

Normalde, dünya toprağı pişmiştir. Bildiğimiz toprak pişmemiş olsa idi, bozulup kokardı. Toprak kokmaz, fakat insan bedeni, "öldü" dediğiniz andan üç gün sonra bozulmaya ve kokmaya başlar. Çünkü insan bedenini, toprağın özünün zıt yönden birinci hali meydana getirir. Aslında, insan bedeni toprak ve su atomlarının birleşik halidir; ölmez, şekli bozulur; toprak toprağa karışır, su suya karışır; canlılıkları devam eder.

Yediklerimizi de çeşitli atomların enerjik tanecikleri birleşip meydana getirdiği için biz aslında, "vitamin" adı altında atomları

98 Kuran, 32/Secde Sûresi, 7-9. Ayet.

yiyoruz. Dolayısıyla insanın madde bedeni, yediği atomlardır. Yediklerimizin insan vücuduna gerekli olan kısmı midede ayıklanır; vücuda lazım olmayanlar tekrar dışkı yoluyla çıkar, toprağa karışır. Yerken zevkle yeriz, lezzet alırız; çıkarırken tiksiniriz. Halbuki, çıkarırken başka şekil aldığı için, düşünmeden, şartlanmamızdan dolayı tiksiniyoruz.

Şimdi de erkek ve kadın menileri hakkındaki bilgilerimizi genişletelim. Bu sebeple, tekrar bir çocuğun ana rahminde nasıl meydana geldiğine bir bakalım...

Kadınlarla erkekler aynı yiyecekleri yer, aynı suyu içerler, fakat sperm ve yumurta farklı oluşur. Şayet, atomların enerjik taneciklerini beyin şifresi düzenlemeden, doğrudan hücre oluşsaydı, erkek ve kadın hücreleri ayrı değil, aynı olurdu. Tek hücre olmasından dolayı, ya devamlı kadın çoğalırdı veya erkek... İki zıt olmazdı.

Yumurtaların anlaşılması için başka bir örnek: Aynı ağaçtan iki tane kayısı çekirdeğini alalım, yan yana dikelim. Aynı ağacın iki ayrı çekirdeğinden çıkan ağaçların birbirinden farklı olduğunu görürsünüz. Halbuki aynı toprakta, aynı hava ve tabiat şartlarında, aynı suyu içerek büyürler... Bunun sebebi, çekirdekteki program görünmediği için, bilinmiyor. İşte; bilginler atomların şeklini

keşfetmişler, ancak bu atomların yaklaşık 300.000 sarmal enerji taneciğinden oluştuğunu göremiyorlar.

Artık yirmi birinci asrın biliminin sonuna gelindi. Bugün faydalandığınız teknolojik imkânlar, son bilimsel gelişmelerin ürünüdür. Buradan öteye geçilemediği için zahir ilmin sonuna gelindi. Bu noktadan sonra, "batın ilmi" denen, "keşif" ve "görme" başlar. Şayet, bilginler yola çıkarken tek yönlü gitmeyip bu iki yönü birleştirselerdi, bugünkü ilim ve yaşam düzeyiniz bin yıl ileride olurdu; şu an aklınızın alamayacağı bir düzeyde yaşardınız.

Kuran'da da belirtildiği gibi, adem ile havvanın var edilişi aşama aşama gerçekleşti:

"Halbuki, O sizi aşama aşama yarattı."[99]

Toprakananın oluşumu da bir süreç içerisinde meydana geldi. Bu sürecin ilk aşamasında oluşan beşerin beyin hücreleri eksikti. Benim "toprakana" dediğim, ikinci aşamada oluşan beşerdir; o mükemmeldi. Üçüncü aşamada oluşan yine beşerdi, fakat birinci aşamada oluşan gibiydi.

İlk aşamada var edilenler (topraktan bitenler) kadındır; ikinci aşamada var edilenlerin (topraktan bitenlerin, toprakananın) doğurdukları, yine kadındır. Fakat doğan kadınlar, doğurandan

99 Kuran, 71/Nûh Sûresi, 14. Ayet.

(toprakanadan) daha mükemmel bir programa sahip oldu. Bunlar, uzun zamanlarda meydana geldi. Dünya üzerinde önce kadınlar çoğaldı. Kadınlar, dört grup olarak, dört bölgede, aynı süreçte var edildiler. Dolayısıyla her bölgede bir tek toprakana değil, birçok toprakana oluştu. Toprakananın oluşum zamanının şartları, artık bugün mevcut değil.

Peki kadınlar, erkeksiz olarak soylarını nasıl devam ettiriyorlardı? Daha önce de belirttiğim gibi, kadının ürettiği yumurtaların içindeki üç merkezden biri "ÇAVUŞ" merkezdir. Daha uygun isim bulamadığım için böyle diyorum; iyi anla!.. Diğer ikisine de, "ASKER" demiştim. Asker merkezler de iki çeşittir. Daha doğrusu asker merkezlerin bir kısmı boştur. Erkeklerde de aynıdır, ancak bilgileri farklıdır; yukarıda yazdık. Bu yüzden, boş olan asker çeşidine, genel olarak "BOŞ ASKER" diyelim...

Erkekteki çavuş sperm, kadının yumurtasındaki bir çavuş merkezle birleşemez. Erkeğin çavuş spermi, kadının boş olmayan asker merkezini yakalar; kıvırmaya başlar. Dışta erkeğe ait çavuş sperm, içte kadına ait asker yumurta merkezi... Bu kıvırma dişiyi meydana getirir. Dış erkekten, iç kadından olduğu için cenin dişi olur, çünkü beyin ortadan (yani içten) oluşmaya başlar. Eğer yumurtaya, babanın boş olmayan asker spermlerinden biri girerse, o zaman erkeğin asker spermi, kadının yumurtasının çavuş

merkezlerinden birisi tarafından kıvrılır. Bu durumda erkek menisi ortada kaldığı için çocuk erkek olur.

Dikkat edilirse, bugün doktorlar tarafından, kadın yumurtasına seçilerek erkek spermi şırıngalanıyor. Çocuk, isteğe göre kız veya erkek oluyor. Doktorların bilmediği, kadın yumurtasının içindeki merkezlerin (yani yumurtanın) çeşitliliğidir. Yumurtaya bırakılan sperm çavuş ise, yumurta içindeki asker merkezle birleşir ve onu içe doğru kıvırır; çocuk kız olur. Sperm asker ise bu defa o, yumurta içindeki bir çavuş merkez tarafından içe doğru kıvrılır; çocuk erkek olur. Şurayı unutmayın; kadının yumurtası, rahime boşalan erkek menilerinin içinden, oluşacak cinse (erkek veya dişi) uygun spermi çağırır. Bunun ispatı; dünya üzerinde kadınlar ile erkeklerin nüfus oranlarının, yeni doğumlarla sürekli dengelenmesidir. Bu dengenin bozulmaması için, hamileliğin doğal yoldan meydana gelmesi gerekir.

Şayet herkes erkek çocuk isterse, kız çocuğu olmadığı ya da az olduğu için o bölgede erkekler homoseksüelliğe yönelir. Kız çok olursa yine aynı durum meydana gelir. Bir insanın çocuk isterken tercih yapması cehalettir.

İlk kadınların yumurtalarında, şimdiki kadınların yumurtalarına göre önemli bir fark vardı. O dönemde, günümüzde boş olan asker yumurta merkezleri boş değildi; erkek çavuş

sperminin özelliğine sahipti. Yumurtalardaki her üç merkezden biri bu şekilde olduğu için, yumurtadaki asker merkezlerden birini kıvırıp dişi cenini oluşturuyordu. Böylelikle kadınlar, kendi kendilerine hamile kalıyor ve sadece dişi doğuruyorlardı. O süreçte, çavuş yumurta merkezleri, döllenme olayının dışında kalıyordu. Kendi kendilerine hamile kaldıkları için, o süreçte kadınlarda periyodik kanama (regl) olayı yoktu.

Belli bir zaman sonra; nasıl ki varlığın başlangıç döneminde Yedinci Kömbe Merkez'den gelen tesir toprakananın şeklini toprağa nakşettiyse, aynı şekilde, gelen ikinci bir tesir, kadınların beyin hücrelerinden geçen atomların enerjik bilgilerini yönlendirdi ve oluşacak olan üç çeşit yumurta merkezinden birinin oluşumunda önemli bir değişikliği meydana getirdi. Bu yayınla, yeni bir süreç başlamış oldu. Gelen yayın, aynı şekilde hayvanatı da etkiledi. Bu yayın tesir edene kadar, hayvanatta da sadece dişi cins vardı; onlar da kadınlar gibi kendi kendilerini dölleyip bir yandan soylarını devam ettirirken, bir yandan da çoğalıyorlardı. Hattâ, günümüzde dahi erkeksiz doğuran dişi hayvanat vardır.

Tesir alan yumurta merkezleri, o zamana kadar çavuş sperm görevini yapan yumurta merkezleriydi. Gelen tesir, beyindeki bu çeşit merkezlere ait devrenin şifresini saf dışı bıraktı ve bu çeşit yumurta hücrelerine monte edilen bütün atomaltı enerjik bilgileri

farklı programladı. Bu, bir anda oldu. Böylece bütün kadınlarda o ana kadar erkek çavuş spermi özelliğini taşıyan, günümüzde boş olan merkez çeşidi, asker sperm özelliğini aldı. Bu tesir geçtikten sonra, beynin bu çeşit yumurta merkezinden sorumlu devresi, tekrar işlevini sürdürmeye devam etti.

İşte; o ilk kadınlarda bu özel tesirle meydana gelen asker spermi, torbaya (yumurtalığa) yumurtaların içinde inmiş oldu. Fakat bu sperm diğer yumurtalardan farklı olduğu için, şimdiki yoldan kaçamadı. Biliyorsunuz; yumurtalar torbada belli bir zaman kalıp olgunlaştıktan sonra, kanallara (tüp) kayar. Kanallarda olgunlaşmış yumurtalar bulunur. İşte; gelen tesirle olgunlaşmış bir yumurtanın içinde meydana gelen bir asker spermi, aynı yumurtanın içindeki bir çavuş merkez tarafından kıvrıldı. Beyin, ilk oluşandır ve ortadan başlar; kıvrılmanın iç kısmı sperm olduğunda, cenin erkek olur. Böylece kendi kendilerini dölleyen kadınlar, ilk erkek çocuklarına hamile kalmış oldular. Bu olay, bu tesiri almış bütün kadınlarda meydana geldi. İşte gelen bu tesir Kuran'da;

"Onu düzeltip içine ruhumdan üflediğimde,"[100]

ifadesiyle anlatılır.

100 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 28-29. Ayet.

Tesir geçtikten sonra, asker spermine dönüştürülen merkez çeşidi, "boş merkez" halini aldı. Bundan dolayı, kadınların hamilelik sürecinde bir anormallik meydana geldi. Şöyle ki: Gelen tesir, değiştirilen merkez çeşidinden sorumlu devrenin bağlı olduğu beyin şifresinde etki bıraktı. Yumurtalıktan tüplere olgunlaşmış yumurtaların içinde kayan boş merkezler, kadınlarda hamilelik sürecinin başlamasına neden olur, ancak hiçbir merkez diğerini kıvıramaz. Eğer belli bir zaman zarfında yumurtaya sperm girmezse, tüplerden rahime kayan kadının olgunlaşmış yumurtaları ile birlikte, ceninin beslenmesi için hazırlanan diğer maddeler bozulur. Bu sefer hamilelik süreci durdurulur ve yumurtalarla birlikte o ana kadar vücutta cenin için hazırlanan sıvılar dışarı atılır. İşte; "regl" dediğimiz hâli kadınlar, o özel tesirin meydana geldiği andan itibaren yaşamaya başladılar. Biriken maddeler normalde üç ilâ dokuz gün arasında rahimden temizlenir; rahim yeni oluşuma hazır hale gelir.

Yumurtaların oluşumu, döllenip rahime girişleri tesadüfen meydana gelmez; diğer organlarla bağlantılıdır. Örneğin, kadın hamile kalmadan ve doğurmadan önce, memede süt birikimi olmaz; doğumdan sonra olur. Demek ki, hamilelikte de tesadüfe yer yok. Bu sistemde her organ birbiriyle iletişim halindedir.

Peki neden yumurtada çavuş merkez asker spermini veya çavuş spermi asker merkezi kıvırır; neden boş askerler kıvrılmazlar? Kanallara (tüplere), torbada olgunlaşmış yumurtalar kayar. Yumurtaların olgunlaşmaları ise atomların enerjik taneciklerini programlayan mekanizmadan geçiş sıralarına bağlıdır. Bu mekanizma, aynı şekilde, yumurtalardaki merkezleri meydana getiren atomaltı parçacıkları da, çeşit sıralamasına göre programlar. Bu sıralamaya göre, normal şartlarda, yumurtalarda boş merkezlerden evvel diğer iki merkez çeşidi hazır olur. Erkekte de öyle; torbada önce boş olmayan spermler olgunlaşır.

"Boş" dediğimiz asker yumurta merkezleri ve asker spermler, aslında boş değildir. Şayet boş asker spermini, çavuş yumurta merkezi kıvırırsa cenin erkek; boş yumurta merkezini, çavuş spermi kıvırırsa, kız olur. Ancak, oluşacak insanda üreme olmaz; üreme mekanizması o insanda faaliyet göstermez. Bu, pek nadir meydana gelir. Normalde boş spermler ve boş yumurta merkezleri hamilelik sürecinin dışında kalır. İşte; "kısır" dediğimiz erkekler veya kadınlar, bu çeşit yumurta merkezlerinden ve spermlerden oluşur. Bu yüzden, boş yumurta merkezlerine "kısır (yumurta) merkez"; boş spermlere de "kısır sperm" diyebiliriz.

Peki boş yumurta merkezlerinin ve spermlerin, pek nadir de olsa, kıvrılmaları nasıl meydana gelir? Boş merkezleri ve spermleri

meydana getiren atomlar, normalde, enerjik bilgiyi programlayan mekanizmadan, diğer iki çeşidi oluşturan atomlardan sonra geçerler. Ancak, yumurtanın veya spermin oluşumu sırasında anne veya baba dış tesirlerden etkilenirse, çeşitli şok etkisi bırakan fiillerle karşılaşırsa, şok yaşarsa, çeşitlerin sıralaması o anda yer değiştirir. Kişinin bir anda yaşadığı anormallik, o anda boş çeşitlerin diğerlerinin önüne geçmesine neden olabilir. Eğer kıvrılırsa doğan çocuk (erkek ya da kız) kısır olur.

Bir bina mühendisin çizdiği plâna göre yapılır. Çizim sırasında bir şey unutulursa veya hata yapılırsa, o eksiklik veya hata, bina bitince açığa çıkar. Böyle bir durumda, suçu, binayı yapan müteahhide atmak doğru olmaz. Çünkü hata, mühendisin çizdiği plândadır. Müteahhit, binayı verilen plâna göre yapmıştır. Bu bakımdan kısır bir insanı suçlamak yanlıştır. Çünkü kısırlığa sebep olan, kısır cenini meydana getiren meniyi programlayan beyindir.

Ayrıca, genetik hastalıkların sebebi de, cenini meydana getiren menilerin programlandığı beyinlerdeki anormalliklerdir. Genler, dededen, dedenin dedesinden gelir. Irsî hastalıkları sonradan düzeltmek tıbben çok zor ve genelde imkânsızdır. Çünkü, oluşumu sırasında meniye, ceninin beyninde genetik hastalıklardan sorumlu bir devreyi meydana getirecek olan bilgiler yüklenir. Bu bilgiler meniye, meniyi oluşturan beyindeki özel bir devre tarafından

yüklenir. Bu tür devreler belli bir zamanda, çeşitli sebeplerden dolayı açılmış, ekstra devrelerdir; sağlıklı beyinlerde bulunmazlar. İşte; ırsî hastalıkların çocuklara geçmesini, ancak meniyi oluşturan beyinlerdeki bu tür devreleri bulup iptal ederek önleyebiliriz. Aynı şekilde, kişinin kendisini ırsî hastalığından kurtarabilmemiz için de, bu hastalıktan sorumlu hücre gruplarını meydana getiren atomların programlandığı devreyi bulup iptal etmemiz gerekir.

Genlerden başka, bir de cenini oluşturan temel bilgiler vardır... Bir insanı, erkek ve dişinin menilerine kaydettiği bilgiler meydana getirir. Bu sebeple, özellikle hamilelikten önce, eşlerin yaptıklarına, gördüklerine, duyduklarına, söylediklerine ve düşündüklerine çok dikkat etmeleri gerekir. Ayrıca, hamileliğin ilk dört ayında da dikkat edilmesi gereklidir. Çünkü bu dönemde, çeşitli nedenlerle şok bir hâl yaşanırsa, bu bilgiler bazen birbirine düzensiz olarak karışır, doğacak çocuk anormal olur. Örneğin, böyle bir şok homoseksüelliğe de sebep olabilir. Çünkü, bu süreç içinde beyin şifresi oluşmaya başlar.

Bunlardan hariç, ana ile babanın menilerinin kıvrılmaları anında meydana gelen olumsuzluklardan dolayı da, çocuğun oluşmaya başlayan beyin hücrelerinde karışıklık meydana gelir.

Demek ki; yaşadığınız olumsuzlukları, gökte oturan bir tanrı eline kalem alıp yazmıyor. Kim bu olumsuzluklara sebep oluyor?

Biz!.. Şayet suçlu arayacaksak, önce kendi yaşamımızı kontrol etmemiz gerekir. Örneğin, kan bağı bulunan yakın akraban ile evleniyorsun; çocuklar sakat doğuyor; sonra da, "Allah böyle yarattı" diyorsun. Tıbbın ikazına aldırış etmemişsin; kendi gelenek, görenek ve adetlerini yürütmüşsün. İşte, dindeki emirler de böyledir. Nebilerin uyarısına inanmazsan, bu kitaplarda tavsiye edildiği şekilde yaşamazsan, madde ötesinde perişan bir halde yaşarsın. Madde ötesinde kime, "Allah suçlu, beni böyle yaptı" diyeceksin?..

Yumurtada bir sperm ile bir yumurta merkezi kıvrılırken[101], başka bir sperm ile başka bir yumurta merkezi de kıvrılırsa, iki insan meydana gelir ve bunlar ikiz olur. Üçüzler, dördüzler de aynı şekilde oluşur.

Daha ayrıntılı anlatalım… Bir meniyi oluşturan hücre gruplarının atomları, beyin şifresinden geçerlerken tek tek programlanırlar. Her atomun enerjik bilgisi diğerinden farklı olur. Bir sonraki meniyi oluşturan hücre gruplarının atomları da, aynı şekilde, tek tek farklı enerjik bilgilerle programlanır. Atomların yaydığı enerjik bilgi, beyin şifresinden geçiş anına bağlı olduğu için,

101 Kıvırma olayı, yani sperm ile yumurta merkezinin birbirlerini sararak karışmaları, kadın yumurtasının içinde meydana gelir. Yumurtanın ve spermin çeşidine göre, ya sperm bir yumurta merkezini veya bir yumurta merkezi spermi kıvırır. Yumurtaların içinde onlarca merkez vardır; ikizlerde iki, üçüzlerde üç, dördüzlerde dört ayrı kıvrılma meydana gelir.

menilerin farkı da oluşum zamanları arasındaki farka bağlıdır. Örneğin, aynı gün torbaya düşen meniler, onları oluşturan atomlar çok yakın zamanda beyin şifresinden geçtikleri için, birbirlerine program olarak çok benzerler. Torbalarda birikmiş olan yumurtaların oluşum zamanı birbirine yakın olduğu için, erkek kadınla birleşince, birbirine yakın özellikteki meniler oluşuma katılır. Kadın için de aynı şey söz konusudur.

Çok nadiren, iki spermin veya iki yumurta merkezinin birbirlerine yapışık olarak kıvrılmaya katılmaları da söz konusu olabilir. Eğer kıvrılanlar yapışıksa, çocuk, birbirine yapışık iki başlı, tek vücutlu; eğer hem kıvrılanlar hem de kıvıranlar yapışıksa, birbirine yapışık iki başlı ve iki vücutlu olur. Kıvrılmaya katılan sperm ve yumurta merkezlerinin durumuna göre daha başka oluşumlar da meydana gelebilir.

İlk erkeklerin doğumuna yol açan tesirle birlikte, kadınlarda kendi kendilerine hamile kalma olayı son buldu ve dolayısıyla, erkeksiz hamile kalan kadınların nesilleri kısa zamanda tükendi. Kadınların erkeklerden hamile kalmaları, ergenlik çağına gelen ilk erkeklerin, yetişkin kadınlarla birleşmeleriyle başladı. Bu olaydan sonra, hayvanatta da üreme normale[102] döndü.

102 Dişiyle erkeğin çiftleşmesinden meydana gelen üreme

Günümüzde, bazı hayvanatta hâlâ erkeksiz üreme gerçekleştiği bilinmektedir. Bunun nedeni, beyin programlarıdır. Burada ikilik birliğe geçemediği için, bazı hayvan erkek, bazısı dişi doğurur; erkeksiz olarak...

Dikkat edilirse, burada da ileri doğru bir gidiş var; durma veya geriye gidiş yok. İşte; ileriye gidişin nedeni, Yedi'den yayılan dalgaların devamlı farklılaşmasıdır. Dikkat et; "her şey" dediğin, her saniye değişim içinde değil mi? Allah, God, Krişna, Tao ya da Yehova'nın yaratması, bu oluşum sisteminin bütünselliğini kapsar. Eski devirlerde bu gerçekleri gören veya anlayan bilgin ve nebilerin, bildiklerini kendi zamanlarındaki anlayışa ve ilim düzeyine göre misal yollu anlatmaları, insanların "Havada bir God, Krişna, Allah var; her şeyi o yapıyor" gibi yanlış bir inanca kapılmalarına sebep olmuş. Halbuki ilâhi kitaplarda, anlatabilmek için "bütünsel sisteme" isim verilmiş... Verilen isme takılanlar, Allah'ı ayrı bir bireymiş gibi zannediyorlar.

Oluşumu meydana getiren tesirlerin yedinci merkezden (yani en yukarı merkezden), vücudun yine en yukarısında olan insan beynini düzenleyip, beyin şifresiyle beraber enerjik atomaltı tanecikleri tek tek programlamasından dolayı, "Allah yukarıda" denmiş. Bu da, Allah'ın yukarıda, ayrı bir kişiymiş gibi anlaşılmasına neden olmuş. Bu anlayış, günümüzde dindar

çevrelerde, yani "İman ettim" diyenlerde ve bilimsel gerçeklerden haberi olmayanlarda hâlâ mevcut.

Vücudu yöneten beyin değil mi?.. Senin hareket etmen, yaptığın fiiller ve düşüncelerin, aklına (yani beyin programına) tabi değil mi?.. Her ne yaparsan yap, beynin emri ile olmuyor mu?.. Peki, beyin emri nereden alıyor? Nasıl ki vücudu yöneten beyin ise, beyni oluşturan da yedinci merkezden yayılan ilmi tesirdir.

Peki, "İnsan ahirete gidecek, orada Allah'a hesap verecek" ne demek? Senin her hareketin, her düşüncen ve öğrendiğin ilimler, senin bilincini oluşturur. Sen, bu atomik beden vesilesi ile kendini nasıl yetiştirmiş isen; karakterin, doğrularla ve yanlışlarla nasıl oluşmuş ise ve sonunda da atomik bedenden nasıl ayrıldı isen, öyle kalırsın. Madde ötesinde bunları göreceksin; gökte bir tanrı olmadığını anlayacaksın; ne yapmış isen, nasıl yaşamış isen, madde ötesinde ebediyen o hâl ile yaşayacaksın. Senin inancın ne olursa olsun, atomik dünyadaki yaşantına göre yaptığın doğrular ve yanlışlar, asla kaybolmadan her an seni meydana getiriyor.

Madde ötesinde kimse kimseye hesap soramaz. Neden? Sen ne yapmışsan, öyle olmuşsun da onun için. Bu yüzden, kendi kendine hesap vereceksin. Kötü hâl ile yaşamışsan; bunu görüp, ağlayıp çırpınacaksın. Dağılmış atomik bedenle tekrar bağlantı kuramazsın ki kendini düzeltesin. "Kendim ettim, kendim buldum" diyeceksin.

Yoksa, sizin anladığınız şekilde, bir tanrı, kral gibi karşınıza geçip hesap sormayacak. Ahirette Rabbini görmek, "bu sistemi ve düzeni anlaman ve görmen" demektir.

Kuru kuru "Allah, God, Om, Tao, Yehova" demekle kimse orada kendini kurtaramaz. "Sen dünyada Allah demiştin, peygamber demiştin; senin demen yeter, hadi cennete gir" diye bir olay söz konusu değil. Bu düşünceler hevadır. Dünyada iyi hâl ile yaşadın veya kötü hâl ile yaşadın; dünyada yaşadığın hâl orada da aynen devam eder; kimseye torpil yapılmaz.

Hiçbir şey zıttı olmadan anlaşılmaz; hiçbir şey yoktan asla var olmaz, var olan hiçbir şey de asla yok olmaz! "Yoktan var olma"nın mânâsı, daha önce başka halde olanın, bir sonraki aşamada açığa çıkmasıdır. Herhangi bir oluşumu görenler, o oluşumun önceki aşamalarını göremedikleri için, "Yoktan var oldu" demişler; sonrakiler yanlış anlamış. Bu konudaki ayetler, o düzeyde ve anlayışta olanlar içindir. Örneğin adam, "İncil'e bakıyorum" ya da "Kuran'ı okuyorum; bir yerde şöyle diyor, başka yerde böyle diyor; birbirini tutmuyor" diyor. Halbuki bazı ayetler, sadece aşama yapanlar tarafından anlaşılır. Her anlayışa hitabeden ayet vardır. Sana ters gelen ayetleri, beyin aşaması yapınca anlarsın, hayret edersin. İsimler insanları yanılttığı için, ben mümkün olduğunca yeni kavram ve isimler çıkarmamaya çalışıyorum. Örneğin, meniyi

anlatabilmek için meni çeşitlerine "çavuş", "asker" gibi isimler taktım. Bu isimleri, bildiğimiz çavuşla, askerle karıştırırsak yanlışa düşeriz. Her şeyin ismi sonradan konmamış mı? Demek ki, isime takılıp kalmak, insanı yanlışa sürükler.

"Her şey" dediğin, sonsuz güçten bir görüntüdür, ayrı değildir. Bu gücün ismine, her toplum kendi diline göre, "Yehova, God, Nirvana, Tao, Allah" demiş; anlatma babında... Yoksa, bu gücün ismi hem yoktur hem de sayısız, sonsuzdur.

İsim, kişiliği ifade eder; siz isimlere takılmışsınız, aşamıyorsunuz. Onun için bu gücü tanrı(!) sanmışsınız. Bizlerden ayrı, yukarıda gökte oturuyor; elinde bir değnek, kafasında bir taç; kral gibi bizleri gözlüyor. Kafası bozulduğu zaman parmağını oynatıyor, yeryüzünde deprem oluyor vs. Artık onlarca asır öncesinin bu dar anlayışından beynimizi kurtarıp, yaşadığımız asrın ilminden faydalanıp, kim olduğumuzu, "nereden geldik, neden buradayız, nereye gideceğiz ilmini" öğrenip, ona göre kendimizi yetiştirmek zorundayız.

Buraya top oynamaya gelmedik, birbirimize üstünlük satmaya da gelmedik. Sahip olmaya çalıştığımız her şey, taşın toprağın şekillenmiş halidir. Buna kendi bedenlerimiz de dahil. Kırk yaşını aşmış olanlar bir düşünsün... Tatlı yediniz, acı yediniz, mutlu günleriniz oldu, mutsuz günleriniz oldu. Bir dönüp geriye bakın;

sanki hepsi beş dakikalık bir rüya gibi değil mi? Hani elinizde ne kaldı aldığınız lezzetlerden?

Bilim insanları, yüz küsur atom çeşidi (element) bulmuşlar. Onların keşfedebildikleri o kadar... Bizim açıklamalarımız bilime ters düşmez. Örneğin, sen uzağa baktın, 5 km öteyi görürsün; ben dürbünle bakarım, 100 km. öteyi görürüm. Atomlar; hava, toprak, su atomları olmak üzere, temelde üç çeşittir. Ancak, her çeşit kendi içinde de sürekli üçerli çoğalarak çeşitlenir.

Canlıların oluşumu, farklı elementlere göre çeşitlilik gösterir. Hava hareketlidir, su hareketlidir, toprak hareketlidir, ateş hareketlidir. Hareketsiz olan hiçbir şey mevcut değildir, ancak hepsi hareket etmek için desteğe muhtaçtır.

İşte her şeyin canlılığı, bunları meydana getiren atomların birleşik zerreciklerinin, kendi eksenleri etrafında dönüşleridir. Hareketleri ise, dönüş yönüne göre akışlarıdır.

Sinek cinsi hayvanların oluşumuna bir bakalım. Örneğin, bir karpuzu ikiye bölüp mutfağına bırak; kapıları pencereleri kapat ki dışarıdan içeri hiçbir şey giremesin. Kesik karpuz üç beş gün o şekilde dursun... Ufacık beyaz sinekler meydana gelir. Çünkü, karpuzdan senin gözünün görmediği vitamin yayılır; bu da karpuzun veya meyvenin bozulma dönemine doğru olur. Bu yayılan vitamin,

havanın o anki ısısı ve daha önce odaya girmiş ısı parçacıkları ile çarpışır. Böylece, küçücük beyaz sinekler meydana gelir ve yayılan vitamini yemeye başlarlar. O meyveyi çöpe at; bu sefer ölürler. Niye?.. O meyveden meydana geldikleri için başka şeyden yiyemezler. Yapılarında çekirdekateş eksik olduğu için uçarlar. İşte; o meyvenin bozulma anında meydana geldikleri için, size göre pis hayvanlardır, sizi rahatsız ederler.

"Tüm evrenin, tek bir noktadan (zerreden) meydana geldiği ve aslının da hidrojen atomuna indirgenebileceği" görüşü gerçeğe uygun değildir. Çünkü, iki zıt olmadan hiçbir şey yaratılmıyor. "Köseği" dediğimiz, tek bir yapıdır, fakat içerisinde ateş çeşidini gizler. "Cılgı" dediğimiz yapı ise hava-toprak-su elementlerini içinde gizler. Bu iki zıt karşılaşıp birbirlerini kıvırırlar; kıvrılma bittikten sonra birbirlerinden kaçarlar; kaçışları esnasında çarpışarak şimdi gördüğümüz güneşleri, dünyaları, gezegenleri ve içlerindeki canlıları oluştururlar ve hâlâ da oluşturmaktadırlar.

Siz, tüm varlığın tek bir hidrojen atomuna indirgenmiş haline "teklik" diyorsunuz. Halbuki TEK.lik, tüm kâinatı meydana getiren güçtür ve hidrojen atomuyla da hiç ilgisi yoktur. Sizin, "hidrojen atomu" dediğiniz, sonradan oluşmuş bir maddedir ve belli bir süre sonra başka bir hale dönecektir. Bulunduğumuz Kömbe Merkez'in, hattâ galaksinin dışında sayısız atom çeşidi oluşur ve bozuşur. **Ne**

zaman bütünsel akla ulaşırsan, o zaman görürsün ki, tüm kâinat (madde üstü–madde–madde ötesi) tek bir akıldır ve o akıldan meydana gelmiştir. Akıl dahi Allah'ın bir vasfıdır.

İnsana bakınca, et-kemik beden zannediyoruz; halbuki bunlar taş-toprak-su... Bedenin aslı et-kemik, onun da aslı toprağın özüdür. Yediklerinizin hepsi toprak ve sudandır. Kendi bedenine dikkat et; saçların uzuyor, tırnakların uzuyor, etin çoğalıyor, şişmanlıyorsun; bunların hepsi toprak. Demek ki, biz kendi bedenimizi yiyerek yaşıyoruz.

Düşünüyorsun, "Aklım var" diyorsun; peki bu düşüncelerin nereden geliyor?.. Ruh bedenin var, bu nasıl oluşmuş?.. Şayet, "Ruh yok" diyorsan… Cevize bak... Ceviz bile kaplama, içe doğru üç tabaka. Elma yine öyle, özüne kadar üçtür. Kabuk, etli kısım, çekirdek... Süt dahi aynı... En kıymetli yanı, içinde görünmeyen tereyağıdır. Yayıktan geçirildikten sonra hâl değiştirir, yağı meydana çıkar. İnsan da buna benzer. "Öldü" dediğin zaman kendisini, bilinçlenmiş ruh olarak madde ötesi alemde bulur.

"Hücre" dediğimiz yapı, bedenleri oluşturur. Bedenlerimiz ise bir hayaldir. **Yedi'den yayılan tüm bilgi (ilim) dalgalarını, beyin aletiyle alıp dil vasıtasıyla dışarı yaymayı başaran, evrensel insan olur.** Bu da ancak, madde beyni aşmakla mümkündür. İnsan, et-kemik bedenden ibaret, hayvan gibi bir varlık değildir. Bazı yanlış

anlamalar, bu yanlış anlamaları da yanlış yönlendiren bazı kişiler, "Ölünce toprak olacaksınız" diye, sizlerin aldanmanıza neden olmuş; bu yüzden insanlığın bir kısmı kaosa sürüklenmiştir. "Nasıl olsa toprak olacağım" diyen insanlar, ahlâk kurallarını hiçe sayıp dünyada iyi yaşamak için her türlü kötü halleri ortaya koyabilmektedirler.

Hiçbir varlık amaçsız yaratılmaz. Yaratılan yok olmaz; dönüşüm yapar, yaşamına başka boyutta devam eder. Ayrıca, madde ötesi denen alemle iç içeyiz. Örneğin, bir atomu mikroskopla büyütüp görüyorsunuz. "Madde ötesi" dediğiniz boyutta yaşayanlar ise, sizleri küçülterek görebiliyorlar. Bu küçültme, inceltmedir. Sizler kaba maddesiniz, bu yüzden... Onların bilinç bedenleri, madde ve enerji dışıdır. Bu yüzden, sizleri incelterek görürler. Madde üstü, madde, madde ötesi kopuk ve ayrı değildir. Bulundukları boyutlar, sınırsız, iç içe alemlerdir.

Bir ağaç çekirdeği, ağacın programını içinde taşır. Ağacın ne şekilde olacağı bu programa tabidir. Çünkü çekirdek toprağa dikildiği zaman, içerisindeki programa göre büyür. Hava-toprak-su atomları dışarıdan gelir; işte bu programdan geçtikten sonra ağacın şekli belli olmaya başlar. Oluşan bir ağaç, başka bir ağacın aynısı değildir. Örneğin, bir bahçede binlerce elma ağacı var... Hepsi elma ağacı... Fakat iyi incelenirse, hepsinin birbirinden şekil, yapı olarak

mutlaka bir farkı vardır. İşte bu, atomlardaki enerjik bilginin farklı oluşundan ve şeklin, çekirdekte gizli olan programından dolayı böyledir. Dünya'da yaratılan insan, hayvan, nebatın hepsi bu farklılığa tabidir. Bir yaratılan varlığın aynısının tıpkısı, bulunduğumuz madde evrende bir daha yaratılmaz. Bu yüzden her varlık TEK.tir ve çok kıymetlidir.

Bir canlının öldürülmesi veya ona zulüm edilmesi çok büyük cahilliktir, çünkü hiçbir canlının aynısının tıpkısı bir daha gelmez. Bunu kimse başaramaz, zira hiçbir atom, aynı bilgi enerjisini iki kez yayamaz. Maddedeki oluşumları meydana getiren atomlar, kullanıldıkları her oluşumda bir enerjik bilgilerini harcarlar. Başka bir şeyin oluşumu için, başka bir bilgi enerjisi yayarlar. Bir sonra yaydığı, bir önce yaydığından farklı olduğundan dolayı, öldürülen hiçbir varlığın aynısının tıpkısı bir daha oluşmaz.

KÂİNATTA HİÇBİR ŞEYİN TIPKISININ AYNISI YOKTUR; HER BİRİM TEK.TİR!.. AYNI ZAMANDA, BÜTÜN BİRİMLER BİRBİRİYLE BAĞLANTILIDIR VE BÜTÜNSEL TEK.İ OLUŞTURURLAR.

Bütün yaratılanları inceleyin; asla birbirlerinin tıpkısının aynısı değildirler. Mutlaka en az bir farkla ayrılırlar. Kainatta her şey TEK olarak kendi şekil programına göre yaratıldı. Örneğin, bir araba serisi çıkarıyorsunuz. Kalıbı önceden hazırlıyorsunuz, sonra üretime

geçiliyor ve aynı arabalar üretiliyor. Bu yaptığınız araba aynı tip araba olduğu halde, şasi numaraları birbirinin aynısı değil, siz dahi farkında olmadan ayırma işini yapıyorsunuz. Doğada da, bütün var edilenler ayrı ayrı olduğu gibi, bir oluşum bozulduktan sonra, onun aynısının tıpkısı bir daha asla gelemez, yaratılmaz. Bunları iyi anlayalım...

Dünya atmosferinin oluşmaya başlamasını yukarıda anlattık... Atmosferde hts'nin sıkışması devam ederken, atmosfer içe doğru sıkışıp kav bıraktı. İşte bu sıkışmayla, çarpışma 4'ten 3,99'a düşünce, ilk oluşan hava oldu ve atmosfer havayı hapsetti. 3,5'e gelişinde, su oluşmaya başladı. 3'ten bir aşağı düşüşü, şimdiki toprağı oluşturdu. Hts'nin üçüncü haline ulaşması, atmosfer ile toprak arasındaki boşluğu meydana getirdi. Önce atmosfer, sonra yeryüzü oluştu. Atmosfer sonradan da beslenmiştir. Yani, atmosferden ateş içe doğru kayarken, hts elementi ile çarpıştı. Hts hapis olduğu için atmosferden kaçamadı.

4 ile 3 arası oluşan toprağın hali farklı idi. Çünkü birincisi, hava oluş anında farklı idi; ikincisi, su oluş anında farklı idi; üçüncüsü, ateş, ateş halini almamıştı, bir nevi ışın gibiydi. Hava ve suyun devir daimi esnasında, toprağın o zamanki halinin yüzeyde birikmesi, yeryüzü toprağının kaymağını meydana getirdi. Bu kaymak toprağın pişmiş toprağa kadar olan kalınlığı, ortalama üç

metre idi. O zaman dünya yüzeyine bakmış olsa idiniz, hava, toprak ve sudan başka bir şey göremezdiniz. Dünya'nın, canlılar oluşmadan önceki hali böyleydi.

İşte bu zamanda hücre yoktu. Hücreler, canlıların çekirdeği oluştuktan sonra meydana geldi. Hücreleri, pişmemiş toprağa nakşedilen şekil (çekirdek) programları meydana getirmiştir. Atomların birleşik hali değil midir hücreler?.. Kim bu atomları monte etmiştir ki hücreler meydana gelsin?.. Örneğin, bir araba yapacaksın. Bu arabanın parçaları ayrı ayrı fabrikalarda yapılır; bir yere toplanıp monte edilir. İşte; Yedi'den yayılan dalgaların, o zamanki kaymak toprağa şekil programlarını nakşetmesi; yağmurun yağıp kaymak toprağa karışması; topraktaki karışık çeşitli atomların, her şeklin kendi programına göre toplanması ve diğer bazı etkenler, ilk hücreleri oluşturmaya başladı. Dikkat edilirse, her hücrenin ayrı bir şifresi olduğu görülür. Örneğin; tırnak, saç, kemik vs. Böylece ilk canlılar meydana geldi. Demek ki, her varlığı meydana getiren, kendi çekirdek programıdır.

İlk oluşan nebattı; sonra hayvanat oluştu. Bu da yayın dalgalarının, zamanın ve şartların devamlı değişmesine göredir. Örneğin, tavuğun 22 derecedeki ısıda oluşması, insanın 37 derecelik ısısı, bu farklılığı gösterir. Demek ki, ilk olarak hücre değil, şekil

programı vardı. Şekil programına göre hücreler oluşup çoğaldılar ve şeklin meydana gelmesini sağladılar.

Nebattan örnek verelim: Kavak ağaçlarının kendi çekirdeklerinin tam olmayışı (yani kavak çekirdeğinin tam olarak monte edilmemesi) bunu gösterir. Yedi'den gelen yayının çekirdeği oluşturma sıralamasına göre; önce çekirdekliler, sona doğru da meyveliler tam monte halini aldılar ve ağaçların çeşitliliği meydana geldi. Dikkat edilirse, ağaçlar çekirdekleri olmasa dahi, kökleri ile kendi cinslerini oluştururlar, ancak "piç" dediğimiz hâl meydana gelir.

Ağaçların hareketliliği, oldukları yerde kıpırdamadan gerçekleşen devir daim halidir. Bir ağaçtan binlerce ağaç çeşidi oluşmamıştır. Her ağaç, damar (kök) yolu ile yine kendi çeşidini oluşturmuştur. Bugün dahi hâlâ görülmektedir. Bir ağacın, ikinci bir ağaca dönmesi ancak aşılamayla olur. Durdukları yerde ara formlarla yeni türler oluşmaz. Örneğin, meyveli bir ağacı başka meyveli bir ağaca döndürmek için, başka ağaçtan o ağaca aşı yapılır. Ağaçlar durdukları yerde kendi kendilerine aşı yapmazlar, aşıyı insan yapar. Ayrıca aşı tutmayan ağaçlar da görülmektedir.

Ağaç çeşitliliğinin ikinci bir nedeni ise, bulundukları bölgelerin güneş ısısı farkı ve toprağın farklı oluşu gibi etkenlerdir. Oluşum, önce meyvesiz ağaçlardan başlamıştır. Dalga yayın,

meyveli ağaca kadar ayrı ayrı çekirdek şifreleri oluşturdu. Ağaçlarda dahi, evrim teorisinde öngörülünenin aksine, ara geçiş formları asla söz konusu değildir. Ancak, şekil programına atfen "çırak kalfa usta" örneği, ağaçların oluşum aşamasındaki meydana geliş sıralaması için de verilebilir.

İlk hayvanat anormaldi. Hem denizde hem karada yaşardı. İlk oluşum sırasında, hayvanların bedenlerinin gelişmesi durmaksızın devam ederdi. Çünkü dönüşüm (yani gelişmenin durup yaşlanma sürecine geçiş), ilk hayvanlarda meydana gelmiyordu. İskeletlerini oluşturan kemiklerin çok yumuşak oluşu ve balon gibi şişmeleri, zamanla yürüyemez hale gelmelerine neden olurdu. Bundan dolayı, kıpırdayamaz hale geldikleri yerde ölürlerdi. Bunlar ilk hayvanlardı, dinozorlardan daha büyüklerdi.

İkinci hayvanat da birinci hayvanat gibi oluştu; vücudu sürekli gelişiyordu, ancak iskelet yapısı birinciden daha sağlamdı.

Üçüncü hayvanatta dönüşüm programı faaliyete geçtiği için, üçüncü hayvanata ait türler, ilk iki aşamada meydana gelen hayvanattan daha küçüktüler. Her üç hayvanat da, üç devrede meydana geldi. Dolayısıyla, hayvanatın oluşumu dokuz devrede tamamlandı. Her devrede sayılamayacak kadar hayvan türü meydana geldi. Dinozor türleri, üçüncü hayvanatın ilk devresinde meydana

geldi. **Gelişim ve dönüşüm, yani ihtiyarlama düzeni üçüncü hayvanatın ilk devresinde tamamlandı.**

Üçüncü hayvanatın birinci devresinden sonra, beşer oluştu. Dişiydi ve direk kaymak toprakta, diğerleri gibi yumurta içinde şekillendi. Şekil şifresi, kaymak toprak içerisindeki atomları kendine çekti; atomaltı zerrelerin hepsini tek tek programladı; atomları yeniden organize etti ve sonra hepsini vücut şeklinin programına göre yerlerine gönderdi. Meselâ, tırnağı oluşturan atomlar tırnak bölgesine gelip tırnak hücresini monte ettiler. Tamamlanmış hücrelere gelen fazlalık olan atomlar, yeni hücreleri meydana getirirler. Hücreler bu şekilde bölünür. En önce beyin oluşmaya başladı, sonra diğer organlar tamamlandılar.

İlk aşamada oluşan beşer yaşamadı. İkinci aşamada oluşan beşer de aynı şekilde meydana geldi. Yalnız birinciden farklı olarak, beyin hücreleri daha düzenli idi. Bu fark, ikinci aşamada oluşan beşerin yaşamasını sağladı. İlk aşamadaki bir defa göründü ve doğum yapmadan yok oldu. İkinci aşamada oluşan, sadece bir kez doğum yaptı. İnsanı, ikinci aşamada oluşan beşer doğurdu. Böylece, insan meniden meydana gelmiş oldu; mükemmel idi. Doğum yapan beşer ve insandan sonra adem üçüncü aşamada meydana geldi. "(İLK) ADEM"in, bir süreç içerisinde, üç aşamada dünyaya geldiği, Secde Sûresinde şöyle ifade edilir:

"...İnsanı başlangıçta çamurdan yaratan, sonra onun soyunu, bayağı bir suyun özünden yapan, sonra onu şekillendirip ruhundan ona üfleyen Allah'tır..."[103]

Adem ve yaradılış sırrı anlaşılmamış. "Adem" denince, zannedilmiş ki, bir tek insan bir tek bölgede yaratılmış. Beşer, dünya toprağı üzerinde, dört bölgede meydana geldi ve insanın yaradılışı bin merkezî asırda (300.000 sene) tamam oldu. Dört bölgenin birbirinden farklı oluşu, yaratılan dört grup beşerin dış görünüşünün birbirlerinden farklı olmasına neden oldu.

İnsanların ayrı ayrı bölgelerde çoğalmaları çeşitliliği oluşturdu. Ama bu, "Dünya'da ayrı ayrı ademler var" mânâsına gelmez. Örneğin "ağaç", birçok ağaç çeşidinin genel ismidir. İlâhi kitaplarda, "adem" denmesi bunun gibidir. "İnsan" dendiği zaman, dikkat et bütün insanlar anlaşılır. Ayet, "insan" der, fakat sizler "insanlar" diye çoğula çevirdiğiniz için doğru anlaşılmıyor. İlâhi kitaplar bazı konularda çoğul kelimeyi kullanmaz, tekil kelimeyi kullanır. Dolayısıyla, "adem" kavramı bütün ırkları kapsar.

Önceki asırlarda yaşamış insanların yanlış algılamaları, ne yazık ki asrımız insanını hâlâ etkilemektedir. Güya, bir tek erkek (adem) bir tek kadın (havva) yaratılmış; bütün insanlık bu ikisinden çoğalmış. Yani, insanlar bacıyla kardeşin evlenmesiyle çoğalmış. Bu

103 Kuran, 32/Secde Sûresi, 7-9. Ayet.

bilgiler kısır beyinlerin ürünüdür. Birincisi; Allah bu kadar aciz mi ki, birçok kadın ve erkek yaratmıyor da bacı ile kardeşi evlendiriyor? İkincisi; günümüzde görülüyor ki, kan bağı olanların evliliklerinden doğan çocuklar, ya fiziksel ya da zihinsel olarak özürlü.

Dört ayrı kıtada oluşum şartları elverdiği için, her dört kıtada da insan cinsi çoğaldı. Bunların hepsi tek cins olduğu için tümüne birden "ADEM" dendi. Yoksa bir tek insan olmuş da, tüm insanlık bundan çoğalmış değil. Cebrail'in, Dünya'nın dört bir yanından toprak almasının mânâsı budur; Cebrail'in bu toprakları bir araya getirip, tuzunu biberini karıştırıp çiğ köfte yoğurması değil. Bunlar kinayedir. Toplumların (yani ademin) ayrı bölgelerde yaratılması ile ilgili olarak Kur'an;

"Biz ademi yarattık, topluluklara böldük, birbirleriyle tanışsınlar diye"[104]

der.

Bugünkü iddia, insanın maymundan dönüştüğüdür. Artık bu konuları, bu çekişmeleri terk edin! Çünkü insanın da, maymunun da bedenleri hava-toprak-su atomlarından meydan gelir. Ancak fizikî bedene bakarak, "insan maymundur" sonucu çıkarılamaz. Bu tür

104 Kuran, 49/Hucurât Sûresi, 13. Ayet.

asılsız iddialara inanmak insan beynini kısırlaştırır. Burada önemli olan fiziksel şekil değil, düşünen beyindir. Hangi maymun türünün beyninde düşünme özelliği var? Önemli olan düşünen beyindir. Doğal etkenlerle fizikî beden şeklinin değişip, aklın meydana gelmesi mümkün değildir. Her canlı, kendi şifresinden meydana geldi. Bir canlının zamanla başka bir canlı cinsine dönüşmesi asla mümkün değildir. Dış görünüşe bakıp karar vermek büyük gaflettir. Önemli olan görünüşteki benzerlik değil, cinsi meydana getiren şekil şifresidir.

İnsan vücudu bulunduğu bölgeye göre dış etkenlere adapte olur. Yeni doğmuş bir çocuğu soğuk bir bölgeye çıplak olarak bırak, vücudu gerekli tedbirleri alır. Ondan sonrakilerin vücutları kıllanmaya başlar. Elbise giydir, doğaya karşı vücudu koru; bu sefer vücut kılsız olmaya başlar. Örneğin, Afrika'da yaşayan zenci kardeşlerimizin vücutlarını kıl kaplamaz. Ancak, vücudun aldığı bu tür tedbirlerle, hiçbir cins başka bir cinse dönüşemez; yani evrim geçirmez. Dolayısıyla, "Önce maymunduk sonra insan olduk" iddiası kısır bir mantığın ürünüdür.

Demek ki; insan ara formlarla maymun olmamış, maymun da ara formlarla insan olmamış. Bunları birbirine karıştırmak, yaradılış sırrını bilmemenizden kaynaklanıyor. Çok iyi incelerseniz, her maymunun kendi cinsini oluşturduğunu görürsünüz. Diğer hayvanat

da öyledir, nebat da öyledir, insan da öyledir. Örneğin, bütün insanların iskeletten etlerini sıyır, yedi milyar iskelet aynı yapıdadır. Farkları, küçük ve büyük oluşlarıdır; temeli değiştirmez. Hayvanatta ve nebatta da, ayrı ayrı şifrelerle, öyledir. Sima farklılıkları, programları gereği büründükleri ettendir.

İnsan da, renk ve sima olarak farklı olsa dahi, aynı özdendir. Hayvanatla farkımız, düşünce (akıl) yönümüzdür. Yoksa hayvandaki irade gücü, sabit programa tabidir. Bizlerin insan oluşumuz, beden yapısından dolayı değil, akıl yönündendir. "İnsan" dendiği zaman, bedeni değil, aklı işaret edilir. İnsan akıldır, beden değil... Her canlı oluşurken, devamlı büyükten küçüğe doğru çoğalır. Akıl ise küçükten büyüğe doğru gelişir. Artık kısır çekişmeleri bir tarafa bırakıp, beynimize yöneleceğiz. "Yok maymundan, yok eşekten, yok ayıdan çoğaldık" gibi ilkel düşünceleri atıp BİR.lik olacağız, beynimizi aşacağız. Adam kalkar, "Benim soyum maymun" der. Diyebilir... O öyle dedi diye, hepimiz öyle mi olacağız?.. Her varlığın ayrı bir cins olduğunu görmüyor musun? İnsanda ise bunların hepsi, tüm kâinatın özelliği mevcut.

Nebat ayrı bir grup, hayvanat ayrı bir grup, insan ayrı bir gruptur. Nebatta bir, hayvanatta iki, insanda ise üç özellik vardır. İnsan, nebatın da hayvanatın da bütün özelliklerini taşır. İnsana has olan özellik nebatta ve hayvanatta mevcut değildir.

İnsanın ayrıcalığı, tefekkür ve irade gücüdür. İnsandaki konuşma kabiliyeti ve konuşmadan meydana gelen kelimeleri anlama, soru sorup cevap verme yeteneği hangi hayvanda var? Bunun ötesinde şu anki insan aklının kavrayamayacağı daha üstün özellikler ve güçler de mevcut. Tefekkürü(düşünmesi ve değerlendirmesi) olmayan insan hayvandır. Zira, hayvanda tefekkür bulunmaz.

Ayrıca, ilk oluşan bütün canlılar, tek bir hücreden değil, kaymak toprağa nakşedilen şekillerden oluştu. Hücreler, atomlar bu şekillerin şifresinden geçtikten sonra oluştu. İlk oluşum dişiden çoğaldı, yumurtadan çıktı. İnsandan sonra oluşan, kedi familyasıdır. Örneğin, kaplan, kedi gibi... İlk ademden önce de bu türler oluştu, fakat farklılardı; insan yaşamına elverişli değillerdi. Kedi familyasından sonra, köpek, kurt cinsleri oluştu ve daha sonra diğerleri...

Hayvanatı incelediğinizde, insana en yakın olanının kedi olduğunu göreceksiniz. Kedi cinslerinin özellikleri insana çok benzer. Örneğin, yemek yedikten sonra temizlik yaparlar, vücutlarını her zaman kendileri temizlerler ve kokmazlar, çişlerini toprağı eşip yaparlar ve gömerler. En temiz hayvan kedi cinsidir.

Peki bunlar bu eğitimi nereden alır? Diyelim, ana kedi öğretti... Hayır... Ana kedi yavruya avcılık öğretir. Örneğin, bir

haftalık yavru kediyi al, büyüt; görürsün ki zamanla bu haller kendiliğinden ortaya çıkar. Demek ki, kedilerin özellikleri temel programlarından gelir. Diğer hayvanat da kendi cinsine göre özelliğini ortaya koyar. Bugün maymunu ne kadar eğitmeye kalkarsan kalk, yine de çişini bile yapmayı öğretemezsin. Diğer özellikleri de öyledir.

Dikkat et, hayvanların yiyecekleri türlerine göre farklılaşır. Bir kısmı et yer, ot yemez; bir kısmı ot yer, et yemez. Bir kısmı da hem et hem de ot yer. Örneğin, bir ineğe, ne kadar zorlarsan zorla, et yediremezsin. Aç kalır, ölür; yine de yemez. Fakat, insanın yemediği içmediği bir şey yok. Örneğin, aramızda öyle insanlar var ki, sabit fikirlidirler. Çocukluklarından beri ne duymuşlarsa neye şartlanmışlarsa, ona inanırlar. Doğrusunu getir, önlerine koy; bile bile kabul etmezler. İllâ sen onların şartlanmasını kabul edeceksin. İşte bu özellik, ağaçlardan gelir. Ziraatçılar bilir; söğüt ve kavak ağacı meyveli ağacın aşısını tutmaz. İşte bu cins kişiler, aşı tutmayan ağaç cinslerinin özelliğini taşırlar.

Meyveli ağaçlar aşı tutar. İşte insanın faydalısı ve verimlisi, meyveli ağaca çok benzer. Önceki bildiğinin ve inandığının yanlış olduğunu ispat et, hemen doğruya yönelir; şartlanmasını siler atar. İnsanlar arasında kendini temiz tutan vardır, temizliği sevmeyen

vardır; kafası çalışan vardır, tilki gibi hilekarı vardır vs. İşte insanda, tüm nebat ve hayvanatın özellikleri mevcuttur.

Dikkat edin, her iki ayaklı insan değil. Kimi akrep kimi yılan. Gerçek yılana ve akrebe zarar vermezsen, sana dokunmazlar, fakat iki ayaklı yılan ve akrepler, kelimelerle durup dururken sokarlar; başkaları hakkında kötü düşünürler.

Köpek köpeği sevmez. Diğer köpeği görünce ürür, yiyeceğini diğer köpekten kıskanır. Yediği yemeğin arta kalanını götürür, toprağa gömer, çünkü bencildir, diğerlerine vermek istemez. İki ayaklı köpekler de öyle değil mi?..

Maymunlar yerinde durmaz, daldan dala zıplarlar. İki ayaklı maymunlar da öyle değil mi?.. Verdikleri sözden dönerler, randevularına gelmezler veya geç gelirler.

En kötüsü bukalemun gibi olanlarıdır; iki yüzlü değil, bin bir yüzlüdürler. Kendini bilen insan bunlardan kaçar. Herkes kendini çok iyi bilir. Kendini kontrol et; hangi seviyede yaşıyorsun? Hayvan mısın, insan mısın, ADEM misin?..

Bize, ateşin, odun parçalarının birbirlerine sürtülmesiyle bulunduğu öğretilmişti. Halbuki, ilk ademden beri insanlık her dönemde ateşi biliyordu. Çünkü yıldırımlar ormanlık alanlarda ateş, yangın çıkarıyordu. İdris'ten öncekiler, "Eski Yunanlılar" dediğiniz

ırkın dedeleridir; onların döneminde yaşayanların ilmi, günümüz ilminden daha ileride idi. “A” harfini soldan çoğaltmışlar ve ona göre harfler ve kelimeler elde etmişlerdi. Sizler bugün uçakla uçarken, onlar başka türlü uçarlardı. Dünya’yı yukarıdan değerlendirirlerdi. İlk ademin var edildiği büyük adada yaşamışlardı. O ada daha sonra yok oldu.

Nuh’tan önce, teknolojide önde gidenler vardı. Siz, bedenleriniz gibi taş-toprak-su olan madenleri şekillendirip, ona da, “yeni buluş, teknoloji(!)” deyip duruyorsunuz. Onların teknolojisi ise “akıl gücü” idi. Sonraları, üstünlükleriyle kibirlenip diğer kıtalarda ve kendi içlerinde yaşayan insanlara zulüm etmeye başladılar. Yani şimdi sizlerin olduğu gibi, “medenî” ve “uygar” oldular. İki yüzlüydüler; ahlâk kurallarını bozdular ve yok edildiler. İçlerinde seçilmişler ve korunanlar kaldı. Bunlar Nuh tufanından binlerce asır önce oldu.

Nuh’un kavmi, ayrı bir kavimdi. Nuh tufanı, Dünya’nın son devresi olan ahir zamanın başlangıcıdır; dünkü olaydır. Nuh tufanı yaklaşık 100 merkezî asırlık bir süreçtir. Bu süreç içerisinde, kutuplardaki donma, yaklaşık on iki bin yıl önce tamamlanmıştır.

Nuh döneminde yaşayan insanlar, ayrı kıtalarda gruplar halindeydi. Nuh’un yaşadığı bölge, Afrika ile Asya arasındaki üçgendi. Tufan olduğu zaman gemiye binenler, kendi hayvanlarıyla

birlikte, o bölgedeki hayvan türlerinden bazılarını da gemiye aldı. Yoksa, dünyadaki tüm hayvanatı alması için geminin ne kadar büyük olması gerektiğini siz hesap edin.

"Ve onu şöyle yapacaksın: Geminin uzunluğu üç yüz arşın, genişliği elli arşın ve yüksekliği otuz arşın olacaktır."[105]

Ayrıca öyle olsaydı, dünyadaki bütün hayvan cinsleri her bölgede olurdu. Dikkat edilirse, Amerika Kıtası'nda yaşayan hayvanat ayrı bir özellik taşır. Yoksa Nuh getirip de bu hayvanatı oraya yerleştirmemiştir. Ne akıl ne de mantık bunu kabul eder. Yok, "melekler yaptı" diyorsanız, bu sizin hokus pokus anlayışınızdır. Hiçbir ilâhi kitap, hokus pokusu kabul etmez. Her şey bir sistem üzere var edilir, bütünseldir.

Nuh tufanı olduğu zaman, Güneş'in çember atmasıyla kutuplardaki buzullar eriyip, sular dünyadaki pek çok bölgeyi kapladı. Bugün Hristiyan kesimi olsun, Müslüman kesimi olsun ve diğerleri olsun, canlıların tekrar Nuh'tan sonra çoğaldığını zannederler. Kuran'ı okumadıkları için, okuyanlar da ezbere okuduğu için anlayamamışlar; büyük bir efsane meydana getirmişler.

105 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bap 6/15.

Nuh toplumu yok edildiğinde, Nuh'la beraber 21 aile gemiye binip kurtuldu. Nuh kabilesinin yok edildiği zaman, diğer bölgelerde, kıtalarda yaşayan toplumlar vardı. Nuh olayı diğer toplumlara da ibret oldu. Onlar da tufandan zarar gördü. İşte; Nuh'tan önceki, Nuh ve Nuh'tan sonraki olaylar da nesilden nesile aktarılarak geldiği için, uzun bir süreçte meydana gelen felaketlerin hepsi, bir tek olaymış gibi anlaşılmış.

Nuh döneminde Güney Amerika'da yaşayanların bir kısmı, dağlık bölgelerde yaşarlardı. Nuh olayından sonra, Amerika Kıtası'nda yaşayan insanlar hepten yok olmadılar. Güney Amerika'da dağlarda korunan insanlar, tufanda canlarını kurtarabildiler. Yoksa, bugünkü yerliler Asya'dan Amerika'ya Nuh'tan sonra gitmiş değiller. Bu, mantığa dahi ters düşer.

Tufandan sonra, Nuh'un soyu, Mezopotamya bölgesinde çoğalmaya başladı. Bugünkü Avrupa'nın tümü, yerliler hariç A.B.D. vatandaşları, Türkler dahil Arapların bir kısmı ve Yahudiler, Nuh'un üç oğlundan çoğalmışlardır ve birinci bölgede oluşan ademin soyudur. A.B.D. ve Avrupa'nın bazı yerlerinde yaşayanlar, Nuh'un üç oğlundan biri olan Sam'ın torunlarıdır. Kalan Avrupalılar Ham'ın torunlarıdır. Diğerleri de üçüncü oğlu Yaftalin'in soyundandır ve hepsi de öz akraba ve kardeştirler.

Tarihçiler, Türklerin Orta Asya'dan geldiğini söylüyorlar. Değerli insanlar, eskiden de ırkçılık ve soyluluk yarışı olmuştur. Bu yüzden, gerçek tarihe yanlışlar karıştırılmıştır.

Türkler, İbrahim Aleyhisselâm'ın oğlu İsmail'in soyundandırlar; bir kısmı da İshak'ın soyundandır. Türkler Orta Asya'dan gelmemişler, tam aksine Orta Asya'ya, Moğolistan ve Çin'e kadar gitmişlerdir. Çinliler, ikinci bölge ademinden çoğalmışlardır. İsmail soyu Hicaz'da başlamış, Mezopotamya'dan Moğolistan'a kadar yayılmıştır. Türkî Cumhuriyetlere dikkat edilirse, Çin ve Moğolistan'a yaklaşılırken insanların ekserisi çekik gözlü, yarı melezdirler. Bunun sebebi, İsmail'in torunlarının uzak doğudaki ademle karışmış olmalarıdır. Türk boyları, Cengiz Han'dan sonra tekrar ata yurtlarına dönmeye başlamışlardır. Hz. Davut, Hz. Musa, Hz. İsa, İshak'ın soyundandır; İshak, İsmail'in kardeşidir; babaları İbrahim, dedeleri Nuh'tur.

Araplara gelince... Firavun'un askerleri denizde boğuldu, peki firavun milletine ne oldu? İşte; Arapların bir kısmının soyu Musa'ya iman eden firavun milletine uzanır.

Müslümanlar, inançları gereği kurban keserler. Kuran'daki kurban ibadeti, Hz. İbrahim'e kadar uzanır. Dolayısıyla, kurban sadece Müslümanların değil, aynı zamanda Musevîlerin ve İsevîlerin de ibadetidir. Eskiden Musevîler ve İsevîler bundan dolayı kurban

keserlerdi. Anadolu'daki İsevîlerin bir kısmı, bu ibadeti hâlâ yerine getirmektedirler.

"Ve dediler, İbranilerin Allah'ı bize rast geldi; rica ederiz, çölde üç günlük yol gidelim ve bizi veba ile yahut kılıçla vurmasın diye Allah'ımız Rabbe kurban keselim."[106]

"Ve genç boğayı Rabbin önünde boğazlayacak ve Harunoğulları kahinler kanı takdim edecekler. Ve kanı toplama çadırının kapısında olan mezbaha üzerine çepeçevre serpecekler."[107]

Hayvan zaten insanların gıdası için kesilir. Bugün, kurban kesilmesine karşı çıkıp, İspanyolların arenalarda boğaları mızrakla işkence ederek yavaş yavaş öldürmelerini zevkle seyredenler veya bu vahşete sesini çıkarmayanlar var. Bir de üstelik gururla, bu vahşetin Avrupa kültürünün bir parçası olduğu ifade ediliyor.

Esasında, kurban olayını Müslümanlar da anlamamış. **Kurban; nefsini katletmek, elindekilere, yaratılmışlara kalbini bağlamamak, Allah için her şeyi terk etmektir.** Dünya hayatı geçicidir. Burada neyi sevmiş, neye kalbini bağlamış isen, o senin putun olmuştur. Dünyadan ayrılınca, bağlı olduğun şeylerden de

106Tevrat, Eski Ahit, Çıkış, Bap 5/3.

107 Tevrat, Eski Ahit, Levililer, Bap 1/5.

ayrıldığın için büyük azap çekersin. Zaten, dünyaya çıplak geliyorsun, dünyadan çıplak gidiyorsun; ne sana ait ki, sahiplik duygusuna kapılıyorsun...

Eski asırlarda yaşayan insanların serveti hayvanlardı; ticaretleri de ağırlıklı olarak hayvanla ilgiliydi. Bu yüzden onlar, en kıymetli hayvanları hangisi ise, onu kurban ediyorlardı. Zamanla hayvanları kurban etmek adet olmuş. Halbuki sen, en kıymetli malın ne ise onu kurban edeceksin. Örneğin Mercedes araban var; satıp parasını Allah için dağıtacaksın. Bunu yaptı isen, sen hakikî kurbanı kesmiş oldun. İnsan, en sevdiği şeyi bile gözden çıkaracak; yoksa kurban olayının hakikatini yaşayamaz. Hz. İbrahim, dünyada sahip olduğu en sevdiği varlık oğlu olduğu halde, onu dahi Allah'a kurban etmeye kalkmıştır:

"Siz en sevdiğiniz şeyi bağışlamadıkça gerçek iyilik ve sevaba kavuşmuş olamazsınız. Bir şey nafaka verildiğinde, Allah mutlaka onu bilir."[108]

Cimrilik, kibir ve kin... Bunlardan biri sende varsa, sen asla cennete giremezsin. Eğer bir insanda iman varsa, bu insan günümüz şartlarında asla para biriktirip zengin olamaz, çünkü Dünya'nın birçok ülkesinde her an açlıktan ölen çocuklar, gençler, kadınlar, yaşlılar var. İnsanların açlıktan öldüğünü bilen hiçbir mümin, mal

108 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 92. Ayet.

mülk toplayıp, para saklayamaz. Müslümanlardaki merhamet, onların yardıma muhtaç insanlara karşı duyarsız kalmalarına müsaade etmez. Bu merhametten dolayı, geçmişte nebiler ve müminler servet yapmamış, bırakmamışlardır; ellerinde ne varsa ihtiyaç sahiplerine dağıtmışlar, geriye sadece ilim bırakmışlardır. Dolayısıyla, zenginler cennete giremezler, çünkü zengin olmak için cimri olman gerekir. Birçok insan bu söze karşı çıkacak. Ne var ki, bu hüküm bana ait değil, ilâhi kitaplara aittir; ayetlerle sabittir. Bu hükme karşı çıkanlar, kendileri dinin şartlarına uyacaklarına, dinin şartlarını kendi çıkarlarına uyduruyorlar:

"İsa ona dedi: 'Eğer kâmil (mümin) olmak istersen; git, neyin varsa sat ve fakirlere ver; göklerde hazinen olacaktır. Ve gel benim ardımca yürü.' Fakat genç adam bu sözü işitince kederli gitti; çünkü, çok malı vardı. Ve İsa şakiredlerine dedi: Doğrusu size derim ki, göklerin melekütüne (cennet) zengin adam güçlükle girer. Yine size derim, devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin adamın Allah'ın melekütüne (cennet) girmesinden daha kolaydır.'"[109]

Değerli insanlar, bu ayetin mânâsını çok iyi düşünelim. Ne demek acaba, zenginin cennete girmesinin devenin iğne deliğinden

109 İncil, Matta, 19/21-24.

geçmesinden daha zor olması?.. Bunu ben demiyorum, İncil diyor. Bir de Kuran'a bakalım...

"Artık altın ve gümüş stok edenler ve Allah yolunda harcamayanları elem verici bir azap ile müjdele."[110]

"Mal toplayıp stok edenleri de ateş kendine çağırıyor."[111]

Kuran'da bu konuyla ilgili başka ayetler de var. Hz. Muhammed (s.a.v.), hanımı Hz. Hatice'nin bütün servetini ihtiyaç sahiplerine dağıtmıştı; geriye bir tek hasırları kalmıştı. Hz. Ebu Bekir de, sırtında tek gömleği kalana kadar bütün malını dağıtmıştı. Aynı şekilde, tüm sahabe de, bu ayetler geldikten sonra bütün mallarını dağıtmışlar ve bir daha da mal biriktirmemişlerdir.

"Efendim, mal biriktiriyorum, çocuklarım için... Ben ölürsem onların hali ne olur?" İşte, "İman ettim" diyen bir imansız! Allah'a değil, mala paraya güveniyor ve çocuklarını Allah'a değil, mala mülke emanet ediyor. Hani; "Herkesin rızkını veren Allah-u Tealâ'dır" diyordun?.. Ki, öyledir zaten... Mümin, günah işleyebilir, fakat yalan söylemez. Senin çocukların akıllı ise, malı mülkü kendileri kazanır. Yok akılsız ise, ne kadar mal bırakırsan bırak, savurur ve sonunda ortada kalır; yaptıkları yanlışlar da öbür alemde

110 Kuran, 9/Tevbe Sûresi, 34. Ayet.

111 Kuran, 70/Me'âric Sûresi, 18. Ayet.

senin bilinç bedenine kaydedilir. Gerçek bir mümin, çocuklarına mal, servet bırakmaz; ilim bırakır. İlmi olmayanın, dünya yaşantısı da, ahiret yaşantısı da çileli olur; kendisini kurtaramaz. "Ben Müslümanım, ben İsevîyim, ben Musevîyim" deyip; bir İsa Aleyhisselâm gibi, Musa Aleyhisselâm gibi, Muhammed Aleyhisselâm gibi yaşamıyorsan, o dili orada koparırlar. Berzah ve kabir alemini gezerken, en büyük azabı böyle iki yüzlü münafıkların çektiğini gördüm.

İnsanlar hayatlarına, "Geleceğimi garanti altına almam gerekir" diye düşünerek yön veriyorlar. Böyle düşünen bir kişi cahildir. Dünya hayatının geleceği mi olur?.. "Sonum ne olacak?" Ne olacak, öleceksin! Ölmemeyi mi garantiye alacaksın sen?.. Gelecek, ölüm ötesi yaşamdır; işte sen bunu garantiye almak zorundasın!

Medenî toplumlarda kimse kimseye çöpünü dahi vermezken; "ilkel" diye aşağılanan insanlarda, birbirlerine karşı yardımlaşma, ikram etme ve sıcak bir sevgi vardır. Komşuluk ilişkilerinin harap olduğu, ana sevgisinin bir yıldan bir güne düşürüldüğü toplumlar ne kadar medenî olabilir ki?.. Kırsal kesimlerde, "geri kalmış" dediğiniz yerlerde yokluğa karşı sabır vardır, fakat "medenî(!)" dediğiniz toplumların gelir düzeyini yarıya indir, isyan edip yağmaya girişirler. Bu nasıl uygarlık?..

Bugün insanlığın geldiği nokta, paraya tapma noktasıdır. Elinden alınca, alanı öldürüyor. Para için dostluklar bozulur, insanlar öldürülür, kadınlar satılır, analar babalar kesilir, ormanlar katledilir, yabanî hayvanlar öldürülür. Toplumlardaki adalet dahi, bugün ekonomiye bağlı. Ülke kanunları, para politikasına hizmet eder olmuş. Putperestlerle ne farkınız kalmış?.. İlk ademden günümüze, en çok bolluğun olduğu dönem, bu dönemdir. Diğer asırlarda, insanlar yiyecek ve giyecek sıkıntısı çekerlerdi. Buna rağmen en nankör, en bencil yine bu asrın insanıdır.

Demek ki; tüm dünya insanlığının ilâhı ve putu para olmuş. Buna, inananı da, inanmayanı da dahildir. "Biz Allah'a, God'a, Yehova'ya, güveniyoruz" derler; paraya güvenirler. Allah'a hakaret et, ses çıkarmazlar; paralarını al, ya sana saldırırlar veya mahkemeye koşarlar. Hani Allah'ı seviyor, ona güveniyordun?.. İki yüzlü olmuşlar. Hayallerinde yarattıkları zannı Allah, God, Yehova sanırlar. İşte, bu zan da onların putudur. Zanlarına yalvarır, dua ederler; istedikleri olmadığı zaman ona da güvenmezler.

İnsanları yanlışa sürükleyen para hırsıdır. "Ama parasız bir şey olmuyor". Bu, iblisin beyinlerinize şırıngaladığı bir sözdür. Ademin paraya bağlılığı olmaz. Adem, kafasını maddeyle meşgul etmez. İnsan bizim söylediğimiz noktaya gelince; "Parayla işim ne?" der. İstediğini elde etmek için, akıl gücünü kullanır; istediğine kavuşur.

Hem, “Ben Allah’a iman ettim, Allah’tan başka bir şeye güvenmem” diyorsun; hem de sıkıştığın zaman paradan, maldan medet umuyorsun. Bu, iman değil, iki yüzlülüktür.

Dünya toprağını parsellemiş, satıyorsunuz. Suya el koymuş, satıyorsunuz. Bunlar insanlığın ortak malıdır. Herkes anadan doğdu, kimse Mars’tan gelmedi. Her doğan insanın, oturabileceği kadar toprağa ücretsiz sahip olma hakkı vardır. Toprağı satanlar, toprağı kimden almışlar? Toprağa zorbalıkla el koyanlardan... İyi ki hava ile Güneş elinize geçmemiş, onları da satardınız. Parası olmayanları havasız bırakır, öldürürdünüz.

Geçmiş asırlardaki tanrı veya put anlayışı dahi, bugünkü gibi aşırılaşmamıştı. Eski devirlerde nasıl ki insanı putlara kurban etmişlerse, bugün de para için insanları kesip öldürüyorlar; kadınları para için sokaklarda satıyorlar; çocukları para için livataya sürüklüyorlar. Parası olan insanı ilâh gibi görüp ona kulluk ediyorlar. Para için her türlü ahlâksızlığı ve kötülüğü hiç tereddüt etmeden yapıyorlar. Para, insanlardan üstün olmuş durumda. Hükümetler bile paraya esir olmuşlar; “politika” adı altında çeşitli oyunlarla diğer toplumların parasını kapmaya çalışıyorlar. Varsa yoksa ekonomi... Tüm dünya insanlığı bir tek ilâha tapar olmuş; o da para... İşte; son asırlarda çıkacak denen “DECCAL”, “PARA”dır!..

Değerli insanlar, bu dünyada yaşarken pirzola da yesek, çökelek ekmek de yesek, günler geçip gidiyor. Yeyip içtiklerimiz bedenin ihtiyacı içindir. Geçici zevkler için hayatımızı heba etmeyelim.

Tanrısı paradır, düşmüş aşkına;
Para için silah çeker dostuna.
Hayvan imiş, girmiş insan postuna;
Toprak atın böylelerin üstüne...

Parayı sevenin inanılmaz destine;
Kâfir olur, iman girmez göğsüne.
Para için insan kıymaz dostuna;
Uzak dur cimriden, dışkı gelir üstüne..

Dini imanı para, namusu para;
İnsanlığını yitirmiş, olmuş farfara.
Elbet girecek bir gün mezara;
Bil ki bunlar orda düşecek dara...

İnsanlık nedir, Cafer'de ara;
Ebedî kapanmaz burdaki yara.
Bismillah'ı para, ilâhı para;
Parayı seveni Müslüman sanma...

Deccalin sağ gözünün kör olmasının mânâsına gelince...

Para için insanlığını kaybeden bir insan doğruları asla göremez. Böyle insanlar, deccalin esiri olmuşlardır; sağ gözleri kördür. Yani sağ duyudan, akıldan ve merhametten nasipleri yoktur. "Parayı kapayım, dünyada cennetimi yaşayayım" diye düşünürler... İşte deccalin cenneti bu, iyi anla! Çıkacak deccalin gerçekten sağ gözü kör, çelimsiz, çarpık bacaklı bir insan olacağını sanma! Zaten Resûllullah; "Deccalin alnında kâfir yazacak, okuması yazması olmayan dahi deccali tanıyacak" diyerek, deccali herkesin tanıyacağını açıkça ifade ediyor. Bugün okuması ve yazması olmayan dahi, parayı görünce hemen tanımıyor mu? Elbette en doğrusunu Allah bilir.

Bir insanın dünyada her şeye göz dikip, sonra da ahirette cennete talip olması, abesle iştigaldir. Bir bardağa su doldur, hava çıkar gider; suyu boşalt, hava dolar. İkisi bir arada durmaz. Bu da böyle; ya dünya cenneti veya ahiretteki ebedî cennet... İkisinden birini seçmek zorundasın. "Yok efendim, zengin olun, herkese sadaka verin, kurtulun." Bunlar iblisin sözü! Öyle olsa idi, Hz. İsa (a.s.) zengin olurdu; Hz. Muhammed (s.a.v.) ve ashabı zengin olurdu. Hz. Muhammed (s.a.v.), "Ey müminler; zengin olun, ona buna sadaka verin, kurtulun" derdi... Var mı böyle bir hadis?.. "Çalışın" deniyor... Gerektiği kadar dünyalık, gerektiği kadar uyku ve dinlenme için, kalan sürede de ilim ve ibadet için çalışman gerekir. Eğer, dünyalık için kazandığın para ihtiyacından fazla ise,

fazlasını dula, yetime sadaka vermen gerekir. Bunu yapan mümindir. Gerisini geç...

Ayrıca; "Zenginliği Allah istediğine, ilmi isteyene verir", "Beşikten mezara kadar ilim" deniyor... Bu sözlere kulak tıkanmış. Sana zenginlik yolu kapalı ise olamazsın. İlle zengin olmak için, ne yaparsın bu sefer?.. Yalana, dolana başvurursun. Çocuk, mal mülk, insanı Allah'tan uzaklaştırır. Onlarla meşgul olmaktan, Allah'ın zikrinden geri kalırsın.

Evet!.. Bu ağaç artık meyve vermez olmuş; budanıp, aşılanıp yeniden meyve vermesi sağlanacak. Bu dünyaya top oynamaya, dans etmeye, müzik dinlemeye ve DECCAL olmaya gelinmiyor.

"Allah, Yehova, God, Krişna" ne demek anlaşılmamış. Hristiyan toplumu gökte bir koltuğa oturtmuş, sihirbaz gibi zannediyor; hokus pokus yapacak, insanlığı kurtaracak... Müslüman toplumlar da Allah'ı ayrı bir bireymiş gibi, havada ve her yerde sanıyorlar. Al birini, vur ötekine. Birbirlerinden bir farkları kalmamış. Allah'ı sağda solda, havada arayacağımıza kendi özümüzde aramalıyız.

Kâinat, sonsuz sınırsız, içi ve dışı olmayan bir tek güçtür ve bizler O güçten ayrı olmayan cüzî güçleriz, bütünsel gücün programına göre hareket ederiz. Kâinattaki en üstün varlık (özüne kavuşan) insandır... Bunu bilmek, bulmak zorundayız.

Kendi hevanı tanrı edinme;
Gelene gidene sakın güvenme;
Cefaya gücenip sefaya sevinme;
Her şey Hak'tandır, boşa dövünme.

Cimrilik benliktir, mikrobun başı;
Kibir ateştir, cehennem taşı.
Cehennemde yanmak ukalâ işi,
Edep, ilim, irfan, beş şartın başı.

Cafer der; yaratmak Allah'ın işi;
Kendini bilmek, ilmin başı.
Burada göremezsen yapılan işi,
Ebedî dinmez gözünün yaşı.

6.
ALLAH'IN RUHU
-ADEM-

Ben Adem'in,

Hem dedesiyim;

Hem torunuyum...

Dünyada asıl süper dönem, Nuh döneminden önce yaşandı. Çünkü, akıl gücü onlarda açıktı. Her şeyi akıl gücüyle yaparlardı. O dönem bozulana kadar, hayvanat insana dokunmamıştır.

Düşünce gücünden örnek verecek olursak:

-Karateciler, farkında olmadan düşünce gücünü kullanarak, icabında on, on beş tuğlayı üst üste koyup bir vuruşta kırarlar. Kıran, kol, et-kemik, kas gücü zannediliyor. Halbuki, karateci uzun zaman çalışma sonucu, beyindeki irade gücünü hazır vaziyete getirir. Dikkat et; karateci tuğlaları kıracağı zaman, önce beyinde bir denge oluşturur. O an, beyindeki bütün düşünceleri silip atar ve yalnızca tuğlaların kırılmasını düşünür. İşte; kol tam o dengenin oluştuğu anda, saniyeden kısa bir zamanda inip kalkar ve tuğlalar parçalanır... Seyredenler alkışlar, "bravo" derler vs. İşte; karateci, o kısa anda düşünce gücünden çok cüzî bir kısmını kullanmış olur. Aniden inip kalkan o güç, mavi bir ışık olarak görülebilir. Kol, o mavi ışıkla inip kalkmasına rağmen, devre dışı kalır. Geliştireceğiniz özel bir fotoğraf makinesi ile bu mavi ışığın resmini çekebilirsiniz. O dengede milim kayma olsa tuğlalar değil, kol kırılır. Yoksa, beyninde dengeyi kurabilen bir karatecinin kas gücünden daha fazla kas gücüne sahip bir insan, üç tuğlayı bile zor kırar; dördüncüde kol kırılır. Ancak, bu noktayı ne karateci ne de seyredenler bilir. Ayrıca, şov yapan karatecinin beyninin derinliklerinde kibir vardır. Şayet

aynı karateci kibrini silmiş olsa, bir metre kalınlığındaki taşı jilet gibi pürüzsüz keser atar. Günümüzde taşları aletle kesiyoruz. Belki de aletle kestiğimizi sanıyoruz. Acaba taşı kesen gerçekten alet mi? İşte; bir sonraki kitabımızda, bu konuyu ayrıntılı olarak anlatacağız.

Düşünce gücünden başka örnekler verecek olursak:

-Bir adam kaçak işler yapar; gümrükten geçerken yakalanır; sonra da bunu şanssızlığa bağlar. Halbuki, kaçakçı yanındaki kaçak mala odaklandığı için, beyninden belli bir dalga yayılır. Şayet gümrük memurlarından birinin kafasında problem yoksa ve o anda sırf görevini düşünüyorsa, kaçakçının beyninden yaydığı bu dalgayı alır ve yüzlerce insan içinde yalnız bu kişiyi durdurur. Arar ve kaçak malı ortaya çıkarır. İşte bu olayı ne memur bilir ne de kaçakçı. Örneğin, Avrupa gümrüklerinde, gümrük memurları gelen yolcuları kenardan takip ederler. Hangisi heyecanlı hareket ediyorsa onu durdururlar. Bazen kaçak bir şey çıkar, çoğu zaman çıkmaz, çünkü gelen yolcuların bir kısmı geldikleri ülkeyi görecekleri için veya yakınlarıyla karşılaşacakları için heyecanlıdırlar.

-İnsanlar ne düşünüyorsa, düşündükleri mutlaka sonunda oluşur. Örneğin, Amerikalıların yaptıkları filmler... Bütün Amerika'nın geleceği ile ilgili senaryolar tasarlanır, filmler yapılır. Amerika'nın sular altında kalması veya meteor taşlarının isabet etmesi gibi... Seyirciler bu tür filmleri seyrederken, olanları

gerçekmiş ve olacakmış gibi algılarlar. Bu, filmdeki olayların seyreden beyinler tarafından onaylanması demektir. Milyonlarca insanın düşüncelerinde onaylanan olaylar, mutlaka gerçekleşir. A.B.D., mutlaka beyinlerin onayından geçen bu senaryoları yaşayacaktır. Teknolojide ilerlemişler, ancak ne yazık ki düşünce gücünden yoksun kalmışlar. A.B.D. üniversiteleri bu konudaki gerçekleri görememiş.

İşte; Nuh döneminden önceki ademoğullarıyla bizim aramızdaki fark; onların akıl güçlerini, bizimse taştan topraktan (maden) yaptığımız aletleri kullanıyor olmamız... Onlarınkiyle karşılaştırıldığında, günümüz medeniyeti ve teknolojisi çok ilkel kalıyor. Ayrıca biz, insanlara ve doğaya, onların son dönemlerde yaptığından daha fazla zarar veriyoruz; doğayı tahrip ediyoruz ki, artık bunlara izin verilmeyecek.

Biliyorsunuz, sanayi devrimi 1800'lerde başladı. Yani, deccal bağlı olduğu zincirin son halkasını o zamanlar koparmış oldu. Sanayiyi geliştirip teknolojiyi hızlandıran bazı devletler, bir taraftan zenginleşirken, öte yandan atmosferi, çevreyi kirliliğe boğup yağma ettiler. Derken, günümüze kadar neredeyse bütün dünya devletleri, az veya çok bu yıkıma ortak oldu. Fakir devletler, güya sanayilerini tamamlayıp zengin olacaklar ve lüks hayat sürecekler.

Ben, 1995 yılında kendi çevremdeki insanlara, Dünya'nın felakete sürüklendiğini, böyle giderse Dünya'nın en fazla yüz, yüz elli yıllık bir ömrü kaldığını, atmosferin ve kutupların bu zaman içinde bozulacağını izah ettiğimde, kimse bana inanmadı. Sanayi ve teknoloji gelişiminin Dünya için çok önemli olduğunu söylediler. Bana, "Sen sanayi ve teknolojiye karşı çıkıyorsun" dediler.

Günümüzde, artık küresel ısınma gibi tüm dünyayı ilgilendiren problemler insanlığın gündemine yerleşmek üzere. Bundan dolayı, zararsız alternatif teknolojiler de gittikçe dikkat çekiyor. Ancak, uyanık çevrelerin de bildiği gibi, insanlığın sorunu zararsız alternatif teknolojiyi geliştirememek değil, kimi devletlerin, ekonomik çıkarlar uğruna dünyayı felakete sürükleyen, çevreye zararlı mevcut teknolojiyi dayatmasıdır.

Artık bütün dünya insanlığı, politikanın ne olduğunu biliyor. Politika, yalan üretmektir; bu gerçeği günümüzde kimse inkâr edemez. Yalan ise iblistendir. Bir toplumu yöneten kişi, o toplumun babası sayılır. Baba evladına hiç yalan söyler mi?..

Şayet derseniz ki; "Bizde insan hakları var; kanunlar yaptık, dilediğimiz gibi yaşarız, doğayı da tahrip ederiz, her türlü ahlâksızlığı da yaparız, diğer insanlara kötü örnek olup onları da bozarız..." Zaten öyle de olmuş... Bunlar değil insan hakları, hayvan

hakları bile olamaz. Çünkü hayvanatta bir düzen vardır, onlar bile kendi düzenlerinin dışına çıkmazlar.

Örneğin, Avrupa'da "medeni(!)" dediğiniz ülkelerde, adam cani... Üç beş çocuğun ırzına geçmiş, sonra öldürmüş... Bu caniyi avukatlar savunuyor... Her şey ortada; bunun savunulacak neresi kalmış? Bu cani gülerek mahkemeye geliyor; hapishanede her türlü lüks içinde korunuyor, besleniyor. Bir psikolog geliyor, "Bunun psikolojisi bozulmuş, sonra düzelir" diyor... Adam birkaç yıl sonra serbest kalıyor. Aynı adam yine körpecik erkek veya kız çocuğunun ırzına geçip öldürüyor. Tekrar tutuklanıyor, "Psikolojisi daha düzelmemiş" deniyor. Aslında onu tedavi eden psikolog, psikolojik hasta. Mahkemede hakimler ne yapılması gerektiğini biliyor, ceza verecekler, fakat öyle kanunlar çıkarılmış ki, canileri koruma kanunları... Hakimin de elinden bir şey gelmiyor. Çünkü, bu kanunları çıkaranlar da o caniyle aynı hastalığı taşıyor. Böyle kanunlar çıkarıp yandaşlarını koruyorlar. Böyle bir caniye "insan" denir mi?.. Her iki ayaklı insan mıdır acaba?..

Bu canilerin hakları varsa, peki öldürülen, ırzına geçilen körpecik çocukların hakları yok mu?.. Aileleri perişan olmuş; bunların insan hakları ne olacak?.. Neden canilere hak ettiği cezayı vermiyorsunuz? Kanunların yanlışlığından, toplumlarda huzursuzluk başlamış ve diğer caniler de teşvik ediliyor. Halbuki, yaratılan her

canlıda temel bir program vardır; değiştiremezsin... Sen demir olmuş bir maddeyi ağaç yapabilir misin?.. Bu mümkün mü?.. Bugüne kadar psikologlar hangi hastalığı düzeltmiş? Geçici bir rahatsızlık geçiren bir kişiye nasihat ediliyor... Nasihat edilse de edilmese de, o hâl geçtikten sonra kişi zaten düzeliyor.

"İnsan hakları" diye kanun çıkarılmış. Günümüzde güya insanlara eşit muamele yapılıyor. İşlerine gelmediği zaman, hemen eşitlik bozuluyor. Aslında eşitlik anlayışı büyük bir gaflettir. Çünkü iyi bak bakalım, hangi insan eşit? Herkes ayrı yapıdadır. Kâinatta dahi eşit iki varlık bulamazsın, göremezsin. Şayet insanlara eşit gözüyle bakmayıp, her birinin ayrı özelliklerle var edildiğini görürsen, aynı özelliklerde ikinci bir insanın asla bir daha var olamayacağını, dolayısıyla da her insanın paha biçilmez kıymette olduğunu anlarsın. Aslında bu, bütün varlıklar için geçerlidir. İşte; her şeyi bu anlayışla değerlendirirsek, o zaman mutsuzluğumuz mutluluğa döner.

Ayrıca, "kadın hakları" deniyor... Hangi kadın hakları?.. Kadınların büyüğü de, küçüğü de anadır. Anaların hakkını ömür boyu çalışsanız, yine ödeyemezsiniz. Onların ne kadar kıymetli olduğunu bilip, onları iyi anlayıp, onlara insan gibi davranırsanız, onların hakkını vermiş olursunuz. Yoksa kanun gölgesi altında onları haklı veya haksız görmek, yasa emrediyor diye onlara hak

tanımak, ilkelliktir. Hakikî adalet vicdandır, akıldır. Bugün ise herkese eşit bakıldığı için, insanlar yanlışa yönlendiriliyor.

Her şey sona dayanmıştır... İnsanlığa doğrular eğri, eğriler doğru gösteriliyor. Gören, göz değil beyindir. Göz, bir et parçasıdır. Peki beyin? Beyin de et parçası. "Et parçası" dediğin, toprak ile su değil mi? Toprak ile su görür, işitir, düşünür mü? Asla!.. Peki gören kim? İşte burada iyi düşün... "Bedenim" dediğin, komple bilinçli bir şekilde tasarlanmış bir alet değil mi? Kâinatta bilinçli şekilde hareket etmeyen hiçbir şey mevcut değildir. Kâinatta "TEK AKIL"ın hükmü sürer. Peki zıtlar nasıl oluyor? Örneğin iyi kötü, güzel çirkin, melek, şeytan vesaire...

İki zıttın olması şarttır; yoksa kemâlleşemezsin, kişilik bilincin oluşmaz. Zıtlıklarla mücadele ediyorsun, kişilik bilincin oluşuyor ve bütün zıtlıklar kalkıyor. Nasıl kalkıyor? Bakıyorsun ki, dünya üzerinde hiçbir şey yanlış yaratılmamış. Her şey akıldan meydana geldiğine göre, görürsün ki, yanlışlık senin anlayışında... Öze erdiğin zaman, her şeyin ana akılın vasıfları olduğunu anlarsın. İşte o zaman kimseye kızamazsın. Burada, her şeye karşı sevgi başlar. Bu sevgi, "Allah sevgisi" denen, hakikî sevgidir.

“Kâinat” dediğimiz her şey, her canlı, her hareket eden, gücünü bir tek GÜÇ'ten alır. Hiçbir şey bu güçten ayrı değildir. İşte; nebilerin anlatmak istedikleri, bu güçtür.

Bu gücü anlayabilmek için, elektrikle çalışan aletleri ele alalım. Örneğin, çamaşır makinesi çamaşır yıkar, ayrı fabrikada yapılmıştır; buzdolabı buz yapar, ayrı bir fabrikadan çıkmıştır; ocak ateş çıkarır; ampul ışık verir, gece sokakları ışıl ışıl aydınlatır; televizyon görüntü verir vs. Peki, bunların hepsi gücünü nereden alır?.. “Elektrik” denen tek bir güçten alır. Peki bu gücü görebiliyor muyuz?.. Hayır, göremiyoruz. Demek ki, zahir göz her şeyi göremez. Biz, o gücü bize dokunduğu zaman anlarız. Şalteri indirdiğimiz zaman elektrik kesilir ve elektriğe bağlı olan aletlerin hepsi durur, çünkü hepsi gücünü “elektrik” denen tek bir güçten alır ve kendilerindeki özelliği ortaya koyar. Ancak, onlar olmadan da bu güç açığa çıkmaz.

Peki, bu güç nasıl olur da bir yerde ateş çıkarır; başka yerde buz yapar? Güç, tek bir güç... Sade bir güç nasıl olur da her yerde başka bir hale döner?..

Burada kader sırrına da değinelim... Dikkat edilirse, insanlar ayrı ayrı analardan doğar. Bütün insanların simaları birbirinden farklı olduğu gibi, kabiliyetleri de farklıdır. Bir insan ne için yaratılmış ise onu yapar. Yani bedenler ve beyinler ona göre

organize edilmiştir. Örneğin, buzdolabı buz yapıyor, ateş üretmiyor. Elektrikte buz var mı? Yok. Fakat buzdolabı, elektrikten aldığı güçle buz yapıyor. Çünkü buzdolabı buz yapması için üretilir. İnsan da aynıdır. İnsanın ne fizik yapısı ne de kabiliyeti kendi iradesi ile belirlenir. Onu var eden gücün iradesi belirler. Bu yüzden, bir insanı kabiliyeti dışındaki işlere zorlamak zulümdür. İnsan kendi kabiliyet ve karakterinin dışına çıkamaz. Cüzî akıl, bir insan ne için yaratıldı ise o yönde ortaya koyduklarıdır.

Bir insana, "Senin yaptığın işi Allah yaptırıyor" de; "Hayır ben cüzî iradem ile yapıyorum, ben düşündüm ve düşündüğümü yaptım" der. Elbette ki sen yapacaksın. Peki senin düşüncelerin nereden geliyor; hiç bunu düşündün mü?

"Bütün alemlerin sahibi olan Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz."[112]

İnsan bedeni bir alettir. Aynen buzdolabı, ocak, ampul gibi... İnsan dünyaya gelirken kendi isteği ile gelmiyor. Vücut şekli, erkek veya dişi olması, yaşlanması, ölümü, ne iş yapacağı, kabiliyeti gibi her şey mükemmel şekilde ana rahminde monte ediliyor. Kim ediyor? Bizi var eden güç... İnsanın beden aleti ile ortaya koyduğu bütün işler, madde ötesindeki kişiliğini, bilincini oluşturuyor. Nasıl? Madde üstü bütünsel aklın organizesi ve ilmiyle...

112 Kuran, 76/İnsân Sûresi, 30. Ayet.

Bütünsel akıldan yansıyan bilinç, madde beden aracılığıyla madde ötesi kişisel bilincimizi oluşturur. Madde beden aradan çıktığı zaman, kişiliğimizle baş başa kalırız. Bedenimiz, toprak-su-hava atomlarının birleşik halidir; bu birleşik hâl dağılıp toprak ve suya karışmaya başlayınca, beden ölmüş olur. Yani, maddesel beden aslına dönmüş olur. Bilincimize ne olur? Madde ötesi alemde kişiliğimizi oluşturmuş olur. İnsan, madde beden dağılmadan önce kendini madde beden sanır; madde beden aradan çıkınca, madde üstünden (üst akıldan) meydana gelmiş olduğunu anlar. Böylece, topraktan gelen toprağa dönmüş olur; Kuran'daki, ***"Ademe kendi ruhumdan üfledim"***[113] ayeti gereği de, Allah'tan gelen Allah'a dönmüş olur. Şayet burada kalkıp, bilinç olan madde ötesi bedenimize, "astral, halogramik beden" veya "enerji, maddenin en ince parçası, foton" dersen; sen, Allah'ı enerji (yani madde) yapmış olursun ki, çok büyük gaflettir.

Bizler, "madde üstü" dediğimiz tek yapıdan geliriz; bu madde alemde taşa-toprağa bürünürüz. Madde alemde belli bir süremiz vardır; bu zaman içinde kendimizi kemâlleştirir, bu alemin zıttı olan alemlerde açığa çıkarız. O alemlerde de iki zıt söz konusudur. Ya cennet denen alemlerde yeni bir yaşama başlarız veya dünyada iken kendimizi yetiştiremediysek, kemâle ermediysek, hürriyetimizi elde

113 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 72. Ayet.

edemediysek, cennetin zıttı olan ve "cehennem" denen alemde sonsuza dek sürecek ızdıraplı bir yaşama başlarız.

"Onlar o lanet (cehennemde) ebedî kalacaklardır. Onlarda ne azap hafifletilir, ne gözetilirler."[114]

Demek ki, cehennemde azap çekmek ebedîdir. O halde, "ölüm" sözcüğü uydurmadır, çünkü yok olmak asla söz konusu değildir. Bu madde alemde ne görüyorsan, bir halden başka hale döner, o halde varlığını sürdürür. Yani ölüm yoktur; dönüşüm vardır.

İnsanın doğmasını, hayvan ve nebat oluşumlarını iyi inceleyin. Bedenleri taş-toprak-su. Merkezden gelen bilgi yüklü yayınlarla programlanırlar. Taş-toprak-suyun birleşmesiyle yaşam oluşur. Maddedeki yaşamdan meydana gelen mânâlar madde ötesinde oluştuğu için, varlıklarını madde ötesindeki halleri üzere sürdürürler. Hani yoktan mı var oldular? Sadece var olanlar birleşip yeni bir mânâ oluşturdular. Ya da varken yok mu oldular?

HİÇBİR ŞEY YOKTAN VAR EDİLMEZ;
VAR EDİLEN İSE ASLA YOK OLMAZ.

Mutlaka var eden, müdahale eden bir vesile vardır. Var olan başka hale döner ve yaşamına öyle devam eder. Her şey bir halden

114Kuran, 2/Bakara Sûresi, 162. Ayet.

başka hale döner ve yaşam böylece devam eder. Dolayısıyla, gerçek mânâda ölen hiçbir şey yoktur. Evrende zerre bile kaybolmaz.

Bu dünyanın da bir ömrü vardır. Ömrü bitince, kendisini meydana getiren parçacıklar bozulur, başka hale döner; o hâl üzere varlığını sürdürür. Hani aslı nerede kaldı?. Nereden geldi, nereye gitti? Öze erenler bilir; aslından ayrıldı, aslına döndü. Ayrılan kim, aslı kim? Nereye gitti de sonra aslına döndü? İki var yok ki, ayrılsın ve sonra birleşsin, burayı iyi anlayın! Yoktan hiçbir şey meydana gelmez. Allah, yaratmaktan ve yaratılmaktan münezzehtir.

Cüzzi akıl çekirdek
Külli akıl ağaç
Aklı evvel meyve
Hepsi BİR akıl

Ey derviş, ey aşık!

Bunları çok iyi tefekkür et. Aklı evvel de bir kavramdır. Bütünden ayrı değildir. Akıl, Allah'ın bir vasfıdır. Biz işte o vasıfla bu alemde gözüküyoruz (***"Ben ona ruhumdan üfledim"***[115]). Yoksa ne yaradan ne de yaratılan vardır. Kuran-ı Kerim'deki "yaratılıyor" ayeti yol göstermek içindir, bir kinayedir. Biz Allah'tan ayrı değiliz. Bu demek değildir ki biz de Allah'ız. Bizler yukarıda anlattığım gibi Allah'ın akıl sıfatından olan varlıklarız. Yani Allah'ın bir sıfatından

115 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 72. ayette bu mana yer almaktadır.

gözüken varlığız. Bütün değiliz. Bütünden de ayrı değiliz. Tüm canlılarda Allah'ın gücü mevcuttur. Yalnız, insandaki gücün farkı, Allah'ın halifesi oluşu sebebiyle gerekirse sınırsız olarak açığa çıkmasıdır. Yoksa, Allah'ı hiçbir canlı tarif edemez. Sebebine gelince... Yukarıda belirttiğim gibi, bizler Allah'ın, akıl sıfatı olan bir vasfındanız. Allah'ta ise sonsuz sınırsız vasıflar ve sıfatlar mevcuttur. Sen Allah'ı, sadece var olduğun akıl sıfatından sana açılan kadarı kadar tarif edebilirsin. Hiçbir insan diğer bir insana ne güç verir ne de nur. İnsan-ı kamil ya da evliya dediğimiz şahsiyetler, bir nazarla veya ilimle, karşısındaki insanın kendisinde gizli olan Allah'ın gücünü, onun teslimiyeti oranında açığa çıkarmalarına vesile olurlar.

Kim olursan ol, şirkten burada kurtulamamışsan, ahirette de kurtulamazsın. Ayette Allah'ın hitabı; “Ben onun bedenini (beşeriyet) çamurdan yaptım. İçine ruhumdan üfledim.” mealindedir. Dikkat edilirse, “Bedenini yarattım” diyor, ama “ruhunu yarattım”, demiyor! İşte kim olduğumuzu, bu ayetlerin rehberliğinde iyi anlamamız gerekiyor.

Ne demiştik; sonradan var olan tekrar yok olur. Biyolojik beden toprak, su ve hava atomlarının bileşiğinden meydana gelir. “Öldü” dendiği an, toprak ve su atomları dağılır; suya ve toprağa karışır. Daha önce toprak ve su idi; beden oldu, et ve kemiğe

dönüştü; madde alem dediğimiz bu dünya üzerinde bizi gezdirdi; vadesi tamam olunca bozuşup eski haline döndü. O halde biz, "bu bedeniz", diyebilir miyiz? Demek ki biz, Allah'ın ruhuyuz. Bizim ezelden beri varoluşumuz, ebediyete kadar da var olacağımızı gösterir. Demek ki; sonradan yaratılan bedenimiz, bizim sadece beşeriyetimizdir.

BİZLER MADDE ÜSTÜNDEN, MADDE ÖTESİNE GEÇİŞ SÜRECİNDE; BU BİYOLOJİK BEDEN ARACILIĞIYLA, MADDE ÖTESİ RUHUMUZU BİLİNÇLENDİRİP, YANİ KEMALLEŞTİRİP; TOPRAK VE SU OLAN BİYOLOJİK BEDENİN DAĞILMASINDAN SONRA, MADDE ÖTESİ RUHUMUZUN EBEDİYETE KADAR YAŞAYACAĞI EVRELERDE LAZIM OLAN TECRÜBELERİ ELDE ETMİŞ OLURUZ.

Bizler Allah'ın ruhuyuz, Allah'tan ayrı değiliz. Örneğin, Bir ağacı düşün; çekirdekti. Sonra beden ve dallar meydana geldi. Daha sonra da meyve oluştu. Bizler meyveyiz, yani aklı evveliz. Şimdi burayı çok iyi anlamaya çalışalım. Ne dedik? Bizler Allah'tan geldik, Allah'ın ruhuyuz, lakin Allah değiliz. Çekirdek, beden, yapraklar ve meyve... Biz meyveyiz dedik. Meyve, "Ben ağacım" diyebilir mi? Meyve ayrı, yaprak ayrı, beden ayrı. Fakat hepsi bir arada, tek bir ağaç, yani tek bir vücut. Ne meyve ağaçtan ayrı ne de ağaç

meyveden ayrı. "Allah ayrı, biz ayrıyız" dediğimiz zaman araya benlik girdiği için şirk olur. Ne diyeceğiz? "BİZ ALLAH'TANIZ" diyeceğiz. Ayet ne diyor?

"Başlarına bir musibet geldiği zaman, 'Biz Allah'a aitiz ve sonunda ona döneceğiz' derler."[116]

Bu manadan da anlaşıldığı gibi, Allah'ın ruhuyuz, lakin Allah değiliz. Allah'tan da ayrı değiliz. Bireyselliğimiz tekliktir, bütünselliğimiz birliktir. Allah'ın tekliği ve birliği böyledir. Bunun dışında düşünen ŞİRKE DÜŞER. "Ben ona ruhumdan üfledim" ayetinin birinci manası budur.

Alem var olmadan önce
Gülleri açmadan gonca
Buraya gelmeden önce
Esra-i Himan'da idim

Dört meleği orda gördüm
Sur'u üfledim yürüdüm
Ademe üflenen ruhu
Esra-i Himan'da gördüm

116 Kuran 2/Bakara Sûresi, 156. Ayet.

Meleklerin secdeye dalışın
Şeytanın cahil kalışın
Ademin halife oluşun
Esra-i Himan'da gördüm

Allah bilmek istedi kendin
Kendinden var etti kendin
Bilmek istersen sen kendin
Esra-i Himan'dan geldin

Cahiller duyunca tanlar
Nerden geldi bilmez bunlar
Cafer der; sanma bilen yok
Bunu Hak dostları anlar.

Nebat, insan, hayvan... Bütün bunlara baktığımız zaman, onların özünü ve programını göremiyoruz. Taş-toprak-su olan et-kemik bedenimiz, süresi dolduğu zaman tekrar bozulur, toprak halini alır. Toprak idi, toprağa döndü. Yalnız bu toprak milim farklılaşmıştır, aynısı değildir. Bilinç bedeni ise, insanın dünyadaki yaşamı oluşturur. İşte; aslına dönmek, insanın madde bedeninin dağılmasından sonra (yani aradan çıkmasından sonra) kendisini madde ötesi bilinç bedeninde bulmasıdır.

Genel anlayışa göre, duyu organları; kulak, burun, göz, dil ve deridir. İnsanı bu organlarla sınırlamak yanlıştır. Sizin "akıl"

dediğiniz, “A” ile “Z” harfi arasındaki harflerin meydana getirdiği kelime topluluğudur; numune akıldır. Gerçek akıl sahibi, beş duyuyu tam olarak açmış olandır. Açılmamış beyinlerde beş duyu kapalıdır. İnsanın, kopyaladığı bilgileri aşıp beynine yönelmesi gerekir. O zaman beyin, dolayısıyla da beş duyu açılmaya başlar. Örneğin, koku alma duyusu açıldığı zaman, başka bir kıtadaki çiçeklerin kokusu dahi alınabilir. Hattâ koku alma duyusu tam olarak açılmış olsa, en yakın güneş sistemindeki çiçekleri bile koklamak mümkün olur. Beynini açmış bir insan, dilini kullanmadan beyinler arası iletişim kurabilir.

Ana rahminden dünyaya gelen çocuk büyümeye başlar. Bu arada, gördüğü, duyduğu, konuştuğu, düşündüğü her şey bilinç bedene kayıt edilir. İlk zamanlarda düşünce henüz meydana gelmez. Örneğin, bir meyveyi yer, tadını kaydeder. Aynı meyveyi tekrar gördüğü zaman, tanır ve tadını bilir. Neden? Çünkü, daha önce yemiş, tadını kaydetmiş... Yeni karşılaştığı bir nesneyi ise tanımaz. Neden? Kayıt yok... Ruh bilgisayarına sorar, cevap yok. Kayıt yok ki cevap gelsin... Sonra onu da öğrenir, bilgisayarına kaydeder. Daha sonra okullarda kalıplaşmış bilgileri öğrenir, kaydeder. Ergenlik çağına gelir, aileden kopar; “Artık kendi kendimi yönetebilirim” der. Ancak, sadece o güne kadar kayıt yaptığı bilgileri bilir. İşte; bu insan bir robottur. Çevresine bakar; herkes ne yapıyor, neye değer

veriyorsa, o da onları taklit eder. Beynini geliştirip aşamadığı için, yeni bir ilim ortaya koyamaz.

Şayet kişi beynini aşarsa, bütünsel akıla ulaşır. Bu, kâinatın bilgisayarıdır. İşte o zaman bütün sorularının cevabını bulmaya başlar. Kendisi için her sorunun cevabı orada mevcuttur.

Daha da ileri gitti, bu sefer soracak sorusu kalmaz. Evrensel programı anlayan, her şeyi bilir...

Daha da ileri gitti, bu sefer görür. Burası, "ESRAHİMAN İLMİ"dir; kimseye bugüne kadar açılmamıştır.

Değerli insanlar, Muhammed Aleyhisselâm'ın, "namaz müminin miracıdır" hadisinin manasını, Allah'ın izni ile yaşayan biriyim. İlk ademden Hz. Muhammed'e kadar bütün nebilerin izini takip ettim. En son Muhammed Aleyhisselâm'a ulaştım. Burası zat mertebesi idi.

Cafer Habib'in huzuruna varmış;
Yemiş ekmeğini, misafir olmuş.
BİR. canda bilmiş kendi özünü;
O anda görmüş Hak'kın yüzünü.

Cafer görmüş Habib'in nurdan yüzünü;
O anda kör etmiş zahir gözünü.
Gönlünü şad etmiş, almış feyzini;
Resûl-u Ekrem vermiş söyler sözünü.

Değerli insanlar, bunlar benim başarım değil. Allah ezeli kelamında böyle dilemiş. Allah dilediğini yapar.

Ben her zaman tektim,
Hep tek kalacağım,
Ben beni bilmez miyim?

Hak dilediğini yapar,
O'ndan sual sorulmaz,
Sen böyle demedin mi?

Örneğin, bir insan ergenlik çağından sonra, madde beynini aşacak çalışmalar yapmadı... Diyelim ki, üniversiteyi bitirdi, doktor oldu. Bu kişi, üniversitede okurken hocaları ne öğrettiyse, onu bilir. Hocaları ise ne biliyorsa onu öğretir. Eğer madde gözüne tabi ise madde gözle gördüğüne inanır, görmediğine inanmaz. Gözü beynine değil, beyni gözüne tabidir. Evrensel sırlardan habersiz yaşar. Evrensel sırlara ermiş, beyin aşaması yapmış bir insanla karşılaştı diyelim. O kişinin bildirdiği ilimleri hiç duymamış... Bu sefer inkâra gider, kabul etmez. Kendisinin her şeyi bildiğini zanneder, çünkü

kendisi üniversite bitirmiş; daha ötesi yok; en akıllı kendisi... İşte bu kişi de robottur.

Evrene bakar, milyarlarca galaksi görür; bunların her birinin içerisinde yine milyarlarca dünyalar var, fakat göz yetersiz olduğu için onları göremez. Bu sefer, onların laf olsun diye var olduğunu, mavi dünyadan başka hiçbir yerde adem olmadığını sanır. En büyük kendisi ve mavi dünya... Sonra çevresine bakar; hayvanatı, nebatı ve insanı görür. Üçlü bir sistem... Bazen hatırına, "Ben nereden geldim, kimim" gibi sorular gelir. Et-kemik vücudu kendisi zanneder. Çünkü gözlerini bu et-kemik, yani taş-toprak bedende açtı. Halbuki, bu bedenin içinde organlar var ve göremediği yedi çeşit elektriksi bir yapı var. Bunlar nasıl çalışıyor, haberi yok...

Kendisine gösterilen iltifatın cazibesine kapılıp, ailesinin ve çevresinin kendisine çok değer verdiğini sanır. Halbuki, değer verilen kendisi değil, kazandığı paradır. Yaş ilerledi, madde olarak her şeye sahip oldu, fakat beyninin derinliklerinde gizli sorular vardır. Bir türlü tatmin olamaz. "Ben kimim, insanlar neden doğup ölüyor?" gibi soruların cevabını aramaya başlar. Ancak, kendisinde onu bu soruların cevabına ulaştıracak çalışmaların bilgisi yoktur. Bu bilgiler, sadece ilâhi kitaplarda ve nebilerin bildirdiklerinde var. Onları duymuş, fakat okumamış... Onları eski masal sanıyor, sağdan soldan duyduklarına inanmış. O yüzden, hayvanata bakar, maymunu

görür ve "Yahu, maymun hem iki ayak üzerinde yürüyor hem dört ayak üzerinde... Hem de benim gibi eli ayağı var... Tamam buldum... Biz daha önce maymunduk, zamanla değişime uğrayıp bu hale geldik. Benim atalarım maymunmuş, yani hayvanmış" diye düşünür. Yaşamına da ona göre yön verir. Yani, ileri gideceğine geriye gitmiştir.

Bugün insanlara, üniversiteyi bitirene kadar, maymunun ara formlarla insana dönüştüğü öğretiliyor. Bu öğretiyi kabul eden bir kişi, üniversiteyi bitirince, kendisinin evrim geçirip maymundan insana dönüşmüş olan bir soya mensup olduğuna inanır. Halbuki, maymunun evrim geçirerek insan olması mümkün değildir. Buna rağmen burada bir evrim geçirme olayı söz konusudur. Şöyle ki: Bu kişi insan olarak ilkokula girmiştir, üniversiteden maymun olarak çıkmıştır. Yani bu kişi evrimi, gittiği okullarda aldığı bilgilerle, beyninde geçirmiştir.

Bu kişi geçirdiği evrimden sonra, ayıya bakar. Ayının dört ayak üzerinde yürüdüğünü, ancak nadiren de olsa iki ayak üstünde dikildiğini görür. Ayrıca, ayı maymundan daha da kıllı... "Demek ki maymun eskiden ayıymış; bazen iki ayak, bazen dört ayak üzerinde yürüyerek zamanla değişime uğramış, maymun olmuş. Tamam buldum; benim atalarım maymundan daha da önce ayıymış" der ve bu sırrı gizli tutar. Artık sır sahibidir... Nereden geldiğini, yani aslını

bulmuştur. Başkaları, "Biz maymundan çoğaldık" derken, bu içinden, "Bunlar daha sırra erememiş" diye düşünür. Başka biri kendisine, "Biz ademden çoğaldık, insanız" dediği zaman karşı çıkar; "Hayır, hayvandan çoğaldık" der. Dindeki ademin mitolojik bir yalan olduğuna inanır:

"Ve ayetlerimiz onlara okunduğu zaman, '(böyle şeyleri) işitmişiz. İstesek buna benzer sözler söyleriz, bunlar ancak eskilerin efsaneleridir' derler."[117]

Buna rağmen, kendisine "hayvan" dendiği zaman hemen kızar, sinirlenir. "Bana niye hayvan diyorsun?" der. Karar ver artık; hayvan mısın, insan mısın? Aslında, soyunun hayvan olduğunu söyleyerek kararını vermiştir. "Ayıyım" der, yaşamını da ayı gibi sürdürür.

Nereden gelip gittiğini anlamaz hayvan;
Ademliğin bulan evrensel insan.
Hayvana bakıp özünü maymun sanan;
İki ayaklı da olsa sanma ki insan.

117 Kuran, 8/Enfâl Sûresi, 31. Ayet.

Hak nurundan saçmış, hidayet alan;
Mürşittir bunlar, kendini bilen.
Hayvanda aramaz özünü ademde bulan;
Kendini maymun sanır hayvandan azan.

Cafer öz ademdir, mürşid-i azam;
İnsan-ı kâmildir kendini okuyup yazan.
Uzak dur, maymundur ademe kızan;
Boşa okumuş, yazmış ormanda gezen...

Sakın, "Maymundan çoğaldık" diyen insanları yargıladığımı sanmayın; öyle olması gerekiyor. Bu görüşü ortaya atan profesör aslında hizmet etmiştir, doğru yapmıştır, çünkü her şey iki zıttan meydana gelir. Görüşler de öyledir. O profesör bu tezi ortaya sürmemiş olsa idi, karşısına zıttı çıkmazdı. İddia ettiklerinin ne kadar doğru olup olmadığı araştırılmazdı. Teknolojide bulduğunuz yeniliklerde bile bu görüşün payı vardır. Profesörün ortaya attığı tez yanlıştır, fakat hizmeti doğrudur. Bunları iyi anlamak zorundasınız. Yoksa ben Cafer olarak ne evrende ne de dünyada bir yanlışlık görmüyorum. Her şey yerli yerindedir. Şayet bunlarda bir yanlışlık ve düzensizlik görüyorsanız, bu sizin beyninizdeki düzensizlikten kaynaklanır. Doğaya bak; hiçbir yanlışlık ve eksiklik var mı? Sistem de böyle. Yanlışlık sizin anlayışınızda...

Kimsenin kimseye karışmaya hakkı yok. Ne yaparsan karşılığını bulursun. Hâlâ anlamadın mı?.. Birine çiçek verirsen, o da sana çiçek verir. Birine tokat vurursan, o da sana tokat vurur. Dileyen "Ben hayvanım" der, dileyen "Ben ademim" der. Kimse kimseden mesul değil. Kimse kendi görüşünü başkasına zorla kabul ettiremez. Zorbalık yok; herkesin hür düşünmeye hakkı var. Zaten geçeceğiniz alemde, herkes gerçeği görecek. Ben Cafer Abdullah olarak insanım; ademden geldim. Madde ötesini gördüm. Burada kendi görüşlerimi değil, gördüklerimi yazıyorum.

"Neden kimsenin kimseye karışmaya hakkı yok?" Bir meyveli ağacı düşün; beden, yaprak ve meyve... Yaprağa itiraz edemezsin, "Niçin meyve olmadın" diye... Etsen dahi değiştiremezsin... Bir meyvenin olması için, hem bedene hem de yapraklara ihtiyaç var. O yapraklar meyveyi güneşten, rüzgardan ve yağmurdan korur. Sistemi çözenin sorusu biter, hiçbir şeye itirazı olmaz.

Gelelim bizlerin, Dünya'nın ve Güneş'in akıbetine... Dünya göbeğinin içe doğru girdap gibi döndüğünü, çekirdekateşi çekerek süzüp topladığını, çekirdekateşin çeşitli hallerinin Dünya'daki tüm yapılarda karışık olduğunu ve bu sebeple Dünya üzerinde yer çekiminin meydana geldiğini yukarıda anlattık... Yer çekiminin, Dünya'nın kendi etrafında dönmesiyle bir ilgisi yoktur. Aynı cisim, Dünya'nın farklı noktalarında farklı ağırlık gösterebilir. Bunun

sebebi, göbekte dönmekte olan çekirdekateşin o noktalara farklı etki etmesidir. Esasında, yer çekimi ile ilgili başka ayrıntılar da var. Örneğin, hareket eden ve etmeyen varlıklarda farklılık göstermesi gibi...

"Dünya'nın çekirdeği Güneş'e bağlı" demiştik. Güneş'in göbeği de aynı şekilde döndüğü için, Güneş'teki patlamalardan (yani Güneş'in dış çemberindeki son çarpışmalardan) yükselen elementler, binlerce, on binlerce kilometre uzaklaşıp tekrar Güneş yüzeyine döner. Güneş'in içinde, çekirdekateşin ve diğerlerinin dönüşü sebebiyle çekim oluştuğu için, bu patlayan ve uzaklaşan kütleler tekrar yüzeye çekilir. Yoksa, belki elli Dünya büyüklüğündeki kütleler Güneş çevresine yayılır ve dönmeksizin yolculuk yaparlardı, çünkü onları engelleyecek, örneğin dünyadaki hava gibi bir güç (sürtünme) yok...

Güneş'teki çekimi bir örnekle anlatayım. Örneğin, Dünya'da bir milyon kilo gelen bir nesne, Güneş üzerinde olsa bir kilo gelir, çünkü çekim, iç dönmenin sürati ve çekirdekateşin hacmine göredir. Şayet böyle bir çekim meydana gelmemiş olsa idi, yüzeydeki patlamaların şiddetiyle fırlayıp tekrar tekrar yüzeye çekilen, Dünya'dan elli veya daha fazla büyüklükteki kütleler, yüzeye düşünce yüzeyde çok büyük tahribat yaparlardı. Bu tahribatları da teleskoplarla bakınca görürdünüz.

Dünya'da çekirdekteki temizlik tam olup çekirdeğin dönmesi durduğu an, çekirdeğin hacmi genişleyecek. Dünya çekirdeğinin hts ile karışık olması, Güneş ve Dünya çekirdekleri arasındaki çekimi perdeler, yani zayıflatır. Aynı zamanda Dünya, çekirdeğinin kıvırmasıyla Güneş'teki çekime direnir. Dünya'daki kıvırma ve hts perdesi ile zayıflatılmış güneş çekimi, Dünya ile Güneş arasındaki mesafede tam olarak dengelenmiştir. Güneşlerin galaksi merkezi etrafında dönerken kavis çizerek galaksi merkezine yaklaşmalarının aksine, Dünya, Güneş etrafında dönerken Güneşe yaklaşmaz; Güneş ile Dünya arasındaki mesafe değişmez. Ancak, dünya çekirdeğinden hts temizlendiği zaman, kıvırma durmuş ve perde kalkmış olacak. Bu da dengenin bozulup dünya çekirdeğinin, anası olan güneş çekirdeği tarafından çekilmesine neden olacak.

İşte; Dünya'nın kalbini oluşturan ateş, iç temizlemesini ve hacmini tamamlayınca durmuş olacak. Böylece, yer çekimi de durmuş olacak. İçe kıvırma durduğu için, yoğunluk bu sefer geriye genleşmeye başlayacak. Bu genleşme, dünya toprağının çatlamasına sebep olacak. En büyük deprem bu anda meydana gelecek. Dağlar, karton oyuncaklar gibi devrilecek. Dünya toprağı her taraftan çatladığı için, yarıklardan çıkan dış ateşin şavkı suları fışkırtacak; dağlar bu çatlaklara devrilecek ve çekirdekateş genleşmesini sürdürdüğü için de genişleme devam edecek.

"Onu engelleyecek hiçbir şey olmayacaktır. Göğün döndüğü gün, dağların yürütüldüğü zaman..."[118]

Suyun ve toprağın ağırlığı, çekim kaybolduğu için yok olacak ve yolunmuş tavuk tüylerinin etrafa yayılıp saçılması gibi, çevreye yayılmaya başlayacak. Çekirdekateş kendisini gösterdiği an, bunların hepsi anında eriyip, buharlaşıp görünmeyen bir hale dönecek. Çekirdekateş, Güneş'e kadar yayılacak. Bulutsu haline gelen çekirdekateş yayılmasını sürdürürken, diğer gezegenleri de oldukları yerde anında eritip yok edecek. Çünkü, çekirdekateşin ısısına hiçbir madde dayanamaz. Gezegenler arası hava yok ki, çekirdekateşin ısısının gezegenlere kadar ulaşmasını engellesin.

Dünya'nın veya Güneş'in göbeğinden, bir futbol topu büyüklüğünde çekirdekateş Dünya üzerine kaymış olsa, Dünya üzerinde hiçbir canlı bırakmaz, yakar; toprağı kavurur, suları buharlaştırıp yok eder, atmosferi parçalar. Şayet, Güneş yüzeyinde çalkalanan ateş (yani çarpışmadan meydana gelen kırk-elli Dünya büyüklüğündeki kütleden çıkan yayın) Dünya üzerine kaymış olsa, insan ve hayvanatın beynindeki elektrik hücre sistemini birbirine karıştırır; insan ve hayvanat birbirine saldırır; akılları yok olur. Aslında, Güneş'in meydana getirdiği öyle yayınlar var ki şayet açıklarsak, inkâra gidersiniz.

118 Kuran, 52/Tûr Sûresi, 8-10. Ayet.

Dikkatle araştırırsanız, geçmiş asırlarda yaşayan nebiler, veliler, bilginler ve alimler, açıkladıklarını hazmedemeyenler tarafından saldırıya uğramışlar, ölüme mahkum edilmişler ve deli damgası yemişler; "Cinler kuşatmış, hayal ürünü, halüsinasyon görüyor" diye suçlanmışlar. Bugün biz, eskiden hayal olan birçok ilmi yaşıyoruz. Örneğin, insanlar uçan halıdan bahseden alimle zamanında alay etmişler; "Hayal görüyor" demişler. Onun hayal sanılan sözü masal olarak günümüze kadar gelmiş. Ve bugün biz, halıfleks serili uçaklarla uçuyoruz. O halıyla, uçaklardaki halıfleksin arasında ne fark var? O günkü alim, örneği olmadığı için, uçağı çevresindekilere ancak o kadar anlatabilmiş.

Konumuza devam edelim... Çekirdekateşle birlikte, bulutsuya dönüşmüş Dünya da Güneş'e doğru yayılıp Güneş'in üzerini kaplayacak. O esnada Güneş'te temizlenme devam ettiği için, bu bulutsu merkeze giremeyecek, ancak Güneş'in yüzeyindeki katılaşmayı engelleyecek. İşte bu, "DÜNYA'NIN KIYAMETİ" denen olaydır.

Bütün bunlar olurken, bizler ve bizden öncekiler bu olayları seyredeceğiz. Dünya'nın kıyametini gelmiş geçmiş bütün insanlar görecek. Ayet ne diyor?: ***"Rabbimiz kıyamet günü hepimizi bir araya toplayacak"***[119]

119 Kuran, 34/Sebe' Sûresi, 26. Ayet.

Ancak Dünya'nın kıyameti, ruh bedenlerle seyredilecek. Çünkü, Dünya kendini yok ederken ve Güneş'e doğru dürülürken yeryüzünde insan olmayacak.

"Yazılı kağıt tomarlarının dürülmesi gibi göğü düreceğimiz günü düşün. Başlangıçta ilk yaratmayı nasıl yaptıysak, -üzerimize aldığımız bir vaad olarak- onu yine yapacağız. Biz bunu muhakkak yapacağız."[120]

Yani, kıyamet insanları yok etmeyecek. Kıyamet olayında (yani Dünya'nın kendini parçalaması anında), Dünya üzerinde zaten canlı olmayacak. Dünya son demlerini yaşıyor; bunları saklamanın anlamı yok; açıklamanın zamanı gelmiştir. Fakat, bunların birkaç yılda olacağını da sanmayın. Dünya'da hayatın bitişi, hava elementine geçildikten sonra olacak.

Göbekteki çarpışmalar ve dönüşümler hava ve toprak elementi ile devam etmektedir. Çember ikiye düşmüştür. Bire doğru, Dünya'da depremler duracak ve yanardağların lav püskürtmesi son bulacak. Bir müddet sonra da "kıyamet" denen, Dünyanın kendi kendini yok etmesi olayı başlayacak. Bu elementlerin tükenişi ve sizin süper teknolojinizin katkılarıyla atmosferin yırtılması, suların halini değiştirecek; bulut olsa dahi yağmur yağmayacak...

120 Kuran, 21/Enbiya Sûresi, 104. Ayet.

İlk su kaybı Avustralya'da başlayacak, sonra Amerika Kıtası'nda ve en son Asya'da olacak. Önce nebat, sonra hayvanat, en son da insan yok olacak. Son insan Asya'da görülecek. Zannetmeyin ki okyanus sularını arıtıp içersiniz; bozulma suyun vitamininde olacak. Suyun ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorsunuz.

"Bilim insanları şöyle dedi, bilim insanları böyle dedi..." Bir bakıyorsun üç beş yıl sonra, "Yok öyle değil de böyleymiş" diyorlar. Dikkat ederseniz, birkaç asır önce anlatılanların çoğu günümüz bilimine göre yanlış.

Ruh bedenlerin ayak bastığı, güneş sisteminin madde ötesi ikizinin görünmeyen tabakası[121], Dünya'nın o anki bulutsu halinin madde ötesi ikizi ile birlikte dürülerek Güneş'in madde ötesi ikizine yaklaşmış olacak. Güneş, etrafını çevreleyen bulutsu ile beraber, galaksi merkezine doğru yoluna devam edecek. Bu arada tüm insanlarda bir suskunluk olacak. Şayet dünyada iken gerektiği şekilde tedbir almayıp, bedenlerinizi çekirdekateş karışımı olmayan 7. hâl nur ile bürümemişseniz, yanmaya başlayacaksınız. Bu yanma bildiğiniz ateşin sebep olduğu yanma değil. Diyelim ki, Dünya'da 50 derecelik sıcaklığa çıktınız, gölge de yok... Nasıl ki sıcaktan bunalıp terliyorsanız, orada da buna benzer olacak. Nasıl ki toprak bedeninizi 50 derecelik güneş ısısı burada eritip yok etmiyorsa,

121 Ekliptik düzleminin madde ötesi ikizi

orada da bilinç bedeninizi (dönüşümün altıncı hali olduğu için) ateş eritmeyecektir. Şayet bilinç bedeniniz 7. hali bürünmüş ise, dünyada gölgeye girmiş gibi, sıcaktan etkilenmeyeceksiniz. Madde ötesindeki ateş, madde ateşin ikizi olan, madde dışı ateştir. Burayı iyi anla!..

Yukarıdaki oluşum, dünya zamanı dışındadır. Örneğin, uçak inişe geçtiği zaman, hostes, "kemerleri bağlayın" anonsu yapar ve büyük bir sessizlik olur... Uçak kazasız belâsız insin diye, herkes içinden korkuyla karışık bir hisle dua eder; sonra da tekrar bir hareketlilik başlar. İşte onun gibi, Güneş üçüncü çemberi bitirip ikiye geçtikten sonra, tekrar bir canlanma ve hareketlilik başlayacak. İşte, "İsrafil denen meleğin suru ikinci kez üflemesi"nin mânâsı budur. Böylece, Güneş yeni bir hale girecek. Yalnız bu değişim bir anda değil, uzun zamanda olacak; milyarlarca yıl sürecek. Aslında bu değişim, yeni bir oluşumdur. Daha doğrusu, sistem değişikliğidir. Yoksa, İsrafil eline bir zurna veya bir borazan alıp, "zort" diye üflemeyecek. Değerli insanlar, bunlar eskilerin anlayışına göre tarif edilmiştir, benzetmedir. Sizler melekleri görmüş değilsiniz ki ne olduğunu bilesiniz. Melekî yapı, asla sizin hayal ettiğiniz şekilde değildir.

Dünya'daki örneğimizle devam edelim... Uçak iner; herkes kemerlerini çözer; havaalanı kontrolünden geçtikten sonra, kim nereye gidecekse ona göre arabasına biner. Herkes ayrı ayrı gideceği

yere doğru yola çıkar. İşte; yeni oluşuma geçiş başladığında, dünyadan geçmiş tüm insanlar bir arada olacak. Herkesin dünyada iken yaptığı çalışmaya göre gideceği yer açığa çıkmaya başlayacak. Bununla birlikte o ortamdan kaçış başlayacak, çünkü Güneş'in ikinci hali de yavaş yavaş tükenişe geçecek. Güneş birinci çembere geçince, çekirdekateş genleşmeye başlayacak ve galaksi merkezine daha da yaklaşacak. Zaten şu an da merkeze doğru yolculuk halinde. İşte; Güneş'in genleşip merkeze girmesi üç bin yıl (dünya yılı değil) sürecek. Zaman durma noktasına çok yaklaşacak. Buradan cennet boyutuna kaçış, dünyadaki iman derecesine göredir. Kaçış süreci üç bin yılda tamam olacak.

Zannetmeyin ki herkesin kaçışı üç bin yıl sürecek. İlk kaçanlar, dünyada yaşarken maddeye hiç kıymet vermemiş, kalbini dünyadaki geçici lezzet ve zevklerden uzak tutmuş, yaşantısını sırf madde ötesine adamış kişiler olacak. Saniyeden daha kısa zamanda "cennet" denen boyutlara geçecekler. En sona kalanların kaçışı üç bin yıl sürecek. Güneş'in ve galaksi merkezinin büyüklüğünü bir düşünün...

Dünyada iken hiçbir çalışma yapmamış, inanmamış, toprak olacağını sanan insanlar, imandan yoksun oldukları için, Güneş'teki çekirdekateşin açığa çıkmasıyla, galaksi merkezi bunların da madde ötesi bedenlerini Güneş'le beraber kendine çekecek ve yutacak. İsa

Aleyhisselâm'ın, "Dünyada ne ekersen ahirette onu biçersin" sözü burada anlaşılmış olacak.

Uyan gözlerim uyan, seher vaktidir;
"Sabahın körü" deme, rahmet vaktidir.
Münkir-Nekir hesabı zordur, verilmez;
Gel hesabı burda ver, seher vaktidir.

Uyan gözlerim uyan, seher vaktidir;
Rahmanın cemalin görme vaktidir.
Mahşer mizan zordur, geçilmez;
Gel hesabı burada gör, seher vaktidir.

Cafer der; mirac-ı âlâ seher vaktidir;
Sonbahar gülün açmış, dürme vaktidir.
Sırat Köprüsü nardır, geçilmez;
Gel Burak'a bin, seher vaktidir.

Yedi Kömbe Merkez, akıl almayacak zamanda, dürülerek, hâl değiştirerek yapısını devam ettirecek. İşte; yedi cehennem tabakası, Yedi Kömbe Merkez'in madde ötesinde oluşan mânâ boyutudur. Birinci tabakadan (merkez) ikinciye geçenler, "Keşke birde kalsaydık" diyecekler, çünkü tabaka değiştirdikçe azap fazlalaşır.

Değerli insanlar, dar düşünce çerçevesini kırmak zorundasınız. "Cehennem" denen boyut şu anda dahi oluşumunu sürdürdüğü gibi,

bilinmeyen zamana kadar da oluşumunu sürdürecektir. Artık hayal aleminden kurtulun. Güneş, cehennemin büyüklüğü yanında bir çıngı nispetinde dahi değildir. Galaksi merkezi bile, cehennem yanında bir çakmağın ateşi gibidir. İyi anlayın!

Bunlar size son uyarıdır. Bundan sonrası sizin sorununuz. "Biz dünyadayken bunları bilmiyorduk" diyemezsiniz. Herkes dilediği gibi hareket etsin. Kimsenin kimseye karışmaya hakkı yok. Zaten dünya hayatı çok kısa. İnanan da inanmayan da bunun böyle olduğunu görecek. Bu, yasadır; mukadderattır. Her başağın sonunda gideceği yer harmandır. Orada sapla saman birbirinden ayrılır.

İnsanlara zarar veren her şey günah, faydalı olan her şey sevaptır. Örneğin, kul hakkı yemek günahtır. Ancak, insanlar kul hakkını para ve eşyadan ibaret sanmışlar. Halbuki onlar çok cüzîdir. Esas kul hakkı, gıybet etmek, iftira atmaktır. İftira, yedi büyük günahtan biridir.

-Örneğin, bir kişi başka bir kişiye iftira atıyor, sen de dinliyorsun. "Şöyle yaptı, böyle yaptı..." Aynı yalanı sen de başkalarına anlatıyorsun; "Filan kişi şöyle yapmış, böyle yapmış..." Sonra da kalkıp, "Ben iftira atmadım" diyorsun. Attın attın! Farkında olmadan iftiraya ortak oldun.

-Başka bir örnek... Adamın karısına şehvetle baktın veya fırsat buldun, ortak oldun. Al sana kul hakkı...

-Herhangi bir davada kendi yakınlarına arka çıktın, yalancı şahitlik yaptın. Al sana kul hakkı...

Bunlar saymakla bitmez. Sonra da kalkıyorsun, "Ben kul hakkı yemem" diye kendini kandırıyorsun. Eşya veya para diyelim; verirsin kurtulursun... Bunları nasıl ödeyeceksin? Aslında sen onları ödedin... Nasıl mı? İbadetlerinden çıkan "sevap" denen nuru, hakkını yediğin insanların ruh bedenlerine göndererek... Sevabın yoksa, bu sefer o kişinin günahları çıkar, senin bilinç bedenine yüklenir. "Gıybet etme, başkasının günahını alma" diye bir söz vardır. İşte o günah, bu günahtır. Ne senin haberin olur ne de o kişinin. Kimseye haksızlık yapılmaz. Hesap ödenmiştir.

"...Allah hesabı çabuk (anında) görendir."[122]

Sanma ki her ibadet eden ahirete dolu gidiyor... Çoğu bomboş gidiyor, haberi yok! Şimdiye kadar başkaları için çalıştın; bundan sonra kendin için çalış...

Peki ne yapabiliriz?.. Bunları öğrendin; bugünden itibaren tövbe et, bir daha bunları yapma! Bunlar senden silinir. Nasıl mı? Tövbe ile. Ancak tövbe, "töbe töbe" diyerek dil ile edilmez. Bir kenara çekil; şimdiye kadar yaptığın yanlışları hatırla; pişman ol, üzül, ağla; bir daha yapmamaya karar ver. Bu hali samimi olarak

122 Kuran, 24/Nûr Sûresi, 39. Ayet.

yaşarsan, işte o zaman beyninde bir devre vardır, o açılır; lazer ışını gibi ruh bedene kayar; şimdiye kadar yaptığın yanlışları silmeye başlar. Bir daha o yanlışları yapmazsan, kurtulursun.

"Efendim, filanca kul hakkı affedilmez, diyor..." Ben kulaktan dolma yazmıyorum, Kuran'a göre yazıyorum... O kişi affetmeyebilir; fakat...

"Şüphe yok ki O, bütün tövbeleri kabul edendir, rahimdir."[123]

Ayet böyle diyor. Yoksa, "Mahşerde terazi kurulacak; kilolarla, gramlarla, kişinin sevabı, günahı tartılacak..." Bunlar misal yollu, o devrin insanının anlayışına göre anlatılmıştır. Hakikat burada yazılandır. Hesap olayı nasıl oluyormuş; mahşerde göreceksin. Kendi derdine düşeceksin. Herkes birbirinin bilincindeki kayıtları görecek. Kimseye değil, kendi nefsine hesap vermiş olacaksın.

Ayrıca, "En büyük günah kul hakkıdır" deniyor. Hayır; "ŞİRK"tir. Şirkten ancak dünyada kurtulabilirsin, madde ötesinde kurtulamazsın...

Orada kimse kimseye yardım edemez. Kiminiz panik yaşayacak, kiminiz sevinecek. Herkes mertebesine göre belirlenmiş

123 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 37. Ayet.

olan yere gider. Mahşer, herkesin birbirini son kez göreceği son duraktır. Nasıl ki dünyaya tek ve çıplak geliyorsan, dünyadan da tek ve çıplak ayrılırsın... Ana, baba, evlat sevgisi gibi duygular orada kalkmış olacak... Bu sefer birbirinizden kaçacaksınız.

Bilinç beden, et-kemik bedenden ayrıldıktan sonra, bazı duygular kalkar; kişi gerçekleri görür. Mahşerle ilgili, akıl almayacak sırlar vardır. Kişinin, dünya hayatındaki içi, dışına çıkar. Kötü, çirkin şeyler yaşamış ve yaşatmışsa, bilinç bedeni çok çirkin olur. Bu, oğlun için de, kızın için de, baban için de geçerlidir. Sen kalkıp da hakikatleri gördükten sonra, oğlun da olsa, kızın da olsa, baban da olsa, çirkin bir mahlukla cennette yaşamak ister misin?..

Mahşer aleminde, ana baba, bacı kardeş duygusu kalkar; herkes kendi derdine düşer. Madde ötesi bilinci, her insan dünyada yaşarken kendisi oluşturuyor. Örneğin, "Neden beni çirkin yarattın?" diye dünyada kimseye hesap soramıyorsan, orada da öyle olacak. Dünya hayatındaki biyolojik beden, kader (yani ana program) gereği oluşur, fakat geçicidir.

Eğer sen ve senin sevdiklerin dünyada iken söylenen şekilde hazırlanmış iseniz, gittiğiniz cennet alemlerinde, istediğiniz an birbirinizle buluşup, görüşüp istediğiniz gibi hareket edebileceksiniz. Madde ötesi alemlerde Güneş yok, gece yok, uyku yok... Bulunduğun alem (cennet) senin hoşlandığın şekilde

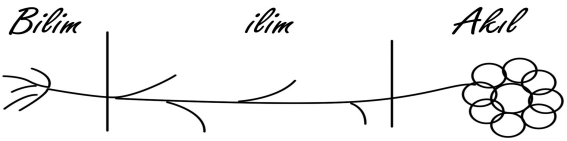
renklendirilir ve aydınlatılır. Oranın tüm mahlukatı senin emrindedir. Orada zaman durmuş, yaşam sonsuzlaşmıştır. Madde ötesinde hem cennetlikler hem de cehennemlikler mertebe farkına tabidirler.

Günümüzde insanlar, bulundukları asrın ilmi ile şımarmış durumdalar. Eskileri ilkellikle suçlayıp, kendilerini akıllı zannediyorlar. Ancak, henüz bedenlerini bile aşabilmiş değiller. Beyin üstü akıldan habersizler. Kendilerini toprak beden sanıyorlar. İşleri güçleri bu toprak bedeni rahat ettirmek, süslenmek, bedenlerinin şekli ile övünmek. "Benim şuram daha güzel, benim buram daha güzel..." Sanki bunlar kendi istekleri ile olmuş gibi... Kendilerinden, yani bilinçlerinden habersiz yaşıyorlar.

Bilinç bedenin güzelliği veya çirkinliği, doğum olayından sonra, kişi büyüyüp her şeyi anlamaya başladıktan sonra oluşur. Ancak, beden güzelliğimiz ve cinsiyetimiz, daha doğmadan, beynin programlanmasından sonra sabitlenir. Bugün, güzellik yarışması yapıyorlar. Halbuki, güzellik veya çirkinlik insanın isteği dışında olan bir olaydır. Bunlar, sanki güzelliklerini ana rahmindeyken kendileri sipariş vermiş gibi, şımarıp diğer hemcinslerini rencide ediyorlar. Asıl güzellik, iç güzelliğidir. Et-kemik güzelliği bir müddet sonra bozulur, ama iç güzelliği ebedîdir.

Hepimiz aynı özden geliyoruz; kimse kimseden üstün değil. Üstünlük anlayışı kibirden ve cehaletten gelir. Herkes bir görev için yaratılmış ve herkesin birbirine ihtiyacı var. Her şey insanla güzel ve insanla kıymetlidir. Çirkinlik ve güzellik, fakirlik ve zenginlik denge oluşturur. Bunları iyi anlayıp ona göre kendinizi yetiştirin. Örneğin, bir kişi alkolik olmuşsa, bu sizin için bir ibret teşkil eder. Çocuğuna o alkoliği gösterip, "Aman çocuğum alkolden uzak dur, sen de böyle olursun" diyerek, çocuğuna alkolün sakıncalı yönünü gösterirsin. Dolayısıyla alkoliğin o hali, çocuğunun yetişmesine katkıda bulunmuş olur. Ayrıca, alkoliğin hali senin şükretmene vesile olmalı, çünkü sen de öyle olabilirdin. Bu sebeple, alkoliği hor göreceğine, ona merhametli davranman gerekir. Unutma ki, bu dünya yaşamında herkesin rolü ayrıdır ve önceden tayin edilmiştir.

Bir çiçek tohumunu toprağa diktiğimiz zaman, bu tohum yavaş yavaş büyür; önce beden, dal, yaprak olur; sonunda çiçek açar. İnsanlık da bir ağaç gibidir; ilk adem insanlık ağacının çekirdeği, nebilerse bedeni ve dallarıdır. İnsanların kimisi bu ağacın yaprağı, kimisi çiçeği, kimisi de meyvesi gibidir.

Zamanı gelmiştir. Artık bu ağaç, doğmuş olan ilim güneşinin ısısı ile meyve verecek. Siz nasıl ki kanunlarınızı uyguluyor ve aşırı gitmiş suçlu bir insana ceza verip, onu örneğin ölüme mahkûm ediyorsanız; işte kâinat veya ilâhi yasa ya da doğanın yasası da sizi ölüme mahkûm edebilir. Böyle bir durumda, geriye seçilmişler kalır ve bu ağaç sonunda meyvesini vermiş olur.

Aranızda güçlü beyinlere sahip insanlar var, fakat ilminiz olmadığı için bu beyinleri değerlendiremiyorsunuz. Fanatik ve tutucu bir anlayışla beyninizi bloke etmişsiniz; ırkçılık anlayışına düşmüş, kendinizi ayrı milletler sanıyorsunuz. Milliyetçilik ilkelliktir. Senin "vatanım" dediğin yer, dünya toprağı değil mi?.. Herkes bu dünyada doğmadı mı?.. Güneş'i ortak kullanıyorsunuz, havayı ortak kullanıyorsunuz, toprağı neden böldünüz?..

Dünya, dünyada doğan herkesin vatanıdır. Bir kısmınız, ellerine geçirdiği imkânlardan dolayı diğerlerini hor görüyor. Aynı ağacın bir parçası olduğunuzu düşünemiyorsunuz. Artık BİR.lik zamanı... Hepimiz ademin torunlarıyız, kardeşiz.

Her şeyi hor kullanarak aşırı gitmişsiniz. Menfaatiniz için, kişisel çıkarlarınız için, insanlık dışı her türlü kötülüğü yapıyorsunuz. Lut hariç hiçbir asırda görülmemiş bir şekilde, kanunen, erkeği erkekle evlendiriyorsunuz. Hem de kiliselerde. "Mukaddes kitap olan İncil'e, Tevrat'a ve Zebur'a iman ettik" diyen

papazlar, bu kitapların içerisinde yazılı olan ayetlerin tersini yapıyorlar:

"Ve bir adam kadınla yatar gibi erkekle yatarsa, ikisi menfur şey yapmışlardır. Mutlaka öldürüleceklerdir. Kanları kendi üzerlerinde olacaktır."[124]

Homoları, televizyon aracılığı ile baş tacı edip çocukları livataya, seviciliğe teşvik ediyorsunuz. Sırf, tanrınız olan para emrediyor diye! Film yıldızları, rol adı altında yalandan hareketler yapıyor. Sinema oyunculuğu (yani yalancılık) en rağbet gören, en sevilen meslek olmuş. Siz de onları keyifle seyrediyorsunuz. Oyuncular baş tacı ediliyor; kim güzel rol yaptıysa (yani iyi yalan söylediyse) ona ödül veriliyor. İnsanlar bunları kendilerine örnek aldığı için, onlar da iki yüzlü olmuş. Ciddiyet bozulmuş, herkes birbirine karşı rol yapmaya başlamış. Dünya gençliği müzikkolik ve futbolkolik yapılarak, insanlığa hiçbir yararı olmayan yığınlar haline getirilmiş. Gerçek bilim insanları saf dışı bırakılmış; beyni çalışmayan, ahlâkı bozuk insanlar devlet yönetimine getirilmiş. Sizleri yönetenlerin arasına kimler sızmış, hiç düşündünüz mü?

SİZLERİ YÖNETENLER KİMLER ACABA? SADECE FOTOĞRAFLARINI GÖRÜYORSUNUZ; SİZ ADAMIN FOTOĞRAFINA OY VERİYORSUNUZ; ADAM SEÇİMİ

124 Tevrat, Eski Ahit, Levililer, Bap 20/13.

KAZANIYOR... ACABA SİZ SEÇTİKLERİNİZİN İÇYÜZLERİ NEDİR, ONU BİLİYOR MUSUNUZ?.. HATTÂ BAZILARI İÇ YÜZLERİNİ ORTAYA KOYUYOR; "BEN HOMOYUM" DİYOR. İŞTE; BU ORTAMI MEYDANA GETİREN KANUNLARDA KASIT VARDIR.

Peki biz homoseksüelleri ne yapacağız?.. Ne yapılması gerektiği ilâhi kitaplarda yazılmıştır. Kuran:

"Kadınlarınızdan lezbiyenlik yapanlara karşı dört şahit tutun. Eğer şahitlik yaparlarsa, onları evlerde hapsedin. Ta ki ölüm onları alıncaya veya Allah onlara bir yol kılıncaya kadar. Erkeklerinizden (homoseksüellik yapanlar) olursa, onları incitin. Eğer tövbe edip ıslahı hâl ederlerse, onlara (ceza vermekten) vazgeçin. Şüphesiz Allah, tövbeleri kabul edendir, acıyandır."[125]

Herkes kendi sonunu hazırlar. Bu, sizin bilmediğiniz bir yasa... Havada, gökte oturan birinin hokus pokusla sizi yönettiğini, onun sizi cezalandıracağını sanmayın. Hokus pokus anlayışından kendinizi bir an önce kurtarmaya çalışın. İnsan gibi, ADEM gibi nasıl yaşanır; derhal onu öğrenin.

Üniversitelere yön vermiş bazı düşünürler, ilâhi kitapları okumadan incelemeden, kulaktan dolma bilgilerle nebilere iftira

125 Kuran, 4/Nisâ Sûresi, 15. ve 16. Ayet.

atmışlar. Güya nebiler, kral olmak için, krallıklarını sürdürmek için dini morfin gibi kullanmışlar. Güya diktatörlüklerini sürdürmek için o devrin insanının ahlâkını düzeltmişler.

Asıl kimlerin toplumları uyutup saltanatlarını sürdürdüklerini eski bir "masal"la anlatalım. Firavunla Musa dönemi... Herkesin malumu, o devrin en güçlü ülkesi "firavun ülkesi"ydi ve diğer toplumlara hükmederdi. O zamanın geçerli kanunları, firavun ülkesinin kanunlarıydı. Ayrıca o zaman da çeşitli toplumlar bir araya gelir, birleşirlerdi; şimdiki Birleşmiş Milletler gibi. O zamanki birleşmiş toplumların merkezi pek tabi firavun ülkesindeydi ve kanunları diğer ülkeleri de bağlardı; örneğin, şimdiki insan hakları beyannamesi gibi.

Firavunun soydaşları çok kıymetli idi... Şayet, başka toplumdan biri, firavun soyundan bir kişiyi haklı olarak bile öldürsün, yasalar gereği, o toplumun toprakları işgal edilir ve binlerce kişi öldürülürdü. Ama başka toplumlardan binlerce kişinin haksız yere öldürülmesine karşı firavun hiçbir şey yap(a)mazdı, çünkü sarayından, uzakta olan topluma yapılan zulmü gör(e)mezdi. Dolayısıyla da birleşmiş toplumlar, o dönemin insan hakları ile ilgili yasalarını uygula(ya)mazdı.

Firavun, o dönemin bilinen bütün yerlerinin haritasını vezirleriyle beraber önüne koyar, planlar yapardı. Örneğin, hangi

toplumda zengin altın, gümüş, lityum vs. maden yatakları varsa, o toplumdan birkaç kişiyi kendi ülkesine getirtir, onları belli bir süre krallar gibi yaşatır, sonra da onları türlü bahanelerle dövdürüp kovardı. Bu kişiler haliyle firavuna düşman olur, kendi topraklarına döndükten sonra da ona savaş açardı. Firavunsa, birleşik toplumlara, “Bakın görüyorsunuz, bunlar barbar bize savaş açtılar, nerede insan hakları?” der, yaygara yapar, o toplumları yanına alırdı. Sonra da gidip o ülkeyi işgal ederdi. Birleşik toplumların askerleri o barbarlarla(!) uğraşırken firavun, o ülkenin kıymetli madenlerine el koyar ve böylelikle o ülkenin zengin madenlerine sahip olurdu. Biliyorsunuz, firavun çok kurnazdı... Yani, diğer toplumlar Donkişot gibi, güya o barbarlarla senelerce uğraşırken, firavun soydaşları keyif sürerdi. Diğer toplumların kralları pek tabi her şeyin farkındaydı... İnsan haklarının sadece firavun toplumu için geçerli olduğunu biliyorlardı, fakat firavundan korktukları için ikiyüzlülük yapıyorlardı.

O devrin geçerli ilimleri, her ne hikmetse hep firavun ülkesinden çıkardı. Başka bir toplumdan bir bilgin, alim çıksa kabul görmezdi. Neden? Firavun ülkesinden olmadığı için. O yüzden firavunun bilginleri ki aslında hemen hemen hepsi kötü niyetli sihirbazdı, diğer toplumlardan çıkan ilimleri kabul etmezlerdi. Firavunun sihirbazları, kendi yozlaşmış uydurma ilimlerini diğer

toplumlara kabul ettirip, maddi menfaat sağlarlardı. Bunu bilenler, yine firavundan korktukları için seslerini çıkarmazlardı.

Diğer ülkelerdeki insanlar da genelde firavun toplumuna özendikleri için, kendi içlerinden çıkan alim ve bilginlere itibar etmezlerdi. Bunun üzerine bu bilgin ve alimler, firavun ülkesine gider, firavunun sihirbazları tarafından kabul görmeyi beklerlerdi.

Firavunun dünyaya hükmetmesi, Musa nebi çıkana kadar devam etti. Bu arada, Bosna'da yüz binlerce cana kıyılmış, on binlerce kadının ırzına geçilmiş, ama insan hakları burada da geçerli olmamış. Çünkü firavun çok uzakta oturduğu için bunları gör(e)memiş, duy(a)mamış... Yaa, biz ne yaptık... Eskilerle yenileri birbirine karıştırdık... Neyse, bu masalı burada bitirelim...

Musa nebi sarayda büyüdü. Daha akıllı ve dürüst olduğu için, firavunun yerine geçecekti. Musa (a.s.) ilâhi uyarı sonucu, bunu kabul etmedi. Şayet nebiler krallık peşinde olsalardı, Musa nebi firavun olmayı kabul ederdi. Hz. Muhammed (s.a.v.), içinde yaşadığı Mekke toplumu, "Nebilikten vazgeç, sana Mekke'nin yönetimini verelim" dediği halde kabul etmedi. Hani krallık istiyorlardı? İşte; karanlık zihniyetli kişiler, okumadan, araştırmadan insanları peşlerinden sürüklemişler; krallığı ve diktatörlüğü asıl kendileri hayal etmişler; milyonlarca insanın hayatına son verilmesine neden olmuşlar. Kalan insanlar ise çağın ilim düzeyinin

gerisinde bırakılmış. Örneğin, eski Sovyetler Birliği’nde Rus toplumunun perişan bir hale düşmesine sebep olmuşlar. Halbuki, hiçbir nebi servet yapmadı; ölürken de servet bırakmadı... Hepsi, ilim bırakıp dünyadan ayrıldı.

Gelelim bir yanlış yönlendirilmeye daha: İsa Nebi’nin figürleri ve resimleri...

İsa Nebi'nin yüzü çok güzeldir. Sakalı kısacıktır, rengi hafif kırmızıya çalar. Boyu, Muhammed Aleyhisselâm’dan uzundur. Musa Aleyhisselâm’ın boyu Muhammed Aleyhisselâm’dan biraz kısadır. Sizin çizdiğiniz resimler ve figürler İsa Nebi’ye hiç benzemiyor. Sizin çizdikleriniz çok çirkin, çocukların zihnine yanlış nakşediliyor. Bunlar İsa Nebi gibi birine büyük saygısızlıktır. Kim İsa Nebi’yi görmüş de yapmış bu figürleri?

Nebiler tam anlaşılamadığı gibi, geçmişten günümüze kadar anlaşılmış olan da tersine döndürülmüş. Nebiler bölünmüş, her toplum bir nebiyi tekeline almış. Din savaşları yapılmış, ilimden mahrum kalınmış. Kimi diyor, “Benimki doğru”; kimi diyor, “Hayır o sahte, benimki doğru...” Diğer insanlar da kime uyacaklarını şaşırmışlar.

İnsanlar bugün, “Ben dindarım” diyenlerin yaşantısına bakıp dinden uzaklaşmışlar. Dil ile “Dindarım” diyor, hâl ve fiil ile tersini

yaşıyor. Dil ayrı hâl ayrı olursa, bu münafıklıktır ve cezası alt yedididedir. Ateistin cezası ise alt birdedir, çünkü açık konuşuyor, iki yüzlülük yapmıyor. "Ateistim" diyor, ateist gibi de yaşıyor. Ateistten ne geleceğini bilirsin; fakat, "Ben dindarım" deyip de dine uygun yaşamayandan ne geleceğini bilemezsin. Mahlukatın en tehlikelisidir onlar. Nebileri bölmüş, "Benimki daha üstün" deyip dolanıyor. Bölücülük yapıyor, farkında değil. Senin nebileri anlaman için, onlardan daha üstte olman lazım ki, onların kim olduğunu bilip ona göre derecelendiresin. Nebileri yarıştıran, onları üstünlüklerine göre sıralayan firavundur. Çünkü nebileri, ancak onları var eden güç derecelendirir.

Nebileri ayırmak en büyük bölücülüktür. Her nebi ayrı bir özellikte yaratılmış ve hepsine ayrı ilim verilmiştir. Fakat, hepsinin ilmi sonuçta aynı noktada birleşir. Böyle olmasaydı, bir nebi ve bir kitap gelirdi... Örneğin, sen okula üniversiteden mi başlıyorsun, yoksa ilkokuldan mı? İşte; insanlık, ilk ademle ilkokula başlamış, Hz. Muhammed'le (s.a.v.) üniversiteyi bitirmiştir.

"Bir zaman da Meryem'in oğlu İsa şöyle dedi: 'Ey İsrail Oğulları, ben size Allah'ın Resulüyüm, önümdeki Tevrat'ın tasdik edicisi ve benden sonra gelecek bir Resulün müjdecisi olarak geldim ki onun ismi Ahmed'dir.'..."[126]

126 Kuran, 61/Saff Sûresi, 6. Ayet.

İsa (a.s.), kendisinden sonra gelecek nebinin vasıflarını da tarif etmiştir. Bu da İsa Nebi'nin ayrı bir mucizesidir. O zamanın rahipleri ve azizleri (veli), Ahmed (s.a.v.)'e, özellikleri İncil'deki tarife uyduğu için tabi olmuşlardır. Bugünkü İncil'de bu ayetler yok, çünkü 325'lerde, papazlar, hükümdarın buyruğu ile o tarihten önce yazılmış olan elliden fazla İncil'den dördünü seçerek, o tarihten sonra yazılacak İncil'lere bu ayetlerin sokulmaması kararını almışlar ve kendi bölgelerindeki diğer İncil'leri imha etmişlerdir. Hz. Muhammed (s.a.v.) döneminde, o bölgelerde 325'lerden önce yazılmış İncillerden de bulunduğu için, onlar yanılmamışlar ve ellerindeki İncil'in öngördüğü şekilde Hz. Muhammed'e (s.a.v.) uymuşlardır. İyi araştırılırsa, içinde yukarıdaki ayetlerin de olduğu, el yazması orijinal İncil'ler mutlaka bulunur. Hz. Muhammed'e (s.a.v.) uymayan İsevîler, 325'lerden sonra yazılmış İncil'lere baktıkları için yanılmışlardır. Ayrıca 325'lerde, çeşitli figürler din savaşlarının sonunda Hristiyanlara kabul ettirilmiştir.

Bazı fanatikler tarafından, İncil'den daha başka ayetler de çıkarılmış, yerlerine dogmatik düşünceler konulmuş. İncil'i okuyan Hristiyanlar iyi bilirler; Hz. İsa geldiğinde, Hz. Musa'ya inananların bir kısmı, Hz. İsa'yı nebi olarak kabul ettiler. Ancak, çoğunluk olan kısım fanatikliğe düşüp, Hz. İsa'ya karşı çıkıp, O'nu öldürmeye kalktılar. Hz. Musa, "Benden sonra Mesih gelecek, ona iman edeceksiniz" dediği halde, "Hayır sen Mesih değilsin" diye Hz.

İsa'ya iman etmediler. İsa (a.s.)'a iftira ettiler. Onlar, Mesihin gökten ineceğini sanıyorlardı.

İsa Aleyhisselâm'a ilk uyan havariler; Musa Aleyhisselâm'a iman eden, Tevrat'ı okuyan müminlerdi. Burada Musevîler'e de iftira atılıyor. "Musevîler, İsa'yı astırdı" deniyor... Ne Hz. İsa (a.s.), ne de Hz. Muhammed (s.a.v.) ehl-i kitaba karşı savaştı. Nebilere savaş açanlar, fanatik putperestlerdi. Tanrıları elden gidiyor diye paniğe düştüler. İftiraları atanlar da onlardı. İsa Aleyhisselâm'ı da, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) de kabul etmeyenler, en başta kendi hemşehrileri, kendi akrabaları idi. Çünkü, onların da bir kısmı kibirlenip gerçeği örten, fanatik putperestti.

Hz. Muhammed (s.a.v.) geldiğinde de, Hristiyanların çoğunluğu, fanatik Yahudilerin İsa Aleyhisselâm'ı kabul etmedikleri gibi, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) kabul etmediler. Bugün de aynı fanatiklik devam ediyor. Tevrat ve İncil'deki birçok ayet çıkarılmış, yerine insanın mantığının asla kabul etmeyeceği sözler konulmuş. Bu yüzden bu kitaplarda büyük çelişkiler vardır. Örnekler verelim...

-Zebur'un, Tevrat'ın, İncil'in ve diğer nebilere gelen sahifelerin bir araya getirildiği Mukaddes Kitap'ta;

"Ve Amram kendisine babasının kız kardeşi Yokobedi karı olarak aldı ve ona Harun ve Musa'yı doğurdu. Ve Amram'ın hayatının yılları 137 yıl idi."[127]

-Bakın güya Hz. İbrahim de kız kardeşi ile evlenmiş...

"Ve Sara gerçekten de kız kardeşimdir. Kendisi babamın kızıdır; fakat, annemin kızı değildir. Ve benim karım oldu."[128]

-Hz. Lut'un kızları da bakın güya neler yapmışlar:

"'Gel babamıza şarap içirelim ve babamızdan zürriyeti yaşatmak için onunla yatarız.' Ve o gece de babalarına şarap içirdiler. Ve büyük kız girip babası ile yattı. Ve onun (babası kızı ile) yatmasını ve kalkmasını bilemedi. Ve vaki oldu ki ertesi gün büyük kız küçüğüne dedi; 'İşte dün gece babamla yattım. Bu gece de ona şarap içirelim ve babamızda zürriyet yaşatmak için gir onunla yat.' Ve o gecede dahi babalarına şarap içirdiler ve küçük kız kalkıp onunla yattı ve onun yatmasını ve kalkmasını bilemedi. Lut'un iki kızı böylece babalarından gebe kaldılar."[129]

Değerli insanlar, alkol kullananlar bilir; bir erkek kendisini kaybedecek derecede içtiği zaman, erkeklik organı asla faaliyet

127 Tevrat, Eski Ahit, Çıkış, Bap 6/20.

128 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bap 20/12.

129 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bap 19/32-36.

göstermez. Yukarıda, Hz. Lut'un sarhoşluktan kendisini kaybedince, kızları ile yattığı yazıyor. Bu iftirayı hangi mantık kabul eder bilemiyorum. Şimdi de aynı kitapta yer alan bu konular hakkındaki şer 'î hükümlere bir bakın:

"Ve bir adam kız kardeşini, babasının kızını alır ve onun çıplaklığını görürse, kadın da onun çıplaklığını görürse, utançtır ve kavimlerinin oğullarının gözleri önünde atılacaklardır. Kız kardeşinin çıplaklığını açmıştır, üzerinde taşıyacaktır."[130]

"Ve bir adam bir kadınla beraber anasını alırsa, alçaklıktır. Aranızda alçaklık olmasın diye, kendisi ve kadınlar ateşte yakılacaklardır."[131]

Gördünüz mü çelişkiyi? Bir ayette baba kızıyla yatırılıyor; başka ayette de bunu yapan ölümle cezalandırılıyor. Bunları, Musevileri ve İsevileri kötülemek için değil, aksine onları uyarmak için yazıyorum. Yorum sizlerin.

Ne gariptir ki, inanan insanlar her konuyu tartışırlar, bu tür iftiralar söz konusu olunca susarlar. "İman ettim" diyenler, iman ettikleri kitaba hangi yalanı veya iftirayı koyarsan koy, kabul ederler. Çünkü, dinde birçok konu tabulaştırılmış, kitaplar

130 Tevrat, Eski Ahit, Levililer, Bap 20/17.

131 Tevrat, Eski Ahit, Levililer, Bap 20/14.

putlaştırılmıştır. Halbuki, bütün ilâhi kitaplar insanın mantığına hitap eder. Örneğin, münafığın biri kalkıyor, dini konuları çıkarı için kullanıyor. İşine gelmeyen konularda hadis uyduruyor. Müslümanlar da hemen inanıyor. Çünkü, uydurma hadisi öne süren münafık, inanmayanları kâfirlikle suçluyor. Halbuki, Kuran'daki ayetlere ters düşen her hadis uydurmadır. Çünkü ayet de, hadis de aynı ağızdan çıkmıştır; aralarında çelişki olmaz.

Aşağıdaki satırları, namazı inkâr eden ehl-i kitabın dikkatine sunuyorum:

Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamberliğini açıkladığı zaman, ashabı namaz kılıyorlar mıydı? Kılmıyorlardı... O dönemde Mescid-i Aksa cami miydi, yoksa kilise miydi? Kiliseydi... Miraçtan önce Kudüs'te, Hz. Muhammed (s.a.v.) diğer nebilerle iki rekat namaz kıldı; peki o kilisede kılınan ne namazıydı? İşte o namaz, İsa Aleyhisselâm'ın kıldığı namazdı. "İsa (a.s.) namaz kılmadı" diyenler yanılmışlardır. İsa Nebi'nin kıldığı namaz, kıyam ve rükûdan ibaretti. Yani İsevîler, Dünya'nın öne eğilip sonra tekrar doğrulduğu gibi, namazlarında iki kez vücutlarının üst kısmını öne eğer, sonra da doğrulurlardı. Müslümanlara ise namaz, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) miracından sonra farz oldu. Müslümanlara farz olan namaza secde de eklenerek, namaz ibadeti tamamlanmış oldu. İlk cami ise, hicretten sonra Medine'de yapıldı.

Bundan sonra bu üç nebi ile birlikte bütün nebileri BİR olarak kabul edeceğiz. Son nebi Hz. Muhammed'in (s.a.v.) uyguladığı ibadetleri uygulayacağız. Bunlara, "Ben dindarım" diyen bütün insanların uymak zorunluluğu vardır. Buna Budistler ve diğerleri de dahil. Şayet uymadılar mı?.. Bu kendi problemleri! Kimseye zorlama yok.

Muhammed Aleyhisselâm "güneş", İsa Aleyhisselâm "hava", Musa Aleyhisselâm "toprak", Davut Aleyhisselâm "su"dur... Nasıl ki bu dört elementin birinin eksikliği yaşamın sonunu getiriyorsa, dört nebiden birini inkâr etmek de insandaki imanın sonunu getirir. Sadece bu dört nebi değil, bütün nebiler bir vücut gibidir. Onlardan birini inkâr etmek, vücuttaki bir organı inkâr etmeye benzer. Bu tavsiyelere uymayanlar, kendileri bilir. Elbet onlar da herkes gibi bir gün dünyadan ayrılıp, madde ötesinde neyin ne olduğunu görecekler.

Hava, toprak, su,
Bir de Güneş.
Dördü BİR olmadan,
Yürümez bu can...

İsa, Musa, Davut,
Yüce peygamber.
Hepsi Kuran'da,
BİR tek can imiş...

Sakın Cafer'in yanına,
Sıfat takıp gelmeyin.
Ağası da, yamağı da,
Cafer'de BİR can imiş...

Ortak yararlandığımız Güneş'i bölmeye çalışmak ne kadar anlamsızsa, TEK olan yaratıcı gücün BİR olduğunu kabul etmemek de o kadar anlamsızdır. Aynı şekilde bütün nebiler de BİR.dir:

"Peygamber Rabbinden kendisine inen vahye inandı. Müminler de inandılar. Hepsi Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine inandılar. 'Peygamberleri birbirlerinden ayırt etmeyiz' dediler ve 'Ey Rabbimiz, işittik ve itaat ettik, senin mağfiretini diliyoruz. Dönüş sanadır!' dediler. "[132]

"Falan şöyle diyor, filan böyle diyor" deyip aklını ona buna ipotek etme!.. Dünyaya tek geldin, tek de ayrılacaksın... Kendini yönetemeyen bir insan, cennet alemindekileri nasıl yönetecek? Zaten kendini yönetmesini öğrenmemiş olan cennete giremez; ALT

132 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 285. Ayet.

YEDİ'de kalır; oranın mahlukatı kendisini yönetir; "Akıllılar kaçıp cennete gitmiş, bu zavallılar da burada kalmış" diyerek horlarlar. Cehennemin mahlukatında vicdan olmaz; iyilik nedir bilmezler; neler yaparlar, elim varmıyor yazmaya...

Ne alırsan ehlinden al;
Dünya ahret huzura dal.
Her an gelir götürürler;
Son Adem'in gönlünde ol.

Cafer'den ilm-i ledün al;
İki değil, BİR demde kal.
Ticarette Musa, adalette İsa;
Dininde Muhammed Mustafa ol!..

İlâhi kitaplardaki ayetler anlaşılmamış, çünkü her asrın ayeti ayrıdır. Bir ayet, hangi asır için gelmişse, o asırda açığa çıkar. Her asır bir ayette yürür. Sen anlasan da, anlamasan da, o asır için gelen ayetin mânâsı, yaşam şekli olarak o asırda açığa çıkar. Bu yüzden, "Ayetler kıyamete kadar devam edecek" denmiş. Fakat bugün bakıyorsun, adam beden olarak 21. asırda, fakat akıl olarak on veya yirmi asır öncesini yaşıyor. Ayetlere bütünsel bakmıyor; bir ayeti okurken, alttaki ve üstteki ayetlere bakmadan, kalkıp okuduğu tek ayete göre yorum yapıyor. Halbuki, gerçek bir alimin, içinde bulunduğu asrın ayetlerini açıklayarak insanları irşat etmesi gerekir.

Yakın zamana kadar, "Yedi Sema"nın Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn ve Uranüs gezegenleri olduğu sanılıyordu. Halbuki, nebilerin bahsettiği Yedi Sema, "Yedi Kömbe Merkez"dir. Bütün merkezler, bir tepsi gibi dümdüz aynı düzlemdedirler. Bu Yedi Sema'ya uzaktan bakıldığı zaman, bir insan şeklinde gözükür. Ayet şöyle der:

"Ey cin ve insan cemaati!.. Gücünüz yeterse geçin gidin yeryüzünün ve gökyüzünün katmanlarından. Geçemezsiniz, olmazsa izin."[133]

Nedir burada bahsedilen göğü aşmak için gerekli olan GÜÇ?.. İşte, ayette anlatılan güç, Allah'ın gücüdür, "üflenen ruh"tur. Bu güç yakında insanlıkta açığa çıkacak, fakat dünyada ne kadar insan kalır, ne kadarı gider, Allah'ın ilmindedir.

Bugünün üniversitelerinde soyumuzun maymun, sonumuzun toprak, Dünya'nın da evrendeki tek alem olduğu, madde ötesi sonsuz bir yaşamın olmadığı öğretiliyor. Haliyle insanlar da; "Madem ölüm ötesi yaşam yok, yapanın yaptığı yanına kâr kalıyor; ben de o zaman lüks ve rahat bir hayat için gerekirse hırsızlık yaparım, devleti milleti soyarım, adam öldürürüm. Nasıl olsa dünyaya bir kez geliyoruz ve sonumuz da toprak olacak; neden

133 Kuran, 55/Rahmân Sûresi, 33. Ayet.

dürüst olacakmışım ki; fırsat bu fırsat, aklına gelen her türlü çılgınlığı yap" diye düşünerek hayvanlardan daha aşağı bir yaşam düzeyine yöneliyorlar. Bu yüzden, insanlık bunalıma ve kaosa sürüklenmiştir.

Aynı şekilde, inananlar da uydurma söylemlerle yanlışa sürüklenmişler. Örneğin, "Dünyada mekân, ahirette iman" diye bir söz vardır. Halbuki, insana gerekli olan dünyada iman, ahirette mekândır! Burada iman et ki, orada mekâna kavuşasın... Ahirette iman edilmez, orada ibadet yoktur. Diyelim ki, bu sözü söyleyen kişiye bir ev verdik; bu sefer aynı kişi, "Bir de arabam olsun" der. Tamam, arabayı da verelim; bu sefer de yazlık ev ister. Niye?.. Başkasının var, onun da olacak... Yazlık da verelim; uçak ister. Onu da verelim; Güneş'i ister. Onu da verelim; galaksileri istemeye başlar. İsteğin sonu gelir mi?.. "İman ettim" diyor, fakat iman etmeyenlerin elindekilerine bile göz dikmiş. Halbuki, bir müminin yaşantısının farklı olması lazım. Müminin kanaat etmesi lazım. Ya dindar gibi yaşa, ya da onlara uy!.. Münafık olma!.. Münafıklar, alt yediye gidecek olanlardır. İmanın dilde kalmaması, yaşantıya geçmesi gerekir.

"Ben kimim, nereden geldim, nereye gideceğim, neden buradayım" diye düşünüp, gördüklerinin hikmetini araştırır ve tam teslimiyetle bütünsellik mânâsı taşıyan zikir ve tefekkür çalışması

yaparsan, bir zaman sonra beynini aşmaya başlarsın. Böylece sende akıl açılmaya başlar; gerçekleri görmeye başlarsın. Şayet zikir isteği sende devam ederse, bırakmayıp devam etmen gerekir. Gördüklerini, bildiklerini kimseye anlatmadan, zikre ve tefekküre devam ettiğin müddetçe, sende akıl genişler ve sonunda ana aklın birinci basamağına ulaşırsın. Daha da ilerlersen, her şeyin aslını görür, bilirsin. Kimse senin bildiğini bilemez. Başkası da aynı şekilde devam etti diyelim, onun bildikleri ve gördükleri de ayrıdır. Nasıl ki simalarınız ve karakterleriniz ayrı ise, herkese gelen, herkese açılan ilim de farklıdır. İlim sonsuz ve sınırsızdır. Şayet ilim sınırlı olsa idi, sadece bir nebi gelirdi.

Günümüzde zikrin ne olduğu bilinmiyor. Zikir, bağırarak, çağırarak, kaş göz oynatarak, sallanarak, hoplayıp zıplayarak yapılmaz. Bu hareketler sonradan uydurma hurafelerdir. Zikir; kitap okumak, ilim öğrenmek, güzel şeylere bakmak, çalışmak, dua etmek, ibadet yapmak, yani yaşamaktır.

Değerli insanlar, zikir illa ayetleri tekrar etmek değildir; ilim öğrenmek de zikirdir; okunanı dinlemek de zikirdir; camilerde topluca namaz kılmak da zikirdir. Gruplar halinde bir yere toplanıp kafaları sallamak, acayip sesler çıkartmak, bağırmak çağırmak zikir değil, sapıklıktır. Hiçbir nebi bunu yapmamıştır. İnsanlara kadın

olsun erkek olsun saygılı olmak, nebatı ve hayvanatı incitmeyip sevmek, en büyük zikirdir.

Toplu zikir namazdır. Bu, temel zikirdir. Fakat diğer zikirler de önemli... Herkes kendi yapısına uygun zikri yapmak zorunda. "Bu zamanda bu konunun uzmanlarını bulamıyoruz, nasıl zikredelim" derseniz; o zaman şöyle yapın... Günde 100'er defa "Kul Eûzüler"i (Felak ve Nas Sureleri); 100 defa "İhlas Suresi"ni; mümkünse 500 defa da "Lâ havle ve lâ kuvvete illa billâhil aliyyül azim"i okuyun. Ayrıca eğer biliyorsanız, dilediğiniz kadar da "Ayet-el Kürsî"yi okuyabilirsiniz. Bu ayetlerin doğru tercümesini her millet kendi dilinde de okuyabilir. Allah yalnız Arapça değil, her dili bilir. Önemli olan, okunan ve çekilen zikirden çıkan mânâdır.

Bilginler, atomlara kadar inmişler; daha ötesini göremiyorlar. Ellerindeki mikroskoptan bin kez daha fazla büyütenini yapsalar, yine de maddeyi düzenleyen ve hareket ettiren akılı göremezler. Bu akıl, atomları muazzam bir şekilde düzenliyor ve hareketlerine yön veriyor. Tek bir akıl, fakat ortaya çıkan sayısız mânâlar...

Bir insan kendi yaptıklarını, kaba mânâda görebilir, fakat aklı göremez. Acaba düşünen, insanın kendisi mi, yoksa o akıl mı?. "Ben yapıyorum" dediklerini kendisi mi yönlendiriyor, yoksa o akıl mı?.. Dünyaya gelişini o akıl mı istedi, yoksa kendisi mi?.. Dünyadan bir

süre sonra ayrılacak; acaba bunu kendisi mi istiyor, yoksa o akılın organizesi mi?..

Aslında o akıl her insanın özünde mevcuttur. İnsan kendisini et-kemik (taş-toprak) beden zannettiği sürece, öz akıla ulaşamaz. Bu yüzden de maddeye, atomlara hizmet eder; kula kulluk eder. Halbuki insan, öz akıla ulaşmış olsa, madde kendisine hizmet eder; atomlar insanı değil, insan atomları yönlendirir. İnsana bedenini değil, beynini çalıştırmak yakışır. İnsanların çoğu maddenin hükmü altına girmiş, maddeye hizmet ediyor. "Atomlar" dediğiniz, maddedir. Bizim atomlara değil, atomların bize hizmet etmesi gerekmez mi?.. Biz adem olarak Allah'ın özünden gelmedik mi?.. Allah'ın özü nasıl olur da maddeye hükmedemez?..

"Ve Rab Allah, yerin toprağından, adamı yaptı. Ve onun burnuna, hayat nefesini üfledi. Ve adam, yaşayan can oldu."[134]

"Bir vakit Rabbin meleklere; Ben kokuşmuş bir balçıktan yapılmış, pişmemiş bir çamurdan olmuş bir beşer yaratacağım. Onu düzeltip içine ruhumdan üflediğimde, ona secdeye gidin."[135]

134 Tevrat,EskiAhit, Tekvin, Bap 2/7.

135 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 28. ve 29. Ayet

"Hatırla ki, Rabbin meleklere; 'Ben çamurdan bir beşer yaratacağım. Onu tesviye edip ruhumu içine üflediğimde, ona hemen secde edin' dedi."[136]

Örneğin; hayvanlar, aslında hiçbir değer taşımayan, altın, gümüş gibi madenlerin yüzüne bile bakmazlar. İnsanlarsa bu madenler için, en yakınlarının canına bile kıyarlar. İşte; maddeye değer veren bir insan, hayvandan bile daha aşağı bir düzeydedir.

Kimisi dünyada maddeye değer verir, evrensel ilimlerden mahrum kalır; kimisi de maddeye hiç değer vermez, evrenselliğe ulaşır. Değişmeyen gerçek, her insanın dünyadaki vadesinin mutlaka bir gün dolduğudur. Madde dünyada sadece madde kalır. Demek ki, dünyada hiçbir şey insana ait değil. İşte; insanın, kendisine sunulan maddeyi amaç edinip sahiplenmek yerine, onu bir araç olarak, dünyadaki vadesini en iyi şekilde değerlendirebilmesi için kullanması gerekir. **Maddeye değer verenler, sürekli sahip oldukları maddeyi kaybetme korkusuyla yaşarlar;** farkında bile olmazlar. Ellerindekilerini kaybettikleri zaman da üzüntü ve azap çekerler. Ne var ki, maddeye bağlı insanlar, sahip olduklarının hepsini mutlaka bir gün kaybedecek ve madde ötesinde, dünyadaki yaşantılarının ne kadar anlamsız ve boş geçtiğini anlayacaklar; madde ötesinde ebediyen azap çekecekler. Şayet buradaki

136 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 71. ve 72. Ayet.

tavsiyelere uymaz da, bildiğiniz gibi hareket etmeye devam ederseniz, madde ötesine döndürülürsünüz. Seçilmiş insanlar kalır ve Allah'ın üflenen ruhu bu insanlarda açığa çıkar.

Dünya son devresine giriyor. Dileyen uyar, dileyen uymaz; isteyen inanır, isteyen inanmaz; bu herkesin kendi sorunu. O gün geldiği zaman, bir daha da dönüş olmaz! Tüm dünya insanlığı BİR.lik olup, kavgayı bırakıp, sadistliği beyinlerden silip, söylenenlere uyduğu taktirde, yeni bir yaşam şekline girerek "Kuddüs" sıfatını yaşayacaktır.

BUNLAR SİZE SON UYARI... DÜNYA ÖMRÜNÜ TAMAMLAYANA KADAR BİR DAHA DA UYARI GELMEYECEK!!!

"Efendim, bizde üstün teknoloji var, bize hiçbir şey olmaz." Nuh'tan önce yaşamış toplumların yanında siz çok ilkel kalıyorsunuz; onlar düşünce gücünü kullanırlardı ve süper bir hayat sürerlerdi. Bugün siz, Güney Amerika'daki havaalanı gibi, onlardan kalan tek tük eserleri dahi çözemiyorsunuz:

"Onlar yeryüzünde dolaşıp kendilerinden öncekilerin sonunun nasıl olduğuna bakmadılar mı? Onlar bunlardan daha çok ve güçlü idiler. Ve yeryüzünde daha sağlam eserler yaptılar. Fakat kazandıkları şeyler onlara hiçbir fayda vermedi."[137]

137 Kuran, 40/Mü'min Sûresi, 82. Ayet.

Güneş'in ne olduğu bilinmiyor. Tek bir maddenin dönüşüm yaptığı sanılıyor. Halbuki, Güneş'te birbirine karışmış iki yapı söz konusu. Bunlar köseği ve cılgıdır. Şu an birbirlerinden ayıklanıyorlar. Örneğin; elma... Dış kabuk ayrı bir halde, yenen iç kısmı ayrı, göbek (çekirdek) kısmı daha başka bir haldedir. Güneşin yapısında da üç kısım söz konusudur. Güneş yüzeyindeki çarpışmalarla çevreye sürekli cılgı yayılır. Orta kısmında iki madde karışıktır. Göbek kısmında ise çekirdekateş ve özateş mevcuttur. Güneş, köseğinin sürekli sıkıştırması ve cılgının sürekli temizlenmesiyle, dıştan içe devamlı küçülmektedir. Dış çarpışmada güneş sistemine yayılan ısı, aslında köseğinin ilk, cılgının ise dördüncü halidir ve maddedir. Yani, son çarpışmayla Güneş'ten, cılgının dördüncü haliyle köseğinin en kalın halinin karışımı yayılır.

Güneş'in etrafında üç perde vardır. İşte; Güneş'in son çarpışmasından çıkan ısı, son perdede de terbiyelenip geçtikten sonra, güneş sistemi içerisine yayılır. Hava olmadığından dolayı, ne soğur ne ısınır. Ne hâl ile Güneş'in üçüncü tabakasından geçmiş ise, öyle kalır. Bu yüzden dünyaya uğrayan ısı, atmosfere kadar aynıdır. Diğer gezegenlere de aynı ısı ulaşır; atmosferlerinde eksiklik olduğu için dünyadaki gibi canlılık oluşmaz.

Ayrıca, güneş sisteminin dışını da üç perde sarmıştır. Güneş sistemini komple kaplayan üç perde, güneşin ısısını dışarı (yani

galaksi içine) göndermez; geri döndürür. Güneş sisteminden dışarı kaçamayan ısı, sistemin bu üç perdesinden geçerken; birinci perdeye çarparak farklılaşır; ikinciye çarpar, daha da farklılaşır; üçüncü (dış, son) perdeye çarptıktan sonra tekrar içe döner. İkinci ile birinciye çarpar; çok incelmiş ve hâl değiştirmiş olarak tekrar güneş sistemine yayılır.

Güneşten yayılan sade bir ısı değil, cılgının dördüncü hali ile köseğinin birinci halinin bileşiğidir. İşte; Güneş'ten yayılan ve güneş sistemi dışına kaçamayan köseği-cılgı bileşiği, incelmiş halde sistemin dış perdelerinden sistemin içine döndürülürken, gözün fark edemeyeceği bir halde ayrışırlar, fakat karışmışlıkları devam eder. İşte; cinler, bu karışığın içinden ayrışmış köseği (ateş) maddesini ayıklar, yerler. Cılgıyı yemezler. Nasıl ki sizler toprağı yemiyor, fakat toprağın içinden çıkan sebzeyi, meyveyi, bakliyatı yiyorsanız, cinlerinki de böyledir. Yalnız, sizler ağızla yiyorsunuz, burunla kokluyorsunuz, fakat cinler sizin gibi ne yerler ne de koklarlar. Onlar, o ateşimsi maddeyi bedenlerine takviye ederler. Eski devirlerdeki velilerin, "Cinler pilav yiyor, şunu bunu yiyor" demeleri benzetmedir.

Cinlerin yapılarını (yani bedenlerini) çekirdekateşin zıt yönde çarpışmasının birinci hali oluşturur. Nasıl ki insan bedenleri (kan, et-kemik), besin kaynağı olan toprak ve suyun özel bir halinden -yani

cılgıdan- meydana geliyorsa; cinlerin bedenleri de onların besin kaynağı olan köseğinin özel bir halinden meydana gelir, bizim bildiğimiz ateşten değil.

"Hakikatte biz insanı bir kuru çamurdan, suretlendirilmiş bir balçıktan yarattık. Cin taifesini de bundan önce dumansız ateşten yaratmıştık."[138]

Güneş'in yüzeyindeki son çarpışmayla sistemin içerisine yayılan zerreciklerin dönüş hızları çok süratlidir. Bu zerrecikler, güneş sisteminin dış perdelerine çarpar ve hızları düşmüş olarak tekrar sistemin içerisine yayılırlar. Böylece dönüş hızları, cinlerin vücutlarını meydana getiren zerrelerin dönüş hızına uygun hale gelir. İşte cinler, dönüş hızı düşmüş bu tür köseği zerreciklerini vücutlarına takviye eder. Vücutlarına takviye ettikleri zerreciklerin dönüş hızları belli bir zaman sonra daha da yükselince, bu zerrecikler cinlerin vücutlarından ayrılır. Bu sebeple, cinler vücutlarına bu tür zerrecikleri düzenli olarak takviye ederler. İşte, ateş varlıklar ateş yer; toprak-su bedenler de toprak-su yer.

İnsan bedeni, yedi boyutlu zerreciklerin birleşiminden meydana gelen ve kaba madde olan hts atomlarından oluşur. Cinlerinki ise dumansız ateş, yani köseğiden oluşur. Ve köseği maddesi (yani zerrecikleri) atom gibi bir araya gelip kaba madde

138 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 26. ve 27. Ayet

oluşturmazlar. En kalın köseği zerreciği, atomaltı birinci boyutu meydana getiren zerreciklerin büyüklüğündedir. En inceleri ise, atomaltı yedinci boyutu meydana getiren zerreciklerden en az yedi kat daha küçüktürler. Cinlerin bedenleri, kalından inceye doğru, cılgının üçüncü boyutuna ait zerreciklerine tekabül eden köseği zerreciklerinden oluşur. Bu zerrecikler, elektriği oluşturan zerreciklerden çok daha küçüktür. Bu yüzden elektrikten çok daha hızlı hareket ederler.

"Sigara" dediğimiz tütün yakılınca, cılgının bir nevi dışkısı meydana gelir. Bu yüzden, insanlara acı ve pis kokar. Sigara içmeyen bir kişi, sigara içen birinin yanına geldiği zaman rahatsız olur, gider. Sigara dumanı cinleri de çok rahatsız eder. Ancak, cinlerde koku alma olayı insanınki gibi değildir. Cinler bedenlerine, Güneş'ten yayıldıktan sonra dönüşüm yapan ateş zerreciklerini takviye ederler. Bu zerrelerin dönüşleri cılgıdan yüksek, köseğinin ilk halinden yavaştır. İşte bu zerreciklerin hızı, insan bedeninden çıkan cılgı zerreciklerinin tersine, cinlerin bedenlerinden çıktıktan sonra artmaya başlar. Böylece bu zerrecikler, köseğinin birinci haline benzer bir hale dönüşürler. Bu hâl, cinler için bir nevi dışkıdır.

Dünya üzerindeki yanıcı her maddede çekirdekateş karışıktır. Çekirdekateşten dolayı maddeler yanar, alev alır. Ateşin olmadığı

hiçbir madde yanmaz. İşte; tütünden meydana gelen sigara yakılınca, yayılan duman içerisindeki köseği zerrelerinin hızı, köseğinin birinci halini meydana getiren zerrelerin hızına yükselir. Yani, köseği zerreleri aslına dönmüş olur. Nasıl ki, insan tekrar toprağa dönüşmüş nesneleri yemiyorsa, cinler de köseğinin birinci haline dönüşen zerreleri yemezler; o zerrelerden rahatsız olurlar.

Şeytanî cinlerin bütün amaçları insanları sakinleştirmek değil, aksine asabîleştirmek, onlara kavga yaptırıp kaos meydana getirmektir. Dikkat edilirse, asabî kişiler vardır; en ufak bir problemde dahi sinirlenir, parlarlar; insanın kalbini kırarlar. Bazı asabî kişiler, bir problemle karşılaşınca hemen bir sigara yakıp sakinleşirler ve kavga yapmazlar. Çünkü, sigara dumanından rahatsız olan cinler onların çevresine yaklaşamazlar. Bu yüzden cinler, asabî insanların sigara içmelerinden hoşlanmazlar. Bazı insanların vücuduna girmiş olan cinlere, sigara içmek zarar vermez. O insanlar sigara içseler de içmeseler de cinliklerini yaparlar.

Yaratılan her maddenin, hem faydalı hem de zararlı yönleri vardır. Örneğin, alkol de içilince beyne zarar verir, fakat tedavide kullanılınca büyük faydası vardır. Tütünü de Allah yarattı; aynı şekilde, hem zararı vardır hem de asabî kişileri sakinleştirmek gibi faydası vardır. Bu yüzden, Kur'an dahil hiçbir ilâhi kitapta sigara hakkında ayet yoktur; hiçbir nebi ve veli sigara hakkında hadis

söylememiştir. Ayrıca, sigaranın beyinden daha çok akciğerlere zararı vardır. Örneğin, Dünya'nın önde gelen bilginlerinden Albert Einstein'ın bıyıkları sigara ve pipo içmekten sararmış olmasına rağmen, beyni çok iyi çalışıyordu.

Geçmişte birçok evliyaullah da sigara içmiştir. Örneğin, Ladikli Ahmed Ağa... Elazığ'da yaşamış yüksek dereceli velilerden, Osman Bedreddin'in hocası Mahmut Sâminî Harputlu (k.s.), herkesin "eli çubuklu gözü şibikli" diye tanıdığı, hattâ filmlere dahi konu olmuş, ölmeden önce ölmeyi yaşamış diğer bir velidir... İbn-i Abidin kitabında, cinleri kaçırmasından dolayı, "Sigara mubahtır" diye yazar. Eskiler, bedene zarar verdiği için, "Sigara mekruhtur" da demişlerdir.

Benim burada sigaranın bilinmeyen faydalarından bahsetmem yanlış anlaşılmasın; ben Cafer Abdullah, sigara kullanmıyorum ve sigara içmeyi de hiç kimseye tavsiye etmiyorum.

Değerli okurlar, yazmakta olduğum "Madde Ötesi" adlı ikinci kitabımda, cin türlerinin nasıl yaşadıklarını ve nasıl üretiklerini (doğum olayı) ayrıntılı şekilde anlatacağım.

Atmosfer dışında, güneş sistemi içinde yaşayan ve "cin" denen varlıklar 4 kısımdır. Bunlar; "TAN, İBLİS, İFRİT, HİN" denen cinnî varlıklardır. Bir de, dünya atmosferi içerisinde yaşayan üç kısım cinnî varlık var. Cinler, tıpkı elektrik gibi görülmezler, ancak

insanlar üzerindeki tesirleri bilinir. Örneğin, rüzgarı da görememize rağmen, estiğini, ağaçları sallamasından biliriz. İşte; cinlerin tesirleri de, insanların sergiledikleri bazı sapık davranışlardan bilinir.

Bizim düşüncelerimiz ve konuştuklarımız, harflerden meydana gelmiş kelime topluluğudur. Her hücre bir harfi meydana getirir. İşte, cinler bu hücrelere tesir ederler. Uzaktan kumandalı oyuncaklar vardır. Nasıl ki uzaktan kumandayla bir arabayı el vurmadan hareket ettirebiliyorsan; cinler de bu hücrelere tesir ederek, insana çeşitli sözler söyletir, hareketler yaptırırlar. Ancak cinler, Allah'ın kendine seçip koruduğu insanlara hiçbir şey yapamaz. Yani, müminlere dokunamazlar, ancak şaki yaratılmışlara dokunurlar:

"Sana uyan azgınlardan başka, kullarımın üzerinde hiçbir nüfuzun yoktur."[139]

Birçok insan, aslında ne kadar zayıf olduğunun farkında değil. Halbuki, gözle görünmeyen bir mikrop bile, dev gibi bir insanın ölümüne sebep olabilir. Mikroskop olmasaydı mikropları da göremeyecektiniz ve "Adam durduk yerde hasta oldu, öldü" diyecektiniz. Elektriği de göremiyorsunuz, fakat ne kadar güçlü olduğunu biliyorsunuz. Yüksek voltajlı elektrik insanı çarpar, öldürür. İşte; cinler de görülmezler ama onlardan gelen tesir, insanların beyinlerini allak bullak eder. Bu sebeple insanlar, cinlerin

139 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 42. Ayet.

karakterine uygun sapık davranışlar sergilerler. İşte cinlerin çarpması da böyle olur. Yoksa, normal düşünen bir insan hiç saçma sapan hareketler yapar mı?..

Cinleri görebilmeniz için, birinci görme devresini açmak zorundasınız. İkinci aşamada melekleri de görebilirsiniz. Üçüncü aşamada ise madde ötesini rahatlıkla görebilirsiniz. İnsan beyni, cinden ve hayvandan akıl almayacak derecede üstün ve mükemmel yaratılmıştır.

Değerli insanlar, geçmişte olduğu gibi bugün de aramızda insan görünümünde cin taifesi yaşamaktadır. Bunlar da bizim gibi ana babadan olan, taş-toprak bedene sahip kişilerdir. Akrabalarınızdan, hattâ ailenizden biri bu taifenin mensubu olabilir... İşte bunlar, şeytana ait olanlardır. Yeryüzünde cinnî şeytanların halifeliğini yaparlar. İçlerinde ağzı iyi laf yapanlar, kendilerini insanlara alim gibi gösterirler. Bu tür cinnî lafazanlar, geçmiş velilerin ve nebilerin ilimlerini şeytanî düşüncelerle karıştırırlar. Cinnî şeytanları sözde kötülerken, aslında onları yüceltir, överler. İnsanların ekseriyeti de bu lafazanlara inanır. Cinnî şeytanlarda akıl yoktur; zekâ ise insanınkinden çok çok zayıftır:

"Hakikatte biz insanı bir kuru çamurdan, suretlendirilmiş bir balçıktan yarattık. Cin taifesini de bundan önce dumansız ateşten yaratmıştık."[140]

"Ve düşün o vakit ki Rabbin meleklere, 'Ben' demişti, 'Kuru bir çamurdan suretlenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Dolayısıyla onu düzenleyeceğim ve içine ruhumdan nefheyleyeceğim (üfüreceğim) zaman derhal onun için secdeye kapanın.' "[141]

Görüldüğü üzere, cinlere Allah'ın ruhu üflenmemiştir. Yani, cinlerde akıl eksiktir. Aslında cinler, ademin (insan) üstün akla sahip olduğunu hissederler. Bundan dolayı da kıskançlığa düşerler. Ademi aşağılayıp, kendilerini överler.

Aranızda cin taifesine hizmet eden sözde alimler var. Yazdıkları kitaplarda, cinlerin bedenlerinin ademden daha üstün özelliklere sahip olduğunu iddia ederler. Bundan dolayı, cinlerin ademe secde etmemesini haklı gösterirler. Onların bu iddiaları, apaçık bir sapıklıktır. Çünkü, cinnî şeytanlar öz olarak şakidirler.

Bedenleri ateşten meydana geldiği için çok hızlı hareket ederler. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) doğumundan önce burçlara kadar

140 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 26. ve 27. Ayet.

141 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 28. ve 29. Ayet.

gidebiliyorlardı. Ancak, onların bu yolculuğu aylar sürüyordu. Buna karşılık özüne ermiş bir insan, oturduğu yerden burçlardaki bütün ilimleri, hattâ daha da ötesini saniyeden daha kısa bir zamanda algılayabilir. Böyle bir insan, burçlardan gelen ilmi o devirlerde cinlerden aylarca, hattâ asırlarca önce alıyorlardı. Örneğin, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) 14 asır önce bildirdiği kıyamet alametleri... Kâinatın yaradılışını, insan ve cinlerin yaratılmasından önce meydana gelen olayları, hiçbir cin bilemez, ancak özüne ermiş bir insan bilir:

"Ben onları ne göklerin ve yerin yaradılışına, ne de kendilerinin yaradılışına şahit kıldım. Ve hiçbir zaman saptıranları yardımcı tutmuş değilim."[142]

Değerli okurlar, cin taifesinden olan sözde alimler, cinlerin gaybı bildiklerini ifade edebilecek kadar ileri gidebiliyorlar. Örneğin, kitaplarında, cinlerin bir insanın ne zaman öleceğini haber verebildiklerini yazıyorlar. Halbuki, bir insanın ne zaman öleceği, o insanın kaderinde sırdır. Kader sırrı ise, ancak öze ermiş bir insana açılır; cinlere asla açılmaz. Gelecekle ilgili ilimleri, Allah'ın takdiriyle öze ulaşmadan kimse bilemez.

142 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 51. Ayet.

"Cinler eğer gaybı bilmiş olsalar o zilletli azap içinde bekleyip durmazlardı."[143]

Hz. Süleyman'a doğanın ve cinlerin yönetimi verilmişti. Şeytanî cinler her ne kadar Hz. Süleyman'a boyun eğmek zorunda kalsalar da, onun hakimiyetini bir türlü hazmedemiyorlardı. Hz. Süleyman, bütün cinleri kendine hizmetkâr yapmıştı. Cin taifesi için bu azaptı. Ne var ki, Hz. Süleyman'ın ölmesini beklemekten başka çareleri yoktu. Her insan gibi Hz. Süleyman da bir gün, sırtını bir ağaca, elleri ve göğsünü de asasına yaslar vaziyette otururken öldü. Beden, ağaç ile asa arasında dengede olduğu için yere yığılmadı. Süleyman Aleyhisselâm'ın hareketsiz bedeni aylarca aynı vaziyette o ağaca yaslanmış olarak kaldı. Cinler, kendisinden çok korktuğu için ona yaklaşamıyorlardı. Uzaktan hâlâ yaşadığını sanıyorlardı. Ne zamana kadar mı?..

"Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimiz zaman, onun öldüğünü ancak asasını yiyen bir ağaç kurdu onlara gösterdi. (Sonunda yere) düşünce anlaşıldı ki, cinler gaybı bilselerdi o alçak düşürücü azap içinde beklemezlerdi."[144]

143 Kuran, 34/Sebe Sûresi, 14. Ayet.

144 Kuran, 34/Sebe' Sûresi, 14. Ayet.

Değerli insanlar, cinnî şeytanlar said insanları asla aldatamazlar. Yalnızca şaki olan, yani kendilerine ait olan insanları kandırırlar:

"İblis, "Rabbim! Beni azdırmana karşılık, andolsun ki yer-yüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracağım" dedi. Allah, "İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur. Azgınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin yoktur" dedi." [145]

Değerli müminler, sakın cinnî şeytanlardan korkmayın, cinlerden korkmak şirktir. İhlasla beş vakit namaz kılan mümine ne cin ne de şeytan yaklaşabilir.

"İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın. Eğer müminlerseniz benden korkun." [146]

İşte bunları idrak eden bir insan, özünün Hak olduğunu bilir. Ve gerçekten de Hak'tır; halk arasında ona, "Allah'a ermiş kişi" denir. Yalnız sakın şurayı karıştırmayın; kişi Hak olduğunu anladığı zaman, o güçten bir sır olur; Allah olmaz! Allah olduğunu söyleyen, firavun gibi şirke düşmüştür. Aynı şekilde, bu bedende kendini

145 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 39-42. Ayet.

146 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 175. Ayet.

tanıyamamış, bedenin isteği doğrultusunda hareket eden bir insan da, Allah'a değil, bedenine, yani kula kulluk ettiği için, farkında olmadan şirke düşmüştür.

Düşünce ve anlayış zayıflığının en büyük nedenlerinden birisi çok yemektir. İnsanlardaki unutkanlığın sebeplerinden biri de, yine çok yemektir. Çok yemenin zararları anlatmakla bitmez. En fazla günde iki sefer yemek yemek gerekir. Beyninin netleşmesini isteyen, akşam yemeğini yarıya bölüp yarısını sabah, diğer yarısını da akşam yemelidir. Şayet çalışıyorsan (ki aslında çalışmayan çalışandan çok yer), işine göre yemeğini ayarlaman gerekir. Çok yemek yeyip, hastaneleri ve hapishaneleri meşgul etmeyin.

Hücreler 33 yaşına kadar normal çalışır. Bu yaşta gelişme durur, dönüşüm başlar. Biz, yedi yaşında ne yeyip içiyorsak, yetmişine kadar aynı şeyleri yiyoruz. Halbuki, 33 yaşından sonra yemeklerimizin çeşidini değiştirmemiz gerekir. Gelişme durduğu için, vücut yiyeceğe fazla ihtiyaç duymaz. Günde üç öğünü adet etmişiz. Halbuki, hücrelerin arızalanmaması için bunu ikiye, hattâ sonraları bire düşürüp yememiz gerekir. İhtiyaç fazlası, hem beyini yorar hem de bedende arızalar meydana getirir. Çünkü, hücreler arasındaki bağlantılar yıpranır ve bozulur. Vücuttaki hücrelerin bağlı olduğu devreler zorlandığı zaman, beyindeki devreler zayıflar; hücrelerle bağlantı kurulamaz hale gelir. Sonra da o hücrelerin

bulunduğu bölgede arıza başlar. Bunların çoğalması halinde, vücut dengesi bozulur. Ayrıca, bu yaştan sonra çok yemek hücreleri yorduğu için, insanın çok uyumasına da neden olur. Çok uyumak tembellik yapar ve sinir sistemlerini de etkiler; insanda "stres" dediğiniz hâl meydana gelir vs.

İnsan beyninin ürettiği yedi çeşit elektriğin dışında, günlük sıkıntılardan dolayı elektrik fazlası meydana gelir. Bu elektrik fazlası, beyin hücrelerinde kaos meydana getirir; "stres" dediğimiz huzursuzluk oluşur. Bu durum, ekseriyetle metropollerde yaşayanlarda olur. Beynimizdeki bu elektriği atmak için, en az haftada bir gün çıplak ayakla toprak üzerine basıp bir iki saat durmak gerekir. Ya da bir ağacın dibinde yine çıplak ayakla oturmak gerekir ki, stresi meydana getiren bu elektrik toprağa kaysın. Unutmayın; vücudumuz topraktır ve toprağın dermanı da topraktadır.

Yediğimiz nesnelerin içerisindeki çekirdekateş oranının insan sağlığı için çok büyük önemi vardır. Şayet fazla oranda çekirdekateş olan yiyecekleri yersen, beynindeki elektrik donanımını etkiler, bu da beyin üstü düşünmeni engeller; vücudun ağırlığını arttırarak hareketini zorlaştırır; boş laf konuşmana neden olur.

Çekirdekateş yiyecekler yoluyla hâl değiştirmeden mideye girip midede çarpışarak hâl değiştirirse, beyne çok büyük zarar verir.

Hem beyindeki düşünce yollarını arızalandırır hem de bedende çeşitli hastalıklara yol açar. Nebilerin yasak ettiği yiyeceklerde bu sır gizlidir.

İnsan bedenini yöneten beyindir. Hem yiyecekleri bilinçli şekilde yemediğimiz, yani özellikle içinde çok fazla çekirdekateş olan yiyecekleri yediğimiz için, hem de birbirine uymayan birçok çeşidi aynı anda yediğimiz için, bunların karışıp çarpışması sonucu atomlarda zararlı haller meydana gelir. Bu atomlar, beyinden geçerken beyine zarar verir. Ayrıca beyinden geçtikten sonra, vücudun çeşitli yerlerinde çekirdekateş birikimi olur. Zamanla, kanser gibi çeşitli hastalıklar oluşmaya başlar.

Sarımsak, beyinden geçerken hasta beyin hücrelerini iyileştirir. Ayrıca, sarımsak beyinden geçtikten sonra çok güçlü bir hale döner ve çekirdekateşin birikim yaptığı bölgelere uğrayıp, orada birikmiş çekirdekateş tortusunu dağıtır, yok eder. Sarımsaktaki sır, içinde hiç çekirdekateş olmamasıdır. Biz bunları çok kısa yazdık; burada önemli ilimler söz konusu. Hz. Muhammed'in (s.a.v.), ***"Sarımsağı yeyip, toplum içerisine girmeyin"***[147] hadisi, başkalarını rahatsız etmemek içindir. Bu hadis sarımsağı yasaklamaz.

Vahşi, yırtıcı hayvanlar vardır; sakin hayvanlar vardır. Yırtıcı hayvanların bedenlerinde yüksek derecede çekirdekateş bulunur. Her

147 Kütübü Sitte, Hadis No.: 3926

hayvan her yiyeceği yemez. İstediğin kadar zorla; aç kalır, ölür; yine yemez. Çünkü, onlarda algılama gücü açıktır. Kuşlarda çekirdekateş yok denecek kadar azdır. Ama örneğin, tavuğun derisinde ve gerisinde fazladır; yumurtasında ise daha fazladır. Bu yüzden diğer kuşlar gibi uçamazlar. Bilirsiniz, tavuk her şeyi yer; eti de yer, pisliği de yer. Yırtıcı kuşların bedenlerinde çekirdekateş olmasına rağmen, uçmaya elverişli yapılarından dolayı uçarlar, fakat etleri yenmez. Dünyada en sıhhatli et, bıldırcın, keklik ve bu tür kuşların etidir. Tavuk yerine, bu türler yenmelidir.

Domuz etindeki çekirdekateş, bütün hayvanlarınkinden daha yüksektir. Bugün Avrupa'da kedi ve köpeklere domuz eti yedirmezler. Domuz etinin kediye, köpeğe verdiği zararın aynısı, insan için de söz konusudur. Domuzda daha başka özellikler de var. Kuran, domuz etini yemeyi bu sebeplerden dolayı uygun görmez.

Günümüzde Müslüman olduğunu söyleyen ama ahlâkları Müslüman ahlâkına uymayan birçok insan var. Bunlara, "Domuz eti yer misin?" diye sorsan, "Ben Müslümanım, domuz eti yemem" derler, ama içkiyi içerler; insanların kalbini kırarlar; gıybet ederler ve zina yaparlar. İşte bu münafıklıktır ve cezası da alt yedidir. Halbuki Kur'an, çaresiz kaldığın zaman, but kısmından domuz eti yemene müsaade eder, fakat alkole, gıybete, iftiraya, kalp kırmaya

ve zinaya asla müsaade etmez. Bu münafıklar, dinin şartlarına uyacaklarına, dini kendi anlayışlarına uydurmuşlar.

"O, size yalnız şunları haram kıldı: Ölü hayvan, kan, domuz eti, bir de Allah'tan başkası adına kesilen hayvanlar. Sonra kim bunlardan yemeye mecbur kalırsa, başkasının hakkına tecavüz etmemek ve zaruret ölçüsünü geçmemek şartıyla ona da bir günah yükletilmez. Çünkü Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir."[148]

"Domuz çatal ve yarık tırnaklıdır, ama geviş getirmez. Sizin için kirli sayılır. Bu hayvanların etini yemeyecek, leşine dokunmayacaksınız, sizin için kirlidir."[149]

"Efendim; domuz pislik yiyor, onun için yenmez." Tavuk da pislik yiyor; tavuğun etini neden yiyorsun o zaman? Aslında, günümüzdeki bu kadar bol çeşidin içinde, domuz eti bir yana, kırmızı et yemen için bile hiçbir mecburiyet yok. İnat edip yiyenler, kendileri zarar görür; kimsenin umurunda olmaz.

Değerli insanlar, mümkün olduğu kadar et yemekten kaçınmamız gerekir. Çünkü, et yiyen insanda merhamet duygusu azalır. Et, sadistlik duygusunu arttırır. Bunun örneği hayvanattır.

148 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 173. Ayet.

149 Tevrat, Eski Ahit, Levililer, Bap 11/7-8.

Etçil hayvanlar saldırgan olur; otçul hayvanlar ise uysal olur. Et olarak, kuş etini tercih etmemiz gerekir. Kırk gün ot ye, bir gün et ye ki sıhhatli kalasın.

Şunu unutmayın; bütün hastalıkların kaynağı, yanlış yeme içme alışkanlıklarıdır. Örneğin, iki arkadaş arasındaki huzursuzluk ve kavga ihtimali, beş altı insana göre çok daha azdır. Ne kadar çok insan bir araya gelirse, o kadar çok dedikodu, huzursuzluk ve kavga olur. Çünkü, her insan ayrı karakterdedir. İşte; ayrı karakterler arasında uyuşmazlıklar çıktığı gibi, aynı anda yenen ayrı yiyecekler arasında da uyuşmazlıklar çıkar. Beyin, bu uyuşmazlıklardan olumsuz etkilenir ve hasta olur. Ancak sağlıklı bir beyinle sağlıklı düşünebilir ve sağlıklı kararlar alabiliriz. Beyinleri hasta olanlar ise huzursuzluk da çıkarır, gıybet de eder, iftira da atarlar. Ne yenir, ne yenmez; ne içilir, ne içilmez; bunları bilen bir kişi kolay kolay hasta olmaz. Hattâ, bazı felç hastalıklarının temelinde bile yanlış beslenme yatar.

Hastalıkların nedenini bilirsek, tedbirleri önceden alır, hasta olmayız. İnsanlar hasta olduktan sonra çare arıyorlar; halbuki, çareyi hasta olmadan önce, hasta olmamak için aramalıyız. Bunu yaparsak hastanelere gerek kalmaz. Hattâ hapishanelere bile gerek kalmaz, çünkü her suçun altında bir davranış bozukluğu, yani rahatsızlık yatar. Şayet beynin ve vücudun ihtiyacı dışındakileri yemez

içmezseniz, sağlıklı düşünür ve ona göre davranışlar ortaya koyarsınız.

Şarap ve likör gibi içkileri de, üzüm gibi meyvelerin tam kokuşmaya durmuş halinden yapıyorsunuz. Çeşitli aşamalardan sonra çekirdekateş zerrecikleri bu tür sıvılara karışır. Bunlar içildikten sonra, kan olup beyinden geçerken, çekirdekateş beyinde dengesizlik oluşturur, çünkü yapısı ve dönüşü beyin hücrelerine terstir. Bu yüzden, sarhoşken sağlıklı kararlar alamasınız. Bunları uzun zaman içmeye devam ettiğiniz taktirde, beyin hücreleri arasındaki bağlantıyı tahrip eder ve beyni iflas ettirirler. Bu yüzden, içilmemeleri önerilmiştir.

Bir insanın en büyük enerji kaybı seks olayında görülür. Bunu bilen, ölçülü seks yapar. Seks olayı insanlar için çok önemli. Ne var ki, ondan aldıkları zevkin karşılığı olarak, insanı evrensel ilimlere ulaştıran güç birikimi harcanır. Sen ne yiyorsan, kadın da aynısını yer; vücudu meydana getirense insanın yediği, içtiğidir. Dolayısıyla, temelde kadın ve erkek vücutları arasında fark yoktur, çünkü ikisinin de malzemesi toprak ve sudur. İnsanların anlamadığı, zevk alma duygusunun, kendilerine, neslin çoğalması için verildiğidir. Zira, insanların en değer verdikleri yer, tuvalet ihtiyacının karşılandığı, en berbat yerdir. İnsanlarda zevk duyma devresi kapalı olsaydı, bütün insanlar cinsel ilişkiden uzak dururlardı. Demek ki sen, “Ben

yapıyorum, ben istedim" derken, aslında farkında olmadan yaptırtılıyorsun. Hakikatte zevk alan beyin değil, beyin üstüdür. Çünkü beyin de et parçasıdır ve aslı, su ve topraktır. Nasıl olur da et parçası zevk alır? Seks olayı, soyun üremesi içindir. Bundan dolayı ölçülü yapmak gerekir. Dikkat et, hayvanat bile belli bir düzene göre çiftleşir. Demek ki, hayvanat bizlerden daha tertipli; yanlışa düşmüyor, kendi programına göre hareket ediyor.

İnsanın normal vücut ısısı 37 derecedir. Peki bu ısı nereden geliyor?.. İnsan fazla hareket ettiği zaman, vücut ısınır ve terler. Ancak bu ısı ile "bedenin temel ısısı" ayrıdır. Vücut hareket edince, et ve yağ hücrelerini meydana getiren atomların dönüş hızları artar. Hızları belli bir sınırı aşmış olan su atomları hücrelerden kopup, hızları düşmüş olarak vücudun dışına çıkar ve "ter" dediğimiz sıvıyı meydana getirirler. Böylece, vücudun içten ısınması engellenmiş olur. Terleme olayı olmasaydı, hareketlilikten meydana gelen ısı, temel ısıyı 39-40 dereceye çıkarırdı. Bilindiği gibi, temel ısının belli bir sınırı aşması, ölüme bile sebep olur. Ne var ki vücudun hareket etmesiyle temel ısıda değişiklik olmaz. Aynı şekilde, yağ hücreleri de, kendilerini meydana getiren atomların hızları belli bir sınırı aşınca çözülürler.

Yiyecekler ve içecekler, vücudun temel ısısını meydana getirmezler. Öyle olsaydı, bazı hayvanatın temel ısısı da, bizim

temel ısımızla aynı olurdu. Çünkü, hayvanatta da bizim yediklerimizin aynısını yiyen, içtiklerimizin aynısını içen türler var. İnsan vücudunun temel ısısını, vücuttaki atomaltı hts zerreciklerinin hapsettiği köseği zerreciklerinin dönüşleri meydana getirir. Şayet çok terli iken sıkı giyinmeden soğuğa çıkarsak, hava atomları açılmış gözeneklere ve bu gözeneklerin içindeki atomlara nüfuz eder. Böylece atomaltı köseği zerreciklerinin hızları artar. Bu da temel ısısının normalin üstüne çıkmasına neden olur.

Çarpışmanın şiddetine göre, vücutta yanma (yani içten ısınma) başlar. "Ateşim var" deriz. Bu durum atomaltı zerrelerin dönüşleri normalleşinceye kadar sürer. Eğer yükselen "temel ısı", hts elementinin üçüncü halini geçerse, atomaltı hts zerreciklerinin meydana getirdiği denge bozulur; köseği zerrecikleri, şiddetli rüzgar sebebiyle kontrolden çıkan yangın gibi kontrolden çıkar ve tüm bedene hükmeder. Bu sebeple beyin, fonksiyonunu yitirir; bilinç beden madde bedenden kopar; "ölüm" dediğiniz olay meydana gelir.

Örneğin, bir insan karşı cinse aşık olur, bu aşk aşırı şekilde ilerler. Veya bir insan çok sinirlendiği bir olay yaşamıştır; sinirini hep içine atar. Bu frenlenemez, sürekli ilerleyen bir hale dönüşür. Düşünce sadece tek bir noktaya kilitlenir. Bu durum öyle aşırılaşır ki, düşünceden her şey silinir. Ve birden düşüncede bir boşluk olur. Bu boşlukta, bedenin madde ötesi bilinç beden ile irtibatı sadece bir

an için kesilir. İşte; tekrar irtibatın kurulduğu anda, temel ısı bedene yansırsa et-kemik bedende gizli olan çekirdekateş ile çarpışır ve kişi oturduğu yerde birden yanıp kül olur. Ya da bedende hiçbir hastalık olmadığı halde, oturduğu yerde bir anda ölür. Hiçbir tabip bu olayı çözemez. Beyin, et-kemik beden ile bilinç beden arasındaki irtibatı kontrolde tutar. İşte; beyindeki bir anlık boşluk, bunların kontrolden çıkmasına neden olur.

Şayet bir insan, beynindeki bu merkezi, iradesi ile kendi kontrolü altına almışsa, kışın ne kadar soğuk olursa olsun üşümez; kanı donmaz. Aynı şekilde, yazın ne kadar sıcak olursa olsun, etkilenmez. Çünkü kişinin kendi iradesi ile, düşünce yollu, isteği doğrultusunda, vücuttaki gizli çekirdekateş zerrelerinin meydana getirdiği ısı ile hts zerrelerinin oluşturduğu elektrik ayarlanabilir.

Konya'da bir sabah, namaz için Mevlana Türbesi önündeki kurnalara abdest almaya gittim. Benden başka kimse yoktu. Öyle bir soğuk vardı ki, tükürsen havada donuyor. Dondurucu soğuktan dolayı kimse sabaha doğru sokağa çıkmıyordu. Abdest alacağım kurna donmuştu. Elimi kurnaya tuttum; bir iki dakika ısıttım; su akmaya başladı. Abdest aldıktan sonra ceketimi omzuma attım; paltom yoktu. Kollarımdaki ve yüzümdeki sular, donmak yerine buhar olup yükseliyordu. Bu arada, yoldan geçen bir polis arabası beni görünce durdu. Direksiyon tarafındaki camı açıp bana,

“Üşümüyor musun? Donarsın, donar!” diye seslendi. Ben, “Fazla soğuk değil” dedim. Buna karşılık yanındaki, “Bırak yahu, bu adam anormal!.. Bu saatte, bu soğukta hiç insan dışarı çıkar mı?” dedi ve gittiler. Doğru söylemişlerdi. İnsan çıkamaz, fakat “ADEM” çıkar. Camiye gittim, iki ihtiyar vardı. Onların halini anlamıştım, fakat imam üşüyordu.

Değerli insanlar, evrende en küçük zerrecikten en büyük yapıya kadar her şey dönmektedir. Her birimin dönüşü, onun “can” dediğimiz hareketliliğini oluşturur. Ancak, “CAN İÇRE CAN” ayrıdır. Asıl “CAN”, zerreden küle her şeyi döndüren, sonsuz sınırsız güçtür.

Toprak ve su atomlarının dönüş hızları, ateş zerrelerinin ve hava atomlarının dönüş hızından farklıdır. Ayrıca su atomları, toprak atomlarından farklı olarak yayvandır. Bu sebeple, soğuktan ve sıcaktan en çabuk su zerrecikleri etkilenir. Güneş’ten gelen ısı zerrecikleri çok süratli dönerler; dikey vurdukları zaman, hava ve su atomlarına ait zerrelerin dönüş hızını yükseltirler. Böylece hava ve su ısınır. Güneş kaybolunca, hava atomlarının dönüş hızı tekrar kendi doğal hızlarına doğru düşüşe geçer. Böylece hava soğumaya başlar. Hava atomları, su atomlarının hızlarını düşürünce de su soğumaya başlar.

Eğer Güneş'ten yayılan ısı zerrelerinin Dünya'ya girişlerinde bir kesinti olursa, hava atomlarının hızları kendi doğal hızlarına düşmeye başlar; bu da havanın soğumasına neden olur. Hava atomlarının hızı, Güneş'ten gelen ısının kesintisi devam ettiği müddetçe düşer. Bu olay, hava atomlarının hızı sıfırlanıncaya kadar sürer. Hava atomları, dönüşleri durduktan sonra ters yöne doğru dönmeye başlarlar; belli bir hızdan sonra hava özelliğini yitirip başka hale dönerler. Ancak güneş ısısı yüzde yüz perdelenmediği için, hava son hadde kadar soğumaz. Güneş'ten yayılan atomaltı zerreler, toprağa ve suya çarpıp onların atomaltı zerreciklerinin hızlarını yükselterek bir hareketlilik meydana getirirler. Madde üstününün yönlendirmesiyle, bu hareketlilik canlılığı oluşturur. Dikkat edilirse, güneş ısısı toprağa ne kadar dik vurursa, toprağa ekilenler de o kadar hızlı yetişir.

Su atomları yayvandır; hava ve ateş zerrelerinin müdahalesi ile çok çabuk hız değiştirirler. İnsan vücudunun yaklaşık dörtte üçünü su oluşturur. İşte; vücudun su oranı belli bir seviyeye düşürüldükten sonra, temel ısıyı meydana getiren elektrik su atomlarının üzerine yollandığı taktirde, beden asla soğuktan etkilenmez. Aynı şekilde; vücuttaki hava atomlarının meydana getirdiği elektrik, yine suyun üzerine yollandığı taktirde, vücut asla sıcaktan etkilenmez. İstersen ekmek pişirilen fırının içine gir, yanmazsın.

Vücutlarındaki su oranının yok denecek kadar az olması, kuşların kışın üşümelerini ve donmalarını engeller. Dikkat edilirse, kuşlar kışın su içmezler; içseler dahi yazın içtikleri kadar içmezler. Aynı şekilde, çok su içmeyen hayvanlar yazın sıcaktan etkilenmez. Örneğin, çöllerde yaşayan hayvanlar da günlerce su içmezler; böylece vücutlarındaki su oranını minimuma indirirler ve bu yüzden sıcaktan etkilenmezler.

Günümüzdeki tıp alimleri, bir insanın günde en az iki litre su içmesini tavsiye ediyorlar. Bu, uygun bir tavsiye değildir. Yazın ne kadar çok su içilirse, beden o kadar çok hararet yapar. Bedendeki su azaldığı zaman hararet yavaşlar. Suyu azalttığın zaman beden hafifler; yürümen kolaylaşır, romatizma ağrıları azalır. İnsan vücudu kırk günde her şeye alışır. Dileyen tecrübe edebilir. Bu tür rahatsızlıkların temelinde, sadece suyun ısıdan ve soğuktan çabuk etkilenmesi değil, doğası gereği aşağı doğru akma eğilimi de yatar.

Bir insan et-kemik beden ile havada uçabilir mi?.. Bu konular geçmişten günümüze yozlaştırılmış, insanın kuşlar gibi havada uçtuğu zannedilmiş. Aslında uçulur, fakat düşündüğünüz gibi değil, şöyle: Yediğimiz nesnelerde hts'nin altıncı hali ve çekirdekateşin zıt yönden üçüncü hali gizlidir. Yediklerimiz bedenimizi meydana getirdiği için, bedenimizde bu haller gizlidir. Eğer bedendeki gizli ateşi, suya dokunmadan, gizli hava elementinin üzerine yollarsan,

bedendeki gizli hava ısınır. Bu ısı dengelendiği an, vücut ağırlığını kaybeder. Zaten vücutta ağırlık yok ki; Dünya'nın göbeğini oluşturan çekirdekateşin içe kıvırması ile çekim meydana gelir ve ağırlık var sanılır. Çekirdeğin çekiminden kurtulduğun an, beynindeki yürümeni sağlayan devreyi kullanır, gideceğin yere anında gidersin. Örneğin, Asya'dan Amerika'ya saniyenin yüzde biri kadar kısa bir anda gidebilirsin. Bir düşün; yürüdüğün zaman, yürümeyi kim istiyor?.. Ayakların mı?.. Hayır. Beynindeki bir devreyi, farkında olmadan düşünce yollu harekete geçiriyorsun. İşte, bir yerden bir yere anında gitmek de buna benzer. İstediğin hızda hareket edersin ve istediğin yere gidersin. Nasıl ki ayaklarınla hareket ettiğin zaman, hızını istediğin gibi belirliyorsan, istediğin hızda koşabiliyorsan, aynı şekilde ateş ile hava elementlerinin çarpıştırılması da, istenen hıza göre ayarlanabilir. Ancak, bu olay güneş sistemi içerisine mahsustur. Bu teknikle evreni gezemezsin. Evreni madde bedenle değil, bilinç bedenle gezebilirsin.

Diyelim ki, Amerika'dan Asya'ya gitmek istedin... Saniyede 100.000 km hızla gidersin. Diyeceksiniz ki, "Beden dışarıdaki havanın sürtmesinden zarar görür." Hayır... Buna şöyle örnek verebilirim. Adam var; ateşin üzerinde yürüyor veya cam parçası üzerine yatıyor; vücut hiç etkilenmiyor. İşte bu kişiler, farkında olmadan özel bir devreyi kullanırlar. İkincisi, senin o şekilde uçmanı zahir göz göremez, çünkü madde, mekândır. Sen mekânı aşmış

bulunuyorsun. Böylece, madde beden senin kontrolün altına girmiş oluyor. Unutmayın ki; beyinde, görünmezlik devresi de dahil, on binlerce farklı devre var. Bunlar, şartlanmalara tabi insanların inanabileceği ilimler değildir.

İnsanların çabuk şartlanmalarına "VEHİM (benlik duygusu)" sebep olur. Vehim, insan için, şeytandan da, cinden de daha tehlikelidir. Her insan dünyaya geldikten sonra vehim ile büyür. Vehmini ortadan kaldıran, yanındaki "VEHİM CİNİ"ni Müslüman etmiş olur ve kurtulur. Vehmini yenene, cin, şeytan dokunamaz. İnsanların düşüncesini körelten vehimdir. Bu yüzden, insanlar yanlış veya doğru duydukları ile şartlanırlar. Kafalarını çalıştıramazlar, vehim izin vermez. Bu nedenle doğruları ve eğrileri birbirine karıştırıp yaşarlar.

Nebat ve hayvanat, bizlerin hizmetine sunulmuş varlıklardır. Bizleri bunlardan ayıran fark, akıl ve iradedir. Biz akıl ve irade gücümüzü değerlendiremediğimiz zaman, kendimizi hayvan zannederiz ve onlardan çok daha aşağı bir düzeyde yaşarız.

Bütün hayvanlar yüzer... Peki hayvanlara yüzmeyi kim öğretir? Kimi "tanrı", kimi "evrim" der... Halbuki hayvanlar, kendilerinde VEHİM (vesvese) olmadığı için yüzerler. Vesvese düşünceden kaynaklanır, hayvanat ise düşünceden yoksundur. Fakat hayvanatta sınırlı ve sabit de olsa irade gücü vardır. Hayvanat, işte

bu iradeyi kullanır. Yeni doğan bebeklerde vesvese olmadığı için, onlar da yüzer. Ancak yetişkin insanlar yüzmeyi öğrenmeden yüzemezler, çünkü yetişkin insanlarda vesvese vardır, daha doğrusu düşünme özelliği vardır. Düşünme sadece insana verilmiştir. "Acaba şöyle yapsam nasıl olur; yoksa böyle mi yapsam?" der; çeşitli hesaplar yapar. Yani, insan ikilemdedir. Ayrıca, insan bedenin kontrolündedir; kendisini beden yönetir; bedeninin isteği doğrultusunda hareket eder ve kendisindeki sınırsız irade gücünden habersiz yaşar. İşte bu yüzden, insan hayvanattan aşağıda kalmıştır. Şayet insan iradesini kullanmayı öğrenmiş olsa, denizi de yarar; havaya, toprağa, suya da hükmeder. Çünkü insandaki irade, sonsuz sınırsız "Kadir"in "Kudret Sıfatı"dır. İşte; ademin en önemli özelliği kendisinde var olan kudret sıfatıdır.

Bugün insanlar irade gücünden habersiz yaşıyorlar, çünkü havaya, toprağa, suya insanlar hükmedeceğine, onlar insana hükmediyor. Nuh'tan önceki toplumlar bu sıfatı kullanmıştır. Üç asır öncesine kadar bazı Müslümanlarda da görülüyordu. Ancak ne yazık ki, insanlığa son üç asırda bunlar unutturulmuştur. Günümüzde yetişen insanlar, işin ehli olmayan alimlerden bilgi aldıkları için, bu hakikatlerden yoksun kalmışlar. "Teknoloji" adı altında, taşa-toprağa, yani madenlere şekil verip, o şekillerin de cazibesine kapılmışlar. Aslında, bunlar sadece insanın yaşamını kolaylaştıran

aletlerden başka bir şey değil. Akılları fikirleri para, yeme içme, bedenî zevkler, birbirlerine üstünlük satma olduğu için, iflas etmiş bir beyinle, hayvanlardan da daha aşağı bir düzeyde, cinnî şeytanlar gibi yaşıyorlar.

İmanın ne olduğu da anlaşılmamış. İman, "inanmak" demektir. Hakikî iman eden, iman ettiği şekilde yaşar. Hem "İman ettim" de; hem de diğer imansızlar nasıl yaşıyorsa, neye değer veriyorsa, onlar gibi yaşa, onlara değer ver... Kimi kandırıyorsun?.. Kendini! Örneğin, günümüzde insanlar hep tedbir alırlar. Kafalarını tedbire takmışlar. Tedbirin de ne olduğunu bilmezler. "Aman soğuğa çıkma hasta olursun; aman sıcağa girme terlersin..." Halbuki, bir insanı doğduktan sonra dağ başına çırılçıplak bırak, tedbir alma; bu sefer şartlara göre, bu insan bedeni kendi tedbir alır. Şehirlerde yaşayanlar doktorları meşgul ederken, dağ başında yaşayanlar doktor nedir bilmezler. Bazı insanlar gördüm, seksen doksan yaşına gelmişler... Arkadaş olduk, sohbet ettik. Hiç hasta olmadıklarını söylediler. "Tedbiriniz nedir?" diye sordum. "Ne tedbiri?" dediler. Baktım; imanla yaşıyorlar.

Bugün, "İman ettim" diyenlerin hiçbirinin ilmi yok. İmanı, gökte oturan bir tanrının var olduğuna inanmak sanmışlar. İstediğin bir şeyin kesin olacağına dahi iman edeceksin. Tüm hayatını imanla

yönledireceksin. Böyle yaşamaya başlayınca, yani hakikî iman ortaya çıkınca vesvese yok olur ve irade gücü devreye girer.

İnsanlar, kulaktan dolma, sağdan soldan duyma yanlış bilgilerle yaşıyorlar. İlâhi kitapları inceleyip okumamışlar veya mânâsını bilmeden ezberlemişler. Bu yüzden, hakikatin ne olduğunu bilmiyorlar. Sanki gökte bir tanrı var, bunlar ne isterse gönderecek, her şeyi hoparlör ile yukarıdan bildirecek şeklinde bir anlayışa düşmüşler. Kendileri gibi düşünmeyene düşmanlık ediyorlar. Yanlarına yaklaş, her şeyden şikayetçiler. Başkaları hakkında hemen karar veriyorlar. Firavun olmuşlar, haberleri yok. Kişiler hakkında karar vermek, onları yaratana mahsustur. Bunların haline, yaşantısına bakan diğer insanlar da, ilâhi kitapları okumadıkları için, ilâhi kitapları saçma sanıyorlar ve hakikat ilminden mahrum kalıyorlar. Onlar da ezbere yaşıyor. Sanki, ilâhi kitaplar sadece sözde inananlar için gelmiş... Halbuki herkes için gelmiştir, tüm dünya insanlığı için...

İlâhi kitaplar Güneş gibidir, herkes faydalanır. Nasıl ki Güneş bir tane ve tüm insanlık faydalanıyor, bu da böyledir. İlâhi kitaplar kimsenin tekelinde değildir; kimse “bu benim, şu senin” diye sahip çıkamaz; hepsi insanlığın ortak ilmidir. Bunları iyi düşün!.. Sana ne ondan bundan, başkasından; aç kendin oku, kendin öğren!..

Şayet bir insan "bütünsel akla" ulaşırsa ki, bu da irade ve iman ile olur; bilinç bedeni ve madde bedeni kontrolü altına alır. Bunun için, kişinin, madde bedenin kendisi olmadığını, madde bedenin sadece çamurdan bir alet olduğunu bilmesi gerekir. Ayrıca kişinin, benliğinin de kendisi olduğu zannından kurtulması gerekir. Bu zandan kurtulmak, bilgi yollu değil, bildiklerini yaşama geçirmekle mümkün olur.

Tüm vücut beyine bağlıdır. Vücut hareket iznini beyinden alır. Bu yüzden düşünce gücü açık olan kişiler, örneğin felçli hastaların beyinlerine güç vererek, "yürümeden sorumlu devreleri" faaliyete geçirip, onların yürümelerini sağlayabilirler. Bazı felçlilerde, tıkanıp kesilmiş damarlar ve tahrip olmuş sinir hücreleri de yine hastanın beynindeki çeşitli devreler faaliyete geçirilerek düzeltilebilir. Hattâ, parça değiştirir gibi beyindeki arızalı devreleri oluşturan hücreler bile değiştirilebilir.

Beyinde, beyin hücrelerini organize eden devreler de vardır. Örneğin, bir insanın ayağı kesilmiş... Bu ayağın kesildiği yerdeki hücrelerde, kesilmiş kısıma ait hücrelerin de bilgileri mevcuttur. İkinci bir beyin yardımıyla, ayağı kesik kişinin, kesik yerden itibaren yeni hücre oluşumunu başlatacak beyin devreleri faaliyete geçirilebilir. Bu sayede kesilmiş ayağın yerine, yeni bir ayak meydana getirilebilir. Örneğin, bazı sürüngenlerde kuyruk kopar,

yerine kendiliğinden yenisi oluşur. O tür sürüngenlerde, bu devreler doğal olarak açıktır. Bu devreler arızalanınca da ölürler zaten. Aynı şekilde, insanın bütün kemiklerinden daha sert ve sağlam olan geyiklerin boynuzları da kopunca, tekrar uzuyor. Geyiklerin beyninde de bu tür devreler açıktır. Nasıl ki boşalmış bir araba aküsünü, dolu olan başka bir akü tekrar şarj edip faaliyete geçirebiliyorsa, benzer şekilde bir beyin de başka bir beyni etkileyerek kapalı beyin devrelerini açabilir.

İnsan beyninde, bütün devreleri kontrolünde tutan bir merkez vardır. Bu merkezin faaliyeti durunca, insan bedeni ölür. Bu merkezin dışında, iradeye bağlı devrelerden herhangi biri çalışmazsa, insan bedeni ölmez, fakat sakat kalır veya hasta olur.

Aslında, beyinde her uzuv için ayrı bir devre vardır. Örneğin, dünyada başparmağın kopması ile, madde ötesinde oluşan bilinç parmak kopmaz. Yaşadıklarımız bilincimizi oluşturur. Örneğin, bir araba gördün... Göz kamerası ile çektiğin bu görüntü bilinç bedenine aktarılır. İşte; araba sonra yok olsa bile, bilinçte kayıtlı olan görüntüsü asla yok olmaz. Bilinçten bu arabanın şeklini çıkartıp atmak asla mümkün değildir. Hattâ, bilince kayıt ettiğimiz şekli bölüp parçalamamız dahi imkânsızdır. Çünkü, bilinçteki kayıtlar zerrelerden meydana gelmez, madde dışıdır. Bu yüzden hakikat; bölünmez, parçalanmaz, silinmez, yok edilemez olan bilinçtir. Beyin

ise toprak ve sudan yapılmış bir alettir. İşte; kopmuş olan başparmağın bilinç bedende kayıtlı olan şeklini, irademizle beynin devre merkezini kullanarak tekrar ete kemiğe büründürebiliriz. Bunun için, kopan başparmaktan sorumlu devreleri faaliyete geçirerek, zaman dışı bir hızda toprak ve su atomlarından yeni hücreler meydana getirmemiz gerekir. Günümüzde insanlar, madde üstü güçten haberdar olmadıkları için, bunlara inanmakta güçlük çekiyorlar. Her şeyi var eden ve kapsayan, sonsuz sınırsız ana güce bağlı olduğumuzun farkında değiller.

Örneğin bir ağaç kesilecek... Ağaç var, elektrikli testere var, elektrik var, insan var. Ve ağaç kesildi... Bu ağacı kim kesti? Testere mi, elektrik mi, insan mı? Elektrik var, testere var, insan yok; bu durumda ağaç kesilmez. İnsan var, elektrikli testere var, elektrik yok; bu durumda da ağaç kesilmez. Elektrik var, insan var, elektrikli testere yok; bu durumda da ağaç kesilmez. O zaman, üçü birlikte mi kesti? Yoksa, bu üçünün dışında bir güç mü?

Bunu anlamak için şu sorunun cevabını arayalım. Ağacı herhangi bir insan elektrikli testere ile kesebilir miydi? Örneğin, daha önce hiç elektrikli testere görmemiş, bin sene önce yaşamış bir insan kesebilir miydi? Ya da deli bir insan? İşte; ağacı, elektrikli testereyi kullanabilen insanlar ile kullanamayan insanlar arasındaki tek ortak fark kesti. Bu fark ne acaba? İşte; sizin bu farkı bulmanız

gerekiyor. Çünkü, bu fark sizi diğer mahlukattan ayıran temel özelliktir. Bu fark, ağacı acaba gerçekten testere ağaca sürtüldüğü zaman mı kesti; yoksa daha önce mi? İşte; adem, kendini diğer mahlukattan ayıran özelliği ile elektriği keşfetti, elektrikli testereyi icat etti ve onlarla insana ağacı kestirtti. **Ayrıca adem, bu özelliği ile, sadece ağaç kesmeye değil, kesik ağacı tekrar meydana getirmeye bile muktedirdir.**

İnsanın iki madde gözü vardır. Bu iki madde göz araçtır, gören beyindir; bunları biliyoruz. Beyindeki görme merkezinde, üç ayrı görme devresi vardır. Doğumla birlikte, maddeleri gören zahir göz devresi açılır; diğerleri kapalıdır. Aynaya bak, iki göz bebeğini ayrı ayrı, aynı anda göremezsin; bir tanesini görürsün. Birine bak, öbürünü göremezsin; öbürüne bak, bu sefer de diğerini göremezsin. Demek ki, insanda iki madde göz olmasına rağmen, ikisi bir görür. Bir gözünü kapat, diğeriyle bak veya ikisiyle bak aynı şeyleri görürsün.

Bugün bilim, iki madde gözden biri olan sağ gözün özelliğini tam olarak bilmiyor. Sağ göz, doğumla birlikte sol gözün devresine bağlanır. O yüzden sağ göz, sol gözün gördüklerini görür. Ancak sağ göz aslında, madde ötesi gibi, sol gözle görülmesi asla mümkün olmayan boyutları görmek için var edilmiştir. Bu da sağ göze ait görme devrelerinin açılmasıyla mümkündür.

Bir alim derse ki, “Madde gözle madde ötesi görülmez”; bu kişi mânâ aleminde kalmıştır. Beyni, düşünce yollu gördüklerini değerlendirir. Bir şeyin nasıl meydana geldiğini düşünce yollu bilir. Bakar ve “Görünen hayal” der. Örneğin, elma ağacına bakar, düşünür... Aslının toprak-su olduğunu düşünce yollu görür. Elmanın şeklinin, toprak ve su ile şiştiğini bilir. İşte buna, “kalp gözü” denir. Yani kalp gözü, şeklin maddeye büründüğünü görür. Doğrudur. Bundan ötesini bilemediği için, sanır ki, bulunduğu makam, en yüksek makam; onun ötesi yok... İşte bu kişi, “ahiret” denen madde ötesi alemi, maddeyi görür gibi görmenin imkânsız olduğunu sanır. Halbuki, bu kişi görme merkezindeki diğer iki devreyi açıp gözlerden birini (yani boş olan sağ gözü) bu devrelere bağlamış olsa, bu sefer sağ gözle, aynen maddeyi gördüğü gibi, madde ötesini de, madde üstünü de görebilir. Hattâ, ahirette olanlarla konuşabilir de... Sağ gözünü açmış bir kişi, toprağın, suyun, Dünya’nın, galaksinin daha önceki hallerini de görebilir. Hattâ onların öz hakikatlerini bile görebilir.

Sonsuzluk başkadır; “öz hakikat” başkadır. Sonsuzluk, sonu olmadığı için elbette görülmez. Lakin, bu sonsuzlukta meydana gelen mânâların hakikati görünür ki, ötesi olmaz. Örnek verelim... Sen uyuyorsun, gözlerin kapalı... Rüya yollu, ağaçları, dağları ya da köyünü, babanı, arkadaşını gözün açıkmış gibi görmüyor musun?

Doğumla birlikte sol göze ait görme devresi açıldığı için, bu devreye bağlı iki gözünle, zaten rüya dışında uyanıkken de maddeyi görüyorsun. Ancak uykudayken, kapalı gözlerle uyanıkmış gibi dünya üzerinde hiç görmediğin yerleri görüyorsun; bir zaman sonra çeşitli vesilelerle belki de oralara gidiyorsun, hayretler içinde kalıyorsun. "Ben burayı daha önce rüyamda görmüştüm" diyorsun. Yine uyurken, ahiret alemindeki bir yakınını, cenneti veya cehennemi gözün açıkmış gibi görüyorsun. İşte; sağ gözünü, sol göze ait, maddeyi gösteren görme devresinin dışındaki diğer iki devreye bağlarsan, sağ gözünle madde ötesini de, maddeyi görür gibi görürsün.

"Peki, sağ göz diğer iki devreye nasıl bağlanır?" Siz uykudayken uyuyan, sizin "izafî benliğiniz"dir. Beden asla uyumaz; kendi fonksiyonlarını devam ettirir; kalp, beyin, bütün organlar çalışır. İşte; diğer görme devrelerinin önündeki perde, sizin izafî benliğinizdir. İzafî benliği ortadan kaldırdığınız zaman, rüyada gördüklerinizi uyanıkken de görürsünüz. Madde gözle gördüğünüz nesneleri hakikat zannediyorsunuz. Aslında maddedeki nesneler hayaldir, ama bunların da göründükleri şekil üzere hakikat olduğunu unutmamak gerekir. Burayı çok iyi anla! İnsanlar böyle ilimleri elde etmek için çalışmıyor, geçici şeylerin peşinde koşuyor.

Mikroskop küçüğü büyütür, yani yakınlaştırır. Teleskoplar uzağı yakına getirir. Bunlarla bakan göz, yine madde gözdür. Onları yakınlaştıran mercektir. Halbuki, beyinlerinizde kapalı olan görme devrelerini açmış olsaydınız, görüşünüz sınırsızlaşırdı. Galaksiler içindeki yaşamları, sanki önünüzde gibi seyrederdiniz.

Kuran'da, ***"Bu madde bedeniniz dağıldıktan sonra (ölüm) bilinç beden yaşamı başlayınca, ahirette görüşünüz keskinleşir"***[150] deniyor. Bunun mânâsı, sizde kapalı olan görme devreleridir. Bilinç bedeninizin et-kemik bedenle bağlantısı kesildikten sonra, uyku kalkar, görüşünüz keskinleşir.

Tıp adamları, bazen uyanıkken madde gözle görünmeyenleri görenlere, "Halüsinasyon görüyor" demişler. Bazı insanlarda görme merkezindeki devreler çok hassas yaratılır. Bazen, ikinci göz bu devrelere kayar. O zaman, göremediğiniz varlıkları görürler. Ayrıca, aranızda yaşayanları veya çevrenizdeki güneş sistemlerinde yaşayan ademleri görebilirler. Çünkü onlara oraları, teleskobun merceğinin yaklaştırdığı gibi yanlarında veya karşılarındaymış gibi yaklaştırılır. İşte bu tür kişilerde, görme merkezlerindeki diğer görme devreleri açılmıştır. Fazla sürmez; sislenir gibi olur, tekrar kapanır. Bu kişiler, "Ben şunu gördüm, böyle şeyler gördüm" deyince, hemen, "Sen hayal görmüşsün" veya "Halüsinasyon gördün" diye suçlanırlar.

150 Kuran, 50/Kâf Sûresi, 20-22. Ayet.

Halbuki “hayal”, “olmayan bir şey” demektir; “yok” demektir. “Olmayan” veya “yok olan” nasıl olur da görülür?.. Aslında hayal gören, halüsinasyon gördüğü söylenen bu tür kişileri anlamayanlardır.

Doktorların halüsinasyon dedikleri, uyuşturucu ve sarhoş edici maddeleri kullananlar, ayık iken, hayal ettikleri şeyleri, sarhoş olunca beyin mekanizması uyuşturucunun tesiri altına girdiği için bu hayaller şekillenmeye başlar ve görüntüye dönüşür. Bu kişiler ben şunu görüyorum bunu görüyorum dedikleri hayallerinin görüntüye dönüşmesidir. Bunlar beyinsel görüntü ve şekillerdir.

Örneğin, “bir ağacın yaprağı” diyorsun... Yaprak toprağa düştüğü zaman, bir müddet sonra toprak oluyor. Ortada yaprak diye bir şey kalmıyor. Topraktı; şekil alıp, tekrar eski haline dönmedi mi?.. Acaba halüsinasyon gören kim?.. Hayal senin düşüncelerindir. Tıp adamları, bu tür kişilere deli muamelesi yaparlar. Bu kişiler de bu konularda ilimleri olmadığı için onlara inanır ve korkar. Ve kendi kendilerini, “ben deliyim” diye şartlandırır. Diğerleri de onlara deliymiş gibi bakar. Bu durum, bu kişinin psikolojisini bozar. Ayrıca, doktorların verdiği haplar psikolojisinin daha çok bozulup, bu kişilerin gerçekten delirmesine yardımcı olur. Halbuki, bu kişilerin gördükleri doğru, yanılan doktorlardır. Şayet bu kişiler bu ilimleri öğrenip, korkmayıp, riyazete yönelirlerse, bu işten anlayan

biri tarafından yönlendirilirlerse, görme merkezindeki devreleri tam açar, kimsenin görmediği daha başka şeyleri de görürler.

"Efendim ruh bilimi var, ruh ve sağlık hastaneleri var. Doktor şöyle dedi, böyle dedi..." O doktor ruhu görmüş mü?.. Ruhtan bahsetmek için, ruhu görmek gerek. Senin "ruh uzmanı" dediğin kişiler ruha inanmıyor bile. Şüphe içinde... Ruhu, "bozulur, düzelir" sanıyor. Ruh, bozulmaz, kopmaz, hasta olmaz! Bozukluk beyinde ve düşüncelerdedir. Varsa ruhu görmüş bir uzman, getir bana. Yok... İnsanlık şu an bu konuda kaos yaşıyor, kimse farkında değil. Bu kaosu, inanmayan da, "İman ettim" diyen de aynı derecede yaşıyor.

Bugün tıp adamları, okudukları üniversitelerde, hep aynı kalıplaşmış ilimleri öğrenip ezberliyorlar. "Bunun dışında başka bir şey yok" anlayışı ile beyinlerini şartlandırıyorlar. Halbuki halüsinasyon gören kendileri, çünkü insan diye baktıkları beden, taş-toprak-suyun birleşik halidir; asıl hakikat görünmeyenlerdir. Çocuk doğduğu zaman zahirî görme devresi, ileride diğer görme devrelerini de açmasına yardımcı olsun diye numune olarak açılır.

Aya ve gezegenlere uzay aracı yapıp göndermek için ve arkeoloji için harcanan sınırsız paraları, insan beyni için harcamış olsaydınız, şimdi çevrenizdeki güneş sistemlerini ve oradaki yaşamları ve ilk ademe kadar olan geçmiş Dünya yaşantısını, evinizde oturduğunuz yerden televizyonda film izler gibi

izleyebiliyor olacaktınız. O yönde araştırma yapmış olsaydınız günümüzde cinleri dahi görebilecektiniz.

Ana galaksiden yayılan her ilim, ademoğlu içindir. Ancak, insanın ilmi elde edebilmesi için hür olması, bencillik, kibir ve kin gibi hastalıklardan kurtulmuş olması gerekir. Günümüzde insanların çoğunun içi, dışı kin dolu. Sevginin ne olduğunu bilmiyorlar. Hangi televizyon kanalına bakarsan bak, aynı şeyler... Silah sıkmak, adam öldürmek, parçalamak, yıkmak... Evrenin ne olduğunu bilmeden, varsayımlarla düşünerek her alemi eninde sonunda patlatıyorlar. Patlatmayı çok seviyorlar. İşleri güçleri patlatmak... Bomba patlat, silah patlat... Kime karşı? Hemcinslerine, insanlara karşı. Dünya'daki savaşlar yetmiyormuş gibi, diğer sistemlerindeki canlılarla bile savaşmayı hayal ediyorlar. Oralarda yaşayanları da kendileri gibi sadist ve ilkel zannediyorlar. Asırlardır aynı zihniyet. Siz sevgi nedir bilmez misiniz?.. Sonra da kalkıp, "Biz uygarız, medeniyiz" diye kendinizi aldatıyorsunuz.

İlk ademden günümüze kadar, her asırda savaşlar yapılmıştır. İnsanlık hâlâ da aynı düşünce yapısına sahip... Üstünlük ve çıkar savaşı... Aslında, bu anlayışa sahip mahluka, "adem" denmez. Ne denir; onu da siz bulun... Öldürmek, saldırmak, kavga etmek sadistliktir. Bunu yapan ve seven sadisttir. Hayvan dahi, karnını

doyurduktan sonra yiyeceğinin kalanını diğerlerine bırakır. Artık BİR.lik zamanı... Sadistliğe son verme zamanı...

TÜM DÜNYADA ASKERLİK KALDIRILACAK!

Silahlara harcanan paraları, her toplum kendi insanını eğitmek için harcayacak ve BİR.lik olunacak... Körpecik çocuklarınızı ne emeklerle yetiştiriyorsunuz; sonra da o delikanlıların ellerine silah verip, birbirlerini öldürme eğitimi yaptırıyorsunuz. Bu mu uygarlık?.. Silah, bomba yapıp satıyorsunuz... O paralarla, gözyaşları üzerine saltanat kurup, kendinize "medenî" diyorsunuz. Bu mu medeniyet?.. Bu, olsa olsa sadistliktir.

Senaryolar yazıp sadist filmler çekiyorsunuz. Vur; öldür; soygun yap; ana babaya, komşuya eziyet et!.. İnsanları farkında olmadan sadistleştirmişsiniz... Yok mu sevgi filmleri?.. Bu kadar mı sevmekten, sevilmekten yoksun kalmışsınız?.. Sevgiyi, aşkı; vurmak, öldürmek sanmışsınız. Başka dünyalardan gelen yaratıkları çirkin ve zalim gösteriyorsunuz. Halbuki sizin gösterdikleriniz, şeytanın ve iblisin şekilleri. Siz, farkında olmadan onlardan ilham alıyorsunuz. Diğer alemlerdeki ademleri görmüş olsaydınız güzelliklerinden başınız dönerdi... Galaksinizde en geri kalmış adem sizlersiniz. Yumurtayı kırıp çıkamamışsınız. Güzellik ve mutluluk nedir, bilmiyorsunuz. Asırlardan beri savaşılarak gelindi, hâlâ aynı

anlayış... Diğer yıldızlarda dahi savaşmak istiyorsunuz. Oralardaki yaşayanları da kendiniz gibi sadist zannetmişsiniz...

"Ben İslâm oldum" diyen bir kişi, karıncayı dahi incitmez. Neden?.. Herkese Allah can vermiştir ki, kendi canındandır. Sen ne hakla o cana kıyıyorsun? Sen mi yarattın o canı ki, almaya kalkıyorsun? Cihat, insanın kendi nefsiyle edilir. Zorbalık asla ilmi alt edemez. İlim, aklın yansımasıdır. Kâinatta en güçlü silah, akıldır.

Sorunlar terör ile çözülmez. Teröre cihat kılıfını giydirenler kâfirdir. Terörle, belli bir fikir ve düşünceyi başkasına zorla kabul ettirmenin, asla İslâmla hiçbir alakası olamaz! Ben mecbur muyum senin inancını ve fikrini kabul etmeye?.. Sen niçin benim fikrimi kabul etmiyorsun? Sen de benim gibi doğmadın mı? Yoksa sen başka galaksiden mi geldin? Allah'ın verdiği canı Allah alır; sen Allah mısın? Bir canlıyı incitmek, öldürmek, Allah'ı incitmektir; bütün yaratılmışları sevmek, Allah'ı sevmektir. Bunlardan haberin var mı?.. Allah'ın kulu olan insan, melekî ruha sahiptir ve meleklere tabidir; cinnî şeytanın kulu olan da onlara tabidir.

İLME İLİM İLE KARŞILIK VERİLİR, BOMBA VE SİLAH İLE DEĞİL.

İslâm, kâinatın sistemi ve düzenidir. Dindarlık, ilâhi kitapların bildirdiği kurallara uyup, kayıtsız şartsız kâinatın düzenine göre yaşamaktır... Yani, kâinatın mükemmel düzenine kayıtsız, şartsız

teslim olmaktır. Her insan bir karar aşamasında, “yap” veya “yapma” şeklinde, melekî ve cinnî olmak üzere iki çeşit tesir alır. İşte; teslim olanlarda, meleklerin tesiri ağır basar. Yoksa, İslâm ne teröristliktir ne de bir yönetim biçimidir.

Ademoğlunun eline silah yakışmıyor. Ne yakışıyor?.. Kalem yakışıyor...

Ademoğluna ayrılık, bölünmek yakışmıyor. Ne yakışıyor?.. BİR.lik yakışıyor.

Ademoğluna, diğer mahlukattan aşağıda yaşamak da yakışmıyor. Ne yakışıyor?.. Kâinatta üstünlük yakışıyor.

Herkes kendi sonunu hazırlar, bunu da fark edemez. Beyinlerinizden çıkan kin, nefret, hile, zulüm gibi yayınların nelere yol açabileceğinden habersizsiniz. Beyin beyni etkiler; bunları bilmiyorsunuz. Bir önceki olay, sonrakinde sonuç olarak açığa çıkar. Günümüzde insanların içinde bulundukları sadistlik hali, beyinlerinden dalga dalga tüm Dünya’ya yayılıyor. İşte bu yayınlar, bir zaman sonra öyle yoğunlaşır ki, örneğin, bir anda üst madde ses dalgalarının perdelerini etkiler, açar. O zaman öyle güçlü bir ses duyarsınız ki, bu sesten beyinleriniz patlar, kulağınızdan kan fışkırır, olduğunuz yere yığılır kalırsınız ve perişan bir halde madde ötesine geçmiş olursunuz. Örneğin, bu güçlü ses, Güneş’teki patlamalardan meydana gelen ses olabilir.

Allah ve dinin ne mânâya geldiğini anlamamışsınız. Bunları (güya) savunanların(!) yaşantısına ve hareketlerine bakıp aldanmışsınız. Halbuki, onların ne dinden ne de Allah'ın ne mânâya geldiğinden haberleri var. Onlar zanlarına uymuşlar. Böyle devam ettiğiniz için sona yaklaşmışsınız; farkında değilsiniz. Geçmiş asırlarda yok edilen toplumların nasıl yok edildiğini anlamamışsınız. Ayet; ***"...Allah kimseye eziyet (haksızlık) etmez."***[151] diyor. Onlar Allah'ı, havada bir emir verici sanıyor. Allah'ı ayrı, kendinizi ayrı bir varlık gibi anlamışsınız; özünüzün O'ndan olduğunu anlayamamışsınız. İlâhi kitapların anlatımından dolayı, sanki sizinle Allah arasında bir ikilik varmış gibi algılanıyor. Halbuki, öyle bir ikilik yok, bütünsellik vardır. Can O'dur; hepimiz BİR.iz. İyi anlamaya çalışın. Kâinat BİR.liktir. Şayet; bu mavi gezegende yaşayan bütün insanlar BİR.lik olursa, yani kafalarının içini temizlerse, birbirlerine sevgiyle bakarsa, birbirlerinin iyiliğini isterse, kısa zamanda her şeyin düzeldiğini hayretle görürsünüz. Bugün artık her yerde televizyon var; şayet olumlu olarak kullanırsanız, bu bir nimettir.

İşte; hep beraber iyi şeylerin olmasını düşünün ve dua edin. Olması size göre zor olan şeyler için de... Çok kısa zamanda imkânsız gibi görünen şeylerin bile oluştuğunu, bütün ihtiyaçlarınızın zahmet ve eziyet çekmeden karşılandığını

151 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 108. Ayet.

göreceksiniz. BİR.lik olmak bu kadar zor mu?.. Tüm toplumların birbirine karışması şart değil. Her toplum bulunduğu yerde eğitilsin. Kalplerinizde BİR.lik olun. Önemli olan da bu zaten. İşte gerçek uygarlık ve medeniyet budur. Birbirinizi gammazlamak ve ikiyüzlülük yapmak değil...

Dikkat edilirse, şeytan ademe, ademi taş-toprak beden sandığı için secde etmedi. Şeytan, ademdeki irade gücünü, kudret sıfatını göremediği için yanlışa düştü. Secdenin mânâsı üstünlüktür. Şeytanî cinler, ademin üstünlüğünü kabul etmemiştir. Allah'ın, her şeye ademe secde etmesini emretmesi, bir benzetmedir. Bu benzetme ile, ademin, özünün sınırsız güçten bir güç olması itibariyle her şeyden üstün olduğu anlatılmaktadır.

"Bir horoz var, bir de tavuk" dediler;
Horoz olayım derken tavuk oldular.
Bir Süleyman var, bir de bülbülü;
Bir türlü bülbül olup da ötemediler...

"Gelin camiye gidelim" dediler;
Akılları fikirleri pazarda kaldı.
Taş-toprak bedenler cumayı kıldı;
Bir türlü camiye giremediler.

"Biz Allah'ı çok seviyoruz" dediler;
Kapıya gelene sırtın döndüler.
Bütün yaratıklara küfür ettiler;
Bir türlü yaradanı sevemediler.

Yaradanı gökte, ayda aradılar;
Birbirine düşman olup yaratılmış sandılar.
Sağı solu gezip karşısında durdular;
Bir türlü yaradanı göremediler.

"Bir yaradan var, bir de yaradılan" dediler;
Gece gündüz arpa ezmesi yediler.
"Biz yaratığız, hani yaradan" dediler;
Bir türlü yaradanı bilemediler.

Bir İsa var, bir Musa, bir de Davut;
Bir İncil var, bir Tevrat, bir de Zebur.
Bir İsevî var, bir Musevî, bir de Müslüman;
Bunların Kur'an olduğunu bilemediler.

Cafer, Mevlana'dan almış dersini;
Onların dediğinin görür tersini.
Müşrikler duysun, yüzemezler derisini;
Ademin yaratılmadığını bilemediler.

Kur'an-ı Kerim'de Allah'ın hitabı, "BİZ"dir. "BİZ"den kastedilen bütünsel akıldır... Sonsuz, sınırsız ilim... Ayrıca bazen "BEN" der. "BEN" ise TEK.liğe işaret eder. Bu da bilinmezliktir. Her şey birbiriyle bağlantılı olduğu için tektir. Kainatta hiçbir şeyin tıpkısının aynısı yoktur. Her şey tektir. Aynı zamanda her şey birbiriyle bağlantılıdır ve Bütünsel Tek.i (BİR.liği) oluşturur. Kuran'daki BİZ hitabı bütünsel akılı, BİR.liği; BEN hitabı ise TEK.liği işaret eder. Hiçbir şey tekten oluşmaz, hiçbir şey zıttı olmadan anlaşılmaz, hiçbir şey yoktan asla var olmaz, var olan hiçbir şey de asla yok olmaz. Ancak, başka hale döner...

Bütün yaratıklar, Allah'ın ezelî kelamında taktir edilmiş mânâlardır, kullardır. Allah'ın BİR.liği, zahiri ve batını, ezeli ve ebedi kapsar. Ne diyor ayet?

"Başlarına bir musibet geldiği zaman, 'biz Allah'a aitiz ve sonunda O'na döneceğiz' derler."[152]

"Peki, bizim kullar olarak; bu bütünsel sistemdeki yerimiz nedir?" Bir fabrikayı düşünün... Bu fabrikanın içerisindeki makinelerin dişlilerinden bir dişli benim; başka bir dişli sensin; öteki de başka bir dişli... İşte; bir fabrika nasıl ki birçok makinenin, aletin bir araya gelmesiyle oluşmuş bütünsel bir sistem ise; kâinat da

152 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 156. Ayet.

sonsuz ve sınırsız, görünen ve görünmeyen bütün mânâları kapsayan bir sistemdir. İşte; bizim kulluğumuzun asıl sebebi, bu bütünsel sisteme tabi olmamızdır. Bunları görüp anladıktan sonra, tasavvufta "vahdet" denen sırrın hakikatine, yani TEK.liği ermiş olursun.

Tekliğe erip hakikatini gören bir insan asla ibadetini terk etmez. Bilakis daha çok ibadet eder. Çünkü, ne kadar çok ibadet edilirse, o kadar çok mânâyı görmek ve yaşamak mümkün olur. Dolayısıyla, "Ben tekliği bildim, artık benim bedeni ibadete ihtiyacım yok" diyen, şeytanî cinlere esir olmuştur. Hz. Muhammed (s.a.v.) dahi cennetle müjdelendiği halde ibadetlerini terk etmemiştir. Hattâ, kendisine farz kılınandan çok daha fazla gece namazı kılmış, birçok kez üç gün iftar etmeden oruç tutmuştur. Çünkü, ibadet insanın hayretini arttırır, ilmin derinliklerine yolculuk yaptırır. Ancak, kendisinin yaptığı nafile ibadetler dinin şartı olmadığı için sahabelerine, "Sizler güç yetiremezsiniz, siz yapmayın" demiştir. Fakat, cennete ibadetle değil, iman ile girilir. "Zerre kadar imanı olan dahi cennete girecektir"[153] diyor hadis. Ne yazık ki günümüzde imanın ne olduğu doğru dürüst bilinmiyor. İman, ibadetin temelidir. İbadet etmeyenin imanı zandır.

Her şey bir gaye için var edilmiştir. Ve mutlaka her şeyin bir sonucu meydana gelecektir. Bu alemde çok kısa bir ömre sahipsin.

153 Kütübü Sitte. Hadis no: 2

Senin her saniyen paha biçilmez değerde. Bunları burada anlamazsan, gideceğin yerde anlarsın!..

Günümüzde edep dışına çıkılmış. İnananı da aynı inanmayanı da aynı. Örneğin, televizyonda olsun, başka bir yerde olsun... Adam yıllarca okumuş, konusunda uzman olmuş, alim olmuş, bilgin olmuş... Konuşuyor... Bakıyorsun, dinleyenler tarafından itirazlar yükseliyor. Niye?.. "Şunu yanlış söyledi, bunu böyle söyledi" diye... "Peki doğrusu nedir?" diye soruyorsun. Kendi de bilmiyor. Kulaktan dolma, onu bunu taklit ediyor... Her şeyi birbirine karıştırıyor. Bir alime veya bilgine karşı çıkman için, senin ondan bir mertebe daha üstte olman lazım ki, onların yanlışlarını görebilesin. Zaten öyle olsan, onlara itiraz etmez, "Onların bilgisi o kadar" der, geçersin. İşte bunlar, toplumsal çöküşün işaretleridir. Herkes haddini bilmek zorundadır.

Nerden gelir, nere gider bilmeyen hayvan imiş;
Dönen zaman, geçen yıllar hayalî bir an imiş;
Aşık burda, maşuk burda, aşk görünmez can imiş;
Yaşamak da ölmek de Hüda'dan ferman imiş.

Öldüm sandım, meğer doğan ben imiş;
Doğan burda, ölen bir kelâm imiş.
Aşık yanan, maşuk arayan imiş;
Aşk Hüda'dır, aşık-maşuk zan imiş.

Sakın ölüp gidenleri hayaldir sanma;
Bir bu dünya, bir de ahret var imiş.
Her ne yaptın ise kâr kalır sanma;
Burda kitap, orda hesap var imiş.

Cafer'im ben; hiç zaman geçirmedim;
Zaman geçmez, geçen bir hayal imiş.
İyi anla, dünyanın temeline güvenme;
Altından üstünden yel geçen burhan imiş...

"İnsanın üstünlüğü akıl ve irade farkı" demiştik. Bunların nasıl kullanılacağı nebiler aracılığıyla insanlara öğretilmiştir. İnsanın aslı ilimdir. Adem, tek kelime ile ifade etmek gerekirse, akıldır. Sonsuz-sınırsız olan "bütünsel akıl"dan ayrı olmayan "cüzî akıl" dır. O aklın programladığı canlılık üzere hareket eder. Bunu normal düşünen insan dahi fark eder.

Bizler madde gözle baktığımız için her şeyi ona göre değerlendiriyoruz. Her şeyi ayrı ayrı varlıklar gibi algılıyoruz. Bu da bizim yanılmamıza sebep oluyor. Kendimizi hür varlıklar sanıyoruz. Halbuki, hava içinde hapis bir hayat sürüyoruz. Suya, havaya, toprağa, Güneş'e ve daha birçok şeye muhtacız. Bunlara bedenlerimiz muhtaç. Biz, farkında olmadan bedenlerimize kulluk ediyoruz. Bedenlerimiz yaratılmıştır, fakat akıl yaratılmamıştır:

"Sizi topraktan, sonra meniden, sonra alakadan (aşılanmış yumurtadan) yaratan, sonra bebek olarak çıkaran, sonra sizi güçlü kuvvetli bir çağa erişmeniz, sonra da ihtiyarlamanız -ki içinizden daha önce vefat edenler de vardır ve belli bir vakte ulaşmanız için sizi yaşatan odur. Umulur ki düşünürsünüz."[154]

diyen Kur'an, sonra da;

"...Ona (ademe) ruhundan üfleyen Allah'tır..."[155]

diyor. Neden, "Allah ademi yarattı" demiyor da, "Ona (ademe) Allah, ruhundan üfledi" diyor? Demek ki, ADEM yaratılmamış.

İnsan, bedeni dolayısıyla kuldur; ademliği dolayısıyla ilâhidir. İlâhiyatlık ve kulluk insanda bir aradadır. Şayet kendini çözemedi isen, sen beşersin ve kulsun. Şayet gerekli çalışmaları yaptın, bedeni aştı isen, bilirsin ki; kendin sandığın bedenin, taş-toprak-su... Böylece ademliğini bulur, ilâhiyatlığını anlar, Hak olursun. Yani, özüne ermiş olursun. İşte o zaman görürsün ki, aklın O akıldan ayrı olmayan bir akıl. O akıl sensin... Taşa toprağa bürünmüş, insan gibi gözüküyor. İşte bu noktaya ulaştığın an, kulluğunun gereklerini de tam olarak yerine getirmeye devam edersen, sende gerçek irade açılır ki, başaramayacağın hiçbir iş kalmaz.

154 Kuran, 40/Mü'min Sûresi, 67. Ayet.

155 Kuran, 32/Secde Sûresi, 9. Ayet.

Biz “insan” dediğimiz zaman kimi kastederiz? Kadın ve erkeği... Kadın da, erkek de insandır. Genel mânâda; ilk var edilen kadınlara “havva”, ilk var edilen erkeklere “adem” denmiş. Ancak “ADEM” ayrı bir mânâdır... Ne demek ADEM?.. “Akıl” demek!

Demek ki; ister erkek, ister kadın, kim bu “AKIL”a ulaşırsa, “ADEM” olur!

7.
KAİNATI KUŞATAN ÖLÜMSÜZLÜK
-CAN-

Zaman benim, mekân benim;
Şu gördüğün eman benim.
Sen seni var sanırsın;
Oysa sende mekân benim.

Beni en çok hayrete düşüren, ne cennet boyutu ne de cehennem boyutu idi, "berzah alemi" idi. Berzah alemine geçmeden önce mezar nedir onu öğrenelim. Mezar, insanlar ölünce vücutlarının toprağa gömüldüğü yer mi? Gerçek mezar bu mu?

Hayır! Bir insan ana rahminde oluşmaya başladığı an mezara girmiştir. Ondan önce nerede idi, ne idi bilen yok. İnsanın ana rahminden çıkmasına doğum diyorsunuz. Halbuki et-kemik beden ana rahminde oluşur. Rahimden çıktıktan sonra da aynı et-kemik beden değil mi? Evet!.. O zaman, nasıl olur da, insan ana rahminden çıkınca doğar?..

-Birinci doğum, rahimdeki ilk oluşumdur.

-İkinci doğum, et-kemik bedenden bağlantı kesilince olur. Asıl doğum budur! Bu doğumdan sonra, bilinç bedenle yepyeni bir yaşam başlar.

-Üçüncüsü, doğum değil, cennet ve cehennem olarak ifade edilen iki zıt boyuttan birine geçiştir. Buralara geçilince zaman durur, yaşam sonsuzlaşır.

Nedir mezar?.. İyi düşün!.. Kendini ele al!.. Dünyaya gelmeyi sen mi arzu ettin? Erkek veya kadın olmayı sen mi istedin? Boyunun uzunluğunu veya kısalığını sen mi belirledin? Sima güzelliğin ya da çirkinliğin senin isteğinle mi oldu? Gözlerinin, saçının ve teninin

rengini sana mı sordular? Dünyadan ayrılman senin isteğine mi bağlı? Hayır... Hani özgürdün?..

Gelelim bedenî hükümlere... Saçların uzuyor, bu uzamayı durdurabilir misin? Tırnakların uzuyor, durdurabilir misin? Beden ihtiyarlıyor, durdurabilir misin?.. Kimse ihtiyarlamak istemez... Bedenin sana ait ise, ihtiyarlamayı durdur bakalım... Durduramazsın!.. Demek ki, "benim bedenim" dediğin vücut, sana ait değil!.. Öyle olsaydı, bedenine hükmederdin. "Ben uyudum" diyorsun, fakat beden uyumuyor, bütün organlar çalışıyor, haberin bile yok.

Peki, bedenin materyali nedir? Taş-toprak-su; başka bir şey değil. Örneğin, bir kişi sana, "Ot ye" dese, hemen kızarsın; "Ben hayvan mıyım ki ot yiyeyim" diye. Halbuki, bedeninin diğer hayvanattan ne farkı var? Örneğin, inek ot yiyor, su içiyor. Ot, süt ve et oluyor. Sen de bunları yeyip içmiyor musun? Etle otun, sütle suyun ne farkı var? Ekmek yiyorsun; bu ot değil mi? Neden yapılıyor yediğin ekmek? Öğütülmüş buğdaydan... Buğday nasıl oldu? Ottu... Ot nereden geldi? Topraktan... Gördün mü; bedenin et-kemik değil, taş-toprak-sudur.

Peki sen kimsin?.. Dersen ki "Ben bu bedenim"; yukarıda yazdık, beden sana ait bile değil. Örneğin, tatlı yiyorsun, pasta yiyorsun, ekmek yiyorsun, dil organından geçerken lezzet alıyorsun.

Halbuki bunlarda lezzet yok. Senin hangi maddeyi yediğini anlaman içindir o tat. Çorbayı tuzlu içmek ile tuzsuz içip biraz tuz yalamak arasında tattan başka ne fark var? Dilden geçtikten sonra midede aynı görevi görmüyor mu?. Ama dilin seni aldatıyor. Örneğin, üç gün yemek yeme, su içme... Korkma ölmezsin... Ondan sonra sevmediğin şeyleri ye; "Bunlardan lezzetli bir şey yemedim" dersin, hayret edersin. Lezzetine aldanıp iştahla yediğin yiyecekler alttan çıkarken tiksiniyorsun, "Pis" diyorsun. Çıkarmadan önce, bunlar başka şekilde iken, yiyen sen değil miydin?.. Çıkardığın posa nereden geldi?

Ekmek kavgası yapıyorsun, bütün hayatını bunlar için harcıyorsun. "Ekmek" dediğin madde, üstten yerken ekmekti; alttan çıkınca dışkıya dönüşmüş oldu. Sen ekmek kavgası değil, dışkı kavgası yapıyorsun; ne yaptığının farkında değilsin.

Demek ki, sen bu taş-toprak beden değilsin. Peki kimsin sen?.. İşte onu bulacaksın ki, kurtulasın... Örneğin, biri bana "maymun" dese, gülerim, hoşuma gider. Neden?.. Ben et-kemik beden değilim ki... Onu diyen kişi, kendinin kim olduğunu, benim kim olduğumu bilmiyor; kendini taş-toprak beden sanıp, bu bedene "maymun" diyor. Doğru söylüyor, çünkü maymunun ve diğer hayvanatın bedeni de taş-toprak-sudur. O zaman ben neden kızayım bu kişiye? Bir düşün; doğru mu, yanlış mı? İşte; mezar, senin bu bedenindir.

Sen bu taş-toprak beden içinde hapis kalmışsın. Kendini bilip bulman gerekiyor. Ayet ne diyor?..

"...Mezardakilere sen laf işittiremezsin."[156]

Bunlar da sanıyor ki, ölmüş kişilerin bedenlerinin gömüldüğü yerde birileri var; onlar işitmiyor. Halbuki ayet kendilerine söylüyor, haberleri yok. Zira İncil'de de bir ayet; "***Buna şaşmayın, çünkü saat geliyor. O saatte kabirlerde olanların hepsi O'nun sesini işitecekler."***[157] diyor.

Öldüğün zaman, vücudunu götürüp toprağa gömüyorlar? Beden toprak idi; tekrar toprağa karıştı. Toprak toprağa gömülmüş oldu. Toprak zaten ölmez; peki o zaman ölen kim?.. "Sen" isen, sen bilinçsin; bilinç ölür mü? "Ölür" dersen, sen bilinci gördün mü?.. Hayır... "Peki ben ruh beden miyim?.." Evet. Öldüğün zaman, senin ruh bedenin ile bu toprak bedeninin arasındaki bağlantı kopar. Böylece beden mezarından çıkmış olursun. Nasıl ki dünyada taş-toprak bedenle gezip hareket ediyorsan, madde ötesinde de bilinç bedenle gezip hareket edeceksin. Şayet dünyada iken kim olduğunu bilemediysen, kendini et-kemik beden zannettiysen, dünyadan ayrıldıktan sonra da ebediyen böyle sanırsın; Alt Yedi'nin bir

156 Kuran, 35/Fâtır Sûresi, 22. Ayet.

157 İncil, Yuhanna, 5/28.

boyutunda, bütün lezzetlerden ve zevklerden mahrum olarak, çileli ve ebedî bir yaşam sürersin.

"Efendim filanca şöyle dedi..." O da senin gibi bu dünyalı değil mi?.. Senden farkı ne? Kendi aklın yok mu? Aklını ona buna ipotek edeceğine, kendin araştır. Tabi bu da senin işine gelmiyor. Her şeyin kolayına kaçıyorsun. Dünyada bunları araştırmadan, çile ve zorluk çekmeden, cennete gideceğini mi sandın? Yok öyle şey! Kendini haklı çıkartmak için, suçu hemen başkasının üstüne atıyorsun, fakat gideceğin yerde hatalarının cezasını kendin çekeceksin. Orada başkaları seni kurtaramaz. Boşuna kendini kandırma!

"Efendim, ilâhi kitaplar çalışın diyor..." Bu yüzden de gece gündüz kendi cebine çalışıyorsun. Halbuki çalışmak iki türlü. Bir gün 24 saat... Geçinmene yetecek kadar cebine çalışacaksın, uyuman ve dinlenmen için yeterince zaman ayırıp kalan zamanı da ilim ve ibadet için değerlendireceksin. Sen ne yapıyorsun?.. Para hırsına kapılmış, 16 saat cebine çalışıyorsun; camiye gidiyor, acele acele namazları kılıyor, tekrar paraya koşuyorsun. Ya da haftada bir iki sefer kiliseye gidiyor, bir iki ibadet yapıyor; ondan sonra dilediğin gibi yaşıyorsun. "Allah'ı kandırdık, dünyayı da kaptık, cenneti de kaptık." Olmaz öyle şey! Adam ilmi bırakmış da malı mülkü, çoluk çocuğuyla övünüyor. Artık bunlar nereye gider, siz hesap edin.

Bugün insanların ekseriyeti şehirlerde yaşıyor. Beton, yani taş evler içinde doğuyor. Taştan betondan yollarda yürüyor. Okula gidiyor; taş, beton binalar. Büyük bir insan kalabalığı içinde yaşıyor; okullarda kalıplaşmış bilgileri öğreniyor; üniversiteyi robotlaştırılmış olarak bitiriyor ve sonra vazifeye geçiyor. Halbuki insanın doğa ile iç içe olması gerek. Özellikle çocukların, nebat ve hayvanatla iç içe büyümesi gerek ki, nebat ve hayvanat çocuklara ders versin.

Sağlıklı ortamlarda yetişen insanlar, varlığın aslını araştırmaya yönelir. Zamanla nebatı da, hayvanatı da okumayı öğrenir. Sonra da kendini okur. Bugün insanlık bu gerçeklerden uzak tutuluyor. Doğadan uzak yetişmiş kişiler, elbette ki belli kalıpların dışına çıkamazlar. Kalıplara sıkıştırılmış insanların meydana getirdiği toplumlarda da huzur bulunmaz.

Şayet bir insanın düşünceleri, hareketleri ve yaşantısı bozuksa, beyni hasta demektir. Hasta bir beyinle madde bedenden kopan bir kişi, madde ötesinde hasta bir bilince sahip olur ki, ebediyen hasta kalır.

Günümüzde eğitim ve öğretim tek yönlü. Halbuki, eğitimin ve öğretimin iki yönlü olması gerekir. İkinci yön, nebilerin öğretisidir. Bugün ilâhi kitaplar rafa kaldırılmış. Bu yüzden, inananlar da,

inanmayanlar da kaos yaşıyor. İman edenler nebileri anlamamışlar. Söylenen ve anlatılanların tersini yapıyorlar.

Örneğin, Hz. İsa Aleyhisselâm'ı takip edenler büyük yanılgı içine düşmüşler... "Efendim, İsa bütün insanlığı kurtarmak için kendini feda etti." Bu çok büyük bir yanılgı. İlâhi sistem gereği, herkes kendini kurtarmak zorundadır. İsa ilimdir; bu ilimleri öğrenir, tatbik edersin, kendini öyle kurtarırsın. Sen bu dünya üzerinde et-kemik bedenle yaşıyorsun; yemeden içmeden ayakta yaşayabilir misin?.. "Filan adam her gün benim yerime yemek yiyor" diyebilir misin? Hayır! Nasıl ki bu bedenin şartları yemek içmekse, bunları yapmadan yaşayamıyorsan; "ahiret" denen boyutta da, bilinç bedenine ilim ve amel yüklemeden, orada cennet hayatı yaşayamazsın. Bunun aksi, hurafe anlayışıdır. Her şey bir sistem üzere, görmüyor musun? Yerden gelen toprak bedendir, toprağa döner; ruhtan gelen bilinç olur, bilinç olarak kalır.

Müslümanlara gelince... Onlar da Kuran'ı ve Hz. Muhammed'i (s.a.v.) anlamamışlar; her şeyi hurafeleştirmişler. İnanan da, inanmayan da "Allah" denince havaya, göğe bakıyor. Demek ki, inanan da, inanmayan da Allah ne mânâya gelir anlamamış. Ayet;

"Halbuki, insanı biz yaratmışız. Ve nefsinin ona ne fısıldadığını biliyoruz. Nitekim biz ona, onun şah damarından daha yakınız."[158]

diyor. Şayet Allah havada olsa idi; ayet, "Ben havadayım, oraya bakın" derdi... Öze eren velilerin hitaplarına bir daha bakın; Hak'kı havada mı bulmuşlar, yoksa kendi özlerinde mi bulmuşlar?

"Beni ben demen; ben, bende değilim;
Bir Ben vardır bende, benden içeri...

Ben isteyip buldum O'nu.
O Ben isem, ya ben hani?"[159]

"Derman aradım derdime;
Derdim bana derman imiş.
Bürhan aradım aslıma;
Aslım bana bürhan imiş.

Sağı solu gözler idim;
Dost yüzünü görsem diye.
Ben taşrada arar idim;
Ol can içinde Canan imiş..."[160]

158 Kuran, 50/Kâf Sûresi, 16. Ayet.

159 Yunus Emre

160 Niyazi Mısrî

Allah'ı nerede arayacak mışız? Kendimizde!.. O zaman göğe, havaya niye bakıyorsun?

İlâhi kitapları okumamışız. Kulaktan dolma, iblisin sözleri ile hareket ediyoruz. Örneğin, ibadet yapan bir kişi günah işledi diyelim; diğerleri bu kişiyi değil de dini suçluyorlar. Halbuki, dinin şartları kişilerin yaşamına ve düşüncelerine uymaz. Kişiler, dinin şartlarına uymak ve bu şartlara göre yaşamak zorundadır.

İsa Nebi üç işaret öğretmişti. Yanındakilere; önce kalbini işaret ederek, "Kalbinizi temizleyin"; sonra iki omuzuna göstererek, "Kolları birleştirin, iman edenlerle BİR.lik olun"; son olarak da alnını göstererek, "Baba'ya ulaşın!" derdi. Kalbi temizlemek; yanlış hareketlerden kurtulmak, "günah" denen halleri terk etmekle olur. Başkalarına karşı dürüst davranmakla kalp temizlenir. BİR.lik; Allah sevgisidir, hiçbir canlıyı incitmemektir, onları sevmektir. Herkes gibi sen de yaratılmışsın, kimseyi suçlamaman gerekir. Sen kusursuz musun ki başkalarını suçluyorsun? Senin başkalarını suçlaman için hiçbir günahının olmaması gerekir. Zaten bu noktaya gelmiş bir insan, kimseyi suçlamaz

Bugün inananlar o kadar çok bölünmüşler ki, hepsini toplasan yüzlerce mezhep olur. Dindarlar, şartlanmış beyine sahip oldukları için bölünmüş, parçalanmışlar... Herkes "Benimki doğru" diyor. Bir insan için en zor şey, şartlanmayı terk etmektir. Artık, "Benim

dediğim olsun" anlayışını terk edip, nebilerin ilimlerini okuyup öğrenmemiz gerekiyor.

Bugün ne Kuran'da, ne İncil'de, ne Tevrat'ta "Mezheplere bölünün" diye bir ayet vardır. Nebilerin sözlerinde de yok. Mezhepler, sonradan uydurma hurafelerdir; bölücülüktür. Mukaddes kitaplarda aksine, BİR.lik olun, ayrılmayın, bölünmeyin diye ikazlar var.

Dört mezhebe gelince... Mezhep imamı olarak bilinen dört imamın yaşadığı asırda Kur'an el ile yazılıyordu. O zamanlar bizim zamanımızda olduğu gibi kolaylıklar (matbaalar) yoktu. Onun için kitap azdı, her yerde bulunmuyordu. İnsanlar dini imamlardan öğrenmek durumundaydı. Bu yüzden, imamlar hem halka dini öğretir hem de onların içinden kabiliyetli olanları seçer, imam olarak yetiştirirlerdi.

Peygamber Efendimiz ibadetlerinde yer yer farklılıklar sergilemiş ve çeşitli konularda duruma göre farklı hükümler vermiştir. İmamlar, dini, kendi meşreplerine ve kendi toplumlarının yapısına uygun olan hükümlere göre anlatırlardı. Böylece, "ehli sünnet vel cemaat" içerisinde zamanla dördü de hak kabul edilen, bizim bugün mezhep dediğimiz, dört imama ait, dört dini akım meydana geldi. Ancak dört imamın asla bir mezhep kurmak, İslamı bölmek gibi bir emeli olmamıştır. Dolayısıyla mezhepleri ayrılık

olarak değerlendirenler dört imama iftira etmiş olur! Zira, dört imamın hepsi de Hz. Muhammed'in (s.a.v.) öğrettiklerini öğretmiştir. Bu sebeple dördünün de gittiği yol doğrudur. Başka bir ifadeyle, dört imam bir fırkadır, ayrı ayrı fırkalar değillerdir. Ayrı mezhep ya da fırka demek, ayrı baş demektir; bidat çıkartmaktır.

Hasan ile Hüseyin'e gelince... Onların şehit olması gerekiyordu, çünkü nebilik makamından sonra sıddıklık ve şehitlik makamı gelir. Sıddıklık makamına Hz. Ebubekir erişti. Bu yüzden Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali şehit edildiler. Bu cennet (Adn) beraberliği içindir. Yalnız, Allah için şehit olanlarla, vatan için şehit olanları birbirine karıştırma; şehitlik çeşitli mertebelere ayrılır.

Ballar balını sevdim;
Balı kovanından yedim;
Kâinat sultanı Muhammed'i;
Dar-ül emanda gördüm.

Dini mezhepler sanırdım;
Ona buna inanırdım.
Yetmiş üç parçaya bölündüm;
Kendimi Müslüman sanırdım.

Muhammed'i bilmemişler;
Dini yetmiş üçe bölmüşler.
Bunlar ortada kalmışlar;
Ay'ı Güneş sanmışlar.

Müminler BİR, mezhep haktır;
Hak'ka vuslatta o da yoktur.
Gayrimüslimlerde mezhep çoktur;
Hak'ka ulaşamaz, çare yoktur.

Müslümanlar BİR, ayrılık yoktur;
Lafı az, ibadetleri çoktur.
Şimdiki lafazanların,
Dinle alâkası yoktur.

Ben Cafer'im, böyle diyom;
Yetmiş üç parçayı dürüyom.
Bunlar boş hayalî zandır;
Cafer'in mezhebi Kuran'dır.

Bana vahdetten sorarlar;
Araya mezhepler sokarlar;
Ayetlere kulak tıkarlar;
Yetmiş üç fırkaya bakarlar.

Doksan üç yılında yundum;
Yönümü Kâbe'ye döndüm.
Muhammed'e gönül verdim;
Orda Esrahiman gördüm.

Dört imamı kendimde bildim;
"Onlardan Allah razı olsun" dedim.
Yetmiş üç fırkayı okudum;
Birinde İslâmı gördüm.

Dört imam bir fırka imiş;
İyi okuyan yazan anlar imiş.
Bunlar Resul'den hırka imiş;
Bunu bilen burakta imiş.

Cafer'in mezhebi Kuran'dır;
Vahdettir demi her andır.
İmamı Muhammed Aleyhisselâm'dır;
Gerisi mertebe ve zandır.

Cafer eder hep bu lafı;
Herkese vardır insafı.
Bırak gardaş bu boş lafı;
Mezhebin vahdete döndür...

"O müşrikler ki dinlerini dağıtmışlar, parti parti olmuşlar (mezhepler); her parti kendi elindeki şeyle sevinmektedir."[161]

Sakın bu ayetler üzerinde fikir yürütüp, "Onlar Hristiyanlar içindir" deme! Bu ayetler geldiği zaman, Müslümanlar birlikti. Bugünkü mezhepler, Hz. Muhammed'den iki üç asır sonra ortaya çıkmaya başladı.

"Mezhep" demek, "fırka" demektir. Günümüzde Müslümanlar 73 fırkaya ayrılmış. Bununla ilgili hadisi namaz kılanlar bilir:

"Musa ümmeti yetmiş bir fırkaya bölünecek; İsa ümmeti yetmiş ikiye, benim ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecek. Bunlardan bir fırka cennete girecek."[162]

Bugün nebileri bırakmışlar, onun bunun peşinden gidiyorlar; "Ben şuncuyum, ben buncuyum" diye.

-Örneğin, bir otobüse bineceksin. Şoförünü araştırmadan; "Sarhoş mudur? Acemi midir?" demeden; "Herkes biniyor" diye sen de bindin. Sonra şoför, otobüsü uçuruma doğru sürdü ve sen de dahil tüm yolcuların ölmesine neden oldu. "Vebali şoförün boynuna; ben bilmiyordum şoförün acemi olduğunu" diyebilir misin? Herkes öldü, sen de öldün. Kabahat sende. Niye? Araştırmadan bindin. Otobüse

161 Kuran, 30/Rûm Sûresi, 32. Ayet.

162 Kütübü Sitte; Fitneler, Hevalar ve İhtilaflar bölümü, Hadis No.: 4776

binince, otobüs nereye giderse, sen de oraya gidersin; otobüs devrilirken de kaçamazsın.

-Başka bir örnek: Uçakta gidiyorsun, o anda uçak havada arızalandı. Kaçacak yer var mı?

Bunları iyi anlayın! Hayatınıza ona göre yön verin. Bu ilimler hem inananlar hem de inanmayanlar içindir; tüm insanlık içindir. İsteyen okur, kendine ona göre yol çizer; istemeyen okumaz, dilediği gibi yaşar. Ne var ki, özgür değilsin; et-kemik beden içinde hapissin, atmosfer (hava) içinde hapissin balıklar gibi, iyi anla!

Bugünkü şeyhlerin bir kısmı iyi niyetli. Bir kısmının da ne olduğu bizim malumumuz. Lakin, iyi niyetliler de irşat makamına gelememişler. İçlerinden bazıları, vahdet makamında takılıp kalmış. Bu makamda çeşit çeşit haller yaşanır. Bu makama giren, ilk olarak varlığın TEK olduğunu anlar; "Her şey O'dur" der; ibadeti terk eder. Halbuki, bu kişi Hak'ka ulaşmamıştır ve helak olur. Ya da tekrar ibadeti elde eder, fakat bu sefer de her şeyi mübah sayar. Çünkü, hakikat makamındadır, ama kemale erememiştir. Şayet bir uyarıcı ile karşılaşırsa, o zaman ibadeti tekrar elde ettikleri gibi, şeriatın bütününe saygı gösterirler, riayet ederler. Burada da kemalât tamam olmaz. Kişi bundan da kurtuldu diyelim; en tehlikelisi olan, önderlik, kurtarıcılık tutkusu başlar. Bu makam öyle bir yer ki... Sanki sonsuzluğu yaşıyor sanır; kendinden başka bilen yok, her şeyi

kendi biliyor. Öyle ilimler yazar ve anlatır ki, kimse bu kişinin önder ya da şeyh olduğundan şüphe etmez. Birçok insan ona mürid olur. Bu kişi, herkesin kendisinin müridi olmasını ister. Kimse bu kişiye laf anlatamaz; kimsenin uyarısını kabul etmez. En son makamın, bulunduğu makam olduğunu sanır. Bazen yakın çevresine, kendisinin kurtarıcı olduğunu fısıldar, ama bir türlü herkese açıklayamaz. Hattâ, kendinin beklenen Mehdi veya İsa olduğuna inanır. Halbuki, burada şu ayeti okusa:

"De ki: Rabbimin sözleri için deniz mürekkep olsa ve yardım için bir benzerini dahi getirsek, Rabbimin sözleri tükenmeden önce elbette deniz tükeniverirdi."[163]

Düşünse, burayı da aşabilir. O zaman görür ki, ilim sonsuz sınırsız... Kendisine açılan ilim ise, çölde bir kum tanesi bile değil. Bu sefer kurtulmuş ve iki cihanda da huzur ve mutluluğu bulmuş olur; haddini bilir; kafasının derinliklerinden Mehdi veya İsa olduğu geçse de o düşüncelere önem vermez. Mehdi ve İsa ne mânâya geliyor, yazdık; bunları iyi okuyun.

Kuran'ın bir ayeti,
Sonsuz deniz kifayeti.
Yedi deniz mürekkep olsa,
Yazmakla bitmez bir ayeti.

163 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 109. Ayet.

Gerçek alimin hikmeti,
Hak'tan almış hidayeti.
İnsanları kardeş yapar,
Okuyunca bir ayeti.

Cafer'in bütün gayreti,
Gözler açmak niyeti.
İlk ademin zürriyeti,
Son Adem'de hürriyeti...

Makam ve önderlik tutkusunu içinden söküp atmadan huzura eremezsin. Bu duygu çok sinsidir. İnsanı helake götürür. Zaten Hak sana liderlik vermiş ise, seni bu iş için yaratmış ise, kendini niçin yoruyorsun; yeminler ediyorsun, çırpınıyorsun, yırtınıyorsun?.. Nefsine galip gel; çekil kenara, rahat ol. Allah sistemi değişir mi? O makam seni bulur; o zaman sen istemesen de sana gereği yaptırılır. Bu nasihatlerime uy! Nefsine uyma! Bak göreceksin, huzura ve rahata erersin, cennet kapıları sana açılır. Meşhur olmak, liderlik kolay işler değil. İnsanlar kendi çocukları ile uğraşamıyor, yola getiremiyor da bunca insanla uğraşmak kolay mı sanıyorsun?.. Buranın liderliğini isteme, gideceğin boyutların lideri olursun. Ebediyen!..

Önderlik veya liderlik tutkusu her insanda vardır ve ulvî bir duygudur. Lâkin, kemalleşmeden bu makam elde edilmez; herkese

bu makam verilmez. Kimse durduk yerde veli olmaz. Günümüzde, ne 124 bin veli ne de bir veliyi yetiştirecek bir şeyh vardır. Artık bunları iyi anlayın, düşünün; ne halde olduğunuzu bulun; bu nasihatim onlar için... Müritlerinizi görüyoruz. Kimi diyor, "Benim üstadım Gavs"; kimi diyor, "Benim üstadım Mehdi..."

Hak'ka ermeye şeyhler aradım;
Dergahı tekkeyi gezdim dolaştım.
Ahir zaman imiş, dal bulamadım;
Kâl ehli olmuşlar, dem alamadım.

Kimi Gavs olmuş, kimi bezirgân;
Müritten dünyalık toplayıp alan.
İşte bunlar orda kuyuda kalan;
Gerçek Müslüman söylemez yalan.

Kimi der, benimki Üstad-ı Azam;
Över, gezer durur gaflette olan.
Ördek olmuş bunlara, bilmez yolunan;
Uzak dur bunlardan, söyleme yalan.

Cafer der, Müslüman kendini bilen;
Resul'e bağlanıp biatta kalan.
Almayıp vermeyi cömertlik sayan;
İşte bunlar orda şefaati bulan...

Bir kıssadan hisse... Adamın biri akıl hastanesine ziyarete gider. Hastanenin bahçesinde dolaşırken, yanına biri yaklaşır; "Ben Hz. İsa'yım" der. Sonra başka biri gelir; "Ben Musa'yım" der. Başka biriyle karşılaşır; o da, "Ben Nuh'um" der. Derken bir başkası gelir, "Ben Zühtü peygamberim" der. Adam şaşırır; içinden, "Diğer peygamberleri duydum; lakin Zühtü'yü duymadım" der. Oradan geçen birine sorar; "Arkadaş; ben İsa'yı, Musa'yı, Nuh'u duydum, fakat Zühtü peygamberi hiç duymadım, öyle bir peygamber var mı ki?" O da cevap verir:

-"Onu daha yaratmadım..."

Adam zannını, benliğini aşamamış. Okuduğu velilerin kitaplarından visali öğrenmiş; Hak'kın tekliğini öğrenmiş. Okudukları ile gördükleri zıt etki yapar. Bu zıt etkiden meydana çıkan fikirleri ve ilimleri ilham zanneder; sonsuzluğu yaşıyormuş zannına kapılır; kendisini "veli, Allah dostu" sanır. Çeşitli sohbetler yapar, kitaplar yazar, konferanslar verir. Bu kişinin kitaplarındaki fikirleri ilk kez duyanlar, onu mutmaine olmuş, yüksek dereceli veli zanneder. Halbuki, onun yazdıkları ve söyledikleri, yeni fikirler, yeni ilimler değil, kitaplarını okuduğu çeşitli velilerin fikirlerinin ve ilimlerinin başka bir ifadesidir. Gerçekten velilik makamında olan bir kişi, başkalarının ilimlerini yeni ifadelerle insanlara sunmak yerine, özden gelen sonsuz, bilinmeyen ilimleri insanlara sunar.

Gerçek bir veli, tek başına kaldığı zaman nasıl yaşıyorsa, nasıl hareket ediyorsa, insanlar arasında da aynı şekilde hareket eder. Bu yüzden de önceki devirlerde yaşamış gerçek velileri halk anlamamıştır. Buna karşılık kendini veli zannedenlere bakın; yalnız kalınca başka türlü hareket ederler, halkın içinde başka kisveye bürünürler; halk kendisine "Bu nasıl veli" demesin diye hata yapmamaya çalışırlar. Her sorulan soruya halk, "Bu nasıl veli, filan sorunun cevabını bilmiyor" demesin diye cevap verirler; o anki durumu kurtarmak için demagoji yaparlar. Halbuki veli kişi, cevabı soran namına mahsurlu olan soruları cevaplamaz. Açıkladıkları ilimler sadece bulundukları zamana değil, bulundukları zamanın ötesine de hitap eden ilimler olduğu için, gerçek veliler genelde anlaşılmamış, tersine bulundukları yerlerden kovulmuş; hattâ işkencelere maruz kalmışlar, öldürülmüşlerdir.

Yüce çıkar aşıkların emanı;
Kimse bilmez gizli gizli yananı.
Bir nazarda Allah dostu kelamı;
Nazardadır himmet sanma hevanı.

Anda geçer bu dünyanın zamanı;
Kim sürüyor burda ebed devranı?
Ebedî gönüldür Hak'kın mekânı;
Gir gönüle, çıkma kurtar bu canı.

Münkire inanıp bulma belânı;
Her şey aşikârdır, yokla kafanı.
Mezhepler ayrılık çekme cefanı;
İsa, Musa, Ahmed BİR.lik makamı.

Her nefis mutlaka verir bu canı;
Cafer, Hak'ka giden gönül kervanı.
Aşka düşmüş aşıkların dermanı;
Bulan ölmez can içindeki Canı...

Gerçeklere ermiş bir veli için, dünyanın her tarafı aynıdır. Bulunduğu beldeden ayrılmaz, çünkü araştıracaklarını, göreceklerini oturduğu yerden seyreder. Hiç kimseden korkmaz. Nereye giderse gitsin, nasıl öleceğinin, başına ne geleceğinin hiç şaşmayacağını ve değişmeyeceğini bilir. Bugün kendini veli zannına kaptırmışların kimi Amerika'ya koşuyor, kimi İngiltere'ye... Neden?.. Oradaki bilim insanları ilimlerini onaylasın, alim oldukları ispatlansın diye... Ancak bu bir türlü olmaz; onlar da bekler durur. Halbuki bilinmeyenlerin kaynağı, "ESRAHİMAN İLMİ" ve "LEDÜN İLMİ"dir. Bunlar beş şartı yerine getirmeden asla bilinmez. Beş şartı yerine getirmek de yetmez; programda varsa bilinir. Senin "bilim insanı" dediğin, zahiri deşifre eder; maddeci bir görüşe ve beyin yapısına sahiptir. Maddeyi test yapar ve madde hakkındaki bilgileri insanlığa sunar; yaptıkları doğrudur. Batınî ilim ise, ibadet

yapmayan bir bilim insanında asla açılmaz. Beynamaz kişi özden konuşamaz. Görmüyor musun; elli yıldan beri bilim insanlarının açıkladığı birçok bilginin üç beş yıl sonra yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Ortaya sürülenler beş on yıl sonra bir başkası tarafından lağvediliyor. Kırk yıl önce üniversiteyi bitirmiş birine, bugün üniversiteyi bitirmiş birisi cahil gözüyle bakabiliyor. Halbuki bugün öğretilenler de tatmin edici değil...

Kur'an-ı Kerim Kureyşçe'dir. Hz. Muhammed (s.a.v.), Kureyş kabilesinden ve İbrahim (a.s.) soyundandır. İbrahim (a.s.) hangi soydan?.. Arap soyundan mı; yoksa daha başka bir soydan mı?.. İsa (a.s.) da, Musa (a.s.) da aynı soydan. Bugün Araplar Kuran'ın yüzde yirmi beşini bile çözememişler; başka bir dil kültürü ile yetişmişsin, kalkıp sen mi çözeceksin?.. Örneğin, benim doğduğum yer Türkiye... Dikkat edilirse, orada kendini alim sanan birçok insan tercüme yapmış, tercümeler birbirini tutmuyor. Halbuki, Kuran'ı tercüme eden kişinin Hak'ka ermiş olması gerekir. Bütün günahlardan arınmadan Kuran yorumlanmaz; yoksa, şimdiki kaos yaşanır. İnsanlar şaşırmışlar, hangisi doğru diye?.. Her önüne gelen tercüme yapmış... İyi inceleyin... Bunları yapanlar, nefislerini arındırmadan Kuran'a el sürdükleri için elbette ki geçecekleri boyutta en büyük cezayı çekecekler.

Önceki asırlarda yaşamış alimler, o günün şartlarına ve anlayışına göre dini anlatmışlar. O günkü asrın ilim düzeyine göre... Alimler belli. Son makamlı veli, İbrahim Hakkı Erzurumî'dir. Ondan sonra gelenler mertebeli velilerdir.[164]

Ayetler de böyledir; her asır bir ayette yürür. O asır geldiğinde, o asra göre gelmiş ayetin mânâsı yaşamda açığa çıkar. Hiçbir yaratılmış Allah'ın sözünü değiştiremez. Lafla değiştirebilir; bunun cezasını da kendisi çeker. Allah'ın sözü yaşamla açığa çıkar, lafla değil. Bugün insanlar okumuyorlar; duyduklarına tabi oluyorlar. Halbuki, Kuran'ın ilk emri: OKU, OKU, OKU !!!

Gönlüme girmeyip ağyar olursan;
Aşk benim, aşık sensin visal bulunmaz.
İstersen Burak ol, kâinatı gez;
Cafer'i görmeden BİR. Can olunmaz.

Ayrılığa düşüp büryan olursan;
Çiçek benim, arı sensin bal olmaz.
İstersen Yedi Semayı bir kadehte iç;
Cafer'siz bu demde Mevla bulunmaz...

164 Yepyeni bir ilme veya keşfe vakıf olmuş bir velinin eriştiği ilim ya da keşif onun makamıdır. Daha önce erişilmiş bir ilme veya keşfe kısmen vakıf olan bir veli ise, ilminin ya da keşfinin seviyesine göre mertebe sahibidir.

Bugün ahir zamanın sonlarındayız. Gavsiyet Makamı, İbrahim Hakkı Erzurumî'den sonra lağvedildi. Deccal, bağlı olduğu zincirin halkalarını o zaman koparmaya başladı. Şayet günümüzde Rical-i Gayb erleri olsaydı, İslâm aleminin hali böyle mi olurdu? İnsanlar bu konuları eski kitaplardan okuyorlar, her şey hâlâ eskisi gibi sanıyorlar.

Evet, şu anda insanlık geçiş döneminde. Geçeceğimiz dönem, İsa dönemi. İsa dönemine geçiş başladı. Bunu zamanla anlayacaksınız. Bunun yayını şu an dünyaya ulaşmak üzere, beyinlerde yavaş yavaş açığa çıkacak. Hayal ettikleriniz gerçek olacak, bilmediğiniz ilimlere kavuşacaksınız, yeni bir yaşam başlamak üzere. Adem'den günümüze kadar geçen dönem, Musa dönemi idi. Bundan sonraki; İsa dönemi, ölüm ötesi ise Ahmed dönemidir. **İsa, sizin anladığınız gibi kişilik değil, dünya üzerindeki o değişimi meydana getirecek OLUŞUMUN adı.** İsa(a.s.)'ın kişiliği gelmez, bu sisteme aykırı. *Kağıt,* Davud manasında demiştik; Davud öldü. Şimdiden sonra yazı yazmak kaldırıldı. Musa, *Kalemi* İsa'ya verdi. İsa yazacak siz okuyacaksınız. Kendinizi okuyacaksınız, nebatı okuyacaksınız, hayvanatı okuyacaksınız, madde evreni okuyacaksınız. İsa, madde evreni temsil etmez; madde evren, İsa'yı temsil eder. Ayrıca Musa, madde

üstü ilmidir; İsa, madde evren ilmidir; Muhammed, madde ötesi ilmidir.

"O zaman Allah İsa'ya şöyle dedi: "Seni vefat ettireceğim, seni yanıma yükselteceğim ve seni o kafirlerden temizleyeceğim ve kıyamet gününe kadar sana tabi olanları, o kafirlerden üstün tutacağım. Sonra dönüşünüz bana olacak, ihtilaf ettiğiniz konularda sizi yargılayacağım."[165]

İşte bu ayetin zuhuruna giriyoruz. **Herkes İsa'ya tabi olacak!!!** Bütün İsevi, Musevi ve Muhammed Ümmeti alimler toplanın... Bunları tartışın, BİR.lik olun!

Ancak, dünyada veliler ve azizler tükenirken, insanlık ağacı da mülhime mertebesine gelmiştir. Yakında, insanlık mutmainneye geçecek. Burası velayet mertebesidir. Bu geçişte kimler kalır, kimler geçer; o, bizi var eden gücün bilgisinde. O gün yakın... O gün gelmeden herkes hazırlansın; o gün geldiğinde, iman da, ibadet de para etmez; "Tamam gördüm" deyip iman edemezsin; perişan bir halde madde ötesi aleme geçersin. "Daha vakit var" deme; ŞİMDİDEN başla hazırlanmaya. Geçilecek dönem "MESİH DÖNEMİ"dir!!!

165 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 55. Ayet.

Şu an Yedi'den gelen bilgi yüklü dalga yayınlar, güneş sistemimize ulaşmak üzere. İnsan beynini etkileyip bir aşama yükseltecektir. Bu yardım olmadan, diğer sistemleri görüp gezemezsiniz. Belli bir beyin çalışması sonucu bütün nebilerin gösterdiği olağanüstü haller sizlerde de açığa çıkacaktır. Akıl almaz bir yaşam sistemi başlayacaktır.

"Ezeller ezeli yaradılan Yaradan'da idi,
Öyle bir zaman geçti ki; AN.dı,
Yaradan yaradılanda..."

Kitaptakilerden ve nebilerin bildirdiklerinden hariç, uydurulan o kadar çok hurafe var ki... Adamlar farzı bırakmış, uydurma sünnetle uğraşıyor ve amel ediyor. Sünnetullah, kitaptır, yoldur; nebilerin gittiği yoldur; onların giyim kuşamı değil. Onlar kendi asırlarının şartlarına göre giyinmişlerdir. Bir mümin, giyimi kuşamı, sakalı bıyığıyla değil; ahlâkıyla, cömertliğiyle tanınır; hoşgörüsü ile tanınır. **En büyük sünnet, iyi ahlâktır.**

"De ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.'"[166]

166 Kuran, 2/Âl-i İmrân Sûresi, 31. Ayet.

"Bana iyilik, takva, tevazu ve nefsi zelil etme konusunda uyunuz."[167]

Din, yaşamakla olur; lafla değil! Namaz kılmanın da bir ölçüsü vardır. Bunların işi gücü namaz kılmak. "Namazı kıldık, her şey bitti" zannına kapılmışlar:

"O namaz kılıp da namazlarından habersiz olanların vay haline!"[168]

"Filan alim şöyle demiş." Sen nereden biliyorsun onun alim olduğunu?.. Sözde alimlere uymak farz değil, ama kitaba ve peygambere uymak farz! Ondan bundan duyarak değil, kendin araştırarak öğrenmeye çalış! Ayrıca, alim sanıp uyduğun kişi ile kaşık mı değiştirdin, onunla beraber zaman mı geçirdin?..

"Kendilerine kitaptan bir miktar bilgi verilenleri gördün mü? Yargı için Allah'ın kitabına çağrılırlar, sonra onlardan bir grup sırt çevirip Hak'tan vazgeçiyorlar (dini bilgileri eksik ve yetersiz olduğu için). Onlar, 'Sayılı günler dışında ateş bizi yakmayacaktır' dediler. Ve dinleri ile ilgili uydurdukları şeyler onları saptırmıştır."[169]

167 Hadis-i Şerif.

168 Kuran, 107/Mâ'un Sûresi, 4. ve 5. Ayet.

169 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 23. ve 24. Ayet.

"Sayılı günler"; yani, "Biz günahımız kadar yanar çıkarız" anlayışı...

Bugün şahit oluyoruz; "Ben Müslümanım" diyor, "Kime bağlısın?" diye sorulduğunda, "Filana bağlıyım" diyor. Hiçbiri, "Ben Allah'a bağlıyım" demiyor. "Ben efendime bağlıyım" diyor. Efendi bir tane olur, kırk tane olmaz! Dinini bilmiyor. Bir müminin kalbi Allah'a bağlı olur, kula değil. Bunlar araya kulları sokmuşlar; onlara bağlılar. Kula kulluk ediyorlar, haberleri yok. "İslâm oldum" demek, "Allah'a teslim oldum" demektir. Bunlar kullara teslim olmuşlar. Başlarındaki dini bilmeyen gafiller ise ayetlere ve hadislere ters gidiyor. Başlarındaki hükümete sövüyor, bunlar da sövüyor; millete küfür ediyor, bunlar da ediyor; kendilerine uymayanları kâfir ilan ediyor, bunlar da aynısını yapıyor. Sonra da "Biz dindarız" diyorlar. Halbuki, hakiki bir müminin yanına git, huzura erersin, çünkü ağzından bal akar. Bunların yanına yaklaş, ağızlarından ateş saçılıyor. Onu suçlamak, bunu suçlamak, halinden, dünyadan şikayetçi olmak... Gördün mü şirki?

Dini bilen susar, kimseyi suçlamaz. Okumayı sevmiyorlar ki... Terk etmişler. Kuran ilk ayette "OKU" diyor; bunlar, "Hayır okumam" diyor. Hem "Kadere iman ettim" diyor, hem de kalkıp onu bunu suçluyor. Kaderin ne olduğundan haberi yok. Onu bunu zorbalıkla dindar yapmaya çalışıyor.

"Efendim, kimseye dinini öğretmeyeyim mi?" Dinin ne olduğunu, önce kendin öğren! Lafla dindar olunmaz. Hiç kimse, kimseyi iman ettiremez. Şayet öyle olsa idi; Hz. Nuh kendisine inanmayan oğlunu; İbrahim (a.s.) öz babasını; Hz. Muhammed (s.a.v.) en sevdiği amcasını iman ettirirdi. Sizler nebileri de geçmişsiniz, tanrı olmuşsunuz; onu bunu iman ettirmeye çalışıyorsunuz. Camileri ve kiliseleri gezdim, üç beş ihtiyardan başka kimse yoktu. Hani gençler nerede? Onu bunu suçlayacağına, sen önce kendi çocuklarına dini öğret. Dini anlamamış... Şayet anlamış olsa idi, susardı. Çünkü susan kurtulur!

"Efendim kimseye bağlanmayalım mı? Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır..." O şeyhler eskidendi. Eski şeyhler kendi yetiştirdikleri talebelerine, düşmanlığı değil, tüm yaratılmışları sevmeyi öğretirdi, sevilmeyi öğretirdi. Kendileri yemez, talebelerine yedirirlerdi. Talebelerinin yanından ayrılmazlardı. Şimdiki şakiler, beş yıldızlı otellerden çıkmıyor. Kendilerine bağlanmış insanların bir çoğunun yüzünü dahi görmemişler. Artık aklını başına al! Bugün her yer kitap dolu; al oku, kendin öğren. Eskiden matbaa yoktu. Kitaplar el ile yazıldığı için bulunmuyordu. Onun için insanlar şeyh, alim arıyorlardı.

Son asırda, dini, İslâmı anlamamış, kendini hoca zanneden birçok kişi, mecazları hakikat sanıp, vehmi duygularına kapılıp,

bütün vaazlarında; "O içki içenler, o kâfirler, o dinsizler" diyerek inanan saf insanları, ehl-i kitaba ve diğer insanlara düşman etmişler. Dinin, İslâm'ın hoşgörü olduğunu anlamamışlar ve bunun bugünkü semeresi, İslâmi terör olarak açığa çıkmıştır. İslâm, sevgi ve saygı demektir; dil ile anlatılmaz, yaşanır. Müslüman, hali ile diğer insanlara örnek olur. Bunları anlamamış gafiller, İslâm'ın ismini ve mânâsını İslâmi terör olarak dünyaya duyurmuşlar.

Bugün din anlaşılmamış; kuş zannedilmiş, ikide bir elden gidiyor... "Din bozulmuş, İslâm bozulmuş" diyenlerin kafaları bozulmuş. Din ilimdir... Kâinat ilmi; "madde üstü-madde-madde ötesi ilmi"dir... Bugünkü dindarlar, dinin şartlarına uyacağına, dini kendilerine uydurmuşlar. Din ilmini tekrar gözden geçirin... Ne zaman bozulmuştur ne de İslâm'ın şartı değişmiştir. Bozulan, insanların kafaları olmuş.

Allah dileseydi, herkes ibadet ederdi. Bunlar bomba ile, silah ile herkesi Müslüman etmeye çalışıyor; al sana şirk. Ayet, ***"...Allah bilir, siz bilemezsiniz"***[170] diyor; bunlar, "Hayır biz biliriz" diyor; al sana şirk... Dünyada herkes dindar olsa idi, düzen bozulurdu.

170 Kuran, 16/Nahl Sûresi, 74. Ayet.

"İnsanlar günah işlemeselerdi, ben onları helak eder, günah işleyen insanlar yaratırdım; günah işleyip bana tövbe etsinler diye."[171]

Haberin var mı bu Hadis-i Kudsi'den?.. Nereden olacak ki?.. "Filan şöyle demiş"le hareket ediyor. O filanın sözü de, iblisin sözü zaten... Herkesin dindar olması, düzenin sona ermesi demektir. Zaten, yakında da öyle olacak. Yukarıda da anlattık; her şey iki zıttan meydana gelir. Dinsiz olmasa, dinin ne olduğu anlaşılmaz. Bu iki zıttın olması, insanın kemalleşmesi içindir ve bu Allah'ın sistemidir. Hayrın ve şerrin ne olduğunu sen nereden bileceksin?.. Allah'ın düzenini değiştirmeye kalkacağına, kendini değiştirmen senin için daha hayırlı olur.

Eski devirlerde dindar kalmadığı için toplumlar yok edilmiştir. Şayet herkes dindar olsa idi, yine yok edilirdi. Zaten o döneme girilmek üzere. Dünyada dinsiz kalmayacak, herkes dindar olacak; bir müddet cennet hayatı gibi bir hayat yaşanacak ve mavi dünya hayatı son bulacak. Dinsizlik ve dindarlık bir dengedir. İnsanın kemalleşmesi içindir. Birinden biri yok olduğu zaman, diğeri de yok edilir. Ebedî cennet hayatına kavuşmak istiyorsan, burada gereken çalışmayı yapman, çileyi çekmen lazım. Yok, "Burada rahat edeyim,

171 Hadis, Müslim, Tevbe 9, (2748); Tirmizî, Da'avât 105, (3533).

cenneti burada yaşayayım" diyorsan, orada ebediyen cehennemde yaşarsın. Bunları iyi anla!..

İnsanları inanmaya ve iman etmeye zorlamak en büyük şirktir, en büyük yanlıştır. Hiçbir varlık kaderinin dışına çıkamaz, her şey kaderiyle yaratılmıştır. Peki hâl böyle olunca, bu din kavgası niye? Hiçbir ilâhi kitapta dinde zorlama yok.

"Eğer Rabbin dileseydi yeryüzündeki herkes inanırdı. Artık bütün insanlar inansın diye onları zorlayacak sen misin? Hiç kimse Allah'ın izni olmadan inanamaz. Allah manevî azabı o akıl etmeyen (insanları dine zorlayan) insanların üzerine kılar."[172]

Şimdiki dindar geçinen, dini bilmeyen gafiller, kulaktan dolma iblisî bilgiler ile, atasından dedesinden duydukları ile hareket eden cahiller, insanları dindar olmaları için zorlamaya kalkıyor. Peygamberlere dahi verilmeyen bir yetkiyi, bunlar acaba kimden almış?.. Kuran'a karşı geliyor, çünkü Kuran'ı okumamış ki... İslâmın ne olduğunu dahi anlamamış.

İslâm, kâinatın sistemi ve düzenidir. Her şey bu fıtrat üzere var olur ve dönüşüm yapar.

İkinci mânâsı teslimiyettir; yani Allah'ın emirlerine uymak.

172 Kuran, 10/Yûnus Sûresi, 99. ve 100. Ayet.

Bugün bir camiye gidiyoruz, hoca vaaz ediyor; “Hz. Ömer şöyle etti, Hz. Ali böyle etti...” Başka bir camiye gidiyoruz; “Firavun şöyle etti, Musa nebi böyle yaptı...” Eskileri masal gibi anlatıp duruyorlar. İnsanlar da bunlardan bıktıkları için camiye dahi girmek istemiyor. Bugün yaşadıkları asırda, adam oturduğu yerden başka kıtaları seyrediyor, oradakilerle konuşuyor; öyle bomba yapmış ki, oturduğu yerden düğmeye bastığında, başka bir şehri yok edecek güçte... Bunlar hâlâ kılıç kalkan devrini yaşıyor. Bedenleri 21. asırda, beyinleri 2000 yıl öncesini yaşıyor. Bir de kalkmış, “Ben dindarım” diyor. Diğerleri de pek tabi bunların haline bakıp dini gericilik zannediyor. Dinin inkâr edilmesine kendisi sebep oluyor, haberi yok.

Kalktı minbere çıktı;
Eskilerden kelâm açtı.
İlim irfan yerine;
Eski masalları seçti.

Kalkıp firavuna dalıyor;
Bunları vaaz sanıyor.
İşi ehline ver hoca;
Sen kendini ne sanıyon?

Kuran'dan bilmiyor hece;
Horul horul yattı gece.
Ayette ahir zaman görünür;
Eskilerden bıktık hoca.

Kuran kıyamete kadar bilinir;
Her asır bir ayette yürür.
Kuran'ı eskittin hoca;
Kuran'da devri alem görünür.

Değerli insanlar, bugün Hz. Muhammed'e (s.a.v.) uyanlar, "Müslüman ve İslâm biziz" diyorlar. İslâmı, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) getirdiğini zannediyorlar. "İslâm dinini Muhammed (s.a.v.) getirdi" diyenler yanılıyorlar. Muhammed (s.a.v.) yeni bir din getirmedi. Bütün inananların iman ettikleri dinin şartlarını, Allah'ın varlığını ve birliğini anlatıp dînî hakikatin tek bir temele dayandığını açıklamıştır. Tüm insanlığı BİR.liğe davet etmiştir.

Ayrıca Hz. İsa'ya uyanları Hristiyan, Hz. Musa'ya uyanları Yahudi sanıyorlar. Halbuki Hz. İsa'ya uyanlara İsevî, Hz. Musa'ya uyanlar Musevî denir, ama hepsi Müslüman ve İslâm'dır. "İsa'ya, Musa'ya uyanlar ve diğer din mensupları cehenneme gidecek" diyorlar. Yani, "Şu anda dünyada Hz. Muhammed'e (s.a.v.) uymayan herkes cehennemlik" diyorlar. İşte bu anlayış Kuran'a ters düşüyor ki, sapık bir anlayıştır.

"Hepsi bir değiller. Ehl-i kitap içinden (ibadetle) kayım olan bir ümmet var. Gece vakitleri Allah'ın ayetlerini okuyup secdelere kapanıyorlar. Allah'a inanırlar; ahiret gününe inanırlar; iyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar. Hayırlara koşuyorlar ve işte bunlar salihlerdendirler."[173]

"Şüphesiz ehl-i kitap içinden kimisi var ki, Allah'a iman ettikleri gibi, Allah için hakka boyun eğerek kendilerine indirilene de, size indirilene de iman ederler. Allah'ın ayetlerini bir kaç paraya satmazlar. İşte bunlar için, Rablerinin katında kendilerinin mükâfatları vardır. Şüphe yok ki Allah hesabı çabuk görür."[174]

Hz. Muhammed (s.a.v.) son nebidir, Hz. İbrahim'in dinini ve yolunu takip etmiştir:

"De ki: Rabbim bana dosdoğru bir yolu, muvahhit olan İbrahim'in değerli dinini nasip etti. Ve İbrahim asla müşriklerden değildi."[175]

Hz. Davut, Hz. Musa ve Hz. İsa da, Hz. İbrahim'in yolunu takip etmişlerdir. Hz. Muhammed (s.a.v.) de dahil dört nebi, Hz. İbrahim'in torunlarıdır. Hz. İsa geldiği zaman, Musevî olan

173 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 113. ve 114. Ayet.

174 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 199. Ayet.

175 Kuran, 6/En'âm Sûresi, 161. Ayet.

Yahudilerin bir kısmı Hz. İsa'ya uymuş; bir kısmı da Hz. İsa'yı "Senin getirdiğin yanlış, Musa'nınki doğru" diyerek taşlamaya kalkışmışlardır. Çünkü, onlar fanatikliğe düşüp Musa(a.s.)'ı putlaştırmışlardı. Hz. Muhammed (s.a.v.) geldiğinde, İsevîlerin bir kısmı Hz. Muhammed(s.a.v.)'e uymuştur; fanatik olanların bir kısmı ise, Musevîlerin düştüğü yanlışa düşüp Hz. İsa'yı putlaştırdıkları için, gerçeği inkâr etmişlerdir.

Ne yazık ki bugünkü Müslümanlara geçmiş yanlış aktarıldığı için, içinde bulundukları durum, eskilerin durumundan daha da kötüdür. Çünkü adam, "Amentü billahi ve melaiketihi ve kütübihi ve Resûluhi", yani "Allah'ın kitaplarına ve peygamberlerine iman ettim ve kabul ettim, aralarında ayrım yapmam" diyor; sonra da, "Onların kitabı ve peygamberleri ayrı, benim peygamberim Muhammed(s.a.v)'dir" diyor. Burada, "İman ettim" dediği halde imanını kaybediyor farkında değil. Kendini de imanlı sanıyor.

"'Biz Allah'a, bize inen ile İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve torunlarına inen (vahiylere), Musa ve İsa'ya verilen kitaplara, peygamberlerin Rableri katından aldıkları haberlere inandık. Peygamberler arasında ayrım yapmayız. Biz Allah'a teslim olanlarız' deyin."[176]

176 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 136. Ayet.

Bir mümin gerçek iman sahibi olabilmek için, Hz. Muhammed(s.a.v.)'e yapılan bir hakarete nasıl tepki gösteriyorsa, Hz. İsa'ya ve diğer nebilere yapılan hakarete de aynı tepkiyi göstermesi gerekir. Bunu yapmazsan sen iman etmiş sayılmazsın, çünkü Hz. İsa, Hz. Musa, Hz. Davud, Hz. İbrahim ve Hz. Nuh da Müslüman ve İslâm'dır.

"İbrahim de, Yakup da bu teslimiyet ve İslâmiyeti çocuklarına tavsiye ettiler. 'Ey oğullarım; Allah sizin için bu yüce dini seçmiştir, siz Müslüman olmaktan başka sakın hiçbir şekilde ölmeyin.' "[177]

Din düşmanları tarafından geçmişte ortaya atılan uydurma hadislerle ve hikayelerle bugünkü Müslümanlar aldatılmış, bölünüp parçalanmış. Ehli kitap birbirine düşman olmuş.

"Hiç şüphesiz müminler, Yahudiler, Hristiyanlar ve sabiilerden kim Allah'a ve ahirete inanıp yararlı işler yaparsa, Rableri katında onlar için mükafatlar vardır. Ve onlara ne (gelecek) korkusu, ne de (geçmişin) üzüntüsü vardır."[178]

Değerli müminler,

177 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 132. Ayet.

178 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 62. Ayet.

İşte bu ayet, hangi dinden olursa olsun, Allah'a ve ahiret gününe iman eden herkesin cennete gideceğine delildir. Ayet, "Muhammed Ümmeti olmayan herkes cehenneme gider" demiyor. Bunu diyen, dine ve Kuran'a iftira etmiş olur.

Alttaki ayet ise ümmetlerin derece farkını anlatıyor. Ayet, herkes Muhammed Ümmeti olmak zorunda, Kuran hariç diğer üç kitap iptal edildi demiyor. Günümüzde yaşayan müslümanların şu anda perişan halde olmalarının sebebi, çoğunluğunun bu ayetleri bilerek ya da bilmeyerek inkar edip fanatikliğe düşmeleridir. "Benim kitabım Kuran" dedikleri halde Kuran'ın ayetlerini bu şekilde inkar ediyorlar. Halbuki bu ayetlerde olduğu gibi birçok ayetteki inceliği anlayamamışlar. Örneğin, Musa Ümmeti, Musa (a.s.) dönemine kadar gelmiş kitapları ve peygamberleri kabul etmiştir. İsa Ümmeti de aynı şekilde... Muhammed Ümmetiyim diyen herkes ise bütün nebileri ve kitapları kabul etmiştir. Muhammed Ümmetinin madde ötesinde gideceği cennet, "ADN(ADEN) CENNETİDİR". Diğer ümmetler ise diğer cennetlere gideceklerdir. Onlar, yani Muhammed Ümmeti olmayanlar, asla Adn(Aden) Cennetine giremeyeceklerdir. İşte Muhammed Ümmetinin farkı budur.

"De ki: Biz Allah'a, bize inen, İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve zürriyetlerine inen vahye inandık. İsa'ya, Musa'ya ve Rablerinden aldıkları haberlerle peygamber olanlara verilen

hakikatlere de inandık. Aralarında ASLA ayrım yapmayız ve biz ancak O'na teslim olanlarız."[179]

"Seni nasıl hakem seçerler. Halbuki Tevrat yanlarındadır. İçinde Allah'ın hükmü yazılıdır. Yine bundan sonra da yüz çeviriyorlar. İşte bunlar asla inanmış değildir."[180]

"Ve sana da hak ve hakikat ile dolu, önündeki kitapları doğrulayıcı ve koruyucu olarak Kuran'ı indirdik. Artık aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet. Sana gelen hak ve hakikatten vazgeçip onların heva ve heveslerine uyma. Sizden herbirinize ayrı bir şeriat ve yol tayin etmişiz. Eğer Allah isteseydi sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat size verdikleri konusunda sizi denemek için (ayrı ayrı ümmetler) kılmıştır. Artık iyilik ve hayratta yarışın. Hepiniz Allah'a döneceksiniz. O sizin ihtilaf ettiğiniz konuların (hakikatini) size haber verecektir."[181]

Bütün peygamberler BİR.dir ve Allah kuludur. Onların dereceleri Allah katındadır, bilen Allah'tır. Bunlar kalkmış, nebileri derecelere ayırıyorlar. "Benim peygamberim üstün, onlarınki şöyle böyle..." Sen kim oluyorsun da peygamberleri derecelere

179 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 84. Ayet.

180 Kuran, 5/Mâide Sûresi, 43. Ayet.

181 Kuran, 5/Mâide Sûresi, 48. Ayet.

ayırıyorsun?.. Bunun cezasını, ebediyen Yedi'de (kuyuda) kalarak çekeceksin.

"Peygamberler Rabbinden kendisine inen vahiye inandı. Müminler de inandılar. Hepsi Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine inandılar. 'Peygamberleri birbirinden ayırt etmeyiz' dediler. Ve, 'Ey Rabbimiz, işittik ve itaat ettik, senin mağfiretini diliyoruz, dönüş sanadır' dediler."[182]

Peygamberleri ayıranlar iyi düşünsünler; "Benim peygamberim" demek, ne demek acaba?.. "Benim peygamberim şöyle böyle" diyenler, peygamberleri ve dini bölmüşlerdir.

Bugün insanlar Allah'ı razı etmek için uğraşır olmuşlar. Örneğin, çok para kazanıp sonra da hayır yapacak ve kendini kurtaracakmışsın. Bunlar ham hayallerdir. Öyle olsa idi, nebiler, "Çok para kazanın, sadaka verin kendinizi kurtarın" derdi. **Allah'ı razı etmek için uğraşacağına, sen Allah'tan razı ol ki, dünyada ve ahirette huzura eresin.** Allah'ı hiç kimse razı edemez. Örneğin, bütün insanları razı edebilir misin? İnsanlara ne verirsen ver, razı olmazlar; daha fazlasını isterler. Allah'ın hükmü ve icraatı insanlar (kullar) vesilesi ile yönlendirilir. Allah'ın sonsuz sınırsız nimeti ve hikmeti vardır. Sen Allah'tan razı olursan kurtulursun. Bu demektir

182 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 285. Ayet.

ki, bütün yaratılmışları seveceksin. Onlardan gelen sefaya da cefaya da razı olacaksın.

Kaderde yazılan yazı silinmez;
Yaş kemale erer, geri dönülmez.
Ne olursan ol ömür geri verilmez;
Bir gün sen de gidersin, adın bilinmez.

Bu çamur içinde devran sürülmez;
Bugün gördüğün yarın görünmez.
İstersen Dünya'da hekimbaşı ol;
Ölüm geldi mi çare bulunmaz.

Kim olursan ol sevmekse işin;
Beni de içine al, rahmettir döşün.
İster Müslüman ol, istersen kâfir;
Bir gönül yıkmışsan çamurdur işin.

Allah'ı razı etmek için uğraşan kişi;
Kâinat O'nundur, sonsuzdur arşı.
Ne hayırdır, ne şerdir bilemez kişi;
Sen Allah'tan razı ol, bitir bu işi.

Cafer'in aşk ile dolmuştur döşü;
İbadet yapanın sevgidir işi.
Bütün yaratılanı severse kişi;
Allah razı olur, göktedir başı.

Cennet tek yapıdır, cehennem de tek yapıdır. Cennettekiler kötülük nedir bilmezler. Cehennemdeki varlıklar da iyilik nedir bilmezler; tek yapı varlık oldukları için işleri güçleri kötülüktür. Cennettekilerin işleri güçleri ise iyilik ve güzelliktir. Cennetteki varlıklar ile cehennemdeki varlıklar, şeytan ile melek gibi zıt varlıklardır. Sen Allah'ın özüsün ve Hak'sın. Dünyadaki zıtlar, senin bunları anlayıp kendini kemalleştirmen ve gideceğin cennet boyutlarındaki sonsuz ve sınırsız alemlerden birini yönetebilmen içindir. "Cennet" denen alemlerde, bize uygun varlıkları biz yöneteceğiz; ebediyen oranın kralı olacağız. Bu dünya okulundan geçerek, kendimizi iki zıt içinde yetiştirdiğimiz için, onlardan güçlü ve akıllı olacağız. Yani dünyada, aklımızı genişletip kemalleşmek için bulunuyoruz. Buraya müzik dinlemeye, dans etmeye, futbol oynamaya gelmedik; kendimizi mükemmelleştirmek için geldik.

Allah'ı tanımadan, yakınlık elde etmeden giderseniz, kör gitmiş olursunuz ve kör olarak da ebediyen "cehennem" denen tek yapı ortamında kalırsınız. Allah'ı bilmeyeni zaten cennete koymazlar. Niye? Çünkü orada da işi gücü kötülük, cimrilik,

gururlanma, kibir olur. Cennetler biter tükenir diye, oradaki varlıklara kötülük yapar.

İyi düşünün neden burada olduğunuzu! Yoksa, Allah size niçin eziyet etsin?.. Siz kendi irade ve isteğinizle mi bu dünyaya geldiniz? Siz mi istiyorsunuz dünyadan ayrılmayı? Hayalî dincilerden ve hurafelerden uzak durun. Onun bunun aklıyla hareket etmeyin. Kendiniz okuyun, kendiniz öğrenin dininizi. Sonra da kendi kendinizi yönetmeyi öğrenin. Siz burada kendinizi yönetmeyi öğrenememişseniz, cennetteki varlıkları nasıl yöneteceksiniz? Cehennemde alt yedide kalırsınız, oradakiler sizi yönetir.

Kimsenin dinine ve inancına karışma! Bu yetki kimseye verilmemiştir. Sen onun inancına saygı göster ki, o da senin inancına saygı göstersin. Sen onun dinine söversen, o da senin dinine söver; sonuçta, sen kendi dinine sövdürmüş olursun. Birbirinize lafla değil, yaşantınız ve haliniz ile örnek olun. "Biz cennetliğiz, onlar cehennemliktir" diyenler cehennemdedir! "Allah bilir" diyenler cennettedir. En kötü kibir, kendini akıllı ve ilim sahibi, diğerlerini cahil görmektir. Bir insan, "Ben akıllıyım" diyorsa, onda akıl geriye gitmeye başlamıştır. Bir insan, "Ben ne kadar cahilmişim" diyorsa, o kişi yeni ilimler öğreniyor ve, ***"...Allah'ın ilmine, denizler mürekkep olsa yetmezdi..."***[183] ayeti bu kişide açılıyor demektir.

183 Kuran, 31/Lokmân Sûresi, 27. Ayet.

İlmin sonu yok ki aklın da sonu olsun ve "Ben akıllıyım(!)" deyip nokta koyasın...

Cehalet, hiçbir şey bilmemek değildir; cehalet, "Ben her şeyi biliyorum" demektir.

Ben Cafer olarak Allah kuluyum, Abdullah'ım. Her şey Allah'ın izni ile olur, benim elimden bir şey gelmez. Sizler nasılsanız, ben de öyleyim. Her şeyi hakkıyla bilen **O**'dur. Çok yakında sistem değişecek. Belki de dünya nüfusu yüz milyona düşecek. **Bunlar sizlere apaçık bir uyarıdır.** İnanıp inanmamanız, sistemi ve olacakları değiştirmez.

BURASI ÇOK ÇOK ÖNEMLİ... İNANANLAR İMANLARINI TAZELESİNLER, DİNLERİNİ YAŞAMAYA ÇALIŞSINLAR!!!

İnanmayanlar, iman etmeyenler diledikleri gibi yaşasın. Kimsenin kimseyi zorlamaya, kimseye karışmaya hakkı yok. Tüm kâinatta hakimiyet sadece Allah'ındır.

"Dünyanın sonunda böyle olacaktır. Melekler gelip, kötüleri salihlerin arasından ayıracaklar, onları fırın ateşine atacaklar, orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır."[184]

184 İncil, Matta, 13/49-50.

"Hiçbir memleket de yoktur ki biz onu kıyamet gününden önce helak edecek veya şiddetli bir azap ile azaplandıracak olmayalım. Kitapta bu yazılı bulunuyor."[185]

Şayet bir insan gaflet içinde yaşıyorsa, herkesi de kendi gibi düşünüyor zanneder. Şunu kafalarınıza iyice yerleştirin; gen olayı ayrıdır, temel program ayrıdır. Bilim insanları insanların genetik olaya tabi olduğunu söylüyorlar. Kısmen doğru söylüyorlar, çünkü bir ana veya babanın kendi yaşantısında yaptığı yanlışlar ve doğrular, zerre dahi kaybolmadan, sadece bilinç beden beyne değil, aynen meniye de kaydedilir ve kendi çocuklarına aktarılır. Diyelim ki, bir baba veya ana başka birisinin gıybetini etti, ona iftira attı; başkası da kendi çocuklarına aynısını yapar.

Örneğin, bir insan kendi anne babasına kötü davranır ise, bunlar da kayıt edilir, asla kaybolmaz. Bu insanın kendi çocukları olunca, bu kayıt genetik bilgi olarak çocuklarına geçer. Bu sefer de çocukları kendisine kötülük yapar. Ağlar sızlar, "Benim çocuklarım hayırsız çıktı, bana zulüm ediyorlar..." Peki sen annene babana yaptıklarını unuttun mu? Sen unutabilirsin, fakat ilâhi düzen asla unutmaz!

Sen ne yaparsan ve ne görürsen göz kamerasıyla bilincine kaydediliyor, hem de sesli olarak kaydediliyor. Ne düşünürsen

185 Kuran, 17/İsrâ Sûresi, 58. Ayet.

düşün, ne duyarsan duy, bunların hepsi kaydedilir. Demek ki havada, sağda solda öyle bir tanrı yok! Tüm kâinat, birbirine bağlantılı bir bütünselliktir.

Başına kötü bir olay geldi; kimseyi suçlamadan önce, "Acaba ben daha önce nerede hata yaptım" diye bir düşün. İşte o zaman akıllanmaya başlarsın. Her şeyin ezber ve tesadüf olmadığını anlarsın. "Her şey" dediğin, bir sebep üzere hareket eder ve bir mânâ oluşturur. Örneğin, bir elma ağacı... Bu ağaç kimin için var edilmiş? Bizim için... Hayvanat da aynı... Onlar da bize hizmet için var edilmiş. Peki, biz ne için var edildik?

Diyelim ki, anne başkalarını hor görüyor. Onu bunu kınama hali, annenin genlerine kaydedilir; o bunun farkında olmaz. Kınadığı haller geri döner, kendi çocuğuna veya torununa isabet eder, onlarda açığa çıkar. Veyahut; kendisi birini kınar, birinin bir şeyini beğenmez; ölmeden önce mutlaka o olayı kendisi de yapar. "Kul hakkı affedilmez" denen olayın mânâsı budur. Çünkü adama iftira ederek, onun gıybetini yaparak, adamın hakkını yemiş oldun. Para pul hakkının önemi cüzîdir. Haksız yere sağladığın maddi kazancın karşılığı olarak misliyle maddi zarara uğrarsın veya canına zarar gelir. Fakat iftira ile gıybet, tüm soyunu etkiler. Öyle bir hale gelir ki temel programa geçer, tüm sülale bozulur; sonunda helak olur. Toplumlar da böyledir.

İnsanlar şunu fark edememiş; toplumlar da kaderlerini önemli ölçüde kendileri yazıyor. "Yukarıda tanrı var, o yazıyor" sanmışlar. Sen kendini üstün başkalarını küçük görürsen, onları horlarsan, sonuçta senin soyundan gelenleri de diğerleri horlar, çünkü genler temel programı etkiler. Geçmişte süper ahlâka sahip olan toplumlar, diğer toplumlardan üstün iken, sonradan şımarıp diğer toplumları küçük görmüşler. Onlara eza etmişler. Sonunda yıkılıp diğer toplumlara mahkum olmuşlar. Tarih bunları ayna gibi göstermektedir.

Çok önemli bir örnek daha: Adam kalkar, hemcinsine karşı ilgi duyar, o kişiye istekle bakar. Kendinden olan çocuk, bu sefer karşısındaki hemcinsi ile cinsellik yaşar. Doğan çocuklar homoseksüel olur. İşte, soy bozulmuştur. Baba, "Benim çocuklarım niye böyle oldu" diye çırpınır durur. Daha önce kendi yaptıklarını ne çabuk unuttun?.. Sonra kalkar, "Allah bu çocukların kaderini böyle yazmış" der. İlâhi kitaplar, bu tür olayların hepsine karşı çıkar. İlâhi kitaplar kimin sözü?.. Hak'kın sözü değil mi?.. Bunlar Allah'ın ne mânâya geldiğini anlamadıkları için, kendi hevalarının hayalini Allah sanmışlar. "Havada, sağda, solda bir Allah var; Allah ayrı, ben gayrı" sanmışlar... Kader olayını anlamamışlar; yaptıkları yanlışları örtbas etmek için, suçu hemen tanrılarının üzerine atıyorlar, "O öyle

yaptı" diye... Halbuki, bir ana baba, gen olayından dolayı kendi çocuklarının kaderini önemli ölçüde kendileri çiziyor.

-Başka bir örnek: Karın ve çocuklarınla oturup televizyon seyrediyorsun... Televizyonda gösterilen filmde, insanlar vuruluyor, öldürülüyor, çeşitli sadist hareketler yapılıyor veya homoseksüeller gösteriliyor... Siz de bunları zevkle seyrediyorsunuz. Bunların hepsini, gözleriniz kamera gibi bilince kaydediyor. Sonra da bu haller, sizden doğan çocuklarda açığa çıkıyor. "Efendim ben öyle bir şey yapmadım, niçin benim çocuklarım böyle oldu?" Sen yapmadın ama, seyrederken kaydettin onları! İlâhi kitaplar boşuna mı yazıyor, "Eline diline, beline, gözüne, kulağına sahip ol" diye... Demek ki, din ilimmiş; havada oturduğu sanılan birine tapmak değil.

"Neden babalarının yaptıklarının cezasını çocuklar çekmek zorunda?" Örneğin 2002 yılındayız. Diyelim ki, bugün doğan çocuklar ortalama 40 yaşına geldiklerinde, dünya su baskınlarına uğradı ve güneş ışınlarıyla mücadele etmeye başladı. Ya öldüler, ya da felaketi yaşadılar. Ya da senin 2002 yılında bir çocuğun oldu, 20 yaşında evlendi, 25 yaşındayken bir çocuğu oldu. Bu çocuk senin torunun. Senin torunun da 2100'lere doğru, Nuh tufanı gibi bir tufanda yok oldu. Baba ile dede dünyayı lüks yaşamak için harap etti. Cezasını kim çekiyor? Çocuklar ve torunlar...

Bu durumda, “Babaların yaptıklarının cezasını çocuklar çekmez” denebilir mi? İşte; çocuklarımızın ve torunlarımızın kaderini, onlar rahime düşmeden önce ve hattâ düştükten sonra biz yazıyoruz. Bunun da farkında değiliz.

“Allah’tan korkun” deniyor... Allah öcü mü ki, korkalım? Kim yanlış yapıyorsa, günah işliyorsa, o korksun. Yaşadığım bir olayı anlatayım:

Ben köyde doğdum, çocukluğum köyde geçti. Rahmetli anam dindar bir kadındı, çok edepliydi. Yaz sonlarıydı. Anam beni ve kardeşimi de alarak ada çayı toplamak için dağa götürdü. Dağda, başka bir köyün çoban köpekleri bize saldırdılar. Anam bize, “Oturun ve besmele çekin” dedi. Bu arada köpekler hızla gelip etrafımızı sarmışlardı. Anam köpeklere, “Ne istiyorsunuz? Bunlar benim çocuklarım” dedi. Köpekler sanki söyleneni anlamış gibi önce durdular, sonra etrafımızda kuyruklarını sallayarak dolaştılar ve geldikleri yöne doğru gitmeye başladılar. Köpeklerin sahibi aşağıdan kan ter içerisinde geldi; “Hayret, köpekler sizi nasıl ısırmamış? Köpekler sizi ısırmıştır diye çok korktum. Burada ne geziyorsunuz? Bizim köpekler saldırgandır; yakaladıklarını parçalarlar. Size nasıl dokunmadılar; aklım almadı?” dedi. Anam hemen cevap verdi: “Biz kime ne kötülük yaptık ki bizi köpekler ısırsın?”

Anam gibi gerçek iman sahipleri, yaptıkları yanlışların sonuçlarıyla mutlaka karşılaşacaklarını bilirler ve sadece yaptıkları yanlışların sonuçlarından korkarlar. İşte, gerçek Allah korkusu budur.

Çok önemli bir örnek: Diyelim ki; dede, kendisine haram olan bir kadına istekle baktı. Bu, dedenin hem bilincini oluşturur hem de spermine kaydedilir. Dededen doğan çocuk büyüdüğü zaman, başka bir kadının peşine düşer, kadını öper. Onun spermine de bu olaylar gen olarak kaydedilir. Dedenin çocuğundan olan çocuk (dedenin torunu) da kendisine haram olan bir kadınla yatar, zina eder. Gen olayının en önemli noktalarından biri budur. İşte, soy böyle bozulur.

Önceki asırlarda, çocuklar evlendirilecekleri zaman, karşı tarafın soyu iyice araştırılırdı. Bugünküler, insanın soyunun temiz olup olmadığına bakmıyor, parasına bakıyor; kimin parası çoksa ona yöneliyor. Elbette ki torunların ya homoseksüel, ya eşkıya, ya da hain olur. Göz önündeki bir olay... Cins bir hayvan cins bir hayvanla çiftleştirdiğinde, cins yavru doğar; eğitilmesi çok kolay olur. Çünkü, eğitim aşıdır; cins olana vurulursa çok çabuk tutar. Cins bir hayvanı, cins olmayan başka bir hayvanla çiftleştir; yavru melez olur, yani piç! Dikkat edilirse piç hayvanların eğitilmesi çok zordur. Bir baba, oğlunu veya kızını temiz bir sülalenin çocuğuyla evlendirmeye kalksa, hemen iki ayaklı iblisler koşup, “Sen de hiç medenî değilsin,

amma da geri kafalısın. Bunlar eskidenmiş" diyerek o insanı da kendileri gibi saptırıyorlar.

"Peki, soy tekrar nasıl düzelir?" Ancak dua ile! Çünkü her şey yozlaştığı gibi bu da yozlaşmış. Her şeyin bir ilki, bir de sonu var. Şu an insanlık içerisinde, ancak yedi yüz kişiden birisi kendisini koruyabiliyor. Diğerleri kendi iradesini kullanamayıp, "Herkes böyle yapıyor" diyerek yanlışa düşüyor. Para deccaline teslim olmuşlar.

Meyve ağaçları vardır; örneğin ceviz ağacı... Bir yıl çok meyve verir; ikinci yıl veya üçüncü yıl, birkaç tane ceviz verir, gerisi yaprak olur. Ağaç aynı ağaç... İşte insanlık ağacı da böyle.

ARTIK BU İNSANLIK AĞACI AŞI TUTMUYOR; AŞI TUTMAYAN BİR AĞACI BAHÇE SAHİBİ KESER ATAR! İLÂHİ YASADAN FERMAN ÇIKTI, BU AĞAÇ KESİLECEKTİR! İNSANLIK AĞACI, İLK BALTA DARBESİNİ YEMİŞTİR!!!

İlâhi yasa gereği, hiçbir toplum uyarılmadan yok edilmez. İlk adem döneminden Nuh dönemine kadar defalarca toplumlar yok edildi, yani insanlık ağacı budandı. Yerine yeni bedenler çıktı. Şu an yıl 2002... İsa (a.s.) doğalı 2417 yıl oldu. Hz. Muhammed (s.a.v.) dünyadan ayrılalı 14 asırdan fazla oldu. İnsanlık ağacının tekrar budanması gerekiyor, fakat artık çok yaşlandığı için meyve

vermiyor. Bu yüzden kesilecek. Sistemin gereği bu. İnsanlık ağacı ilk balta darbesini yemiştir.

"Babamız, dedemiz, babamızın dedesi yanlış yapmışlarsa, bizim bu hale düşmemizin sebebi onlarsa, bizim suçumuz ne?" Haklısınız; o yüzden size son bir fırsat veriliyor. Kendinizi kurtarabilmeniz için, derhal yaptığınız hatalardan dolayı tövbe edin! Sonra da kurtulmanız için dua edip bu kitapta yazılan ilimleri uygulamaya başlayın! Bunlar size son uyarıdır!!! İlâhi yasadan "kelam" bir sefer çıkar, dönüşü olmaz. İsteyen uyar, isteyen uymaz. Herkes hürdür, dilediği gibi düşünür.

"Allah'tan geldik Allah'a döneceğiz" sözünün mânâsını burada anlamayanlar, madde ötesinde, nereden geldiklerini ve kim olduklarını görünce anlayacaklar. Yoksa, cennet cehennem ortamı olmazdı. "Allah mekândan münezzehtir"; bu sözde çok önemli bir mânâ gizlidir. Yoksa, Allah ayrı yerde, biz ayrı bir yerde miyiz ki, O'na dönelim?.. Artık tabuları yıkacağız; bunların hepsini tartışacağız. Her şey insan için. Kendimize yönelip, her şeyi kendimizde arayacağız. Kendini bilen kurtulur.

Dünya üçlü bir sistemdir: Nebat-hayvan-insan... Dikkat edilirse, her şeyin bir özü var ve üçtür. Örneğin, ceviz... Yeşil kabuk, ondan sonraki sert kabuk ve iç, etli kısım... Diğer meyveler de öyle. Bunlara birileri itiraz edip, "Hayır; dünya ikili bir sistemdir,

hayvanla nebat vardır, insan yoktur" derse de, insan vardır. Onlar öyle dedi diye, bu sistemde hiçbir şey değişmez.

Madde evrenin ve madde ötesi alemlerin, ne ilki, başlangıcı, ne de sonu vardır. Şayet başlangıç olsa idi, son da olurdu. Kâinat sonsuz sınırsızdır. Başlangıç ve son, maddenin hâl değiştirmesine göredir ki, madde her saniye halden hale geçer. Hakikatte, ne yaratan ne de yaratılan vardır. Yaratan ve yaratılandan, insana mânâ aleminde yol göstermek için bahsedilmiştir.

Ezeller ezeli Allah vardı, başka hiçbir şey yoktu; yine öyle!

"Allah âmâda idi, altında ve üstünde hava olmayan."[186]

Yine öyle!

Denize bakıyoruz; büyük su birikintisi... Biz buna, "deniz" diyoruz. Çalkalanıştan kabaran suya da "dalga" diyoruz. Halbuki, deniz su... Dalga da aynı su, kabarıyor tekrar normale dönüyor. İki isim; deniz ve dalga. Dalga denizden ayrı mı?.. Peki dalga yaratılıyor mu; ayrılıp başka yere mi gidiyor?.. Hayır. Dalga, suyun şekil alışı... Dalga da, deniz de aynı; bütün bir su; ayrılık yok. Bu örneği çok kişi bilir. Ancak bu örnek, "Bizim ruhtan maddeye gelip tekrar ruha döneceğimiz şeklinde" yanlış yorumlanmış. Halbuki o şekilde bir gelme gitme söz konusu değil. Esasında bu örnekle,

186 Kütübü Sitte, Hadis no: 1685

madde bedenlerimizin oluşumu anlatılıyor. Toprak ve suyun meydana getirdiği madde bedenlerimiz, tekrar bozulup toprak ve suya karışır. Başka bir ifade ile, enerji katı madde olur; sonra tekrar enerjiye dönüşür, yani geldiği yere döner. Ancak; denizde dalganın oluşması için, rüzgarın esmesi gerekir. Rüzgar esmeden denizde hareketlilik olmaz, dalga oluşmaz. İşte; madde ötesi bilincin oluşması için, madde üstünün maddeyi hareketlendirmesi, yönlendirmesi gerekir. Bu yönlendirme sayesinde, insanda madde üstü ham akıl, madde beden vesilesi ile madde ötesi bilince dönüşür. Yani, topraktan gelen toprağa, akıldan gelen akıla döner.

Bütünsel akla ulaşamadığınız için, kendinizi ve karşınızdakileri ayrı görüyorsunuz. Benlik duygusu ile, ayrılık var, aklınız var sanıyorsunuz. Halbuki kelime topluluğu olan aklınızı atmış olsanız, bütünsel akla ulaşırsınız. O zaman, benliğiniz, yani vehminiz de yok olur.

Bütünsel akla ulaşan bir insan, daha önce kendisine sır olan bilinmeyenleri rahatlıkla görür. Hiçbir sır kendisine kapalı kalmaz. Bizim kişisel bilincimiz, bütünsel akıldan hem ayrıdır hem de ayrı değildir. “Bu nasıl olur?” demeyin!.. İşte bu noktayı, “A” ile “Z” arasındaki harflerin oluşturduğu kelimeler ile anlatamayız. Burası görme ile bilinir. A ile Z arasındaki harflerin oluşturduğu kelime topluluğu olan akıl, buraya ulaşmak için sadece bir basamaktır.

Bizleri burada hareket ettiren kelimelerdir. Örneğin, “gel, git, şunu yap” gibi kelimeleri duyduğumuz zaman, söylenenleri yaparız, harekete geçeriz... Buna karşılık, bütünsel akılda harfler ve kelimeler olmaz. İşte; bütünsel akla ulaştığın zaman, “her şey” dediğin görünen maddeyi ve görünmeyenleri, oturduğun yerden, hiç konuşmadan hareket ettirirsin. Nasıl ki senin aklın kelime topluluğuna mahkum ise, “her şey” dediğin de bu bütünsel akla mahkumdur. Daha açıkçası, bütünsel akla ulaşan bir insan, her şeyi emri altına almıştır. Bu insan ne isterse, o oluşur. Var edilmiş hiçbir şey, bu insanın isteği dışına çıkamaz. Nebilerin öğretilerinin tek gayesi, insanları bu akla ulaştırmaktır.

Bir ömür dediğin üç beş saniye;
Sülalem dediğin hani ya nerde?
Gözler kör olmuş, bakar zahirde;
Kör olan gözleri açmaya geldim.

Bu dünya olamaz kimsenin malı;
Çıplak gelir, çıplak gider acizlik halı.
Artık unutmuş insanlık bunu;
Kefenin boynunda demeye geldim.

Alimlik sanmışlar insan soyanı;
Her şey aşikârdır yoktur ayanı.
İsa Mesih'in bende beyanı;
Onları sizlere vermeye geldim.

Şeytanın sözleri politik olmuş;
Dünyayı bölmüşler, insanlık ölmüş.
Her şey deccalin hükmüne girmiş;
Bunları sizlere demeye geldim.

Bütün yaratıklar Allah'ın kulu;
Bütün dinlerin Allah'tır yolu.
Bunları bölenler şeytanın kulu;
Bunları BİR.liğe davete geldim.

Gece yılan olur, gündüz medenî;
Yerden yere vurur doğru gideni.
Menfaat uğruna insan satanı;
Artık iflah olmaz, demeye geldim.

Bir asırdır bozulmuş dünya düzeni;
Nerden gelmiş, nere gider bilmez gezeni.
Duyunca canavarlaşır dini yazanı;
Bunlar iflah olmaz, demeye geldim.

Son asır inkâr etmiş ilim irfanı;
Dünyayı aldatmış almış paranı.
Bulanık ilmini size satanı;
Bunları çarmıha germeye geldim.

Her şeyin bir ömrü var madde evrende;
Deccal ölecektir sahte düzende.
Huzura kavuşur burda gezenler;
Hüda'nın fermanı, demeye geldim.

"Yecüc, mecüc" dediğin devlet erkânı;
Tepeden inerler, vurur şükranı.
Kanunlar çıkarır mecüc beyanı;
Bunları sizlere demeye geldim.

Yakında bozulur dünyanın hali;
Cihanı kuşatmış deccalin kolu.
Kalpleri bozmuştur yecücün dili;
Bunların boynunu vurmaya geldim.

Bu sözler açıktır, yanlışlık olmaz;
Dileyen uyar, dileyen uymaz.
Akıllı olanlar hırsa bürünmez;
Hak'kın beyanıdır, demeye geldim.

Yetmiş iki bin alemi dürerek geldim;
Bu köhne dünyada Cafer göründüm.
Elli yıldır aranızda kaldım, süründüm;
Haliniz perişan, demeye geldim.

Kimseye kin tutmam, beni anlayın;
Herkes Allah kulu, sakın ayırmayın.
Ben kıyar mıyım sizlere benim canlarım;
Bu bozuk düzeni yıkmaya geldim.

Artık bu dünyaya huzur gelecek;
Hayvanlar insana aşık olacak.
İnsanlık birleşip kardeş kalacak;
Yoksulluk bitecek, demeye geldim.

Cafer'in sizlere vardır beyanı;
Deccal paradır, insanlık hani?
Deccalı ezenin asandır yolu;
Canımı sizlere vermeye geldim...

"Peki bütünsel akla nasıl ulaşılır?" Nebilerin öğretilerinde ön görülen "İMAN" ve "ŞERİAT" ile ulaşılır! Şeriat kanununu, kendi nefsinde uygulamakla ulaşırsın. Bugün anlaşılmamış; kalkmışlar şeriatı toplumlar üzerinde uygulamaya çalışıyorlar. Şeriatın yaptırımlarını başkaları üstünde, ancak hiç günah işlememiş biri tatbik edebilir. Dünyada hiç günah işlememiş insan var mı ki şeriatın

yaptırımlarını günahkârların üstünde tatbik etsin? Örneğin, şeriatın hükmüne göre hırsızlık yapanın elinin kesilmesi gerekiyor. Bu hükmün yerine gelmesi için, bazı toplumlarda herkesin elinin kesilmesi gerekiyor. Halbuki şeriatı, herkesin kendi nefsinde uygulaması gerek. Çünkü şeriatın gayesi kol kesmek değil, insanı akla ulaştırmaktır.

Her şey zahir yönüyle değerlendirilmiş; bu da büyük yanılgılara neden olmuş. Evet; şeriat kanununa göre bir kişi hırsızlık yaparsa kolu kesilir. Ama nasıl kesilir? Kişi, şeriatı kendinde uygulayarak, bir daha asla hırsızlık yapmaz. İşte; şeriatı kendi nefsinde uygulayan, kolu böyle keser. Kişi aslında neyi kesmiştir burada?.. Hırsızlık yapmayı kesmiştir, çünkü tövbe etmiştir. Şayet öyle olmasaydı, Allah, "Hırsızlık vs. yapanın kolu kesilsin, tövbeleri kabul etmiyorum!" derdi. Ayet ne diyor?..

"Kim zulmen yaptığı hırsızlıktan sonra tövbe edip ıslahı hâl yaparsa muhakkak Allah onun tövbesini kabul eder. (Böylelerinin eli kesilmez); çünkü Allah Gafur ve Rahim'dir."[187]

"Öyleyse niye Muhammed (s.a.v.) döneminde şeriat kanunları uygulandı?"

187 Kuran, 5/Mâide Sûresi, 39. Ayet.

Hz. Muhammed (s.a.v.) şeriatı açıkladığında, o günkü insanlar bunu zahirde anladı da o yüzden. Örneğin, bir gün Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bir kadın geldi ve "Ben zina ettim ya Resûllullah, şeriatı bende uygulayın" dedi. Hz. Muhammed (s.a.v.) buna karşılık yanındakilere; "Bu kadına bir bakın; akıllı mı, deli mi?" dedi. Kadının aklı başında olduğu anlaşıldıktan sonra, Hz. Muhammed (s.a.v.), bu sefer de kadına, hamile kalıp kalmadığının anlaşılması için dört ay beklemesini söyledi. Kadın, hamile olduğu anlaşıldıktan sonra tekrar geldi; "Zina yaptığım ispatlandı" dedi. Hz. Muhammed (s.a.v.) bunun üzerine; "Git çocuğu doğur" dedi. Kadın doğum yaptıktan sonra yine geldi. Bu sefer de Hz. Muhammed (s.a.v.); "Git çocuğu büyüt" dedi.

Değerli insanlar, Hz. Muhammed (s.a.v.) aslında burada, analık şefkatinin ağır basmasını ve kadının şeriatın zahirî yönünün uygulanması yönündeki ısrarından vazgeçmesini istemiştir. Fakat çocuğunu büyütükten sonra kadın yine geldi. İllâ recm olmak istediğini söyledi ve sonunda istediği yapıldı.[188]

Hadise göre; bir erkek bir kadının evine girmiş olsa, perdeleri çekiliyken bile dört şahit yapılan zinayı açıktan görmedikçe, zina suçlaması kabul edilmez. Buradan anlaşılan şu ki, esas olan zahirî uygulama değil, batınî uygulamadır.

188 Kütübü Sitte, Hudud bölümü, Hadis no: 1605

Hz. Muhammed (s.a.v.), o günün insanına hitap etmiştir. O günün insanının anlayışı farklı idi; onlar şeriatın batınî yönünü anlayamamıştır. Dikkat edilirse, Hz. Muhammed (s.a.v.) şeriatın ağır cezalarının zahirî yönünün uygulanmasını mümkün olduğunca zorlaştırmıştır, hiç olmazsa batınî yönü ileride anlaşılsın diye...

Hz. Muhammed (s.a.v.) bambaşka bir şeriat getirmemiştir. İbrahim(a.s.)'dan süregelen şeriatı mükemmelleştirmiştir. Şeriatta önemli olan, insanın şeriatı kendi nefsinde uygulamasıdır.

Hz. Muhammed (s.a.v.) rahmet için gelmiştir, yani rahmet peygamberidir. Rahmet peygamberi kimseye zulmetmez, kafa, kol kesmez. Bu sebeple, diğer kitaplardan farklı olarak, Hz. Muhammed(s.a.v.)'e inzal olan Kuran'da, tövbe kapısı açılmıştır.

Değerli insanlar, sanmayın ki bunlar benim sözüm... Bunları da bana Hz. Muhammed (s.a.v.) öğretti. Artık her şeye sadistlikle değil, sevgiyle yaklaşacağız...

Değerli insanlar, Musa (a.s.) ve İsa (a.s.) döneminde şeriat daha katıydı:

"Fakat ben size derim: Bir kadına şehvetle bakan her adam zaten yüreğinde onunla zina etmiştir. Ve eğer sağ gözün sürçmene sebep oluyorsa, onu çıkar ve kendinden at; çünkü senin için azalarından birinin eksilmesi tüm bedeninin cehenneme

atılmasından iyidir. Ve eğer sağ elin sürçmene (kötü bir şeye) sebep oluyorsa, onu kes ve kendinden at; çünkü senin için azalarından birinin yok olması tüm bedeninin cehenneme atılmasından iyidir."[189]

Tevrat'taki, İncil'deki ve Kuran'daki buna benzer daha birçok ayet, ayetlerin batınî yönünden uzak cahiller tarafından kılıf olarak kullanılmış. Görüldüğü üzere, hemen hemen herkesin zannettiğinin aksine, kadın taşlama, el kesme gibi katı cezaları Hz. Muhammed (s.a.v.) getirmedi. Bilakis, Hz. Muhammed (s.a.v.), binlerce yıldan beri yerleşmiş olan bu katı cezaların zahirî olarak uygulanmasını mümkün olduğunca zorlaştırmıştır.

İsa (a.s.), önce Musevîlerden başlayarak sistemi anlattı. Hz. Muhammed (s.a.v.) de, önce İsevîlerden ve Musevîlerden başlayarak sistemi anlattı. Hz. Muhammed (s.a.v.), özellikle Musevî ve İsevîlerin sıkı sıkıya bağlandıkları şeriatlarının katı yönlerini, birden bire kaldıramadı. O zamanki insanların şartlanmaları ve anlayışları buna müsait değildi:

"Çünkü babasına yahut anasına lanet eden her adam mutlaka öldürülecektir. Babasına yahut anasına lanet etmiştir. Kanı kendi üzerinde olacaktır. Ve başka birisinin karısı ile zina

189 İncil, Matta, 5/28-30.

eden, komşusunun karısı ile zina eden adam, hem o, hem kadın, mutlaka öldürülecektir."

"Ve bir adam kadınla yatar gibi erkek ile yatarsa ikisi de menfur şey yapmışlardır, mutlaka öldürüleceklerdir. Kanları kendi üzerlerinde olacaktır."

"Ve bir hayvanla yatan adam mutlaka öldürülecektir. Hayvanı da öldüreceksiniz. Ve bir kadın bir hayvana yaklaşmak üzere onun yanına giderse, kadını ve hayvanı öldüreceksin. Mutlaka öldürülecekler ve kanları kendi üzerilerinde olacaktır."[190]

Değerli okurlar, bunlar da Tevrat'taki şer'î hükümler. Siz, cahil ve cani olanların, Müslüman geçinenlerin uygulamalarına bakarak, Kuran'ı, hadisleri ve o zamanın şartlarını incelemeden, İslâm, Hz. Muhammed (s.a.v.) ve gerçek Müslümanlar hakkında peşin ve ön yargılı hükümler vermeyin.

"Bütünsel Akıl"a kaldığımız yerden devam edelim... Enerji yoğunlaşırsa kaba madde oluşur; kaba madde çözülünce enerjiye döner. Bilincimizin oluşumu bundan farklıdır. Madde üstü bütünsel akıldan meydana gelen bilinç, madde ötesi bireysel akıldır. Madde, madde ötesine geçip yaşayamaz. Madde ötesinde oluşan bilinç de asla madde aleme geçip yaşayamaz. Ancak, bu et-kemik bedenimiz

190 Tevrat, Levililer, 20/ 9-10, 20/13, 20/15-16.

nasıl ki bizi burada hareket ettiriyorsa, kişisel ruhumuz da madde ötesinde aynı görevi yapacak. Nasıl ki dünyada sima olarak yakışıklı erkekler, güzel kadınlar varsa, orada da olacak. Ancak oradaki vücut ve sima güzelliği dünya yaşantısındaki imana ve amele bağlıdır. Örneğin, dünyada siması çirkin olan biri, eğer iman etmişse, ibadet yapmışsa, iyi hâl ile yaşamışsa, orada çok yakışıklı ve güzel olur.

"Peki ben önceden neredeydim?" Sen, sonsuz sınırsız ormanda bir ağaçtın. Kesip getirdikleri zaman ağladın. Seni kapı pencere yaptılar bu binaya. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Bugünkü Müslümanların yanıldığı en önemli noktalardan biri, cennet konusudur. Hz. Muhammed (s.a.v.) sekiz cennetten söz etmiştir. Bu cennetler, madde ötesi değişik boyutlardır. Madde evrende nasıl ki sonsuz alemler varsa, madde ötesi boyutlar da öyledir. Sekiz cennet boyutunun ilk dördü, dünyadan gelip geçmiş çeşitli inanç gruplarına mensup müminlerin yaşayacağı boyutlardır. Beşinci cennet boyutunda şeriat ehli, altıncıda tarikat ehli, yedincide marifet ehli ve sekizincide ise hakikat ehli yaşayacaktır. Sekizinci cennet boyutunun ismi, "ADN (ADEN) CENNETİDİR". Bu sekiz boyutun her biri, kendi içinde sayısız cennet boyutlarına ayrılır; burayı iyi anla!

Davut Ümmeti şeriat, Musa Ümmeti tarikat, İsa Ümmeti marifet, Muhammed Ümmeti hakikat ehlidir. Ancak, "Ben

Muhammed Ümmetiyim" demekle, Muhammed Ümmeti olunmaz. Hz. Muhammed (s.a.v.) ve ashabı gibi yaşaman gerekir. Lafla bir yere varılmaz. Aç birisinin, "Ben doydum" demesiyle karnı doyar mı? Karnını doyurması için, çalışıp yiyecek alması ve yemesi gerek. Bu da böyledir. Senin yaşantın nasılsa, sen osun ve o şekilde yaşayan ümmettensin. Hz. Muhammed (s.a.v.), Hz. Hatice'nin bütün servetini dağıtmış, tek kuruş kadın parası yememiştir. Sahabeleri de öyle yaşamışlardır. Dünyada aç, fakir insanlar varken, Muhammed Ümmeti zengin olma peşinde koşmaz; mal mülk ve para biriktirmez. Muhammed Ümmeti haksızlık yapmaz. Muhammed Ümmeti haksızlık yapan kişilerle bilerek iş yapmaz. Kendini kandırma! "Ben Müslümanım" deyip camiye giden nice insan var. Ancak, kendilerini Muhammed Ümmeti sanan bu insanların önemli bir kısmı, aslında Budist, Hindu gibi farklı meşreplerden veya İsa, Musa ümmetinden.

"İnsanlar imtihan edilmeden 'inandık' demekle kurtulacaklarını mı sandılar?.."[191]

Kendilerinin Muhammed Ümmetinden olduklarını sananlar, bir de kalkıyorlar, bütün cennetlere sahip çıkıyorlar. Hepsine kendileri girerken, İsevîleri, Musevîleri ve diğer meşreplerden olanları da lafla cehenneme atıyorlar. Muhammed Ümmetinin

191 Kuran, 29/Ankebût Sûresi, 2. Ayet.

ahlâkı, Kuran ahlâkıdır. Yaşantısı da Kuran'daki beyanlara göredir. Kuran'ın ismine tapmaz, hakikatini yaşar.

Kimse kimseyi kurtaramaz; kim ne yapmışsa, karşılığını alacak. Sistem bu... Torpil anlayışını kafanızdan silin! Allah, peygamber demekle kurtulamazsınız; nebilerin tavsiyelerini tatbik ederseniz kurtulursunuz. Onları övmek size bir şey kazandırmaz. Fabrikatörü övmekle, fabrikatör sana maaş bağlamaz. Çalışırsan alırsın. İlâhi sistemin böyle olduğunu iyi idrak etmeye çalışın...

Dünyada ilk ademden, Asya'da görülecek olan son insana kadarki milyonlarca asırlık zamanda yaşanmış olan bütün geçmiş dönemleri, cennette yaşamak mümkün. Çünkü hepsi sizde kayıtlı, asla silinmez. "Peki bizden sonraki dönemler?" Onlar da kayıt edilir. Ne var ki, dünyada yaşanmış, görülmüş güzellikler alınmış lezzet ve zevkler, cennettekilerin yanında hiç kalır.

"Cennette annem, babam veya çocuklarımla beraber olabilir miyim?" Cenneti hak etmişsen, evet... Dünyada kimi seviyorsan, cennette de ebediyen onlarla birlikte yaşarsın.

Kişi, madde ötesinde, dünyadaki haline göre, en az üç katman, en fazla yedi katman bilinç bedene sahip olur. Ancak her katman, sadece bir tek bilinç bedeni değil, neredeyse sayısız bilinç bedeni kapsar. Çünkü, kişinin dünyada yaptığı her şey, madde ötesinde bir bilinç beden meydana getirir. Bu bilinç bedenler, birbirlerini

bürüyerek bilinç beden katmanlarını oluştururlar. Kötü hâl ile yaşayanlarda üç katman bilinç beden oluşur. Bu kişiler, üçüncü katmandan sonrasını elde edemez ve cehennemde kalırlar. İyi hâl ile yaşayanlar ise, derecelerine göre dört, beş, altı ve en son yedi katman bilinç bedene sahip olurlar. Örneğin, önceki yüksek dereceli veliler, bilinç bedenlerini kullanarak, bir anda üç yerde, dört yerde, yedi yerde gözükebiliyorlardı. Bunlardan başka, akılların kavrayamayacağı daha birçok olağanüstü olayı gerçekleştirmek mümkün. Bu arada, sakın cennet boyutlarını Dünya veya galaksi kadar küçük sanmayın; cennetler sonsuz sınırsız boyutlardır.

"Rabbinizden bağışlanma kazanmaya, eni göklerin ve yerin eni gibi olan cennete koşun. O cennet ki Allah'a ve elçilerine inananlar için hazırlanmıştır. İşte Allah'ın fazl ve ihsanı budur. Onu istediğine verir."[192]

Ben cennet boyutlarını gezerken, birinci boyutta Hz. Muhammed'i (s.a.v.) gördüm. İkinci boyutta yine gördüm. Bu, yedinci boyuta kadar devam etti. Yedi'de, Hz. Muhammed (s.a.v.), "Burada kalacaksın" dedi ve kayboldu. Benim içime kuşku düştü; Hz. Muhammed'in (s.a.v.) temsilini gördüğümü zannettim, ağlamaya başladım. O zaman yanıma başkası geldi, ama gördüklerimin Hz. Muhammed (s.a.v.) olduğuna beni ikna edemedi.

192 Kuran, 57/Hadîd Sûresi, 21. Ayet.

Ağlamaya devam ediyordum; Hz. Muhammed (s.a.v.) tekrar geldi; gördüklerimin hakikat olduğunu bildirdi. Yine tatmin olmadım. "Ben seninle beraber olmak istiyorum" dedim. "Aramızda nokta var; beni görmek istersen, bu çizgiyi geçme, "seslen" ben gelirim" dedi. O çizgi boyut çizgisi idi. Ben yine tatmin olamadım. Hz. Muhammed (s.a.v.) üçüncü defa geldi; "Yedi'desin; Bir'den Yedi'ye kadar sana serbest, daha ne istiyorsun?" dedi. Ben yine ağladım, "Seni istiyorum, seninle beraber olmak istiyorum, beraber kalmak istiyorum" dedim. O zaman, "Noktayı kaldırdım, gel benimle" dedi. O tarafa geçince şok oldum, çünkü sonsuzluktu. Öyle sırlar verdi ki, dil anlatamaz. Bana, "Serbestsin" dedi. "KÂİNATTA HÜRRİYETİ ELDE ETME"nin ne demek olduğunu o zaman anladım; sonsuzluğun görülemeyeceğini gördüm.

Ruh ilmi bana, İsa (a.s.) ile yan yana geldiğim zaman verilmişti, ama Hz. Muhammed (s.a.v.) ile aramızdaki nokta kalkana kadar kapalıydı. Nokta kaldırıldıktan sonra açılmaya başladı. Bunları, sizin, yazdığım ilimlerden kuşku duymamanız için yazıyorum. Yoksa; size anlattıklarım, gördüklerimin binde biri bile değil.

Bilim insanlarının tek yönlü araştırma ürünü olan teorilerinin önemli bir kısmı, gerçeğin tam tersi. İki yönden araştırma yapmaları gerekirdi. Allah'ı hiç kimse tam mânâsıyla göremez, bilemez, tarif

edemez. Yaratılmışlar bundan beridir. Allah'ı tarif edenler, aslında Allah'ın akıl, can, güç gibi vasıflarını tarif ederler.

Bugün insanların Allah'ı bilememelerinin bir nedeni de, öze ermemiş kişilerin kalkıp Allah'ı tarif etmeleridir. Her şey bir mânâdır. Bir insanı ele alalım... İnsanın vücudunda, el, ayak, dil, kulak var. Ve bir de beyin var... Diyelim ki, bu insanın adı Hans. Hans yürüdü. Yürüyen ayaklar... Ayaklar ayrı uzuv, beyin ayrı uzuv. Yürüyen ayaklar, fakat yürüten beyin. Tüm vücut beyne bağlı; beynin izni olmadan vücutta hiçbir organ hareket edemez. Farz edelim Hans birine bir tokat vurdu. Vuran el; vurduran, hareket ettiren beyin. Peki suçlu el mi, beyin mi? Biliyoruz ki vuran Hans. Yani, Hans'ın beyni ele emir verdi; el de emri yerine getirdi.

Peki biz neyi suçlayacağız? Hans'ın beynini mi; yoksa elini mi?.. "Beynini" desek; tokadı beyin değil, el vurdu. Peki, diyelim ki eli suçladık... El beyne bağlı, onun izni ile hareket eder. Bu yüzden el, "Emri beyin verdi" der. Beyin ise, "Ama vuran ben değildim" der. İşte; elin beyne bağlı olduğu gibi, tüm kâinat ve içindeki sayısız varlıklar da Allah'a bağlıdır. Hans; aklı, bedeni ve bilinci ile nasıl bir bütün ise, tüm kâinat da madde üstü, madde ve madde ötesinin BİR.liği olan bir bütündür.

İşte; bütünsel bir sonsuzluk sınırsızlık söz konusu olduğu için, "Allah BİR" deriz. Nasıl ki bir şehirde bütün elektronik eşyaları

çalıştıran ve hareket ettiren, “elektrik” dediğimiz tek bir güç ise, Allah’ın BİR.liği de buna benzer. “Allah yarattı” dendiği zaman, yaratılan Allah’tan bir mânâdır; hareketi O’nun gücüdür; O’na bağlı olan, “CAN” denen tek “GÜÇ”tür.

Başka bir insanı ele alalım... İsmi Ali... Ali düşündü; düşündüğünü beyninde plânladı ve “maden” dediğimiz taşları şekillendirerek, örneğin bir çamaşır makinesi yaptı. Sonra da, çamaşırlarını yaptığı makine aracılığı ile yıkamaya başladı. Çamaşır makinesi, yine Ali’nin meydana getirdiği çeşitli parçalardan oluşur. Ayrıca çamaşır makinesi, Ali’nin meydana getirdiği bir program doğrultusunda çamaşır yıkar. Makine, o programın dışına çıkamaz. Yani makinenin beynini düzenleyen de Ali’dir. Şimdi biz, çamaşır makinesini yapan Ali olduğu için, çamaşır makinesine, “Ali” mi diyeceğiz? Çamaşır makinesini plânlayan, Ali’nin beyni... Ancak Ali’nin yaptığı makine, Ali’nin beynindeki düşünceleri bilebilir mi? Ali’nin yaptığı ikinci bir çamaşır makinesi, bu makineye; “Bir Ali var, seni o yaptı. Programını da o Ali programladı. Sen Ali’nin emrindesin, çamaşırı da onun istediği şekilde yıkıyorsun” dese, programında böyle bir bilgi olmayan bu makine, hemen itiraz eder; “Hayır, Ali’de kimmiş? Çamaşırı, ben hür irademle, yani cüzî irademle yıkıyorum” der.

Asırlardan beri, "cüzî irade var mı, yok mu" diye alimler ikiye bölünmüştür. Alimlerin bir kısmı "var", bir kısmı da "yok" iddiasında bulunmuşlardır. Dikkat edilirse, Kuran'daki birçok ayette, "Allah'ın izni olmadan hiçbir şey hareket etmez; Allah izin vermeden kimse iman edemez"; bazı ayetlerde de, "Kim ki Allah'a yönelirse, Allah ona hidayet eder; Rahman'dan yüz çevirene şeytanı musallat ederiz" gibi hitaplar vardır.

Bunları okuyanlar, "Kur'an bir yerde şöyle, bir yerde böyle diyor" diye çelişkiye düşerler. İşte, bu gibi yanlış anlamaları yine Kur'an ayetleri düzeltir. Bunu da anlayabilmek için, insanın madde beden olmadığının idrakına varması ve kendisini bilmesi gerekir. Kendini (yani özünü) bilemiyorsan, ayetleri anlayamıyorsan, iman edeceksin. Burada imanı devreye sokacaksın.

Hem cüzî irade, hem de küllî irade vardır. Ayet;

"Ve düşün o vakit ki, Rabbin meleklere, 'Ben' demişti; 'Kuru çamurdan, suretlenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Dolayısıyla; onu düzenleyeceğim ve içine ruhumdan nefheyleyeceğim (üfüreceğim) zaman derhal onun için secdeye kapanın.' "[193]

diyor.

193 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 28. ve 29. Ayet.

Demek ki; bizler, bu biyolojik beden içerisinde cüzlere ayrılmış akılız, mânâyız. Ne demek, "Ben ruhumdan üfledim"?.. Ruh, bir şeyin hakikatidir; kendisidir. Bizler, "Allah'tan geldik, Allah'a döneceğiz" hitabının muhatabıyız. Bedenlerimiz de topraktan geldi; toprağa dönecektir.

Cüzî iradeyi anlayabilmek için, küllî akıldan ayrı olmayan cüzî akıl olduğumuzu bilmek gerekir. Cereyandan örnek vermiştik... Cereyanda ateş yoktur; ışık yoktur; buz yoktur. Cereyan, sade bir güçtür. Buzu buzdolabı; ateşi ocak; ışığı ampul oluşturur. Biz, "Bunları cüzî irade değil, küllî irade yapıyor" dersek yanılırız. "Küllî irade bunlardan ayrı" dersek yine yanılırız. Küllî irade, cüzî irade ile bütünselliği oluşturur.

"Allah'ın BİR.liği ve TEK.liği" denince, yanlış anlaşılmış. Sonsuz sınırsız bütünsellik vardır. Hiçbir cüz, bu bütünsellikten ayrı değildir. Bizler Allah'ın ruhu olduğumuza göre, Allah'tan ayrı olmayan cüzî varlıklarız. Bu cüzziyet dolayısı ile, cüzziyetimizin aslının kim olduğunu anladıktan sonra, "Allah'ın yeryüzünde zahir olmuş halifeleri" oluruz.

Madde bedenlerimiz, madde üstü programa tabi olarak var edilmiştir; bunu değiştiremeyiz. Fakat madde ötesinde oluşan ve aslımız olan bilincimizi, bu madde beden içerisinde, bu madde bedeni kullanarak bizler oluşturuyoruz. Yani, madde ötesi yaşam

kaderimizi biz yazıyoruz. "Hayır, Allah yazıyor" dersen; Allah'ı ayrı, kendini ayrı gördüğün için şirke düşersin. Bizler, O asıldan ayrı değiliz ki, bir "O" olsun, bir de "biz" olalım.

Dünyada nasıl yaşamışsak, karşılığını madde ötesinde göreceğiz. Bunun için, "madde ötesindeki yaşam kaderimizi" kendimiz yazıyoruz. İkinci bir varlık yok ki, o yazsın. İşte bu nokta, günümüze kadar anlaşılmamıştır.

"Şaki" ve "said" ana rahminde oluşur. Peki biz şu an ana rahminde değil miyiz?.. Kadının bedeni (yani rahmi), hava-toprak-su atomlarının birleşik hali değil mi? Bedenlerimiz de aynı değil mi? Bizler hâlâ ana rahmindeyiz. Buraları çok iyi anla!.. Madde bedenden kopunca, madde dünyadan ayrılmış oluyoruz ki; kaderimizi kendimiz yazmış olarak, madde ötesi bilinç bedenimizle doğmuş oluyoruz.

Çamaşır makinesi, sadece çamaşırları yıkamak için bir vesiledir. Bir robottur. Eskiyip bozulduğu zaman çöpe atılır ve çöpte çürür, toprak olur. Ali topraktan çıkardığı madeni şekillendirdi, çamaşır makinesi yaptı; makine belli bir süre çamaşır yıkadı; sonra bozuldu, çöpe atıldı, çürüdü, toprak oldu. Peki, toprakta bir eksilme veya çoğalma söz konusu mu? Bir insanın madde bedeninin malzemesi de, bir makinenin malzemesi gibi, miadı dolduğu zaman geldiği yere döner. Yani madde beden, topraktan gelir, toprağa

döner. Bu arada, makineden farklı olarak, insanda, "Allah'ın ruhu" denen bütünsel akıl, madde dışı bireysel akla dönüşerek, bir bilinç meydana getirir. Böylece de, Allah'tan gelen, Allah'a döner. Burayı iyi anlayın!

"Ki onlara bir musibet geldiğinde, 'Biz ALLAH'a aitiz ve O'na dönücüyüz,' derler" [194]

Çamaşır makinesi gibi, insanın da et-kemik bedeni topraktan meydana gelir. Toprağın aslı, atomlar ve birleşerek atomları oluşturan, yedi boyutlu atomaltı zerreciklerdir. Bu zerrecikler, madde üstü güç tarafından bir araya toplanıp, programlanıp, insan bedenini oluşturur. Hücrelerden meydana gelen beyin mekanizmasını da aynı güç programlar. Sahip olduğumuz bütün özellikleri, madde üstü güç belirler. Dikkat ederseniz, yedi milyar insan birbirine benzemez. Her insanın ayrı kabiliyetleri vardır. Kimdir bu kabiliyetleri veren? İşte; insanın, madde üstü gücün belirlediği bütün özelliklerini kapsayan bütünsel programına, "ALIN YAZISI", yani "KADER" denir.

Dua, kaderi değiştirir. Değerli okurlar; "Kaderimde dua etmek varsa, dua ederim" görüşü, Kaderiye Mezhebi'nin batıl görüşüdür. "Bizler birer robotuz" diyenler yanılmışlardır. Madde bedenlerimiz

194 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 156. Ayet.

robottur. BİZLER ROBOT DEĞİL, ALLAHIN RUHUNDAN RUHUZ!!!

Kader sırrına ermeyen kişi;
Kaderi tarif eder, kargadır başı.
Her şey kader diyen ukala kişi;
Kaderin de kaderi var, bilmez bu işi.

Gökteki tanrı yazar şeş beşi;
Şeytana uymuştur eğiktir başı.
"Olmuş bitmiş" der, anlamaz kişi;
Nebilerin dünyada neydi işi?

Melek, kalem, şeytan boş lafın başı;
Kâtip ana baba, yazmaktır işi.
Sen söylemesen çocuk ne bilir beşi;
Nebiler gelmez otomatik olurdu işi

Cafer'in dünyada kaderdir işi;
Kaderi yazan, yazdıran kişi.
Benlik ölürse kader Allah'ın işi;
Kaderden kaderiye konuşan kişi...

En büyük yanılgı, madde bedenimizi kendimiz sanmamızdır. Bizlerin bedeni maddedir, fakat aslımız, özümüz ilâhidir. Bu yüzden, insanda ilâhiyatlık ve kulluk bir aradadır. Şayet bunları

anlar ve yaşantımıza geçirirsek, "ölmeden önce ölür" ve ilâhiyatlığımızı madde ötesinde ebediyen yaşarız. Bunları anlamaz, madde bedenlerimizi kendimiz sanarak yaşarsak; "nefis" denen istekler bütününü (yani bedenin istek ve arzularını) yerine getirip bedene (yani kula) kulluk ederiz.

İnsanda; "madde üstü ruh", "madde beden" ve "madde ötesi bilinç" BİR.lik halindedir. Bu BİR.likten dolayı insan, kainatın özüdür. İnsanın özü ise Hak'tır.

Madde üstü sınırsız güç, "madde evren" dediğimiz bu evrenin temelini oluşturan atomaltı enerji zerrecikleri, ezelî ilmine göre bir araya toplayıp şekillendirerek, galaksileri, güneş sistemlerini, dünyaları ve içlerindeki varlıkları meydana getirir. Dikkat edin; biz de, taş-toprak olan madenleri alır, beynimizin derinliklerinden yansıyan tasarılara göre çeşitli şekillere sokarak, araba, beyaz eşya gibi çeşitli teknolojik ürünler meydana getiririz. İşte; bizim yaratıcılığımızın temeli, maddeyi meydana getiren enerjik taneciklere şekil veren ilâhiyatlığımıza dayanır.

Enerji maddedir. Bizim aslımız, asla enerji değildir. Örneğin, aslı su, yani enerji bütünü olan bir okyanusu ele alalım. Bu okyanusta meydana gelen dalgaların da aslı su, yani enerjidir. Biz, okyanustaki kabarıklıklara "dalga" diyoruz. Peki okyanusu kabartıp dalgaları oluşturan nedir? Rüzgardır. Dikkat et; rüzgar sudan ayrıdır.

İşte; bizim madde üstü ruhumuz da, enerji bedenimizden, yani madde bedenimizden, bu örnekte olduğu gibi, ayrıdır ve madde ötesinde bilinç beden olarak bireyselleşir. Madde ile madde dışını birbirine karıştırma!.. Allah, asla enerji değildir.

Allah'ı tam olarak bilmek mümkün değildir. Kişi, ancak Allah'ı bildiği oranda O'na yakınlık elde eder. Allah'a yakınlık dereceleri belli bir seviyeye ulaşamamış kişiler, Allah'ı tarif etmede aciz kalırlar. Bu kişiler, kendi anlayışlarına göre Allah'ı tarif etmeye kalktıkları zaman, insanların yanılmalarına sebep olurlar. Allah'ın, maddenin özü, enerji olduğu gibi daha birçok yanlış yorumun temelinde, Allah'a yeteri kadar yakınlık elde edememişlerin, insanları kaosa sürükleyen, yanlış tarifleri yatar.

Hiçbir akıl Allah'ın sonsuzluğunu kavrayamaz, alamaz; fakat, Allah isterse, insanın aklını alır. Allah'ı doğru olarak bilmek; ne araştırma ile, ne ilim tahsil etmekle, ne de düşünmekle mümkündür. Allah dilemiş ise, kendini sana tanıtır. Bu madde evreni oluşturan enerji, Allah'ın sadece bir vasfıdır. Akıl da Allah'ın bir vasfıdır. Güç, enerjidir. Akıl ise enerji değildir; "ESRAHİMAN"dandır. Akıl, "enerji" denen gücü kullanarak çeşitli mânâların meydana gelmesini sağlar.

Bir insan, ne görürse görsün, göz kamerası ile gördüğünü bilincine kaydeder. Gördükleri, atomların birleşik halidir. Atomların

aslı enerjidir. Ancak, gördüklerinin bilincine kaydedilen şekli, enerji değildir. Bir insanı ele alalım. Bu insanın simasının ve fizik yapısının şekli enerji değildir; aklın tasarımının yansımasıdır. Bu insan öldü diyelim. Bedeni, enerjinin yoğunlaşmış haliydi; dağılıp tekrar enerjiye dönüştü. Fakat hafızalarda şekli kaldı. Hafızalarda mevcut olan şekil, asla dağılmaz. Çünkü hafızaya kaydedilen şekil, maddeyi oluşturan zerrelerden meydana gelmez, madde dışıdır.

"...Her ne yana dönersen dön, Allah'ın vechini görürsün..."[195]

ayeti; madde bedene değil, bu maddeyi şekillendiren akla işaret eder. Demek ki, biz Allah'tan ayrı değiliz. Ancak, sakın kendinin Allah olduğunu sanma! Bütünsellikteki yerini ve haddini bil!

Altın gümüş olmaz ezilmeyinen;
Dünya yıkılır mı üstünde gezinmeyinen?
Varsa eğer mayasında bozukluk;
Ondan adam olmaz okuyup yazmayınan.

195 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 115. Ayet.

"Bal yedim" denir mi arıyı görmeyinen?
Kişi veli olmaz, üç beş laf bilmeyinen;
Cahil alim olur mu cübbeyi giymeyinen?
Sakın muhatap olma kendini bilmezinen.

Allah'a, "Hz. Allah" diyorlar. Hazret, özel kişiler için kullanılan bir ünvandır. "Hazret" denilince, kişisellik anlaşılır. Allah'a "Hazret" denmez! Dersen, Allah'ı bir şahıs gibi algılar, ikiliğe düşersin. İkilik, en büyük şirktir. Ayet;

"...O size şah damarınızdan daha yakın"[196] diyor...

Ne demek bu? İnsanın bedenini madde olarak şah damarı ayakta tutar. İnsana şah damarından daha yakın ne olabilir?.. Demek ki, sende tasarruf eden O'dur. Her şeyi kendinde ara.

Havaya bakıp Allah'ı havada aramak gaflettir. Allah'a isim verildiği için, ayrı imiş gibi anlaşılıyor. Allah, hem isimden münezzehtir hem de bütün isimler O'nundur. İsimleri araya sokunca, ayrı ayrı varlıklar görürsün ki hepsi birer mânâdır, hayaldir. İsimleri kaldırdığın zaman, bütünsellik meydana çıkar. Aklı, vücudu ve bilinci ile bir bütün olan Hans gibi... Hans'ın elleri, ayakları, kulakları, gözleri Hans'tan ayrı mı? Hayır; hepsi Hans'a bağlı. Ama biz yine de hepsini tek tek isimlendirmişiz. Demek ki, isimler de

196 Kuran, 50/Kehf Sûresi, 16. Ayet.

BİR.liğe, bütünselliğe ait. İşte; hakikatte tek bir akıl vardır ve her şey, o aklın ürünüdür.

Kendini çok iyi incele! Kendini ve sistemi oku!.. "Allah'tan geldik, Allah'a döneceğiz"in mânâsını iyi düşün. O'ndan ayrı değiliz ki O'na dönelim. Allah'a dönmek, "kendini (özünü) bilmek" demektir. İşte; kendini bilememiş, Hak'ka erememiş insanlar Allah'ı tarif etmeye kalkarsa, herkesi yanıltır. Her iş ehline verilmeli. Cinnî ilhamlar ile Allah tarif edilemez.

Kuran'daki İhlas Suresi'nde, Allah kendini anlatır. Yukarıdaki anlatımımız, İhlas Suresi'nin mânâsından gelir. Allah bana İhlas Suresi'ni ihsan etti. İhlas Suresi benim özümdür, ben İhlas Suresi'yim. Bu kitapta Allah, İhlas Suresi'nce anlatılmıştır. İhlas Suresi'nin mânâsını bu kitaptan öğrenerek, kendinizi deccala karşı koruyacaksınız.

Nafilelerle farzlar birleştirilerek Hak'ka erilir. Hakka ermiş hiçbir veli, asla namazını terk etmez. Örneğin, Peygamber Efendimiz miraç yapıp cennetle müjdelendiği halde, namazını terk etmediği gibi, fazladan gece namazları kılmıştır; iftarsız üç gün oruç tutmuştur. Ne kadar çok ibadet edersen, Allah'a o kadar yakınlık elde edersin. Allah'a daha fazla yakınlık elde etmenin mânâsı, ilmin artması demektir. Bunu bilen Resulullah, ibadetini terk etmek bir

yana, mümkün olduğunca nafile ibadet yapmıştır. Ancak ashaba, "Siz yapmayın, güç yetiremezsiniz" demiştir.

Kendi ifadeleriyle, "Allah'a erdikten sonra, namaz gibi bedensel ibadetlere gerek yok" diyenler, gerçek sapıklardır. Allah'ın sonu sınırı yok ki, "Tamam, Allah'a erdik" diye nokta koyalım.

"Benim kalbim çok temiz, ibadete ve diğer dini kurallara uymama gerek yok" diyenler de yanlıştalar. Öyle olsaydı, nebiler "Kalbinizi temiz tutun yeter" derdi. Kalbin elbette temiz olacak... Böyle diyenleri çok gördük; böyle diyen birinin nefsine ters gelecek bir şey yap, gör bakalım sana ne kötülük yapmaya başlar. Hele bir de çıkarına dokun; ortada ne kalp kalır ne de temizlik.

Yaratılmışları sevmeyen, Allah'ı sevmemiş olur. Mümin, kimseyi suçlamaz; kimsede kusur aramaz. Kusuru kendinde arar. Bana, her önüne gelene bağlanmanın yanlış olduğu; ders veren kişilerin ilim derecelerinin ve yaşantılarının araştırılması ve nebilerden başkasına biat edilmemesi gerektiği bildirildi. Bir insanın "MÜRŞİT" olması için, tam öze ermiş olması gerekir; ledün ilmini ve ilmin bazı batınî sırlarını bilmesi şarttır. Her "Öze erdim" diyen, ermemiştir. Öze erdiğini sanan, ya "VEHİM" hükmü altındadır veya cinlerin hükmü altına girmiştir. Zaten cinleri ve melekleri bilmeyen, göremeyen, mürşit olamaz.

Her talebe öze eremez, ama mertebesini yükseltir; ahiret aleminde, berzah boyutunda ve cehennemden geçerken eza çekmez. Mertebesini yükselten, orada nebilerin yanındadır. Gerçek mürşidin dahi orada mürşitliği geçerli olmaz. Sen Muhammed Ümmeti isen, dünyada yaşarken bu onaylanmış ise, orada Hz. Muhammed'in (s.a.v.) tasarruf dairesi içinde olursun. Zaten dünyada birine bağlanıp ondan ders almak, belli bir zaman içindir. Ölünceye kadar mürşide bağlı kalınmaz. Bağlılığın bittiği vakti, mürşit, aldığı işaretlerle bilir ve sana "Artık serbestsin" der. Daha başka sırlar var, fakat kendini alim, üstat sanan din istismarcılarının suistimallerine vesile olmasın diye yazmıyorum.

Her insana aynı zikir verilmez; zikir, insanın yapısına göre verilir. Her ayetin ve ismin sekiz tane hüdamı vardır. Dördü cinnî, dördü melekîdir. Zakir zikre başladı ve diyelim ki tamamlamadan bıraktı, terk etti. Bu ayetin veya ismin hüdamlarından olan cinler, bu kişinin beynini teslim alır. Böylece bu kişi cinlerin hükmü altında sapık yaşar, farkına varmaz. Ya namazı terk eder veya namaza devam eder, fakat kendisinin her şeyi bildiğini sanır. Bu kişiye laf anlatamazsın; kimseyi dinlemek istemez. İster ki hep kendi konuşsun. Kendisinin bildiğini doğru, herkesin bildiğinin yanlış olduğunu sanır. Yanlışlarını kendisine anlatmaya kalktığın zaman demagoji yapar; ZINDIK olmuştur, farkına varmaz. İşte; mürşit,

kendine bağlı talebeleri bu hallere karşı uyarmak ve onların bütün manevî sorunlarıyla ilgilenmek zorundadır.

Ben, Asya'da ve Avrupa'da çok yer gezdim; böyle bir mürşit göremedim. Nereye gittiysem, ya bağlandıkları kişi kendilerini bile tanımıyor veya dünyadan ayrılmış bir veliye bağlanmışlar. Öyle uzaktan bağlılık olmaz. İnsanlar, dünyadan ayrılmış bir veliye bağlanacaklarına, direkt Hz. Muhammed(s.a.v.)'e bağlansalar kendileri için daha hayırlı olur.

Bir iki sözde mürşide gittim, gördüm. Öyle kibirliler ki, konuşmaya bile tenezzül etmiyorlar, çünkü güya üstat olmuşlar, büyük adamlar... Bizim gibi küçük adamlarla konuşulur mu?.. Yanlarında halifeleri var, onlar ilgileniyor. Onlara baktım; yanlarında cinler var, cinlerden ilham alıyorlar. Halbuki, halifelerin değil, mürşidin talebeyle tek tek ilgilenmesi gerek. Hz. Muhammed (s.a.v.) Medine'de yaşarken, ister Müslüman, ister putperest, ister ateist olsun, herkes huzuruna girebiliyordu; soru soruyor, dertlerini anlatabiliyorlardı. Hz. Muhammed (s.a.v.) herkese cevap verirdi. Yanındakiler kimseyi engellemezdi; "Derdini bana anlat" demezdi; çok edepliydiler.

Halifelik nedir anlaşılmamış. Peygamberin halifesi olur mu?.. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali Allah'ın halifeleriydi. Daha doğrusu, her halife Allah'ın halifesidir. Zamanımızın sözde mürşitleri bu

konulardan habersiz, şirke düşmüşler; haberleri yok. Zaten bunlara bağlananlar şaki yaratılmış kişilerdir; ne yazık ki yanlış yolda ilerliyorlar. Said kişiler bu tür yanlışlara düşmezler; düşseler dahi yanlıştan çabuk dönerler veya döndürülürler. Sözde mürşitlerin halini yarın ahiret aleminde herkes görecek; hiç şüpheniz olmasın.

Bir insanın bilinç yapısı, biyolojik bedenin dış yapısına göre değil, onun yaşantısına göre, yani düşünce, duygu ve karaktere göre oluşur. Örneğin, siman ne kadar güzel olursa olsun, taş-toprak-sudur; mutlaka bozulacaktır. Dikkat edilirse, her beden yaşlanır; 33 yaşından sonra çirkinleşmeye, bozulmaya başlar. Beden, dünya hayatına göre ana rahminde oluşur, geçicidir. "Beni neden çirkin yarattın" diye kimseye hesap soramazsın; öyle bir muhatabın yok!..

Buna karşılık, bilincini sen kendin oluşturuyorsun, çünkü bilincin, senin karakterine, inancına göre, iyi veya kötü yaşamana göre şekil alır. Örneğin, bir insan, kendini maymun zannediyor... Bu kişide, maymundan geldiği inancı yerleşmiş ise, o kişinin beyninde farkında olmadan, zannına göre devreler açılır. Böylece, bilinç bedeni maymun şeklinde oluşur. Bilinç bedenin güzelliği veya çirkinliği, karakterin güzelliğine veya çirkinliğine göre meydana gelir. Güzellik, yapılan ibadetlerle daha da artar. Bilinç beden yaşamına geçince, hepiniz bu gerçekleri göreceksiniz. Örneğin, adamın biri hilekâr, fakat dış görünüşüyle bunu gizliyor. Diyelim ki,

bu adamın yaptıklarını, kendinden habersiz, gizli kamerayla çekip açığa çıkarıyoruz. Adam yaptıklarını inkâr edebilir mi? Edemez. Bu örnekte olduğu gibi; bir insanın bilinç bedeninin şeklini oluşturan, düşünceleri, karakteri, iyi kötü bütün halleri, kısaca tüm yaşamıdır. Madde ötesi alemde açığa çıkar, görünür.

Bilinçte, kişi dünyada nasıl yaşamışsa, o hâl mevcuttur. Madde ötesinde, herkesin içi dışına çıkar; dünyada kimin ne mal olduğu net şekilde anlaşılır; kimse hiçbir şeye itiraz edemez; "Allah beni böyle yaptı" diyemez; "Kendim ettim, kendim buldum" der. Kimseyi değil, kendisini suçlar ve şok bir pişmanlık çeker. Çünkü, nebilerin ve alimlerin uyarısına aldırış etmemiş; kendini taş-toprak beden zannetmiş; dünyanın cazibesine aldanmış ve zannını hakikat sanmış. Mukaddes kitapların bildirdiğini yalan ve hayal zannetmiş. "Neden ben çirkinim, hayvana benziyorum" da diyemez. Çünkü, dünyada neye inanmış ise, ne şekil düşünmüş ise, nasıl yaşamış ise, o şekilde bilinç bedeninin oluştuğunu görmüştür. Madde ötesinde güzel bir bilinç bedene sahip olanlar bile, "Keşke daha fazlasını yapsaydık" diye pişman olurlar, ama sonuç olarak kurtuldukları için sevinirler. Herkes, madde ötesinde yaptığının karşılığını bulacak ve kimseye haksızlık yapılmadığını görecek. Bu da; yaradılış sırrından bir sırdır.

İnsanın gözü kamera gibidir. Örneğin, bir insan bir olayı gördü, fakat gördüğünün tersini söyledi. Yani, yalancı şahitlik

yaptı... İşte, hem gördüğü şey hem de söylediği söz bilinç bedenine kayıt edilir. Dünyadayken pişman olup doğruyu söylerse; beyninde açılan ayrı bir devre aracılığı ile, bu kaydın bilinç bedende meydana getirdiği olumsuz tesir silinir. Tövbe etmeden bilinç bedene geçerse, ebediyen silinmez.

Orada kimse kimseyi kurtaramaz. Şefaat olayı anlaşılmamış. "Sen Allah, kitap dedin" diye sana orada torpil yapılacak sanma! Öyle olsa idi, Hz. Muhammed (s.a.v.) kızı Fâtıma'ya, "Kızım ne yapacaksan burada yap, orada ben seni kurtaramam!" demezdi. Burayı iyi anlayın! Torpili kafanızdan silin!

İmanın ne olduğu da anlaşılmamış. İman, "inanmak" demektir. Hakikî iman eden, iman ettiği şekilde yaşar. Hem "İman ettim" de, hem de diğer imansızlar nasıl yaşıyorsa, neye değer veriyorsa, onlar gibi yaşa, onlara değer ver... Kimi kandırıyorsun?.. Kendini!

Gıybeti adet etmişler, etmeden duramıyorlar; gıybetkolik olmuşlar. Halbuki, susan kurtulur. Kuran'daki, gıybetin en büyük haram kılındığı ve kati surette yasaklandığı ayeti dikkate almamışsın; ayeti çiğnemişsin; nasıl kurtulacaksın?.. Sonra da şefaat bekle... Olmaz öyle şey!

"...Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz!

Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.[197]

Bir defa gıybet etmek, kırk defa zina etmek gibidir. Gıybet edenlerin, iftira edenlerin, bilinç bedenlerinin ne şekle benzediklerini bir görseydin, bir daha dünyada ölünceye kadar korkudan uyuyamazdın. Bunları iyi düşün; kendine gel! Kitabı kendin oku, araştır, dinini iyi öğren! Hurafeleri, onun bunun dediklerini terk et! Başka türlü kurtulamazsın. "Filan şöyle dedi..." İnanma! Önce, o söyleneni araştır. "Efendim, adam namaz kılıyor..." Ne yapacaktı seni kandırmak için?.. Elbet namaz kılacak... Onun iblis olmadığını nereden biliyorsun? İman sahibi akıllı olur; onun bunun sözüyle değil, dinin emriyle hareket eder.

Sana bunlar bildirildi; "Bu beden toprak ile sudur, tekrar bozulup, eski haline dönecek" dendi. İnsanlar yaşlanıyor, ölüyor; bunları bizzat kendi gözlerinle görüyorsun; gördüğünün ispatı olur mu?.. Saçların uzuyor, "Uzama, böyle kal" diyebiliyor musun? Tırnağın uzuyor, durduramıyorsun. Beden yaşlanıyor, engel olamıyorsun. Hani beden sana aitti veya sendin? Niye hükmedemiyorsun? Artık yalan konuşma! Kendini kandırma! Sana ait olan bir maddeyi istediğin gibi yönlendirebiliyorsun, kullanabiliyorsun, fakat bedene hükmedemiyorsun. İşte; bütün

197 Kuran, 49/Hucurât Sûresi, 12. Ayet.

bunlar sana diyor ki, “Bu hâl geçici, sen bu taş-toprak beden değilsin, sen akılsın! Allah'ın ruhusun. Buraya kendini bulmaya geldin. Bu beden sana ait olmayan bir robot.” Bunları iyi anla; oturup dedikodu edeceğine, kendini ara bul!

Sen bu madde dünyada hür değilsin, çünkü madde beden içerisinde hapissin. Beden senin emrinde değil, sen bedenin emrindesin! Nasıl mı? Beden acıktı; suya, ekmeğe ihtiyacı var... Sen bunları vermediğin taktirde, beden sana eziyet etmeye başlar; acı duyarsın. O yüzden de bedenin ihtiyaçlarına karşılık vermek zorunda kalırsın. Nasıl ki bedenin ekmeğe veya suya ihtiyacı varsa, senin de kendini bulman için ilme ihtiyacın var. Senin ilim alman gerek. Burada aç bedenin acı duyduğu gibi; gerekli ilmi almadığın, ibadetleri yapmadığın taktirde, madde ötesi alemde de sen acı duyacaksın. Buranın şartları et-kemik bedene göre; oranın şartları da “sana” göredir.

Dünyadan (yani bu et-kemik bedenden) ayrıldıktan sonra, mezar diye bir şey kalmaz. Şayet gereken çalışmaları yapmamış isen, bilinç bedenin madde ötesinde senin kabrin olur; azap çeker durursun. Dünyada iken hürriyetini bulmak zorundasın, kendini tanımak zorundasın! Burada söylenenleri yapmamışsın; nebileri ve ilâhi kitapları yalan saymışsın; et-kemik bedeninin isteğini ve zevkini kendi isteğin sanmışsın, bedenin emrinde yaşamışsın. O

tarafta, gerçekleri görünce ağlayıp sızlayacaksın. Geri dönüş de yok... Ölüm de yok; ebedî bir hayat... O hayatı da dünyada yaşarken kendin oluşturmuşsun. Orada kimi suçlayacaksın?..

Ben, berzahı gezdirilirken; kötü halde yaşamış, kötü hâl ile o tarafa geçmiş kişiler gördüm. İçlerinde dünyada çok değer verilmiş kişiler de vardı. Tekrar kendime (yani dünyaya) geldiğimde, bir ay yeyip içemedim. Berzah aleminde gördüğüm o haller beni perişan etti. Şayet, on yaşındaki bir çocuk bu halleri görmüş olsa idi, saçları bembeyaz olurdu. Çevremdekiler ağladılar, "Cafer deli olmuş, ölecek" dediler. Dünyada iken sana lazım olan çalışmaları yapmışsan, bilinç bedenin serbestlik elde etmişse, nereye istersen oraya anında gideceksin. Hürsün, sevinçlisin, ebedî güzellikler yaşayacaksın. Sonsuz sınırsız alemlerde ve boyutlarda...

Şuraya çok iyi dikkat edin!.. Şu an dünyadasınız. Devamlı ekmeğe, paraya, menfaate, yani yere bakmayın; biraz da göğe bakın. Milyarlarca galaksi, yıldız ve güneş sistemleri... Acaba nedir bunlar?.. İşte biz, bunlardan birinin içerisinde nokta büyüklüğünde bir Dünya üzerinde yaşıyoruz. Hiç mi düşünmüyorsunuz, "Acaba nedir bu galaksiler, nedir bu yıldızlar?" diye. İşte madde evren gibi, madde ötesi alemler de sayısız, sınırsız, sonsuzdur.

Ben babayiğidim, diye gezer dururlar;
Haklıyı haksızı seçmez vururlar.
Yiğidiz bizi kimse geçemez, derler,
Küçücük bakteriyle yere yığılırlar.

Ağaçlar vardır, birbirine benzemez;
Kuşların kanadı birbirine değmez.
Yağmur taneleri bile aynı değildir;
Dağların bu işte ne suçu vardır?

Trilyonlarca galaksi birbirine benzemez;
İçlerinde dünyalar, aylar, güneşler vardır.
Onlar dahi birbiriyle ikiz değildir;
Evrenin bu işte ne suçu vardır?

Altı milyar insan birbirine benzemez;
Herkesin bir görevi vardır, eleştirilmez.
Hak Tealâ verdiyse bu işi bana;
Cafer'in bu işte ne suçu vardır?

Cafer bunların hepsini görür;
Kendinden değil, Hüda'dan bilir.
Kimseyi seçmez, ayırmaz, geçmez;
Cafer bu işleri çok iyi bilir.

Şayet söylenen çalışmaları yapmadıysan, madde ötesinde bulunduğun ortamdan ayrılamaz; güneş sisteminin madde ötesi ikizi ile beraber, galaksi merkezinin ikizine girersin. Galaksi merkezi, Birinci Kömbe Merkez'e girecek. Birinci merkezin ikizi, cehennemin, yani azap dolu ebedî bir yaşamın başlangıcıdır.

Berzah aleminde en korkunç yer, münkir ve nekirden geçişlerdir. Orada torpil yok ki kurtulasın. Herkes yaptığı ile kalıyor. Peygamberleri övmekle, "Ben inandım" demekle kendini kurtaramazsın:

"İnsanlar imtihan edilmeden, 'inandık' demekle kurtulacaklarını mı sandılar."[198]

Örneğin sen, "Filan fabrikatörü seviyorum" deyip onu övsen; fabrikatör, "Bu adam beni seviyor, beni övüyor" diye sana maaş bağlar mı?.. Çalışırsan alırsın; çalışmazsan hiçbir fabrikatör sana maaş vermez. Berzah boyutunda, hayatın ebedî olduğunu görmüşsün, fakat hazırlanmamışsın. Çaresiz kalacaksın. Neden? Çünkü, dünyadayken söylenenleri yapmamışsın, inanmamışsın! İşte; bildiğimiz ateşte yanmak, senin bu gerçekleri orada gördüğün zaman duyacağın azabın yanında sıfır kalır. Orada kimse seni ateşe atmayacak; kimse senden hesap da sormayacak; hesabı sen, kendine soracaksın ve kendi kendine vereceksin.

198 Kuran, 29/Ankebût Sûresi, 2. Ayet.

BU İLİMLERİ OKUDUKTAN SONRA İNANIP İNANMAMAN SENİN KENDİ SORUNUN; BENİ BAĞLAMAZ... İNANIP DA GEREKLİ ÇALIŞMALARI YAPARSAN, KENDİN İÇİN; YAPMAZSAN YİNE KENDİN İÇİN... GÜZEL HÂL İLE YAŞAMAK, İBADET ETMEK BEDAVA. SENDEN PARA İSTEYEN Mİ VAR BUNLARI YAPARKEN? DENEMESİ DE BEDAVA... İNSAN VÜCUDU 40 GÜNDE HER ŞEYE ALIŞIR. 40 GÜN DENE; RAHATA VE HUZURA ERERSİN; DÜNYADA BİLE CENNET HAYATI GİBİ BİR HAYAT YAŞAMAYA BAŞLARSIN. ÖNCE YAP, GÖR; SONRA İNKÂR ET; ZARARIN NE OLUR?

"Peki biz berzah boyutunu niçin göremiyoruz?" Çünkü bu halinizle görmüş olsaydınız, dünyada yaşayamazdınız; kimyanız bozulurdu. O zaman zıtlık kalkar, tek yapıya geçilirdi ki, kemâlleşme olmazdı. Sistem bozulurdu.

Şayet gereken çalışmaları yapıp hazırlanırsanız; berzahın gerçeklerini kaldıracak güce kavuşur, siz de görürsünüz. Yasak yok ki... Her şeyin bir bedeli vardır, öderseniz elde edersiniz. Her şey insan için; ama çalışmakla elde edilir. "Bir elim yağda, bir elim balda, oohhh bir de cenneti, cehennemi göreyim." Yok öyle şey!! Emek çekmeden para kazanabiliyor musun? Aldığın paranın

bedelini ödüyorsun. Bu da böyledir... Çek emeği, yap gereken çalışmaları, sen de gör.

Ben dokuz yıl akla hayale gelmeyen olaylar yaşadım; canımdan bile vazgeçtim; sonra batınî boyutları gördüm. Benim gördüklerim sonsuz sınırsızlıkta cüzî şeyler. Bazı yerler sisliydi, göremiyordum. Yanımdakilere, "Neden oraları göremiyorum?" diye sordum. Bana, "Oraların hepsini görmüş olsan, bedenden koparsın, dünyadan ayrılırsın, oraları görmeye daha hazır değilsin" dediler.

Şayet cennet, cehennem ve berzah boyutlarını kaldırabilecek bir yapıyı elde ederseniz, siz de görürsünüz. O zaman, gördüğünüz yerleri özler, dünyadan ayrılmayı arzulardınız. Ölüm, sizin için bir kurtuluş olurdu. Bu et-kemik beden dediğimiz taş-toprak rahimden hakikî yaşama geçmek için dua ederdiniz.

Cebrail nikah şahidim;
Mikail vuslat kağıdım.
Sakın beni öldü sanma;
Yar ile dansa kalkarım.

İsrafil türkü söyledi;
An Burak'ı eyerledi.
Azrail kıydı nikahı;
Yar ile balayındayım...

Birbirinizle uğraşacağınıza kendinizle uğraşın. Herkes ayrı kabiliyet ve karakterle var edilmiştir. Yedi milyar insan birbirine benzemez; herkesin bir görevi var, eleştirilmez. Dünyaya tek geldin, tek de gideceksin. Çırılçıplak!.. Aklın varsa düşün, kendini kurtar. Yok "Ben hayvanım", yok "Maymunum" veya "Eşeğim", "İneğim", "Koyunum", "İnsanım...". Ya da "ADEM"im... Nasıl düşünüyorsan, nasıl yaşıyorsan, nasıl hareket ediyorsan; sen öylesin! Madde ötesi boyutta da öyle olacaksın. Dilediğin gibi düşün; bana ne!.. Ben gerekeni yazdım!.. Nasıl ki dünyada çalışıp kazandığını bana vermiyorsan, kendin için kullanıyorsan; orada da öyle olacak. Çare yok!...

BÜTÜN BU İLİMLERİ OKUDUN, KAFANA YATMADI, KALDIR ÇÖPE AT; BENİM AÇIMDAN HİÇBİR MAHSURU YOK. NE BEN BİR NEBİYİM NE DE BU İLÂHİ BİR KİTAP!

"Nebatta akıl var mı?" Evet var. Örneğin, kafandaki bütün problemleri at; her şeyi olduğu gibi kabul et, hiçbir şeye itiraz etme; bütün mahlukata karşı kötü değil, iyi düşün; hepsini varoluş gereği sev... Göreceksin, insan da, hayvan da, nebat da seni sevecektir. Her şeyin karşılığı var. Bir insana hürmet et, çiçek ver; o da sana aynısını yapar. Hakaret et, o da sana eder. Yani, eğer "yanlışlık kimde" diye arıyorsan; bil ki, sende.

Bütün nebat birbiriyle iletişim halindedir. Ağaçlarda ve otlarda negatif güç ve pozitif güç olmak üzere, iki türlü yayın vardır. Bir ağaca su ver, ona güzel şeyler söyle; ağaç seni sevecektir. Zannetme ki ağaç anlamıyor. Örneğin, hayat şartlarından dolayı strese girdin. Git o ağacın altına otur; beş dakika sonra rahatlarsın. Diyelim ki; bir veya birkaç ağaca güzel muamele ettin, sevgi gösterdin. Ondan sonra bütün ağaçlar seni tanır; hangi ağacın altına otururşan otur, kalkmak istemezsin. Ağaç, sen orada olduğun için pozitif enerji yayar. Farkında olmadan sende öyle güzel rahatlama olur ki, kendini enerjik hissetmeye başlarsın. Ağaç senin bedenindeki negatif dalgaları temizler, kovar. Oradan kalktıktan sonra sende bu güzel hâl birkaç gün devam eder.

Bu iletişimi devam ettirdin ve diyelim ki yine strese girdin... Doğruca ağacın yanına gider, altında otururşan stresin dağılır. Bu hâl sende zamanla tutku haline gelir. Bu sefer sende, ağaçlara karşı "gizli aşk" başlar. Bunu sen anlayamazsın, fakat ağaçlar bilir. Onlar da sana aşık olmuşlardır. Zamanla; diyelim yağmur yağıyor, sen ağacın altındasın... Normalde yağmur şiddetlendiği zaman, ağacın altına da sular damlar. Fakat, sen orada olduğun için, ağaç yapraklarını germeye başlar; yağmur suyunu dışa kaydırır. Bir damla dahi dibine kaydırmayarak ağaç seni yağmurdan korur. Bunu fark ettiğin zaman hayretler içinde kalırsın.

Diyelim ki, sen ağacın altındasın... Yanına kötü niyetli biri geldi, oturdu. Ağaç onu bilir ve kovar. O kişi beş dakika sonra, "Sıkıldım" der, kalkar gider. İyi niyetli biri geldi, oturdu. Kalkmaz; "Rahatladım" der, çünkü ağaç ona da pozitif enerji verir. Zamanla durum değişir. Ağaçlar seninle, yani beyninle iletişim kurar; kafana takılan, kimsenin bilmediği sorulara yanıt verirler. Sen bunu belli bir zaman sonra anlarsın, hayretten hayrete girersin. Artık sende "gerçek aşk" başlar; hem de her şeye karşı!.. Tüm canlıları sevmeye başlarsın.

Gönlüm olmuş inci mercan denizi;
Denizi bırakıp gölde mercan arama.
Lokman Hekim'im, sevenin sevilenin aşkıyım;
Aşkı bırakıp maşuklarda derman arama.

Kalbe girdim Hak'kın bakan gözüyüm;
Beni bırakıp da boşa gözlük arama.
Özde umman Hak'tan gelen sözüyüm;
Özü bırakıp da boşa sözlük arama.

Taht olmuşum sultanların piriyim;
Kralı bırakıp vezirlerde ferman arama.
Kâinat gönlümde bir gül bahçesi;
Cafer'i bırakıp çölde çiçek arama.

Ayrıca, kuşlar ile ağaçlar arasında çok önemli bağlantı vardır. Sen farkında olmadan, kuşlar ve diğer hayvanat ile senin aranda bağlantı kurulur. Kuşlar seninle konuşmaya başlar. Şöyle ki... Zaman ilerledikçe bazı kuşları tanımaya başlarsın, çünkü bu kuşları daha önce de gördüğünü fark edersin. Sen bunu önce tesadüf sanırsın ve şüpheye düşersin; "Acaba hayal mi görüyorum?" dersin... Sonra, tesadüf olmadığını anlarsın. Hattâ icap ederse, kuşlar sana yardım etmeye başlarlar. Diyelim evindesin; bir şey unuttun veya birkaç kişi evine gelmiş, bir konu hakkında karar vereceksin. İster gece ister gündüz olsun; bir bakarsın ki, balkonunda bir kuş. O kuşu daha önce de çok defa gördüğün için, hemen tanırsın. Bu kuş sana yardım eder, hayret edersin. Zamanla bu tür olaylara alışırsın.

Daha sonra, kuşlar sana sır vermeye başlar. Bunu hiçbir normal insan anlayamaz. Böylece, sen artık onlarla nasıl konuşulacağını öğrenmeye başlamış olursun. Bunu sana onlar öğretir. Sen bu olayları kimseye anlatamazsın, çünkü çevrendekiler sana inanmaz; hattâ senin için, "Kafayı üşütüyor" derler. Çünkü insan, her şeyi kendi bildiği kadar, herkesi de kendisi gibi sanır. Hattâ, kendini başkalarından akıllı sanır. Bir zaman sonra anlarsın ki, ağaçlar ve hayvanlar bu tür insanlardan daha akıllı.

Önceleri onlar seni yönlendirirler, belli bir zaman sonra idare sana geçer. Artık onları (yani nebatı ve hayvanatı) sen

yönlendirmeye başlarsın; senin emrinden asla çıkmazlar. Değerli insanlar, bir insan bu halleri görmek ve yaşamak istiyorsa, "Hele bir deneyeyim" diyerek değil, tüm doğaya gerçek ilgi ve sevgi göstererek yaklaşması gerekir, çünkü nebat ve hayvanatı kimse kandıramaz.

Nasıl ki bir şehirdeki bütün elektrikli aletleri elektrik çalıştırıyorsa, insan-hayvan-nebat da aynıdır. Tek bir CAN vardır. İşte; insan, hayvan ve nebat arasındaki bağlantının temelinde, o CAN yatar. Nasıl ki elektrik kesilince şehirdeki bütün aletler duruyorsa, çalışmıyorsa; eğer o CAN çekilmiş olsa, bütün canlılar bir anda yere yığılır. İnsan, hayvan, nebat; hepsi... Çünkü hepsi tek bir kumanda ile yönetilir. Bunu da normal insan anlayamaz.

Ağaçların içerisi bir kalorifer teşkilatı gibidir. Ağaçların başı (yani beyni) yerdedir; toprağın altındadır. Ayakları ve kolları, bedeni ve dallarıdır; yukarıdadır. Ağaçların cinslerine göre boyları aşağı yukarı aynıdır. Şayet ağaç çekirdeklerinde program olmasaydı (kader), topraktan sürekli besin ve su aldıkları için, dikilen çekirdeklerden boyları kilometrelerce uzun olan ağaçlar meydana gelirdi. Öyle ya; topraktan vitamini alıp suyu içtikçe, bir tanesi de tesadüfen hiç durmadan uzardı. Dikkat edilirse, ağaçların boyları da, tıpkı insanlarınki gibi belli bir seviyede dondurulur. Demek ki, tesadüf diye bir şey söz konusu değil.

Ağaçların beyni (yani kökü) tarafından topraktan emilen su ve besin, damarlar yolu ile bedene, dallara ve yapraklara gönderilir. Beden, dal ve yaprakların oluşumları için gerekli atomları, kök programlar. Su, ağacın içinde devamlı bir devir daim halindedir. Diyelim güneş ısısı fazlalaştı; kök daha fazla su gönderir, gelen su yaprakları soğutur. Yapraklarda ısınan su, görünmeyen buhar şeklinde yapraklardan çıkar gider; yerine anında soğuk su gelir. devir daimin düzenli çalışmasından dolayı, devamlı güneş altında açıkta oldukları halde, incecik yapraklar güneş ısısından etkilenmez. Böyle olmasaydı, güneş yaprakları yakar, kuruturdu. Ancak ağacın olduğu yerde su azalmışsa, kök yeterince su gönderemediği için, yapraklar kurumaya başlar.

İnsan ise biraz sıcak olsun hemen yanar, gölgeye kaçar. Dolayısıyla, insan yaprak kadar bile dirençli değildir. Çünkü insan, kafasına bir sürü problem takar. Halbuki, insan beyni bütün mahlukattan daha üstün bir yapıya sahiptir. Buna rağmen; kendini bilemediği için, kafasını geçici şeylere taktığı için hayvanattan da, nebattan da dirençsiz bir şekilde, sefil bir hayat yaşar. Ne yazık ki; insanlık, günümüze kadar, kendindeki cevheri bilememiş, bulamamış.

Dikkat edilirse, nebatta muazzam bir yapı ve düzen var. Onların o yapısında asla bir yanlışlık göremezsin. Şayet bir insan,

kendi ana aklına ulaşmış olsa idi, onlardaki aklı da görürdü. Onların yapısı bile akıllarının mükemmelliğini göstermiyor mu? İnsanın aklına ulaşmasını engelleyen, yine kendisindeki vesvesedir, sahiplik duygusudur, bencilliktir. İnsan, her şeyi kendisine problem eder. Onu ana akla ulaştıracak gücü, bu problemlere harcar. Örneğin, "Onu istiyorum, bunu istiyorum, şunu istiyorum..." Böylece beyin, gücünü sağa sola dağıtır ve ana akla bir türlü ulaşamaz. Ayrıca diğer önemli bir sebep de, insandaki iman eksikliğidir. Çünkü imanı olmayanda, teslimiyet de olmaz.

Bazı hayvanlar çok üstün beden gücüne sahip. Ademin üstünlüğü ise Allah'ın gücünde gizli; beden gücünde değil. İnsan, kendini bilmeden irade gücünü kullanamaz; nebattan ve hayvanattan aşağıda kalır. İnsan şayet bunları bilmiş olsa idi, dünyada yapamayacağı hiçbir iş kalmazdı; evreni de gezerdi, madde ötesini de görürdü.

Dikkat edilirse, galaksilere bakıyorsunuz, yıldızları görüyorsunuz. Fakat bir türlü oralara gidip de ne olduklarını bilemiyorsunuz. Koyunun trene baktığı gibi bakıp duruyorsunuz. Her şey insan için var edilmiş; nasıl olur da gidip göremezsiniz. O görülen yıldızlar, galaksiler de madde; madde şartlarına göre, görünen her yere gidilir. Fakat biz kalkmışız, füze ile, alet ile gitmeye çalışıyoruz. Bunlar ilkellik. Beyin mekanizmasından

haberiniz yok. Halbuki, insan irade gücünü kullanmasını bilse, ADEM olur; kâinatta en üstün varlık olur ve istediği her yere gider.

Dünya'nın da kendine has bir aklı, kendine göre bir vücudu ve hareketliliği var. Dünya komple canlıdır. Dünya'nın beynini oluşturan atmosferdir. Atmosfer iki halden meydana geldi. Birincisi iç tabaka, GEZ maddesi; ikincisi de dış tabaka, yani dış perde, GEZGEZ maddesi... Bu yapılar, elektriğe benzer (bildiğimiz elektrik değil). İçteki Gez perdesi, Dünya'nın oluşumu sırasında, dördüncü çarpışmadan meydana gelmiş dördüncü haldir. Dıştaki Gezgez, Güneş'in beşinci çarpışmasından meydana gelmiş, beşinci hâl kuvvetindedir.

Atmosfere yayılan maddeler birinci tabakada süzülür, hâl değiştirir ve ikinci tabakaya geçer. Fabrika bacalarından, arabalardan, uçaklardan vs. atmosfere yaydığınız maddeler, siz farkında olmadan başka maddelerle çarpışıp hâl değiştirdikleri için, beşinci hale geçer... Beşinci hale geçmiş maddeler, dördüncü halin meydana getirdiği Gez'den daha güçlü oldukları için, iç tabakadan geçerken yırtılmalara sebep olur ve yırtılmış yerlerden de direk dış tabakaya geçer, dış tabakayı zorlar. Bundan dolayı, şu an dış tabaka da yırtılmak üzere!

Gez'in yırtılmasının ürkütücü sonuçlarından birincisi, dışardan Dünya'ya giren maddelerin tam süzülmemesi olur. Şöyle ki:

Güneş’ten gelen çeşitli zerrecikler, Gezgez’den içe rahat geçer, ancak Gez’e takılır, ters döner, Gezgez’e çarpar tekrar dönerler. Böylelikle hâl değiştirirler. Sonra tekrar Gez’den geçerek Dünya üzerine zarar vermeyecek hale dönüşürler. Ancak Gez yırtıldığı için, Güneş’ten gelen ısı zerrecikleri yırtıklardan direkt yeryüzüne yayılır ve zarar verir.

“Atmosfere yayılan beşinci haldeki zararlı maddeler, şu an yırtıklardan geçip Gezgez’i zorluyor” dedik. Gezgez’de de süzülme meydana gelir. Şayet yırtıldı diyelim... İşte o zaman, okyanuslardan kalkan gözle görülmeyen su buharı, yağmur tabakasına çarpıp dönmez. Okyanuslardan kalkan zerreler, bulut oluşturmaz; Gezgez’in yırtıklarından atmosfer dışına çıkar!.. Örneğin, bir plastik kola şişesini, içindeki kola ve hava sert tutar. Şişe açıldığı zaman veya delindiği zaman, “foşşş” diye dışarı hava kaçar; şişe yumuşar ve kolanın içindeki asit, kısa zamanda özelliğini yitirir. Nasıl ki bizim madde gözümüz kolalı suyu görüyor, fakat asidi göremiyorsa, bu iki tabaka da vardır, ama gözle görülmezler.

İşte, Gezgez yırtılınca bulut tabakası da bozulur. Bu sefer okyanus üzerinden kalkan görünmeyen buhar, bu tabakalardaki yırtıklardan çıkıp gider. Yağmur yağması azalır ve bir zaman sonra, bulut da, yağmur da olmaz. Bunu da sizin süper teknolojiniz(!) ASLA önleyemez!!!

Ayrıca Gezgez yırtılırsa, Gez'de de yırtık olduğu için, doğrudan Dünya üzerine sızan güneş ısısı, sarhoş edecek kadar sıcak ve zehirli olur! Dünya üzerini kapladığı yerlerdeki canlıları öldürür. O yırtık olan kısımların kapladığı yerlerde, akıl almayacak acayiplikler olur. İşte, kola şişesi içerisindeki kola bozuldu... Kaldır çöpe at!..

Mavi Dünya'nın son demlerindeyiz. İlâhi kitapların ve nebilerin bildirdiği yaşam biçimi oluşacak ve Dünya salih insanlar ile son bulacak. Bugün baş gövdeden ayrılmıştır.

"Dünyanın sonunda böyle olacaktır. Melekler gelip, kötüleri salihlerin arasından ayıracaklar, onları fırın ateşine atacaklar, orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır."[199]

"Çünkü şerliler kesilip atılacak; fakat, Rabbi bekleyenler Dünya'yı miras alacaklardır."[200]

"Çünkü O'nun mübarek kıldığı adamlar, yeri miras alacak ve lanetli kıldığı adamlar kesilip atılır."[201]

199 İncil, Matta, 13/49-50.

200 Eski Ahit, Zebur, Mezmurlar, 37/9.

201 Eski Ahit, Zebur, Mezmurlar, 37/22.

"Zeburda, 'Zikir (yasa ve bilgi)den sonra, yeryüzüne benim iyi kullarım varis olacaklardır' diye yazdık. İşte bunda, bize kulluk eden bir toplum için bir mesaj (müjde) vardır."[202]

Artık bu toprak bedenimizi, ruhumuzu ve kendimizi tanıma dönemi başlıyor. Bedenlerinizi tekrar gözden geçirin; taş-toprak-su değil mi?.. Yediklerinizi toprak değil mi?.. İşte bu madde bedenleriniz, sizlerin mezarıdır. Artık bunları anlayacaksınız, kabirlerinizden uyanacaksınız! Çünkü bu uyarıları işitince, taş-toprak kabir içinde olduğunuzu anlayacaksınız.

İlâhiyat, insanın özüdür. Maddeden ilâhilik olmaz! Örneğin, bir ekmeği yiyorsun, alttan çıkarken başka şekil alıyor. Böyle ilâhilik olur mu?.. Artık materyalist görüşleri aşın, gerçeğe ulaşın!.. Kabriniz olan bedenlerinizden uyanın! Sizler et-kemik beden değilsiniz; iyi düşünün! Kafanızdan tutuculuk, fanatiklik, bölücülük düşüncelerini atın! Kendinize yönelin. Bakın göreceksiniz, hepsinin ispatı sizde.

Yaratıcı güç, dilerse çeşitli sırları istediği kuluna bildirir. "Olmaz" diyemezsin! Sen O'nun ortağı mısın? Yeri gelmişken yazalım: "Muhammed'den (s.a.v.) sonra vahiy yolu kapandı." diyenler yanılmışlardır.

202 Kuran, 21/Enbiyâ Sûresi, 105. ve 106. Ayet.

"Dereceleri yükselten Arş'ın sahibi Allah, kavuşma günüyle korkutmak için kullarından dilediğine iradesiyle ilgili vahiy indirir"[203]

Nasıl ki her toplum Güneş'e, bir tane olmasına rağmen, kendi diline göre isim takmışsa; yaratıcı güce de her toplum kendi diline göre bir isim takmış. Asırlar önce yaşamış insanlar, kendilerine bildirilenleri, yaşadıkları dönemin şartlarına göre yorumlamışlar.

İman edenler, nebilerin anlatmak için verdikleri misalleri hakikat sanmış, o misallere takılıp kalmışlar. Örneğin, bundan yüzlerce asır önce, Kuzey Asya'da fillere benzeyen, fakat fillerden daha büyük hayvanlar yaşıyordu. O dönemde dünya nüfusu azdı ve ulaşım hayvanlarla yapılıyordu. Oralara gidip bu hayvanları gören insanlar, yaşadıkları yere dönünce, gördüklerini diğer insanlara anlatırlardı. Zamanla, anlatılanlar insanlar arasında abartılarak yayılıp, "Kafdağı'nın ardındaki devler ülkesi" olarak günümüze kadar aktarılmış. Biz çocukken bu masalları dinlerdik; görmediğimiz halde devlerden çok korkardık. Halbuki söz konusu devler, "mamut" dediğimiz hayvanlardı ki, fillerden daha büyük, ama fillerden daha akıllı ve uysal idiler. Ot yiyen hayvanlardı; ot yiyen hayvan insana dokunmaz, et yiyen hayvan dokunur. Her şey böyle; görülmeyen bir

203 Kuran, 40/Mü'min Sûresi, 15. Ayet.

şey hep abartılarak anlatılır. "Kafdağı" denilen yer de bugün bilinmektedir.

"İnsan" denince, et-kemik (yani taş-toprak-suyun birleşik hali) olan beden anlaşılmış. Gerçek öyle midir acaba?.. Daha önce belirtmiştik; insanı aldatan zahir gözü. İnsanı en çok yanıltan, her şeyi maddeye göre yorumlamasıdır. Bu birleşik beden belli bir zaman sonra bozulur. Toprak tekrar toprak, su tekrar su halini alır. Ortada ne beden kalır ne de insan görünür. Biz "insan" dediğimiz zaman, bedene değil, ortaya konan ilme bakmak zorundayız. Demek ki; insan, et-kemik değil, ilimdir. Dünyaya gelmiş nebiler, alimler, bilginler et-kemik bedenleriyle mi tanınıyorlar; yoksa ilimleriyle mi tanınıyorlar?.. İşte; et-kemik beden bir hayal, ilim ise hakikattir. Hayvanat ve nebat da aynıdır. Örneğin, bir çiçeğe bakalım... O da toprakla suyun birleşik hali. Fakat hakikati, aldığı şekil ve yapısındaki ilimdir. Çünkü, çiçeğin bedeni de bir süre sonra bozulur, toprağa suya dönüşür ve yok olur. Fakat şekli ve kokusu insanın bilincine kaydedilmiştir, ebediyen kaybolmaz.

İnsan beyni, insana ebedî ve sonsuz ilim kapısını açmak için var edilmiş bir alettir. Şayet dünyada iken beynini iyi değerlendirip o kapıyı açmış isen, ebediyen kapanmaz; ebediyen ilim içerisinde yüzersin.

"İnsan ölümsüz" demiştik. Her şey kısacık dünya hayatından ibaret olsa idi, ilim öğrenmeye gerek olmazdı?.. Ölüp toprak olacaksan, ömrünü neden ilim öğrenmekle harcayasın?.. Ne var ki; bunları anlamak için, beyni mikroplardan temizlemek gerek. Hangi mikroplardan?.. Fanatiklik, milliyetçilik, bencillik, kin, kibir, cimrilik, cehalet vs.

Dünya hayatı, insanı madde dışında bilinç olarak oluşturan temeldir. Bu yaşamda neleri eksik bırakmış isen, madde ötesi ebedî yaşamda bu eksiklikleri görüp büyük pişmanlık duyacaksın.

İnsan üç aşamadan geçer, üçüncü aşama gerçek doğumdur. Birinci aşama, ana rahmine giriş... İkinci aşama, ana rahminden çıkış... Üçüncü aşama ise ruh bedene geçiştir ki, asıl doğum budur ve ebedidir.

Vücudun robot olduğunu görmüyor musun? Vücutta elektrik donanımına benzer bir yapı vardır. Bedeni hareket ettiren, görmeni ve düşünmeni sağlayan sistem ile vücudun bağlantısı kopunca, sizin hiçbir teknoloji ve bilgininiz (eğer süresi dolmuş ise) bu bağlantıyı tekrar gerçekleştiremez. Bazı insanlar, vücutları sapasağlam iken ölürler. Bütün uzuvlar yerli yerindedir, ama beden yığılıp kalmıştır. Çünkü, "canlılık" dediğiniz bilinçten kopmuştur. Süper teknolojiye sahip süper bilim insanları, neden ölü bedene tekrar can veremiyorlar? Artık kendinizi aldatmayın; kendi vücudunuzu, hattâ

her şeyi kendiniz inceleyin... Vücudunuza hükmedemediğinizi, vücudunuzun size ait olmadığını görecek ve başka bir güç tarafından yönlendirildiğinizi fark edeceksiniz.

"İnsan öldü" derler. Gerçekten de vücut fonksiyonunu yitirmiştir, hiçbir canlılık göremezsin. Bazen, kısa bir zaman sonra, aynı insan tekrar dirilir. Sorun o insana; ölmüş mü, yoksa bilince geçip et-kemik bedenini mi seyretmiş? Hattâ bazen, gideceği berzah alemini görenler dahi olur. Berzah alemi, dünyanın madde ötesi ikizini kapsar. Şayet insanın ömrü bitmemiş ise bir süre için et-kemik bedenden bağlantısı kesilse bile, sonra tekrar kurulur. Aranızda böyle haller yaşamış insan çok. Madem ölüm var ise, toprak olup ebediyen yok olacak isek, madde ötesi yaşam yok ise, bunlar nasıl oluyor?.. Hiç olmayan bir şey görülür mü?..

Yukarıda bilinç bedenin oluşumunu biraz anlattık. Bilinç bedenin temeli insanda en az iç içe üç katmandır. Bilinç bedenin üçüncü katmanından sonraki katmanlar, ilim ve güç katmanlarıdır. Bilinç bedende en fazla yedi katman olur. Örneğin, dört katman elde ettiysen, dünyada yaşarken dahi dördüncü katmanı kullanırsın ve dilediğin yeri gezer gelirsin. Sen dördüncü bilinç beden katmanıyla gezerken et-kemik beden ölmez, çünkü ilk üç bilinç beden katmanı et-kemik bedenle bağlantı halindedir, yaşamı devam ettirir. Örneğin, uyuyorsun... Uyurken, senin "ben" dediğin zannın veya benliğin

ölmüş oluyor; bilinç beden serbest kalıyor; madde evreni ve madde ötesini geziyorsun... Buna da "RÜYA" diyorsun. Seni engelleyen, benliğin... Halbuki benliğini kaldırmış olsan, uyumadan da diğer alemleri gezer, görürsün; hattâ, önüne getirilmiş gibi, istediğin galaksideki alemleri oturduğun yerden seyredersin.

Tabi ki bu ilimler kafalarınızı çok zorlayacak. Böyle ilimleri anlamak için gereken çalışmayı yapmamışsınız; elbette ki bu ilimler size hayal gibi gelecek. İşiniz gücünüz; yeme içme, ticaret, futbol, müzik, kibir, gurur... Bu hastalıklardan kurtulmadan elbette ki bu ilimleri anlamaz ve yaşayamazsınız.

Uyurken bilinç beden serbest kalır. Bu serbestlik bazen geçmişe de kayar, yani bilinç beden geçmişe döner, gezer. Örneğin, geçen yıllarda, asırlarda yaşanmış olayları veya yakınlarını görürsün. Ya da geleceğe kayar, bu sefer yaşanmamış olayları görürsün; bir zaman sonra aynı olaylar ile karşılaşır, hayrete düşer; "Ben bunları daha önce görmüştüm" dersin. Geçmiş ve gelecek programlı olmasaydı, nasıl görecektin? Olmayan bir şey görülür mü?

İlâhiyat fakültesini bitirmiş birkaç kişiyle karşılaştım; bana, rüyaların hayal ve saçma olduğunu söylediler. Hem de ilâhiyat okumuşlar... "Efendim, filan alim kitabında rüyaların saçma olduğunu yazmış." Saçma sapan düşünen bir insanın gördüğü rüyalar da saçma sapan olur! Halbuki, Hz. Muhammed (s.a.v.) olsun,

diğer nebiler olsun, ilk dönemlerinde rüya yollu vahiy almışlardır. Örneğin, İbrahim (a.s.)'ın rüyasını birçoğumuz bilir. Onlarda rüyada yaşanan haller, sonraları uyanıkken de yaşanır olmuş.

"Hani bir vakit sana, 'Rabbin insanları kuşatmıştır' dedik. Sana gösterdiğimiz rüyayı..."[204]

"Ya İbrahim; rüyana sadakat gösterdin. Şüphesiz ki biz iyi hareket edenleri böyle mükafatlandırırız."[205]

Kuran'daki rüya ayetlerini inkâr eden sözde alimleri takip etmek gaflettir. Kuran'ı, nebilerin görevlerine nasıl başladıklarını iyi araştırın. "Efendim, alim alim olmasa kitap yazmazdı..." Bugün her önüne gelen kitap yazıyor, görmüyor musun? Şayet bu gidiş devam edecek olsa, bir asır sonrakiler de bugün kitap yazan herkesi alim zannedecek. Nebileri rüyalarında görenler, gerçekten onları görmüşlerdir.***"Şeytan nebilerin suretine giremez"***[206] Hadis-i Kudsi'dir. Kuran'da Hz. Yusuf'un, Hz. İbrahim'in rüyaları ile ilgili ayetler gibi birçok ayet var rüya hakkında. Rüyayı inkâr eden, ayetleri inkâr ettiği için kâfir olur:

204 Kuran, 17/İsrâ Sûresi, 60. Ayet.

205 Kuran, 37/Sâffât Sûresi, 104. ve 105. Ayet.

206 Kütübü Sitte, Hadis no: 959

"Sahih rüyaya inanmayan, Allah'a ve ahiret gününe inanmamıştır."[207]

Değerli insanlar, rüya konusunda yazdıklarım, kulaktan dolma bilgiler veya kendi görüşlerim değildir. Bizzat tecrübe edilmiştir. Yıllar önce riyazet dönemlerimde, bir gün sonra yaşayacaklarımı, rüyada, önceden seyrediyordum. Uykudan kalktığım zaman evdeki yakınlarıma, "Bugün evimize filan gelecek, şu olaylar olacak" diyor, olacakları anlatıyordum. Anlattıklarım aynen yaşanıyordu. Yanımdakiler, olayları önceden bilmem nedeniyle hayrete düşüyorlardı. Ben de onlara, "Gerçeklere teslim olun, beyinlerinizi dünya meşakkatinden temizleyin, riyazet yapın siz de görürsünüz" diyordum. Bir insanın fikri neyse zikri de odur. Yanımdakiler bedenî zevklerden vazgeçemedikleri için, elbette bu halleri yaşayamıyorlardı. Halbuki, şartlarını yerine getiren her insan, bu halleri yaşayabilir.

Eskiden Amerika Kıtası'nda yerliler vardı. Çok değerli insanlardı. Onlarda, bir çocuk ergenlik çağına gelince, dağlara gönderilirdi. O çocuk günlerce aç susuz gezerdi; ta ki rüya görene kadar.. Gördüğü rüyalar kabilenin tecrübeli büyükleri tarafından değerlendirilirdi... Gördüğü rüyaya göre, kişiliği, nasıl bir yaşam

207 Hadis

süreceği, ne iş için yaratıldığı anlaşılırdı. Ve ona göre, o genç yönlendirilirdi. Onlar sizlerden daha mutlu yaşarlardı.

Bir "KABİR" deniyor, bir de "KABİR ALEMİ" deniyor. Şu an sen, taş-toprak içinde, et-kemik beden kabrindesin. Öyle değil mi?.. İyi incele bedenini... Taş-toprak... Sen bunun içinde bir bilinçsin. Bu beden elbisesi senden sıyrıldığında, rüyadan uyanıp doğmuş olursun! Bunun ötesi yok. Bu et-kemik beden yaşamı, rüyanın ta kendisidir. Bilinç beden yaşamı, et-kemik beden kabrinin hemen sonrasındaki madde ötesi yaşamdır. Kabir alemi anlaşılmamış. Sizin şu an et-kemik bedenle yaşadığınız alem, kabir alemidir. Bilinç bedene geçişte zaman olmaz. Geçiş bir "AN"da gerçekleşir.

Geçiş anında mavi ve siyah olmak üzere iki yapıyla karşılaşırsın. Bunlar, "MÜNKİR" ve "NEKİR" denen incecik melekî perdelerdir. Dünyada iken kendini bilememişsen, serbestlik elde etmemişsen, siyahtan geçersin; deliğe girmiş gibi seni sıkar; ne geriye ne ileriye bırakır... Öyle bir panik yaşarsın ki, akıl almaz. Çünkü dünyada iken iman etmemişsin, böylesi bir yaşamla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişsin, dünyanın ötesine inanmamışsın. Bedeninin zevkine göre yaşamışsın, yani bedenine tabi olmuşsun. Milyonlarca sene burada azap çekip durursun. Sonuçta, diğer tarafa geçersin. Orada da bu sefer, dünyada müebbet

hapis cezası çeken bir mahkum gibi, bilinç bedende, her şeyden mahrum, hapis bir hayat yaşarsın...

Gelelim maviye... Dünyada iman edenlerin beyinlerindeki iman devresi açık olur. Bunu iman edenler fark etmez. Dördüncü bilinç beden katmanının meydana gelmesi için, iman devresinin açık olması gerekir. Dördüncü bilinç beden katmanı, temel üç bilinç beden katmanının üzerini bürür. Şurayı çok iyi anla; bunlar iç içedir ve tek bilinç beden halindedir. Dünyada bir insana dıştan bakınca da tek bir yapı görürüz, fakat her insanın çeşitli özellikleri, bir sürü hayalleri var. Yani tek bir insan çeşit çeşit haller ortaya koyar; bunun gibi...

Dördüncü bilinç beden katmanını elde eden, maviden geçer; derecesine göre (yani aldığı ilim ve güce göre) "SIKMA" olayı ile karşılaşır. Şayet bir mümin, dünyada iken parayı, malı mülkü çok sevmiş; karşı cinse, çocuğa bağlanmış ise bunlardan ayrıldığı için, maviden geçerken çok büyük azap çeker. Bunlardan ayrıldığı zamana kadar pekişmiş olan bağlılık kopuncaya kadar, mavideki azabı devam eder. Şayet bu tür bağlılıkları dünyada iken koparmış ise, maviyi çabuk atlatır; diğer tarafa geçer. Orası dünyanın tersi olan ayrı bir alem, ayrı bir boyuttur. Oraya geçen, dünyada yaşadığı hâl üzere, aldığı ilim gücü nispetinde serbest kalır, ama belli bir bölgenin dışına çıkamaz.

Bir de üçüncüsü var. Buradan, dünyada iken hürriyetlerini elde edenler geçer. Onlar, ömürlerini "İMAN"lı ve "İKAN"lı geçirirler; teslimiyet içine girip öyle yaşarlar; hiçbir grubun içine girip kimseye alet olmazlar ve bilinç bedenlerini dünyadan ayrılmadan bilirler. Ayrıca, "evliya" denen insanlar da bu üçüncüye dahildir. İşte; bunlar, maviye bile uğramaksızın, doğrudan beyaz bulutsu gibi bir perdeden geçerler. Dünyada bir bakanın veya başbakanın, başka bir ülkeye vizesiz, polis ve gümrük kontrolünden geçmeden girişi gibi, bunlar "an"da geçer; ölümü bile anlamazlar. Ölümü tattıklarını, orada öğrenirler...

"O muttakîler ki hoş ve güzel bir halde iken melekler onların ruhlarını alırlar; onlara, 'size selam olsun; yaptıklarınızdan dolayı cennete girin' derler."[208]

Burası ayrı bir boyuttur. Bu boyutun dünyadaki adı "Berzah"tır. Esasında Berzah, dünya ile cennet ve cehennem boyutları arasındaki tüm boyutları kapsamasına rağmen, Berzaha, "Mahşere kadar olan süreçte serbestlik elde edenlerin boyutu" deniyor. Mahşere kadar olan süreçte serbest olanlar, dünyada yaşarken her şeyi aştıkları için, Münkir'i ve Nekir'i dahi görmezler. Örneğin, dünyada bir insan kanunlara riayet etmiş, suç işlememiş, dürüst yaşıyor ise, kimse gelip de bu adamı hapishaneye atmaz. Bu

208 Kuran, 16/Nahl Sûresi, 32. Ayet.

adam ceza görmez. Sadece, hapishanenin ismini duyar. İşte bunun gibi; eskilerin "Berzah" dediği alemdekiler de, mahşer boyutuna geçince, cehennemi bile doğru dürüst görmeden, saniyeden kısa bir anda cennet boyutuna geçerler. Mahşerde dahi hesap görmezler, çünkü bunlar sıkıntıları dünyadayken çekmişlerdir; daha ne çekecekler ki... İşte, "ahiret" denen alemin ilk boyutları bunlardır.

"Bu alemlerde zaman var mı?" Evet var; "galaksi zamanı..." Çok yavaştır. Dünya'nın bin senesi, burada bir gün nispetindedir. Böyle olmasa idi, kişilerin günahları sabit kalır, bilinçleri arınamazdı. Mahşer boyutuna geçildiğinde, zaman durma noktasına gelir ki, Dünya'nın elli bin senesi burada bir gün nispetine düşer. Mahşerdeki zaman, "Birinci Kömbe Merkez Zamanı"dır. "Zamanın durması", "bulunulan hâl üzere sabitlenme" demektir. İleri geri yok ki arınasın. Bilinç bedenler için zaman, Güneş'in yolculuğunu tamamlayıp galaksinin merkezine girmesiyle durur.

Galaksi merkezinde yaşam farklıdır. Galaksi merkezi ise, Birinci Kömbe Merkez'e yolculuğunu devam ettirir. Galaksi birinci merkeze ulaşınca, yaşam daha azaplı ve farklı olur. Birinci merkez ise ikinciye doğru yolculuk yapar. Bu, yediye kadar böyle değişerek devam eder. Buradaki zamanı akıl almaz, akıllara kapalıdır.

Cennet boyutuna geçenler için de öyledir. Zaman durur; zaman nedir bilmezler. Zaten, esasında zaman diye bir şey yok. Bu

dünyada bedenlerin yıpranması, zamanın varmış gibi algılanmasına neden oluyor. Allah'ta "AN" aynı andır, iyi anlamaya çalış!

"Melek" isim olarak biliniyor, fakat ne olduğu bilinmiyor. Herkes kendi anlayışına göre meleklere bir şekil vermiş. İnsanlara meleklerin yapısını anlatsam; gerçek, onların tasavvurlarına uymadığı için, hemen karşı çıkarlar. Eskilerin melekleri misal yollu anlatmaları, insanların aklında hakikatmiş gibi bir intiba bırakmış.

"Allah yukarıda" dendiği zaman da yanlış anlaşılmış. Adam kafasına göre bir şekil vermiş ve o şekli Allah sanıyor. Aslında "yukarı" denince, "baş" işaret edilmiştir. Akıl başta ise ve de akıl Allah'tan ise, evrenin boşluğunda ne arıyorsun?.. Ayet ne diyor?

"Kendi hevasını tanrı edineni gördün mü?..."[209]

Hz. Nuh'tan günümüze kadar gelen azizler ve veliler; "Allah'ı kendinde ara, her şey kendinde" demişler, fakat insanlar okumayı sevmedikleri ve her şeyi kolay elde etme anlayışına sahip oldukları için bu konulara girmemişler. Bu yüzden misalleri, hakikat sanmışlar.

İnsanı, hayvanatı, nebatı yönlendiren beyin değil mi?.. Evet. O zaman gökte ne arıyorsun?.. İnsan bedeni, hayvan ve nebat kukladır. Beyinler yaratılırken, herkes ne yapacaksa, beyin şifresi ona göre

209 Kuran, 25/Furkân Sûresi, 43. Ayet.

organize edilir. Her beyin, insan ne yapacaksa, nasıl yaşayacaksa, ona göre programlanır. Hiçbir beyin o programın dışına çıkamaz. Tüm mahlukat, bu organizeye tabidir. Kâinat bütünsel bir yapıdır; bedenler ise birer kukladır.

Hac olayına gelince... "Efendim hac demek, kefen giyip ölümü taklit etmek" imiş. Şayet hac olayı ölümü taklit etmek ise, hac yapmış olmak için, kefen giyip evinin bir odasına kapanarak, bir ay ölümü taklit et. Arabistan'a kadar gitmene ne gerek var? Zaten böyle diyenleri Mekke'de gördük; telefon kulübelerinin önünde her gün kuyruk oluşturuyorlar; daha geleli bir hafta dahi olmamış, memleketteki yakınlarıyla hasret gideriyorlar... Sonra da, "Ölümü taklit ediyoruz" diyorlar. Bu nasıl ölümü taklit etmek? Ölen bir kişinin dünya ile zahirî irtibatı kesilir. Bugüne kadar, ölen bir kişinin yakınlarıyla konuştuğunu gören var mı?.. İşleri güçleri hurafe... İblis bir şey uydurup ortaya atıyor; okumadan, araştırmadan, kulaktan dolma sözlerle hareket edenler de hemen ona tabi oluyor. Hacca giden bir insan, dünya ile irtibatını kesecek; orada kendisini sırf hac için konsantre edecek ki, beynindeki devre açılsın da bütün negatif (günah) olan yükten kurtulsun. Adamın vücudu Mekke'de, aklı memlekette...

Hadis; "Kim ki Arafat'tan dönerken acaba haccım kabul oldu mu diye sorarsa veya düşünürse, en büyük günahkârdır!" diyor.

Bugün bakıyoruz, "Acaba haccım kabul oldu mu?" diye soranlar çoğunlukta... Çünkü, hepsi vesveseye düşmüş... Hadise göre, bu kişilerin haccı kabul değil, çünkü Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sözüne itimat etmemiş.

Ayrıca bazı cahiller, "Efendim hacca gideceğine bir fakire sadaka ver; hac sayılır" diyor. Sadakanın yeri başka, haccın yeri başka... Sadaka tüm günahlarını temizlemez, karşılığı kadarını siler, fakat hac eden, anasından yeni doğmuş gibi günahsız olur!

Hacca gittim hac ettim;
Sanma ki miraç ettim.
Hacda ihram var imiş;
Temizliği tac ettim.

Haccı ölüm sanırlar;
Dedikoduya inanırlar.
Haccım kabul mü, dediler;
Vallahi ayvayı yediler.

Cafer'e hacılar gelmiş;
Çoğu temizlenmemiş.
Gücü yetip gitmemiş;
Ümmete yetişememiş.

"Peki, haccın özelliği nedir?" Önce şunu belirtelim... Dünya üzerini kuşatan iki akım vardır. Biri siyah, biri beyaz... Bu akımlar tüm Dünya'yı kuşatır, lakin birbirlerine karışmazlar. "Beyaz akım", Mekke'nin bulunduğu yerden dünyaya yayılan pozitif güçtür. İhrama girilen yerden başlar, Mekke'ye doğru yoğunlaşır. Bu sebeple ihrama, Mekke'ye varmadan girilir. Öyle olmasa idi, ihrama Mekke'de girilirdi. İhramın iki önemli sebebi var; vakti gelince "Madde Ötesi" adlı kitapta yazacağız.

Bu pozitif güç gökten inmez, bu bölgeden fışkırır; yapısı gereği yerinde durmaz ve tüm Dünya'ya yayılır. Dikkat edilirse, namaz kılanlar yönlerini bu bölgeye dönerler. Çünkü bu bölgeye dönüp namaz kılan kişi, buradan yayılan nuru, Dünya'nın neresinde olursa olsun, alnının çatından (yani iki kaşının arasından) alır. İşte; kıblenin Mekke olmasının sebebi budur. Şayet böyle olmasa idi, namaz kılanlar Mekke'ye doğru değil, istedikleri yere doğru namaz kılarlardı.

"Bu yayın alnımdan nasıl girer?" Güneş camı kırmadan odaya nasıl giriyorsa, bu yayın da insanın alnından öyle girer. Beynin çalışması, idrakın açılması için bu nura ihtiyaç vardır. Ancak, vücudunla camide namaz kılarken aklın dışarda ise, bu güçten faydalanamazsın. Namaz kılan bir kişinin Kâbe'den yayılan nuru alabilmesi için, beyindeki özel bir devrenin açılması gerekir. Bu

devrenin açılması için de; kendisini, namaz başlamadan önce Kâbe ile konsantre etmesi gerekir. Aşağıdaki ayet, bu mânâya işaret eder:

"O namaz kılıp da namazlarından habersiz olanların vay haline!"[210]

"Namaz kılarken hatırıma başka şeyler geliyor." O zaman şöyle yap... Kâbe'yi televizyonda veya resimde herkes görmüştür. Namaza durunca, Kâbe'yi gözünün önüne getir; sanki etrafında dönüyormuşsun gibi düşün... Maksat yerini bulur.

Dışardan bu bölgeye su veya meşrubat getir; bu bölgede bir müddet dursun, o da zemzem olur. Mekke'de bu yoğunluğun içine girildiği için, temel bilgiler üzerine sonradan kaydedilmiş, genlerimizi ve düşünce sistemimizi karartan negatif dalgalar silinir, temizlenir. Kalbin mükemmelleşmesini sağlar. Et-kemik beden yapımızı oluşturan görünmeyen sistemin ve beynin arınması, madde ötesinde oluşan bilinç bedene yansır. Böylece madde ötesinin şartlarına göre bilinç beden, pozitifleşir. Eskilerin tabiriyle, "günahlardan temizlenme" denen olay budur.

210 Kuran, 107/Mâ'ûn Sûresi, 4. ve 5. Ayet.

Kâbe'den nurlar fışkırır;
Yayılıp Dünya'da koşturur.
Alnının çatından girer;
Ruh bedeni coşturur.

Sabah namazına dur;
Kâbe ile irtibat kur.
Oradan gelen nurları;
Ruh bedenine doldur.

Niçin Kâbe'ye dönüyoruz, deme;
Sap ile samanı yeme.
Kimseye sırrını verme;
Alnımdan nasıl girer, deme.

Ne acayip iştir, deme;
Cahil ile bir şey yeme.
Güneş camı kırmaz girer;
Bunları bilmiyordum deme.

Kuyudan zemzem yayılır;
Oraya giden ayılır.
Bir şişe meşrubat getir;
O da zemzem sayılır.

Cafer kıbleye döndü;
Kâbe'den gelen nuru gördü.
Kaşlarının arasından aldı,
İçindeki vesvese söndü.

"Beyaz akım", Dünya'nın Mescid-i Aksa gibi diğer bazı bölgelerinden de yayılır, fakat Mekke'deki gibi güçlü olmaz. Ayrıca, ölmeden önce ölümü yaşamış velilerin kabirlerinin olduğu yerlerden de cüzî şekilde çıkar. Örneğin, Konya'daki Mevlana Türbesinin çevresinden, Hacı Bektaşi Veli Türbesi'nin çevresinden, "Ashab-ı Kehf" denen "Yedi Uyurlar"ın Tarsus'ta kaldıkları mağaranın çevresinden de çıkar. Nasıl ki büyük su kaynakları nehirleri, küçük su kaynakları da pınarları meydana getiriyorsa, beyaz akımın çıkıp yayılması da buna benzer.

"Peki, o veliler, kaldıkları yerden çıkan beyaz akımın çıktığını biliyorlar mıydı?.." Her şey bir sistem üzeredir. Bu tür veliler gezer, sonra da rahat ettikleri bir bölgeye yerleşirlerdi. Beyaz akımın çıktığı yerler insana huzur verdiği için, genelde farkında olmadan, beyaz akımın yoğun olduğu yerlere yerleşmiş olurlardı. Dikkat edilirse, oralara ziyaret için gidenler dahi huzur bulur. Şayet kendilerinde asabiyet varsa, orada kalkar; hoşgörülü olurlar. Bu hâl, oralardan ayrıldıktan sonra bile, bir süre devam eder. "Ben ateistim"

diyen bir kişi, şayet buna inanmıyorsa; öyle yerlere gitsin, tecrübe etsin. Birkaç gün içinde kendindeki değişikliği fark edecektir.

Her şeyin bir zıttı olduğu gibi, beyaz akımın da, benim "siyah akım" dediğim bir zıttı vardır. Siyah akım da, beyaz akım gibi Dünya'yı kuşatır. Bunlar aynı bölgeden bile geçseler birbirlerine karışmazlar. Siyah akımın çıkıp Dünya'ya yayıldığı bölge, Yugoslavya bölgesidir; en yoğun olduğu yer, Sırbistan ve Saraybosna çevresidir. Ayrıca Büyük Britanya Adası'ndan, Mısır ile İsrail sınırlarının birleştiği bölgeden ve Kuzey Amerika'dan da yayılır. Dünyanın diğer bazı bölgelerinden de cüzî şekilde çıkar.

Değerli insanlar, bu iki akım, geçtiği bölgelerde yaşayan insanları etkiler. Beyazın geçtiği yerlerde yaşayanlar huzur içinde olurlar. Siyahın geçtiği bölgelerde yaşayan insanlar, huzursuz ve stresli olurlar. Örneğin, siyah akımın geçtiği bölgede yaşayan bir aile veya iş yeri, hep negatif etkiyle yaşar; devamlı stres meydana gelir. Komşuluk ilişkileri gergin olur, ticarethane zarar eder. Şayet beyaz akımın geçtiği yere yerleşilirse, huzur bulunur; komşuluk ilişkileri fevkalade olur; stres sona erer; ticarethane kâr eder. "Biz filan yere taşındık, uğurlu geldi, şansımız açıldı" diyenleri duymuşsunuzdur... Ancak, bu iki akımın, belli bir süre sonra sona ereceğini unutmayın.

Ne yazık ki bugün hacca gidenler, kulaktan dolma, uydurma bilgilerle hareket ediyorlar; hurafelere inanıp oradaki arınmadan

mahrum kalıyorlar. Ben Arafat'ta vakfede iken, içinde bulunduğum grup parti propagandası yapmaya başladı. O an bana, "tepeye çekil" diye işaret edildi. Korktum; Arafat'ta küçük bir tepe var, oraya çıktım. Adamlar parti propagandasını Arafat'a kadar sokmuşlar; kendilerine oy vermeyenleri cehennemlik ilan ediyorlardı. O güne kadar hiç görmediğim acayiplikler gördüm. İçimden şöyle bir söz geçti: "Kara donlu Beytullah; sana da mı it köpek dadanmış?!"

Halbuki, hac olayı İslâm'ın beş şartından biridir; yaparken asla dünya kelamı konuşulmaz. Orada dünya meşakkatini unutmak zorundasın. Bana orada ayrıca, haccın ve alemin birçok sırrı öğretildi. Hac yapanların hallerini gördüm, üzülmeden üzüldüm. Birbirlerine karşı saygı ve sevgi yoktu; birbirlerini eziyorlardı. Nefislerinin peşine düşmüşlerdi... Şeytan taşlamayı gördüm, hayret ettim; adam şemsiyesini fırlatıyor, güya şeytana kızıyor... Halbuki orası bir temsil... İçimden şöyle geçti: "O şemsiyeyi kendi kafana vursan daha iyi olur, belki içindeki şeytan çıkar."

Günümüzde hacca gidenlerde bile edep kalmamış. Uçağa binerken de, uçaktan inerken de aynı; "Önce benim bavulum alınsın, önce ben bineceğim" diye birbirlerini eziyorlardı... Halbuki, nefsini öldürmeyen insan, cennete giremez. İçimden dedim ki; "Demek Beytullah'ın karalara bürünmesi bugünleri bildiği içinmiş..."

Gönül sırr-ı ummandır, herkes yüzemez;
İmanlı göğüsü kimse ezemez.
Edep marifettir, kalem yazamaz;
Hak'kın fermanını kimse bozamaz.

İman özden gelir, sözde gezemez;
Hüda özde gizli, müşrik göremez.
Edebi bilmeyen mümin olamaz;
Gönüle girmeyen Hak'kı bilemez.

Cafer bilir, edep Hüda'nın tacı;
Haram ateş olur, kızarır sacı.
Hak'kı burda görmeyeni yakar o acı;
Kurtuluşa erer giyen bu tacı.

Değerli insanlar, kurban ibadeti gibi, hac da Hz. Muhammed (s.a.v.) döneminde başlatılmış bir ibadet değildir. Nuh'tan önce de bu ibadet biliniyor ve yapılıyordu. Nuh'tan sonra, bu bölgeler uzun zaman sular altında kaldı. İbrahim (a.s.) döneminde, bu bölge tekrar keşfedilmiş, eski özelliğine kavuşturulmuştur. Tufandan sonra Kâbe'yi ilk tavaf edenler, İbrahim (a.s.) ve ona uyanlardı.

Değerli insanlar, Davut (a.s.) ve Musa (a.s.), İbrahim (a.s.)'ın soyundandır. İsa (a.s.), İmran ailesinden; İmran ailesi de İbrahim (a.s.)'ın soyundandır. Muhammed (s.a.v.) de aynı soydandır. Hz. Davut, Hz. Musa ve Hz. İsa, İshak soyundan; Hz. Muhammed

(s.a.v.), İsmail soyundandır. İshak ve İsmail iki kardeştir ve babaları İbrahim'dir. Madem Beytullah'ı İbrahim (a.s.) yapmış ise, niçin aynı fırsatı değerlendirip ruh bedenlerinizi güçlendirmiyor ve temizlemiyorsunuz?..

Sanmayın ki bunları diğer nebiler bilmiyordu. Eski devirlerde yaşamış bazı fanatik insanlar, sırf nebileri ayırıp bölmek için gerçekleri örtmüşler. Sizler de onların kurbanı olmayın. Dünyada insan ömrü çok kısa; yakında madde ötesi yaşama geçeceksiniz; orada ebedî ızdıraba düşmeyin... Herkes kendini tekrar kontrol etsin! Aklınızı ona buna ipotek edip yanlışa düşmeyin. "O, bu" dediğiniz de sizin gibi yaratılmış kul değil mi? Dünya'nın karnındaki cılgı ile birlikte, Kâbe'den çıkan bu pozitif güç de yakında tükenmiş olacak ve haccın özelliği sona erecek!

Ben size, "Gelin Müslüman olun, İslâm olun" demiyorum; "MÜMİN olun" diyorum! "İsevîliğin, Musevîliğin, Müslümanlığın ve İslâmın ne olduğunu kendiniz araştırın" diyorum... Göreceksiniz, hepsi kâinat sisteminin BİR.liğini oluşturuyor.

Ayrıca Avrupa'da olsun, Asya'da olsun, kurban kesen insanlara, "kan akıtıyorsunuz" diye karşı gelen kendini bilmezler çıkmış. Halbuki, insanlar hayvanları, etlerini yemek için keserler. İspanya'da boğaların, arenalarda mızraklarla işkence çektirilerek

öldürülmesine zevkle bakan bu sadist kişiler, kurbana kasıtlı olarak karşı çıkıyorlar.

Değerli insanlar, dinin ne mânâya geldiği bugün anlaşılmamış. Daha önce belirttik; din ilimdir, sistemdir. Din, insanların içinde yaşadıkları sistemi bilip anlamaları için, bütün nebilerin açıkladıkları ortak ilimdir... Bütün nebilerin açıkladıklarını bir araya getirip monte edersek, sistemin bütünselliğini görürüz. Bu da "Allah'ın sistemi" veya "ilâhi sistem" dediğimiz, kâinat düzenidir.

Son ilâhi kitap Kur'an-ı Kerim'de, ***"Allah indinde tek din İslâmdır..."***[211] deniyor. "Peki İsevîlik, Musevîlik, Müslümanlık, dört ayrı ilâhi kitap nedir?" İşte bu ayet, bunların hepsinin bir bütünselliği teşkil ettiğini bildiriyor. İşte bu anlaşılmamış! "Her şey İslâm fıtratı üzere oluşur" bildirisi, bu sistemdeki oluşum ve dönüşümü anlatır. Yoksa, kalleşlikle arkadan vurmayı değil, bombayı gizlice patlatıp çocuk, kadın, erkek, inanmış, inanmamış kişileri öldürmeyi değil.

Hz. İbrahim, Kâbe'nin inşasını tamamladığı zaman, Kâbe'nin duvarına yaslanıp, Kâbe'yi kendisi yaptığından dolayı gururlandı. O an Allah'tan vahiy geldi: *"Ya İbrahim, sanki bir gönül mü yaptın da seviniyorsun?"* Bir gönül yıkmak, Kâbe'yi 70 defa yıkmak gibidir. Demek ki; bırak bir insanı öldürmeyi, bir gönülü yıkmak bile, bir

211 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 19. Ayet.

insanı katletmek gibidir. "Dünya malı" dediğin her şey, taş-toprak-suyun birleşip şekillenmiş hali değil mi? Böyle kıymetsiz şeyler için kalp kırmaya değer mi? İyi düşünün!

Gönül yıkma, eyle herkese hürmet;
Bu dünya bir çöldür, sanma ki cennet.
Ona buna bağlanmakla alınmaz himmet;
Alandan uzak dur, verene meylet.

Cafer'im ben, gafillerle etmedim ülfet;
Mevlam vermiş burada bana da mühlet.
Boşa geçen ömrü sanma ki nimet;
Ademlik demin yoksa bekleme medet.

Cafer'i bul, kimseye eyleme minnet;
Riyadan kurtulur, alırsın himmet.
İki cihanda berhudar olursun elbet;
Bağla Habib'e gönlünü, görürsün cennet.

Dil ile "Ben şuyum, ben buyum" demek bir şey ifade etmez... "Ben de Fatih Sultan Mehmed'im..." Şimdi ben Fatih mi oldum?. Yaşadığın hâl önemli; "Ben dindarım, müminim" diyen bir kişiden hiçbir canlıya zarar gelmez; bu kişi sevgidir. İşte; dindar, İslâm, İsevî, Musevî olan, sevgi dolu olur; gerisi zandır.

Dünya ömrünü tüketiyor... Mavi dünya sisteminin artık sonuna gelindi. Bunları iyi idrak et... Kendine gel! Kısa zaman sonra "YENİ DÖNEM" başlıyor. Girdiğimiz bu yeni dönem, binlerce asır öncesinden günümüze kadar anlatılan, o son dönemdir. Sizlere isabet etmiş. "O gelecek" sözünün mânâsı budur! İncil'i ve diğer kitapları iyi incele! İsa (a.s.)'ın kişiliği gelemez, bu sisteme aykırıdır! Hadiste ne diyor?: ***"O gökten indiği zaman, deccal O'nu gördüğü yerde eriyecek!"***[212]

Bu hadisteki en büyük mânâ, gökten inenin ilim olmasıdır. Gök, daha önce de belirttiğimiz gibi, beyinlerimizdir. Beyin aracılığı ile gelen ilim, dil ile dışarı yayılır; yanlış bilinenlerin doğrusu insanlığa sunulur, insanların bildiği yanlışlar ortadan kalkar; insanlara bilmedikleri anlatılır. Böylece deccal erimiş olur. Çünkü deccalin bir mânâsı da, cehalettir. Nasıl ki para deccalini iman eritecekse, cahillik deccalini de ilim eritecektir.

Ne hadisler ne de ayetler anlaşılmış. Herkes kendi şartlanmasına göre anlamış, anladığını da hakikat sanmış. Bugün başörtüsü, demokrat insanları rahatsız ediyor; daha doğrusu kendini demokrat sananları... Aslında, bunların yaptığı demokratlık değil, şekilciliktir. Gerçek demokrat, her şeyi olduğu gibi kabul edendir. Başkasının başörtüsünü hazmedemeyen, demokrat olamaz. İman

212 Kütübü Sitte, Hadis no: 5018

etmeyenleri hor görmek de aynı. Seni başörtün için okuldan da kovsalar; inancından, kişiliğinden ödün verme; başörtünü çıkarma! Başörtün başınla beraber çıkmalı!

Hz. Muhammed (s.a.v.) dönemini hatırla; hiçbiri imandan dönmedi. Bilâl-i Habeşî, üzerine ezilmesi için taş koydukları halde imandan dönmedi. Şu an o günler yaşanıyor, iyi anla! Vakit yaklaştığı için bunlar oluyor... Yoksa, başörtüsünün insanlara zararı ne?.. Hem medeniyetten söz ediliyor hem de insanların özgürlükleri kısılıyor. Zaten okula niçin gidiyorsun? Para için... "Meslek sahibi olayım da çok para kazanıp dünyada cenneti yaşayayım..." Var mı şu anda başka amaç?.. Rızkından korkma, burada imanından dolayı çile çeken, orada kurtulacak; bunları iyi hesap et!

"İnanmış kadınlara da de ki: Bazı bakışlarını kıssınlar, ırzlarını korusunlar, görünmesi gereken hariç, diğer süslerini göstermesinler, başörtülerini yırtmaçları üzerine sarkıtsınlar..."[213]

Kuran'da bir şeyin yapılması isteniyorsa, Kuran'a inananlar için onu yapmak farzdır. Bundan dolayı başörtüsü kadın için farzdır. Hem "Müslümanım" deyip, hem de "Başını örtme, aç" diyen kişi müşriktir; isterse kendini alim olarak tanıtsın. İnanmayanlar, ateistler ise, zaten bu ayetin muhatabı değiller.

213 Kuran, 24/Nûr Sûresi, 31. Ayet.

Ancak "Başını örtmeyen kadınlar cennete giremez!" diye de bir ayet yoktur. Zaten İslâm'ın şartı beştir; altıncısı başörtüsü değildir. Herkes mertebesine göre yargılanır. Kimsenin kimseye karışmaya hakkı yok. Şayet başörtüsü takmayı istemiyorsan, sen de kişiliğinden ödün verme; seni başörtüsü takmaya zorlasalar da, takma!

Bu madde evrende her şeyin bir ömrü var. Deniz öldü! Şu an, Dünya'nın karnındaki çarpışmalarda su elementi tükenmiş; okyanuslardaki sularda ölümler başlamış durumda. Toprak da kısa bir zaman sonra tükenecek. Havaya geçildiği an, bu tür insanlık dışı baskılar zaten sona erecek. Çünkü "yeni döneme" girilmiş olacak.

Evet, artık sona gelindi. Şu an, güneş sistemi içerisi Yedi'den gelen celali meleki güçler ile dolu. Nüfusları 70 milyarı aşkın cin topluluğunun hepsi şu an yok ediliyor. Bu durum daha önce hiçbir insan ve hayvanata bildirilmedi. Bugün bunların yazılıp sizlere bildirilmesi büyük lütuf. Seçilmişler kalacak gerisi gidecek.

Güneş, 4. tabakayı (yani çemberi) atmak üzere; her an işaret verebilir! Ondan sonra iman para etmez, gidersin! Güneşin üçüncü çarpışmaya geçiş zamanı, girilen "yeni dönem"dir. Yeni dönem, diğer dönemlere göre kısa sürecek. İşte; eskilerin, "Kurt ile kuzu birlikte yaşayacak" dedikleri dönem, girilecek olan yeni dönemdir. Yeni dönemden bir müddet sonra da mavi dünya hayatı son bulacak!

İstersen yüz yaşa ölümdür sonu;
Bir gün yağmur yağar, bir gün de dolu.
Kendini bilmektir kurtuluş yolu;
Moda giyinse de kefendir sonu.

Kendini bilmeyen şeytanın kulu;
Malda mülkte arar kurtuluş yolu.
İflah etmez, götürür cimrilik onu;
Dünyadan ayrılır, kabirdir sonu.

Cafer der; kendini bilen Allah'ın kulu;
Bunlarla gidenin asandır yolu.
İpekli giyse de çıkarır onu;
Sonunda giyinir kefendir donu.

8.
MUTLAK FAİL
-AKIL-

Hiçbir nefs,
Hak'ka vuslat olmadan,
Sükûta eremez.

Nebiler, sistemin değişime uğradığı dönemlerde ortaya çıkar. Değişimi hazırlayan oluşumların vakti gelmeden, nebiler ortaya çıkmaz. Her şey yozlaştığı gibi, insanlar da yozlaşır. İnsanların yozlaşması, (günümüzde olduğu gibi) insanların, "Nereden geldik, neden buradayız, nereye gideceğiz?" öğretilerini göz ardı ederek, hiçbir mânâ ifade etmeyen oyun ve eğlencelere dalıp, bedenî zevklerin peşinde koşmaları ve ibadeti kaybetmeleriyle hızlanır. İnsanların yozlaşma süreci ile beraber, çöküşü gerçekleştirecek oluşumlar da meydana gelir. Ve sonra da çöküş başlar. Yoksa, nebiler istedi diye felaket gelmez. Örneğin, Nuh döneminde, Güneş'in dış çemberinde biriken tabaka atıldı. Bu da hava şartlarında büyük bir dengesizlik meydana getirdi, suların buharlaşmasına, kutuplardaki buzulların erimesine sebep oldu vs.

Dünya'daki toprak yüzeyi, ilk ademden Nuh'a ve Nuh'tan günümüze kadar, beşte bir oranında azalmıştır. En çok kayıp adalar ve yarımadalarda meydana geldi. Örneğin, ilk ademin yaşadığı dört bölgeden biri olan Madagaskar Adası'nın kuzeyindeki ada, bugün sular altında. Orası, Nuh döneminde sulara gömüldü. Nuh'un yaşadığı bölge, Afrika Kıtası'nın bu adaya yakın olan yeri idi. Nuh tufanında, dağlık bölgeler (yani yüksek yerler) hariç diğer yerler sular altında kaldı. Nuh'la gemiye binen diğer aileler, sadece kendilerine ait olan hayvanattan birer çift aldılar. Tufanda kurtulan

diğer yabanî hayvanlar, dağlık ve yüksek yerlerde korundu. Nuh tufanından sonra, birçok hayvanın nesli kayboldu.

Nuh'tan önceki dönemden Nuh'a kadar, üç dönem yaşandı. Dünya'nın en ihtişamlı dönemi, Nuh'tan önceki üçüncü dönemdi; Nuh'tan binlerce asır önce çöktü.

İlk adem ile İdris (a.s.) arasındaki dönem, yedi devredir. Bu devrelerde yaşayan peygamberler, Hz. Muhammed (s.a.v.) de dahil hiçbir nebiye bildirilmedi:

"Andolsun, senden önce de nice peygamberler gönderdik. Onlardan kimini sana anlattık, bir kısmını da anlatmadık ve Allah'ın izni olmadan hiçbir peygamber hiçbir mucize getiremez..."[214]

Nuh'tan sonraki dönem, dördüncü dönemdir ve içinde bulunduğumuz son dönemdir. Kısa bir zaman sonra geçilecek olan devrede, yaşam, cennetteki gibi olacak ama çok kısa sürecek. Diğerlerinde olduğu gibi, geçişte, korunanlar kurtulacak. Peki bu korunma nasıl olacak?.. İmanla olacak!

İman edenlerin ekseriyeti, iman ettikleri ilâhi kitabı doğru dürüst okumamış, kulaktan dolma, ondan bundan duyma sözlerle hareket ediyorlar. Örneğin, bir kişi, her gün Kur'an okumaya kalksa,

214 Kuran, 40/Mü'min Sûresi, 78. Ayet.

“Çok okuma; deli olursun, kafayı bozarsın” diye, yanındakinden uyarı geliyor. Bunlar, kasıtlı sözlerdir. Eğer çok okumakla deli olunsaydı; ilkokuldan üniversiteyi bitirinceye kadar, yüzlerce kitap okuyan insanlar deli olurdu.

İnsanlığın en yozlaştığı asır, bu asırdır. Ahlâk kuralları hiçe sayılır olmuş; insanlar bencilleştirilmiş, sadistleştirilmiş; sevgi ve aşk nedir, unutturulmuş. Varsa yoksa ekonomi, yani para... Para her şeyi hükmü altına almış. Tüm dünya insanlığı, paraya ilâh demiş, tapıyor. Para, insanî değerlerin önüne geçmiş vs.

İster kendini alim sananlar olsun ister sıradan bir vatandaş olsun, insanlar her konuda şov, gösteriş yapmaya başlamışlar. Dinî inanç hurafeleştirilmiş, din nedir anlaşılmamış. “Gökte bir tanrı var, o bizi yönetiyor” anlayışına düşülmüş. Adam yaptığı yanlışı, gökte sandığı tanrısının üzerine atıyor; “O böyle yarattı” diyor. İyi bir şey yapsa, “Ben yaptım”; kötü bir şey yapsa, “Tanrı yaptı, tanrı böyle istedi” diyor.

İnsanların ekseriyeti belden aşağı düşünür olmuş. Belden aşağı düşünmek, maddeye bağımlılıktan kaynaklanır. “Belden aşağı” ne demek?..

İnsan vücudunu beyin yönetir. Beyin, vücudun tepe noktasıdır. Beyin göktedir. Beyindeki düşünceleri, birincisi, organlar oluşturur;

ikincisi, beynin görünmeyen madde dışı oluşum ve dönüşüm sırlarını algılaması oluşturur. Düşüncelerimiz oluşurken, birçok kimyasal tepkime meydana gelir ve çeşitli hormonlar salgılanır. Çünkü robot bedenimiz, aynı zamanda zerrelerin birleşiminden oluşmuş bir fabrikadır. Beyin, vücudun birinci merkezidir.

Vücudun ikinci merkezi; kadınlarda rahim, erkeklerde yumurtalık bölgesidir. Dikkat edilirse; insan dünyaya gelince, belden aşağı organlara tabi olarak yaşar. Her işi ve görüşü, bu organların tesirinden doğan düşünceler doğrultusundadır. İnsan, belden aşağı organların tesiriyle oluşan düşüncelerle sağlıklı karar alamaz. İnsan, vücudun ikinci merkezinin tesiriyle, daha çocuk yaşta karşı cinse kur yapmaya başlar. Bu, yaş ilerledikçe, karar alma mekanizmasını belirleyici bir dürtü halini alır. Bütün çabası karşı cinsin beğenisini kazanmak olur.

Kimi insan, olgunluk döneminde çeşitli araştırmalar yapar; kitaplardaki bilgileri okur, ezberler ve kopyaladığı bilgilerden dolayı kendisini alim zanneder. Çevreden saygı ve sevgi bekler. Karşı cinsin beğenisi, böyle kendini alim zannedenlerin bile çok hoşuna gider ve kibirlenmelerine neden olur. İşte; insandaki aşağılık duygusunun temelinde, vücudun ikinci merkezinin tesiri yatar.

İnsan beyni henüz yeterince keşfedilememiş. Halbuki, insanı yanlışa düşüren de beyni, doğruya yönelten de beyni. Şayet beynini

değerlendirmeyip ona buna ipotek verirsen, yanlıştan kurtulamazsın. Aklını, beynini kullanmasını bilmeyen, "Herkes böyle yapıyor, ben de öyle yapayım" der. Duyduklarına, gördüklerine göre hareket edip insanları taklit eder.

İnsan beyninde milyarlarca hücre olduğu gibi, on binlerce de devre vardır. Hücreler, gruplar halinde bu devreleri oluştururlar. Vücudu yöneten beyindir. Örneğin, derine ufacık bir iğne batsa, anında bilirsin. Neden? Çünkü, beynindeki acı duyma merkezi hemen sana haber verir. Acıyı duyan deri mi, yoksa beyin mi?.. Elbette deri değil. Dikkat edilirse, bedeni korumak için insan tedbir almak zorunda bırakılmış.

Beynin, hastalığa yakalanmış bir vücudun iyileşmesinde de belirleyici fonksiyonları vardır. Birçok kez; ölümcül hastalıkların, hastanın dua etmesiyle iyileştiği görülmüştür. Dolayısıyla beyin, her hastalığı yenecek güçtedir. Hattâ; hasta bir kişinin kendi beyni hastalığın iyileşmesi için güç yetiştiremezse, gerçek iman etmiş üç beş kişi bir araya gelip hasta kişi için dua ederek, kendi beyinlerden hasta kişinin beynine güç takviye edebilirler. Böylece hastanın iyileşmesi kolaylaşır. Demek ki; beyin, vücudu hem yönetiyor hem de içten koruyor.

Bir de, vücudun beyin tarafından dıştan korunması söz konusu. Bu da dua ve zikir ile olur. Yapılan "DUA" veya "ZİKİR";

beyinden, yedinci hale dönmüş bir güç yayar. Bu güç, tüm vücudu dıştan sarar ve görünmeyen tehlikelerden korur. Örneğin, menzilin dışından sana tabancayla ateş açıldı... Kurşun sana ulaşmadan yere düşer. Neden? Çünkü hava engel olur. Yani, göremediğin hava vücudunu çevreleyerek, seni, belli bir çemberin dışından sıkılan kurşunlara karşı korumuş olur. İşte; dua ve zikrin beyninden yaydığı görünmeyen güç, çelikten bir duvar gibi tüm vücudunu sarar ve seni zararlı dış etkenlerden korur.

Güneşin etrafını üç perde kuşatmıştır. Güneş içerisindeki ve üzerindeki çarpışmalar (patlamalar) çok güçlü ses çıkarır. Bilimin henüz keşfedemediği bu perdeler, sesin Güneş etrafına yayılmasını engeller. Örneğin, Güneş yüzeyindeki çarpışmaların tesiriyle oluşan kırk-elli Dünya büyüklüğündeki parçaların, Güneş'ten binlerce kilometre uzaklaşıp tekrar Güneş yüzeyine düşmesiyle çıkardığı çok yüksek şiddetli sesin Güneş etrafındaki perdeleri aşarak Dünya'ya ulaştığını varsayalım... Bu ses o kadar güçlüdür ki, kulaktan girdiği zaman, bir anda beyni patlatır.

"Zulmedenleri o korkunç uğultulu ses yakaladı da yurtlarında diz üstü çökekaldılar." [215]

"Sadece korkunç bir ses oldu. Bir anda sönüp gittiler."[216]

215 Kuran, 11/Hûd Sûresi, 67. Ayet.

216 Kuran, 36/Yâsîn Sûresi, 29. Ayet.

İşte; dua ve zikirden dolayı, beyinden, vücudu sarmalayan koruyucu bir güç yayılır. Bu gücün korumasıyla, sen o gelen sesi duymazsın bile. Seni kuşatan güç, gelen etkiyi senden kaydırır. Herkes yere yığılır, kulaklardan kan fışkırır, sen ise bunların neden olduğunu dahi anlayamazsın.

Güneş sisteminin etrafı da üç perde ile sarılıdır. Göktaşlarının büyükleri, dışarıdan güneş sisteminin içine bu perdelerden geçerek girer. Göktaşları birinci perdeden geçerken çatlar, ikinci perdede ise parçalanır. Bu parçalar üçüncü perdeden geçerken, hızları kırılıp, Güneş'e veya diğer gezegenlere kayar. Eskiden Dünya üzerine de düşerlerdi. Yalnız şimdiki göktaşlarının yapıları farklı. Dünya atmosferi, güneş sisteminin içine giren bu taşları uyarır. Böylece, güneş sistemine girer girmez yönlendirilen bu taşların Dünya'ya düşmeleri engellenmiş olur. Kısacası, atmosfer Dünyayı korumuş olur. İşte bu, atmosferin görünmeyen görevlerinden biridir. Diğer gezegenlerde atmosfer eksik; o yüzden taşlar oralara kayar. Ufak taşlar atmosferin radarına yakalanmaz, ama atmosfer onları da yeryüzüne ulaşmadan yakar atar. İnsan beyninin yaydığı gücün görünmediği gibi, atmosferden yayılan, göktaşlarını yönlendiren güç de görülmez.

Değerli insanlar, göktaşları, güneş sistemleri oluşurken, güneş sistemlerinin dışında, güneş sistemlerinin aralarında kalan çeşitli

maddelerdir. Göktaşlarında, su-toprak-ateş-hava karışıktır; sade olanları da vardır. Göktaşları, iddiaların aksine, güneş sistemimize dışarıdan gelip girmez. Güneş sistemimiz, galaksi merkezine doğru süratli bir şekilde ilerlerken, aynı güzergâhta ilerleyen göktaşlarına yetişir. Güneş sistemi de, önlerine çıkan bu göktaşlarını içine alır. Yapılarında özateş olmadığı için, göktaşlarının hızı, güneş sisteminin hızından çok düşüktür. Diyelim ki, yolda bir araba saatte 100 km. hızla gidiyor; öndeki diğer araba da 50 km. hızla gidiyor. 100 km. hızla giden araba öndekine yetişir ve 50 km. hız farkıyla öndeki arabayı geçer. İşte, göktaşlarının güneş sistemlerine girişi böyledir.

Güneş'in en güçlü yayını beşinci hâldir; galaksininki ise altıncı hâldir. Güneş sisteminin etrafındaki perdeleri, beşinci ve altıncı hale dönmüş yayınlar oluşturmuştur. Dua ve zikrin meydana getirdiği güç ise, yedinci haldir ve bulunduğumuz Kömbe Merkez'in en güçlü yayınıdır. Bu yüzden, insanı bütün dış tesirlerden korur. Cinnî varlıklardan çıkan yayın, beş ve altıncı hâl arasıdır; dolayısıyla onların yayınları, dua ve zikrin meydana getirdiği güçten dirençsizdir. Cinler, güneş sisteminin dışına çıkamazlar. Çıktıkları an, galaksi merkezinden gelen yayın onları yakar. Çünkü, 1400 yıl önce galaksi merkezinde cılgının azalması ve ateş yoğunluğunun

artışı, galaksi merkezinin yayınını güçlendirmiştir. Bu yüzden, o zamandan beri burçlara çıkıp gelecek ile ilgili haber alamıyorlar.

ÇOK YAKINDA GÜNEŞ HÂL DEĞİŞİKLİĞİNE GİRECEK. DÖRDÜNCÜ ÇEMBERDEN ÜÇÜNCÜ ÇEMBERE GEÇECEK. BU GEÇİŞİN GETİRECEĞİ OLAĞANÜSTÜ HALLER DÜNYA'DA YAŞAYANLARI ETKİLEYECEK; HATTÂ BİR KISMINIZI YOK EDECEK. BU YÜZDEN, KORUNMANIZ İÇİN GEREKEN TEDBİRLERİ ALMAK ZORUNDASINIZ.

Dua ve zikir yapmak parasıyla değil, bedava. Yapmadığın taktirde madde ötesine perişan bir halde geçersin... Yaptığın taktirde kaybın ne olur?..

Oruçlu bir insanın duası çok daha tesirlidir. Eskiden saat olmadığı için, insanlar tuttukları orucu, güneşin batışına göre, beş altı dakika önce veya sonra açarlardı. Aynı meridyendeki insanların topluca iftar etme imkânı yoktu. Fakat günümüzde saat olduğu için, aynı meridyendeki kişilerin topluca iftar etmeleri mümkün. Eğer aynı meridyendeki insanlar, iftardan önce aynı anda dua ederlerse, beyinlerinin tesiri diğer beyinlerle birleştiği için çok güçlü olur ve yapılan dua yerini bulur. "Efendim bir kaç dakika erken ya da geç fark etmez" diyenlere inanmayın. Siz, tam vaktinde dua ve iftar edin.

İnsan, elde ettiği güç ile beynini programlayarak dilediğini yapabilir. Örneğin, sabahleyin kalktığında, "Yeniden doğmuş gibiyim, ben çok iyiyim" diye düşün; akşama kadar hep iyi olaylarla karşılaşırsın. Çünkü beynini güzelliğe programladın. Günlük yaşantında, "Nasılsın" diye sorulduğunda, "Çok iyiyim" dediğin zaman, iyi olursun. "İyi değilim" dersen de, dediğin olur. Bir insan ne düşünürse, ne yaparsa karşılığını görür. Bu işte ne torpil var ne de yasak var. İspatı sizde, yapın siz de görün.

Beynin tesiri ile alâkalı olarak; çocuklara mânâsı güzel ve derin olan isimler takmalıyız. Çünkü, dille devamlı olarak tekrarladığın kelimeyi zikretmiş olursun. Böylece beyninde, zikrettiğin kelimenin mânâsına göre, pozitif veya negatif güç meydana gelir. Örneğin, çocuğuna "Savaş" veya "Cenk" ismini taktın; günde en az üç defa "Savaş" desen, yılda binden fazla savaş kelimesini tekrarlamış olursun. Yani sen, savaş zikrini çekmiş olursun ki, bu da senin negatif olaylarla karşılaşmana sebep olur. Veya Savaş ismini zikrettiğin için, uzun zaman sonra, çocukların sakat kalabilir veya genç yaşta çeşitli nedenlerden dolayı ölebilirler. Bu tür isimlerin topluca ve çokça zikredilmesi savaşlara bile sebep olur. Beyinlerimizin nasıl bir güç oluşturduğunu bilmek zorundayız. Güzel şeyleri tekrarlarsak, çevremizde güzel şeyler oluşur.

Değerli insanlar, fanatikliği silin kafanızdan, BİR.lik olun! Barışın! Önce kendinizle barışın, sonra hemcinslerinizle... Birbirinize sevgiyle sarılın; birbirinize dua edin; birbirinizin iyiliğinizi isteyin. Günümüzde, dini bilgisi olan insanlar tükenmiş, "Dini biliyoruz" diyenler hevalarına uymuşlar. Bu kitaptaki ilimlere sakın fanatik yaklaşmayın. Önce araştırın. Bu yazılanların ilâhi kitaplara ters düştüğünü asla göremezsiniz. Ben sizlerden hiçbir şey istemiyorum; paranız da, malınız da sizin olsun. Bugün dini herkes kendi anlayışına ve çıkarına göre yorumluyor ve yaşıyor. Din size değil, siz dinin şartlarına uymak zorundasınız.

Ne Türk'üm ne Amerikan'ım;
Ne Rus'um ne Alman'ım;
Ben sadece insanım.
Bunu diyen anlar bizi...

Amerikalı, Asyalı deme;
Afrikalı, Avrupalı deme.
Siyahı beyazı birmiş;
Bunu gören anlar bizi...

Araya sınırlar germe;
Boşuna asker besleme.
Dünya benim vatanımdır;
Bunu diyen anlar bizi...

Gölgenin peşine düşme;
Kendin ile cebelleşme.
Boşuna iflasını seçme;
Bunu bilen anlar bizi...

Erenlerde varlık olmaz;
Bunu bilen darda kalmaz.
Herkesin anlayışına konuştum;
Gönülde ayrılık olmaz...

Cafer'in sınırı yoktur;
Fakat mânâsı çoktur.
Bu mânânın hepsini,
BİR. bilen anlar bizi...

Bedenin gıdası yemek içmek; beynin gıdası okumak, ilimdir. Hz. Muhammed (s.a.v.) bir hadisinde; "Hiç kimse ameli ile cennete gidemez" diyor. Sordular, "Sen de mi ya Resûllullah?" "Evet, ben de. Lakin Allah'ın rahmeti beni kuşattığı için giderim."[217] Allah'ın rahmeti olmadan gece gündüz ibadet etsen dahi cennete gidemezsin.

"Peki, insan Allah'ın rahmetine nasıl kavuşur?" Bilinçli şekilde dinin şartlarını yaşayarak. Şöyle ki...

217 Kütübü Sitte, Hadis no: 74

İnsanın üstünlüğü, tefekkür ve irade farkı demiştik. Bunların nasıl kullanılacağı nebiler aracılığıyla insanlara öğretilmiştir. İnsanın aslı ilimdir, akıldır. Sonsuz sınırsız akıldan ayrı olmayan cüzi bir akıldır. En önemli ibadetlerden biri düşünmektir(tefekkür). Yoksa Hz. Muhammed (s.a.v.), "Bir saat düşünmek, bin rekat namazdır." demezdi. Ramazan orucu gibi düşünme orucu da, Meryem Validemizin tuttuğu iki oruçtan biridir. İkincisi ise konuşmama orucudur. Konuşmama orucu, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in de tuttuğu bir oruçtur. Bundan sonraki ibadetlerimizin birincisi bu olacak: düşünmek ve az konuşmak.

Peki akla kavuşmanın yolları nedir? Birincisi zikirdir. İkincisi gördüğün zıtları birbiriyle karşılaştırıp düşünmektir. Üçüncüsü ise kulaktan dolma bilgilerle hareket etmemektir.

Dünyada iken hürriyetini bulmak, kendini tanımak zorundasın. İnsanın aklına ulaşmasını engelleyen yine kendisindeki vesvesedir, sahiplik duygusudur, bencilliktir. Ayrıca, diğer önemli sebep de iman eksikliği ve teslimiyetin olmamasıdır. Dua ve zikrin beyinden yaydığı ve senin çevreni kaplayan dalgalar, Kömbe Merkezin en güçlü dalga yayınıdır. Bu yüzden bütün dış tesirlerden insanı korur.

İbadetler günden güne insanın ahlâkını değiştirir, yaşantısını değiştirir. İbadet eden kişinin elinden ve dilinden hiçbir canlı mahluk incinmez. Zamanla, bu kişinin beyninde değişim süreci

başlar. Bunu kendisi anlar. Sonraları bu kişiye bir nur refakat eder. Rengi, herkesin durumuna göre farklı olur. O nur artık ebediyen bu kişiden ayrılmaz; nereye giderse gitsin, nuru kendisiyle beraberdir. Kendisi bu nuru bazen görür, bazen göremez. Fakat bilir ki, bir ışık kendisini takip ediyor. Yanlışa düştüğü zaman göremez; yanlışı terk etsin, tekrar görür. Hiç yanlış bir şey yapmasın, devamlı görür. Bu ışık (yani nur) bu kişinin sanki hocası olur. İşte; görse de, görmese de, böyle bir nuru elde etmiş bir kişi "MÜMİNDİR" ve "ALLAHIN RAHMETİNE" kavuşmuştur.

Ben, pek nadir kişilerde görüyorum bu nuru. Cuma namazı kılmak için camiye gidiyorum; bin kişi, iki bin kişi namaz kılıyor. Bakıyorum bir kişi dahi yok içlerinde böyle olan. Halbuki; böyle bir kişi sadece mümindir, veli bile değil. Velilik olayı ayrı. Hadiste belirtildiği gibi camide kılınan namazın, evdekinden 27 misli fazla olması için, camide bu tür kişilerden en az bir kaç tane bulunması gerekir. Çünkü, bu kişiler farkında olmadan Beytullah'tan yayılan beyaz akımı alırlar, cemaate yayarlar.

Değerli insanlar, ibadet yapmanın gayesi, beyin aşaması yapmaktır; Allah'a yakınlık elde etmektir. "Namaz müminin miracıdır" hadisini hatırlayın. Miraç, Allah'ı tanıma vesilesidir. Bir insan ne kadar çok ilim öğrenirse, Allah'a o kadar çok yaklaşmış demektir. Cennete girmek iman iledir. Zerre kadar imanı olan dahi

mutlaka cennete girecek. Bir insanın imanı ne kadar güçlü ise, duası o kadar erken kabul olur.

İmanı yüksek olan bir insan; mal mülk, şan şöhret peşinde koşmaz, para biriktirmez. İman, Allah'a güvenmektir; paraya, mala, mülke değil. Niçin mal mülk topluyorsun? "Oğlum, kızım ilerde aç kalmasın diye." İşte bu, imansız birinin sözüdür. İstediğin kadar ibadet et; böyle düşünüyorsan, sen münafıksın. Çünkü, dil ile iman ettin, düşüncen ile etmedin. İbadeti gösteriş etmişsin... Beden camide, kafa dışarıda... Bu kişiyi elbet ki rahmet sarmaz. Bir kişiyi rahmet sarmadıysa, istediği kadar namaz kılsın, cennetten mahrum kalır. Hadis öyle diyor! Şayet Kuran'a ve hadislere inanıyorsan...

Münkir ve Nekir senin nurunun olup olmadığını görecek. Onlar sana, elde ettiğin nura göre davranacak. Nasıl ki vizen yoksa yabancı bir ülkeye seni sokmuyorlarsa; nurun yoksa, mahşere kadar bu yapılardan çıkamaz, hapis kalırsın; burayı da iyi anla! Dünyada iken nur elde edememişsen, "MAHŞER" denen geçiş boyutunda, "SIRAT"ı geçemezsin! Nasıl ki faydası olmayan dünya malı seninle oraya gitmiyorsa, göstermelik kıldığın namaz da seninle oraya gitmez; dünyada kalır.

Sen, namaz, oruç gibi ibadetlerin ne için yapıldığını dahi bilmiyorsun. Allah ile pazarlık yapmışsın; "Ben ibadet ettim, sen de beni cennetine sok" diyorsun. Kuran'ın ilk ayeti; "OKU, OKU,

OKU!" Okumak farz! Düşün, araştır, değerlendir(tefekkür et)! Zira ilimde ne kadar ileri gidersen Allah'a o denli yakınlık elde etmiş olursun. Gıybet etmek ve boş laf konuşmaksa haram! Acaba sen hangisini yapıyorsun? İyi düşün! Eğri büğrü olma, doğru ol! Müslüman dosdoğru ve cömert olur.

"Yok bu zaman şöyle, yok böyle..." Bir de kalkıp Allah'ın zamanına, "bozuk" diye iftira ediyor. Kendini kandırma ve başkalarına inanma! Dinin özü değişmez, sistemin özünde asla değişiklik olmaz! Senin düşüncende değişiklik olur. Bilim insanları her şeyi bilemez! Çünkü, "Ana Program" düşünmekle elde edilemez; test yapmakla, aletle hiç tespit edilemez.

Yukarıda bahsettiğimiz, "MÜMİNLİK VASFINI" elde etme olayıdır. Şimdi de "VELİLİK" olayından bahsedelim... Önce şunu belirtelim... Bir kişi dünyada canı gönülden neyi istiyorsa, mutlaka ona kavuşur! Kişi, yukarıda müminlik vasfını elde etmiş ise, "İslâm" denen, Allah'ın sistemi ve düzenine kayıtsız şartsız teslimiyet içerisine girer. Bu kişinin elinden ve dilinden hiçbir yaratık incinmez. Bilir ki, Allah abes bir şey yaratmaz. Her şeyin Allah'tan olduğunu bilir. Bu hâl üzere yaşamını devam ettirir. Bu arada, kendi nefsini başkalarına feda eder. Örneğin, bu kişi namaz kılacaksa, namaza konsantre olur. Beynindeki bütün dünya meşakkatini silip atar. Kâbe'ye döner ve yoğun bir şekilde Beytullah'ı düşünür. Bu

hâl bu kişiye tamamen yerleşir. Öyle bir an gelir ki, bu kişi namaza başlamak için tekbir aldığı an, Kâbe önünde belirir. Bu kişi önce bunu anlayamaz. "Ben Kâbe'yi düşünüyorum da onun için hayali önüme geldi" zanneder. Birkaç seferden sonra bu kişi bakar ki, Kâbe gerçekten önünde, seyrediyor... Önce çok şaşırır, fakat namazını da bozmaz. Bu konudan kimseye bahsedemez, çünkü inanılmayacak, olağanüstü bir olaydır. Bu kişi zamanla buna alışır. Artık namaza başlayıp tekbir alacağı an öyle konsantre olur ki, Kâbe'yi görmeden tekbir almaz, namaza başlamaz. Bu kişiyi kenardan seyredenler, "Bu adam niye bekliyor da tekbir almıyor" diye merak ederler...

Bu hâl öyle ilerler ki, artık bu kişi değil Kâbe'yi önünde görmek, tekbir aldığı andan itibaren, Kâbe'de namazını kılmaya başlar. Örneğin bu kişi Almanya'da yaşıyor. Yanındakiler bu kişiyi, kendileriyle Almanya'da namaz kılıyor zanneder. Halbuki bu kişi, aslında hem Almanya'da hem de Kâbe'de namaz kılmaktadır. Eğer bu kişinin Beytullah'ta bir tanıdığı varsa; tanıdığı, bu kişinin Beytullah'ta namaz kıldığını görür. Tanıdığı, Almanya'dakilere telefonla bu kişinin Beytullah'ta namaz kıldığını haber verse, Almanya'dakiler inanmaz; "Hayır; sen yanılıyorsun, o şu an Almanya'da, yanımızda namaz kıldı" der.

Bu kişide bu hâl o kadar çok ilerler ki, evinde oturduğu yerden dahi Dünya'nın her tarafını seyretmeye başlar. Duvarlar bu kişiye

perde olmaktan kalkar; kimlerin ne yaptığını görür, fakat hiç kimseye karışmaz, çünkü her şeyin yerli yerinde olduğunu bilir. Bu kişi için, en uzak yerin dahi mesafesi kısalır; hattâ kalkar. "ZAMAN" ve "MEKÂN"ı aşmıştır. "TAYYİ MEKÂN" dediğimiz olayın aslı, kısaca budur. Önce mekân aşılır, sonra zaman aşılır. Mekân aşılmadan zaman aşılmaz!

Değerli insanlar; bunlar inanması zor, olağanüstü hallerdir. Bu halleri yaşamayan anlayamaz. Şayet bir kişi diyorsa ki, "Ben bunlara inanmam"; ispatı yine kendinizde. Şartlarını tam yerine getirin, kendiniz de aynı halleri yaşarsınız. Denemesi bedava...

Daha önce belirttiğimiz gibi; bir bardağa su doldur, hava çıkar gider; suyu boşalt, hava girer. İkisini bir bardağa dolduramazsın. İşte, insan kalbi de böyledir. Ya dünya meşakkati veya bu haller... Kalbini ikisinden birine teslim edeceksin... "Ben hem dünyalık istiyorum hem de bu halleri istiyorum..." Bu mümkün değil!..

İnsanların ekseriyeti her şeyi bir tesadüfmüş gibi, düzensizmiş gibi sanıyor. Bu, onların düşüncelerinin düzensizliğinden kaynaklanıyor. Halbuki, beyindeki hücrelerin ilk meydana geldikleri zamanki dizilişi çok mükemmeldir. Bu hücrelerin dizilişini, dışarıdan aldığınız yanlış bilgiler ve etkenler bozar; beyninizde kaos meydana gelir. Peki, tekrar düzene sokmanın yolu var mı?.. Evet var; bunların teferruatını yukarılarda, baştan beri anlatıyoruz.

Bizler 20. ile 21. asır arasında var edilmişiz. İkinci bir kez; ne asırlar önce ne de asırlar sonra dünyaya gelebiliriz. Yalnız bulunduğumuz asra sıkıştırılmışız, bunun dışına çıkamayız. "Ben on asır sonra tekrar dünyaya geleyim" diyemeyiz; bu mümkün değil... O yüzden, bulunduğunuz zamanı ve ömrümüzü iyi değerlendirmeliyiz. Hayatınızı boşa harcamayın. Gideceğiniz boyuttan buraya tekrar dönüş yok. Kendinizi nasıl yetiştirmişseniz, öyle kalırsınız; öyle de ebediyen yaşamınız devam eder. Bu yüzden lüzumsuz işlerle uğraşmayın. Birbirinizi sevin ve birbirinizin ilminden faydalanın. Neyin kavgasını yapıyorsunuz şu kısacık ömür müddetinde?.. Her şey burada kalıyor. Sonuç olarak; dünyaya çıplak gelip, dünyadan çıplak da gidiyoruz...

İman eden bir kişide ahlak dürüst olur; kimseyi kınamaz, komşularını incitmez, ana babasını kendi nefsine üstün tutar, kendine kötülük edene iyilik eder, halinden şikayetçi olmaz, beddua etmez, kazancından fakire, dula, yetime, sakata sadaka verir, bütün sıkıntılara katlanır, şikayetçi olmaz, bilir ki her şey Allah'tan... Şayet Allah için bir şey yapmak istiyorsan bütün yaratılmışları sev, onlara iyilik yap, açı doyur, çıplağı giydir, ikiyüzlülükten kurtul. En çok neyi seviyorsan senin ilahın odur. Allah'ı sevmek yaradılanları sevmekle olur.

İnsan sevgisi,
Hayvan sevgisi,
Nebat sevgisi;
Var mı bunun ötesi?

Bu ne düşmanlık?
Bu ne kin?
Bu ne zalimlik?
Bu kısacık hayatta...

Düşmanlığı ezsin kardeşlik;
Kini söndürsün Aşk;
Zalimliği silsin sevgi;
Sevda doğsun ufuktan.

Gel Cafer'e, hemen gel!
El ele versin insanlık.
Gel, gel, kendine gel!
Huzur bulsun meydanlık...

Atmosferden biraz daha bahsedelim... İnsanı yöneten nasıl ki beyni ise, Dünya'yı da atmosfer yönetir. Dünya'nın karnında, yani göbeğinde dönen ateş de Dünya'nın kalbini oluşturur. Yani, Dünya'nın beyni atmosfer, kalbi ise göbekte dönen ateştir. Bunlar birbiriyle bağlantılıdır ve iletişim halindedir. Bu iletişimden ileride bahsedeceğiz.

Atmosferi çeşitli elementler oluşturur. Bunların bir kısmı görülmezler. Bunların içerisindeki iki madde temeli oluşturur. Biri Gez, diğeri de Gezgez maddesi. Bunlar iki zıt maddedir. Biri dışta, diğeri içtedir. Dıştakini, Güneş'in yaydığı atomaltı beşinci boyuta ait zerrecikler oluştururken; içtekini de, Dünya'nın oluşumu sırasında yaydığı atomaltı dördüncü boyuta ait zerrecikler oluşturdu. Atmosferin oluşumu da, insanın oluşumu gibi uzun zaman aldı. Devamlı dıştan ve içten beslendi. Atmosferdeki oluşum, gelişimini, Nuh (a.s.) döneminde tamamladı; tükenişe geçti. Şunu hiç unutmayın; madde evrende hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Ya gelişme halindedir ya da bozuşum halinde...

Dünyayı koruyan, Gez ve Gezgez yapılarıdır. Gez ile Gezgez arası boş değil, görünmeyen bir nesne ile doludur. Şimdi şunu bilmek lazım; Dünya'nın çevresi üç perde ile kaplıdır. Bunlar ana perdelerdir. Güneş'in etrafı da öyle. Güneş sisteminin tümünü kaplayan yine üç perde var. Ve diğer sistemlerde de, sistemleri çevreleyen perdeler söz konusudur. Diyelim ki, güneş sistemine dışarıdan bir göktaşı girecek... Bu göktaşı şayet Dünya'ya isabet ederek Dünya'da çok büyük tahribat yapıp hayatı etkileyecekse, bu taş, sisteme girerken Gezgez tarafından uyarılır. Bu uyarma, yönlendirme olayıdır. Böylece yönlendirilen taş, sisteme girerken yavaş yavaş yön değiştirir.

Taşların nasıl yönlendirildiğini kısaca açıklayalım... Oluşumu sırasında Dünya, çekirdekateşin hts'yi içe kıvırıp yoğunlaştırmasıyla, dıştan içe doğru devamlı perde bıraktı. Dolayısıyla, Dünya'nın oluşumunun başladığı mesafeden atmosferin oluşumuna kadar, binlerce perde oluştu. Bu perdeler, zıt enerji çemberleridir. Dünya'nın çekirdekateşin kıvırmasıyla oluşması, bıraktığı perdelerin diğer gezegenlerinkinden farklı ve güçlü olmasına sebep oldu. Böylece göktaşları, atmosferin dışındaki bu güçlü perdeler tarafından, daha zayıf perdelerle kuşatılmış gezegenlere kaydırılırlar. Güneş'e yönlendirilen taşlar, Güneş'in birinci tabakasından geçince erir, yok olur.

Diğer gezegenlerin oluşumunda çekirdekateşin yer almaması, onlardaki atmosferin eksik olmasına sebep oldu. Bu yüzden onlar, gök cisimlerine güç yetirip onları yönlendiremezler, göktaşları onlara çarpar. En güçlü yapı Gezgez olduğu için, bu taşları önceden Gezgez uyarır. Küçük taşlar güneş sistemine girdiklerinde Gezgez'in radarına yakalanmaz, uyarılmaz, yön değiştirmezler, fakat kendisine yakalanır, yanarlar. Dünya'nın koruyucusu, atmosferin dış katlarını oluşturan Gezgez maddesidir. Demek ki, göktaşlarının Dünya'ya isabet etmemesinin tesadüfle ilgisi yokmuş. Sistemde tesadüfe yer yoktur.

Bilim insanlarının “ozon tabakası” dedikleri tabaka, hava atomları ve onlardan ayrılan zerreciklerden oluşan yoğunluktur ki, Gez’in iç kısmındaki yoğunluğunu oluştururlar. Bu tabakalar, Dünya göbeğindeki dönüşün çekimine tabi oldukları için, Dünya'dan kopamazlar. Bu tabakalar, yeryüzündeki elementlerin çarpıştırılarak hâl değiştirip zıtlık oluşturmalarından dolayı zarar görürler. Bu zararlardan dolayı, içteki Gez tabakasında yırtılmalar başladı. Aynı şekilde, Gezgez de bozuşuma geçmiş durumda.

Bizim yasalarımızın haricinde, sistemde görünmeyen, gizli ve mükemmel yasalar vardır. Örneğin, suç işleyen bir kişi, suçunu gizlemek suretiyle bizim yasalarımızın yaptırımlarından kurtulabilir. Ancak, içinde bulunduğumuz sistemin gizli yasalarının yaptırımlarından asla kurtulamaz! Biz ona hapis veya para cezası verecektik; bizi atlatmış... Sistem, ona başka türlü ceza verir. Adamın gizlediği suçun büyüklüğüne göre, örneğin evi yanar; arabası hasar görür; sakat kalır; hasta olur; çocuğu ölür vs.

Hiçbir şey gizli yasalardan kaçamaz. İstediği kadar saklamaya çalışsın; insanın ve insanlığın, zerre kadar dahi olsa, yaptığı hiçbir şey kaybolmaz; kayıt edilir. İsterseniz yedi demir kapı ardında ima ile konuşun; zannetmeyin ki kimse görmedi, duymadı. Mutlaka o konuşulanları gören, duyan biri vardır. Sizin bildiğinizin yanında, bilmedikleriniz sonsuzdur. Sizin bilmediklerinizi de bilen vardır.

Şurayı çok iyi idrak edelim... Dünyaya geliyorsun; hiçbir şey bilmiyorsun; sağı solu taklit etmeye çalışıyorsun; bunu da akıl sanıyorsun. Sonra da beş kuruşluk aklınla, kalkıyorsun ilâhi yasaya eleştiri yağdırıyorsun... "Ben olsam böyle yapardım, şöyle yapardım..." Bu sonsuz evrende, en azından gördüklerini düzenli bir şekilde yürüten yasaların ne kadar muazzam olduklarını da mı fark edemiyorsun?

Hastalıkların temel nedenlerinden biri de, vücudu yöneten beyindeki düzensizliktir. Beynin en büyük düşmanı, sahiplik duygusudur. Çevrendeki her şeyi eleştirmek; başkalarının yaptığını beğenmemek; herkesi kendin gibi düşündürmeye çalışmak; her şeyi kendi doğrultunda hareket ettirme isteği; kendi yaptığının doğru, başkalarının yaptığının yanlış olduğunu düşünmek; karşılaştığın olaylara sevinmek veya üzülmek, beynindeki hücreler arasında kaos meydana getirir. Bu kaos da vücudunda çeşitli hastalıkların oluşmasına sebep olur. Çünkü, vücuttaki bütün organlar beyindeki belli hücre gruplarına bağlıdır. Hücre gruplarındaki kaos, görev yapamamalarına neden olur. Pek tabi görev yapamayan hücre grubunun yönlendirdiği organda da, arıza (yani hastalık) meydana gelir.

Beynin en büyük düşmanları:

Birincisi, çok yemek yemek;

İkincisi, alkol;

Üçüncüsü, gürültüdür.

İnsanın aklına ulaşmasını engelleyen diğer hususlar ise; vesvese, sahiplik duygusu ve bencilliktir.

Aynı şekilde, fabrika bacalarından çıkan zararlı maddeler, uyumsuz zıt enerji olarak atmosfere yayılıp atmosferde kaos oluşturur. Böylece atmosferde dengesizlik meydana gelir. Atmosferdeki dengesizlik, atmosferin (yani Dünya'nın beyninin) hasta olmasına sebep olur. Böylece, Dünya üzerindeki doğa şartlarının düzeni bozulur. Bu da Dünya üzerindeki hastalıktır. Kısacası; Dünya hasta ise, bu, atmosferdeki dengesizlikten kaynaklanır.

İnsan bedeni de dünyaya aittir. İnsan bedeni, Dünya'nın hamurundan meydana geldiği için, insan beyni ile atmosfer arasında büyük bağlantı vardır. Bu sebeple atmosfer, insan beynini de etkiler. Dikkat et; insan bazen halsiz olur, bazen dinç olur. Bunun temel sebebi, değişen hava şartlarıdır. Hava şartları ise, atmosferle bağlantılıdır.

Ayrıca, olmasını istediği şeylerin olmaması ve sahip olduğu şeyleri kaybetmesi, insanda üzüntü meydana getirir. Bu da beyin hücrelerini etkiler, beyin ise organları etkiler; al sana hastalık...

Demek ki, insan kendi kendine zarar veriyor. Onun cezasını da hastalık ve çeşitli şekillerde çekiyor. Bunun da farkında değil. Bir insanın sağlıklı olması için, kafasını hiçbir probleme takmaması gerekir.

Aynı şekilde, atmosfere zarar veren, yine Dünya'nın kendisi. Toprak, maden gibi nesneleri insan alıyor; bunlara şekil veriyor; bu değişimden zararlı kimyasal maddeler meydana geliyor; atmosfere çıkıyor; atmosferi hasta ediyor. Günümüzde, hasta bir Dünya ve içinde yaşayan hasta beyinler söz konusu...

Peki; sizi bu hastalıktan kim kurtaracak? Yine siz kendiniz kurtaracaksınız... Bugünden itibaren, hem kendinizi hem de Dünya'yı tedavi edeceksiniz. Başka çareniz yok!.

Gezgez ölmek üzere... Bu, hepinizin sonu olur. Çünkü Gezgez, atmosferin can damarı. Yoksa, trilyonlarca galaksi içerisinde sayısız dünyalar varken, tanrı (!) gökten gelip sizinle uğraşmaz...

Zaten tanrı; "Bıktım, usandım artık bunlardan; her asırda kavga, savaş! Bunlara nebi göndermek de kâr etmiyor. Canım, onlar da ölse ne olur yani" diye vazgeçmiştir sizden herhalde. Dünya'nın ne kıymeti var ki bu kadar sonsuz alem içerisinde...

9.
SALİHLERİN DUASI
-GÜÇ-

Ben; O'nun,
Hem mahiyetiyim,
Hem aynıyım.

Değerli Müslümanlar,

Kader ilmi asırlardır anlaşılmamış bir konudur. Bu konuyla ilgili olarak birinci görüş, cüzi iradenin olmadığını ve kaderi Allah'ın yazdığını söyler. İkinci görüşe göre ise, cüzi irade vardır ve herkes kendi kaderini kendi yazar.

Birinci görüşe göre, hiç kimse Allah'ın yazdığı kaderin dışına çıkamaz. Allah, senin yaptıklarını sana cebren yaptırır. Bu görüşle ilgili olarak birçok ayet ve hadis vardır. Örneğin:

"Yolu doğrultmak da Allah'a aittir, ondan sapan da var. Bununla beraber Allah dilese, hepinizi hidayette kılardı." [218]

"...Allah her kime hidayet ederse, işte o ermiştir. Her kimi de sapıtırsa, artık onu irşad edecek bir veli bulamazsın."[219]

"Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde kim varsa hepsi birden iman ederlerdi. O halde insanları hep mümin olsunlar diye sen mi zorlayacaksın? Allah'ın izni olmadıkça hiçbir nefis için iman edebilmek yoktur. Ve akıllarını güzel kullanmayanları pislik içerisine bırakır."[220]

218 Kuran, 16/Nahl Sûresi, 9. Ayet.

219 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 17. Ayet.

220 Kuran,10/Yûnus Sûresi, 99. ve 100. Ayet.

"Allah önce kalemi yarattı; 'Yaz' dedi. Kalem, 'Neyi yazayım?' dedi. Allah, 'Kaderi, olanı ve ebediyete kadar olacak olanı yaz' diye buyurdu."[221]

"Allah yarattıklarını bir karanlık içinde yarattı, sonra nurundan saçtı; bu nurdan alanlar hidayete erdi, almayanlar delalette kaldı. Allah'ın ilmine göre kalem kurudu."[222]

Görüldüğü üzere, bu ayetlere ve hadislere göre, insan kendine takdir edileni yaşamaktadır.

İkinci görüşe göre ise, yaptıklarını sen hür iradenle yaparsın, Allah sana zorla yaptırmaz. Bu görüşle ilgili olarak da birçok ayet ve hadis vardır. Örneğin:

"Kim iyi bir iş yaparsa bu kendi lehinedir. Kim de kötülük yaparsa aleyhinedir. Rabbin kullara zulmedici değildir."[223]

"Herhalde, biz ona yol gösterdik, ister şükredici olsun, ister nankör, kâfir."[224]

221 Hadis. Tırmızi, Ebu Davud

222 Hadis. Tırmızi, iman bahsi

223 Kuran, 41/Fussilet Sûresi, 46. Ayet.

224 Kuran, 76/İnsân Sûresi, 3. Ayet.

"Başınıza ne bela geldiyse kendi ellerinizin kazandığıyladır. Halbuki bir çoğunu affediyor."[225]

"Kim doğru giderse sırf lehine gider. Kim de sapıklık ederse ancak aleyhine eder. Ve hiçbir günahkâr diğerinin günahını çekemez. Biz bir resul gönderinceye kadar azaplandırmayız."[226]

"Her doğan ancak İslam fıtratı üzere doğar. Sonra ana ve babası onu, Yahudi veya Hristiyan yapar."[227]

İkinci görüşün öne sürdüğü hadiste, insanların anne ve babaları tarafından yönlendirildikleri ifade edilmektedir. Birinci görüşün öne sürdüğü hadislerde ifade edildiği gibi, kader yazılmış, kalem kurumuş olsaydı, bu mümkün olmazdı.

Dikkat edilirse, iki görüşü de destekleyen hadisleriyle Peygamberimizin ağzı, yine iki görüşü de destekleyen Kuran'ın ağzıyla aynıdır.

Peki; biz, her iki görüşü de destekleyen ayet ve hadislerden sonra, bu işin içinden nasıl çıkıp, kaderi nasıl anlayacağız?

225 Kuran, 42/Şûrâ Sûresi, 30. Ayet.

226 Kuran, 17/İsrâ Sûresi, 15. Ayet.

227 Hadis. Ebu Davud, Ebu Müslim, Tırmızi

Değerli Müslümanlar,

İlahi kitaplardaki ayetlerde; avam düzeyine, havas düzeyine ve hassül havas düzeyine olmak üzere üçlü bir hitap vardır. Bu hitapların birbirine karıştırılmasından dolayı, kader gibi birçok konuda ihtilafa düşülmüştür. Örneğin, Kuran'daki, ***"Mahlukatın kaderini önceden yazdık"*** ayetinden yola çıkan birinci görüşün savunucuları, insanı mahluk olmakla sınırlayıp, insanın biyolojik madde bedenden öte bir varlık olduğunu göz ardı ederek, insanın kaderinin önceden yazıldığına inanırlar.

Halbuki "mahluk" kelimesi, zahirde gördüğümüz insan, hayvan ve nebatın madde bedenleri, galaksiler, yıldızlar ve gezegenlerle beraber, göremediğimiz cinlerin ateş bedenleri, atomlar, atomları meydana getiren parçacıklar gibi varlığın madde boyutuna işaret eder. İşte; kaderi önceden yazılmış olan; mahluktur, yani yaratılmış olandır; varlığın madde boyutudur.

Nasıl ki tüm varlığı madde ile sınırlamak yanlış ise, varlığın özü olan insanı da madde beden ile sınırlamak yanlıştır. Zira, varlık ve onun özü olan insan; madde üstü, madde ve madde ötesinin BİR.liğidir. İnsanın madde olan boyutuna "beşer" denmiştir. Dolayısıyla kaderi yazılan insanın beşeriyetidir.

Ancak insan, beşeriyetin üstünde bir varlıktır. Zira onun ruhu, aşağıdaki ayetlerin de açıkça ifade ettiği gibi, "Allah'ın ruhundandır".

"Ve düşün o vakit ki Rabbin meleklere, 'Ben' demişti; 'Kuru bir çamurdan, suretlenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Dolayısıyla onu düzenleyeceğim ve içine ruhumdan nefheyleyeceğim zaman derhal onun için secdeye kapanın.'"[228]

"O ki yarattığı her şeyi güzel yarattı. Ve insanı yaratmaya bir çamurdan başladı. Sonra da bir sülaleden, bir hakir sudan neslini yaptı. Sonra onu düzenleyip içine ruhundan üfledi."[229]

"Rabbin meleklere demişti ki, Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Onu tamamlayıp içine de ruhumdan üflediğim zaman, derhal ona secdeye kapanın."[230]

"Ve Rab Allah yerin toprağından adamı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi. Ve adam yaşayan can oldu."[231]

İşte insana üflenen bu ruh, insanın madde üstü boyutudur. Ancak, insana madde üstünden sadece bir cüz üflenmiştir. İşte; bu

228 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 28. ve 29. Ayet.

229 Kuran, 32/Secde Sûresi, 7-9. Ayet.

230 Kuran, 38/Sâd Sûresi, 71. ve 72. Ayet.

231 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bab 2/7.

cüzzün iradesi, cüzi iradedir. İnsana üflenen cüzi ruh, madde üstünün bütünselliği olan tümel ruhtan ayrı olmadığı için, cüzi irade de tümel ruhun iradesi olan külli iradeden ayrı değildir. Madde üstü; mahluk, yani yaratılmış olmaktan, bir kadere tabi olmaktan münezzehtir. İnsan, işte bu madde üstü boyutu itibariyle beşeriyet üstü bir varlıktır, ademdir. Zira adem, beşeriyet üstü bir varlık olmasaydı, melekler kendisine secde etmezdi.

Ancak bu hakikat, tasavvuftaki mülhime noktasına gelen birçok insanın, kendisinin Allah olduğu zannına kapılmasına neden olmaktadır. Bu zanna kapılanlar; "Allah dilediğini yapar, günah sevap yok" diyerek, her türlü yanlışı yapmaya başlar ve yaptığı yanlışlardan kendisini sorumlu tutmaz. Namaz gibi şeriatın emirlerini terk eder. Ya da birinci görüşün savunucuları gibi, "İnsanın iradesi olmadığına göre, yapan da yaptıran da Allah'tır" diyerek, insanlara, yaptıklarını, Allah'ın zorla yaptırdığına inanır. Bu anlayış, "Cebriye Mezhebi" anlayışıdır. Bu anlayıştaki kişiler tekliği yaşadıklarını sanırken, aslında, bir kaderi yazan Allah'ın varlığına, bir de kadere mahkum insanın varlığına inanarak, farkında olmadan ikiliğe düşmüşlerdir. İşte bu anlayış şirktir. Bu tür kişilere doğruları kabul ettirmek mümkün değildir. Çünkü onlar, kendilerinin en yüksek makamda olduklarını zannederler.

Halbuki teklik, bir anlayış değil, sıfattır. Örneğin, dünyada yaşayan yedi milyar insanın siması birbirine benzemez. Hiç kimse birbirinin tıpkısının aynısı değildir. Ağaçlar da öyledir. Örneğin, milyarlarca elma ağacı vardır, fakat birbirinin tıpkısının aynısı değildir. Kiminin boyu uzun, kiminin kısa, kiminin dalı eğri, kiminin gövdesi kalın vs. Hayvanat da öyledir. Hattâ yağan kar taneleri bile birbirinin tıpkısının aynısı değildir. Gezegenler, güneş sistemleri, galaksiler de öyledir. Madde evrende yaratılan bir nesnenin tıpkısının aynısı ebediyete kadar bir daha asla yaratılmaz. Madde ötesi sayısız alemler ve orada yaşayan sayısız varlıklar da böyledir. İşte; teklik kanunu budur. Herkes, farkında olsun olmasın, tekliğini yaşar. Yoksa, "Allah birdir, tektir; ben de bunu anlayıp vahdet sırrına erdim; Allah'tan başka bir şey yoktur; ben de O olduğuma göre, dilediğim gibi yaşarım; Allah'ın namaza ihtiyacı yoktur." deyip günah sevap tanımadan tekliğini yaşadığını sananlar yanılmışlardır.

Kâinatta hiçbir şeyin tıpkısının aynısı yoktur; her birim tektir. İşte "Allah'ın TEK.liği" budur. Aynı zamanda bütün birimler birbiriyle bağlantılıdır ve bütünsel "TEK."i oluşturur. Bunların bütününe de "Allah'ın BİR.liği" denir.

Çok daha dar görüşlü kimi insan da duruma göre hem "Allah bizi yarattı, dünya üzerinde serbest bıraktı, bizim cüzi irademiz var,

kaderimizi kendimiz yazıyoruz", hem de "Allah'ın yazdığı kadere tabiyiz" derler. Nefsine hoş gelen bir gelişme için, "Ben cüzi irademle yaptım" deyip kendine pay çıkarırken; nefsine hoş gelmeyen bir gelişme içinse, "Bu benim kaderimde varmış" deyip, olanlardan Allah'ı sorumlu tutar.

Kaderin hakikatine ermiş olanlar ise bilir ki, insanda; "madde üstü ruh", "madde beden" ve "madde ötesi bilinç" BİR.lik halindedir. Bu BİR.likten dolayı insan kainatın özüdür. İşte;

"Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı. Onu Allah'ın suretinde yarattı." [232]

ayeti bu hakikate işaret eder.

İnsan, kendisine üflenen ruh itibariyle ne Allah'tan ayrı ne de kendisine üflenen ruhun cüzziyeti itibariyle, Allah'la aynıdır. İnsan, bireysellikten münezzeh madde üstü tümel ruhtan bir cüzzün, maddede büründüğü beşeriyet vesilesiyle bireyselleşerek madde ötesi bilince dönüştüğü varlıktır. İnsan; ademe, bireyselleşme ve kemalleşme sürecinde verilen isimdir. Bu süreçte insan hem ibadeti yapan hem de yaptırandır... Madde üstü aklı ile ilim elde edip madde bedenine namaz gibi çeşitli ibadetler yaptıran insanın madde ötesi

232 Tevrat, Eski Ahit, Tekvin, Bab 1/27.

bilinci kemalat elde eder. İşte; peygamberimizin aşağıdaki hadisinde ifade ettiği "hidayet bulan", kemalleşen insandır.

"Allah karanlıkta nurundan saçtı; alan hidayet buldu, almayan dalalette kaldı"[233]

Ademe üflenen ruh, canın başlama anında temeli oluşturan meleki tesirdir. Canın başlangıç anında gelen tesirle ruh bedenin de oluşumu başlar. Yedi'den yıldızlara ve feleklere yansıyarak rahimlere saçılan tesirler iki türlüdür; meleki ve cinni denen tesirler. İşte canın başlama anındaki kaymada "cılgı" ruhun temelini oluşturmuşsa kişi *said*; "köseği" oluşturmuşsa *şaki* olmuştur. Yani, sadece bu meleki tesirden alan adem olur; almayan şaki olur, dalalette kalır. Bu ilim, madde üstü ilmidir. Bunları iyi anlarsak ve düşünürsek nereden geldiğimizi de idrak ederiz. Ruh bedenin güzelliği, çirkinliği, doğum olayından sonra büyüyüp her şeyi anlamaya başladıktan sonra oluşur. Ancak beden güzelliğimiz, cinsiyetimiz doğmadan, beynin programlanmasından sonra meydana gelir.

Dar manada karanlığa ana rahmi denmiştir. Ana rahmi hava-toprak-sudan ibarettir. İçinde bulunduğumuz dünyaya aittir ve maddedir. Bu sebeple insan sadece ana rahminde değil, rahimden çıktıktan sonra da karanlıktadır. Karanlığa saçılan nur ise; insana

233 Hadis, Tirmizî, İman 18, (2644).

dünya yaşantısı boyunca çeşitli vesilelerle sunulan ilim ve ibadet olanaklarıdır. İşte bahsedilen nuru alıp hidayet bulanlar, dünyada sunulan ilim ve ibadet olanaklarını değerlendirenlerdir.

Ölümle birlikte taş-toprak-su olan madde beden dağılır; taşa, toprağa, suya karışır ve beşeriyet son bulur. Baki kalan; ***"...biz Allah'a aitiz ve sonunda ona döneceğiz..."***[234] ayetinin de işaret ettiği gibi, bireyselleşme ve kemalleşme sürecini tamamlayan ademdir. Zira her insan, en geç ölümle birlikte, topraktan gelenin toprağa, ruhtan gelenin de ruha döndüğünü (bilince dönüştüğünü) görür. Herkes, ahiret denen madde ötesinde, dünyada yaptıklarının sonuçları ile karşılaşır.

"O gün insanlar amellerinin kendilerine gösterilmesi için bölük bölük kabirlerinden çıkacaklardır. Artık kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse onun mükafatını görecektir. Kim de zerre ağırlığınca bir kötülük işlerse onun cezasını görecektir."[235]

Bununla ilgili olarak kimseye torpil yapılmaz; kişi nebi dahi olsa, yaptıklarının karşılığını görür. İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz(s.a.v.) gece gündüz ibadet etmiş, namaz kılmıştır.

Değerli okurlar,

234 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 156. Ayet.

235 Kuran, 99/Zilzâl Sûresi, 6-8. Ayet.

Son olarak size Peygamber Efendimizin “Devenizi bağlayın, öyle tevekkül edin” sözünü hatırlatmak istiyorum. Bu hadiste Peygamberimiz(s.a.v.), müminlere; cüzi irade ile tedbir aldıktan sonra olacakları Allah'ın takdirine bırakmalarını tavsiye ediyor.

Kaderi anlamak için insanı doğru değerlendirmek gerekir. İnsan madde üstü ruh, madde beden ve madde ötesi bilincin BİR.liği olduğu için; insanı sadece ruh ya da sadece beden ya da sadece bilinç olarak değerlendirerek kader konusu asla anlaşılmaz. Bu konudaki ihtilafın temelinde bu yatar.

Kader konusunda birinci görüşün delil gösterdiği ayetleri insanın beşeriyetine göre, ikinci görüşün delil gösterdiği ayetleri ise insanın ruhaniyetine göre yorumlarsak, iki görüşün de delil gösterdiği ayetleri daha iyi anlarız. Birinci görüşe doğru, ikinci görüşe yanlış demek; ikinci görüşün ortaya sürdüğü ayetleri inkâr etmektir. Aynı şekilde ikinci görüş doğru, birinci görüşe yanlış demek ise; birinci görüşün ortaya sürdüğü ayetleri inkâr etmektir. Halbuki her iki görüşün de delil gösterdiği ayetler doğrudur. Bilindiği üzere Kuran’dan bir ayeti inkâr etmek, Kuran’ın tamamını kabul etmemektir. Bu sebeple, kader konusunu tartışmak sakıncalıdır. Bu konuyu tartışmış nice kavim helak olmuştur. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de bu sebeple, aşağıdaki hadiste de

ifade edildiği gibi, ümmetinin alimlerine dahi kader konusunu tartışmayı yasak etmiştir:

"Siz bununla mı emrolundunuz? Ben bunun için mi peygamber olarak gönderildim? Şunu biliniz ki, sizden önceki ümmetler, bu tür tartışmalara başladıkları zaman helak olmuşlardır. Sizi bu tartışmalardan men ediyorum."[236]

Sevgili Müslümanlar,

Kader konusu, Allah'a vasıl olmadan anlaşılacak bir konu değildir. Allah'a vasıl olan dahi böyle sınırsız bir manayı kelimelerle tam olarak ifade edemez. Zira, kader Allah'tandır. Bu yüzden, aklımızın almadığı yerde iman edelim... Çünkü kadere iman, imanın şartlarındandır. Kur'an bize, nasıl yaşamamız gerektiğini en doğru şekilde öğretmektedir. Ve Allah'ın rahmetiyle bize dua kapısı, yanlışlardan dönüp yolumuzu doğrultmamız için her an açık tutulmaktadır.

"Kullarım, beni senden sorarlarsa, (bilsinler ki), gerçekten ben (onlara çok) yakınım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O halde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler."[237]

236 Hadis. Tırmızi, Kader, 1

237 Kuran, 2/Bakara Sûresi, 186. Ayet.

Bu davete en başta Peygamberimiz(s.a.v.) uymuş ve sıkça aşağıdaki gibi dua etmiştir.

"-Ey kalpleri çeviren Allah! Kalbimi dinin üzere sabit kıl.

Sahabeler sorar:

-Getirdiklerine iman ettik. Bizim için korkuyor musun, ya Resulullah?

-Evet; çünkü kalpler Allah'ın iki parmağı arasındadır. Dilediği gibi onları çevirir."[238]

Dua kaderi değiştirir ve kazayı önler. İnsan, kaderine dua ile yön verebilir. "Kaderinde dua etmek varsa edersin, yoksa edemezsin" sözü, cebriye mezhebi anlayışıdır ve insanı ancak duadan alıkoyar. Şeytani bir sözdür. Peygamberimizin (s.a.v.) dua konusundaki hadislerinde böyle bir ilavesi yoktur.

Müslüman alimler, hocalar ve müminler, kader konusunu Peygamberimiz (s.a.v.) yasak ettiği için tartışmazlar. Bu sebeple bütün bu yazdıklarımdan sonra belirtmek isterim ki, benim kader konusuyla ilgili hiçbir iddiam yoktur. Benim için esas olan Peygamber Efendimizin hadislerinde ve Kuran-ı Kerim'de buyrulanlardır, hepsine hiç şüphesiz iman ediyorum.

238 Hadis. Hz. Ayşe

Feleğin kaderi yazması (alın yazısı), türkülere konu olmuştur. Günümüzde batı üniversitelerinde, geçmişte yaşamış bütün alimlerin kitapları incelenmektedir. Eskiden bilinen birçok ilim, biraz değiştirilip başka isim altında, sanki yeni keşfedilmiş gibi dünyaya yeniden sunulmaktadır. İkinci ve üçüncü dünya ülkelerinin batı hayranı, şartlanmış, taklitçi bilim insanları da bunların sözcülüğünü yapmaktadırlar. Anadolu'daki Kayseri şehrinin meşhur bir kıssası vardır: Hırsız, bir adamın eşeğini çalıyor, sonra boyuyor, tekrar sahibine satıyor. Buna rağmen, batılı bilim insanlarının yeni buluşları ve ilimleri de inkâr edilemez düzeydedir. Pirinçten taşı iyi ayıklamak gerekir.

Tekrar insanın oluşumuna dönelim... İlk ademin var edilişinden önce çoğalmış kadınların sadece bir kısmı Yedi'den gelen melekî tesirden isabet aldı, bir kısmı almadı. Adem (yani ilk erkekler) ergenlik çağına geldikten sonra, sadece hidayet almış kadınlara değil, diğerlerine de dokundu. İşte; ademin, melekî tesir almamış kadınlara dokunmasını ilâhi kitaplar, "Adem yasak ağacın meyvesini yedi" diye ifade eder.

Ademle bir tanrı arasında sanıldığı gibi ikili bir diyalog meydana gelmedi. İlâhi kitaplar, anlatma babında, yaşanılan bir süreçten, edinilen bir tecrübeden çıkan bir mânâyı, sanki ikili bir konuşma meydana gelmiş gibi ifade eder. İnsanlar bu tür ifadeleri

birebir alıp yanlışa düşüyorlar. Bu yüzden, "ADEM" konusunda da, sanki bir tanrı, Adem adlı bir şahısa bulutların arasından seslenmiş ve ona bir ağacın meyvesini yasak etmiş de, o şahıs da yasağı çiğneyerek tanrıya asi olup günah işlemiş gibi anlaşılmış. Halbuki; ilâhi kitaplardaki bu ayetler, ilk adem döneminde edinilmiş tecrübelerden çıkan mânâlara işaret eder.

Bugün yaratıcı güç bizimle nasıl konuşuyorsa, o günlerde de ilk ademle öyle konuştu. Yaratıcı güç, bize bugün bulutların arasından mı sesleniyor? Bugün biz ne şekilde kemalleşiyorsak, ilk adem de öyle kemalleşti. Bize, doğrular ve yanlışlar doğar doğmaz mı aşikâr oluyor? Biz de hata yaparak, yani günah işleyerek öğrenmiyor muyuz? Bugün biz nasıl yaptığımız hataların sonuçlarını yaşıyorsak, ilk adem de işlediği günahların sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı. Hidayet almamış kadınlardan doğan evlatlarının, hidayet almış kadınlardan doğan evlatlarından farklı olduğunu gördü. Hata yaptığını anladı ve çok pişman oldu.

"Şeytan onları kandırdı, meyveyi yeyince ayıp yerleri kendilerine göründü, sonra yaprak ile kapattılar..."[239]

Daha önce de belirttiğimiz gibi, buradaki "yasak meyve" bir benzetmedir. Yasak meyvenin mânâsı; ilk ademin, ikinci aşamada var edilen kadınların hidayet almamışlarına da dokunması idi.

239 Kuran, 7/A'râf Sûresi, 22. Ayet.

Halbuki, ademin hidayet almış kadınlarla çiftleşmesi gerekiyordu. İlâhi kitaplar, kadınların hepsine "havva" demiştir.

Bir erkek kendine ait olmayan bir kadınla yattığı taktirde, bu mânâyı meydana getirmiş olur. Esasında, ademin günah işlemesiyle ilgili ayet, günümüzde bu mânâyı meydana getirenleri de kapsar. İnsanlar kötü bir şey yapınca saklarlar; yaprağın mânâsı, örtmedir. Şayet, ademden ve havvadan başka kimse yoksa, neden mahrem yerlerini kapatsınlar?

Ayrıca, ilk adem bütün bunları, insanların gideceği madde ötesi cennette yaşamadı; burada, Dünya'da yaşadı. Cennette hiç yasak olur mu; bunu da mı düşünemiyorlar?.. O devirde Dünya üzerinde cennet gibi bir hayat vardı. Ademe helal edilen kadınlar, hidayet almış kadınlardı; hidayet almamış kadınlar haramdı. Ama ademe, tek tek hangi kadının helal, hangisinin haram olduğu söylenmedi. Bu yüzden adem, hidayet almamış kadınlara da dokundu. Bu kadınlardan doğan çocuklar dengesiz oldu; hidayet almış diğer kadınların çocuklarıyla kavga ettiler, onları öldürdüler. İlk kavga böyle başladı. Bu da, o zamana kadar cennet hayatı gibi bir hayat yaşayan ademi ve diğerlerini huzursuzluğa sürükledi. İşte bu mânâyı ilâhi kitaplar, "Cennetten kovuldular" şeklinde ifade eder. Kısacası; bu ayetlerde söz konusu olan, ne gidilecek olan cennet ne de bildiğimiz yenen meyvedir...

İşte; o zamandan günümüze kadar gelen kavgaları ve huzursuzlukları yapanlar, bu hidayet almamış kadınların soyundan gelenlerdir; babaları ademdir!.. Bu yüzden; ilk ademden sonra nice çağlar yıkıldı, insanlar yok edildi; seçilmişler kaldı. İnsanlar tekrar çoğaldı, yeni nesillerde tekrar bozulma başladı. Bu hâl günümüze kadar devam ederek geldi. Her şeyin yozlaştığı gibi, toplumlar da yozlaşır; sonra yok edilir; yeni nesiller gelir.

"Madem her çağda hidayet almamışlar yok edildi, seçilmişler kaldı; neden peki sonra toplumlar tekrar tekrar bozuldu?"

Yedi'den "burçlar" denen yıldız kümelerine gelen tesirler, felekler (gezegenler) aracılığı ile Dünya üzerine yansır. Feleklerin oluşturduğu açılar, insan beynindeki devrelerle iletişim halindedir.

Tesirlere ve feleklerin yaptığı açılara göre, beyinden geçen atomlardaki enerjik bilgiler programlanır; meni ve yumurta hücrelerini oluşturur. Böylece oluşacak bir insanın "TEMEL PROGRAMI" meni ve yumurtaya kaydedilir. Ayrıca, babanın ve annenin yaşamındaki tüm fiiller, düşünceler vs. de kayıt edilir. Bunlar da, "gen" denen bilgilerdir.

İşte; toplumların bozulmasının temelinde, temel programlarında hidayet nuru olan insanların zaman içerisinde azalması değil, genetik kayıttaki olumsuzlukların, temel programdan

baskın hale gelmesi yatar. Bu yüzden, ahlâk kurallarına uyulması gerekiyor ki, soy bozulmasın; temiz kalsın.

Eskilerde, kızlar veya oğlanlar evlendirilirken, karşı sülalenin ahlâk yapısı araştırılıyordu. Sülalede ahlâk bozukluğu varsa, evlilik olmuyordu. Cins hayvanı, cins hayvanla çiftleştir; cins yavru doğar. İnsan da aynı, nebat da aynı. Söğüt ağacı, meyveli ağacın aşısını tutmaz. Meyveli ağaçlar aşı tutar; aşılandığı ağacın meyvesini verir. Bugün, çağdaşlık medenilik adı altında, bu yaklaşıma gericilik, ilkellik gibi bakılıyor. Acaba ilkel ve gerici kim?.. İnsanların edeplisine, dürüstüne değil, parası çok olanına itibar ediliyor. İster hırsız ister hain olsun fark etmiyor. Bugün adem, hiç yemediği kadar yasak meyve yiyor, kimse farkında değil.

"Kanı bozuk ne demek? Kan nasıl bozulur?" Yediğin, içtiğin midede çarpışır. Ayıklandıktan sonra kana dönüşür. Şayet; yediğin, içtiğin haram ise, işte senin kanın bozulmuştur. Kanı bozuk mu, temiz mi; herkes kendisini bilir. Bu insanlık ağacı artık meyve vermez olmuş. Soy bozulmuş, melez olmuş; yakında yok edilecek. Camiler, kiliseler boşalmış. İnsanlar ibadeti kaybetmişler. Stadlar dolmuş, gazinolar dolmuş; gençler futbolkolik, müzikkolik olmuş. İnsanlar paraya tapar olmuş. Tüm toplumlar parayı tanrı yapmışlar, tapıyorlar. Dünyayı kirletmişler; ormanlar yok ediliyor. Yabani hayvanlar para için öldürülüyor, nesilleri tükeniyor. "Siz insan değil,

maymunsunuz" deniyor. "Hayvansınız; ruh yoktur, yaşam devam etmeyecek, ölüp toprak olacaksınız" denerek insanlar aldatılıyor. Bu yüzden, insanlar insani değerlerden sıyrılmış, dünya hayatını daha iyi yaşamak için her türlü kötülüğü yapar olmuş.

İbadet yapanlara gelince... Gökte bir tanrı varmış gibi düşünüp şirke girmişler. Okumadan, düşünmeden yaşıyorlar. Halbuki, insan beyni kâinatta yaratılan en üstün varlıktır. İnsanın aslı AKILdır. Galaksiler ve güneş sistemleri laf olsun diye var edilmedi. Bunları değerlendirecek olan insan beyni. Maalesef bugün, insanlık bütün bunları değerlendirmek için gerekli olan ilimden mahrum; beyinlere aşama yaptırıp beyinlerini yükseltecek çalışmalardan uzak.

BİR... DERHAL YEDİ YIL BOYUNCA TÜM DÜNYA'DA DOĞUM OLAYI DURDURULACAK!

Tüm insanlık buna uyacak! Çocuk nasıl yapılır, öğrenilecek! Yedi yılın sonunda bir aile, bir çocuk yapacak! Bu kitaptakiler dikkate alındığı takdirde, her doğan çocuk alim olur. Dünyada en büyük tehlike, nüfus artışıdır.

İKİ... DERHAL YAKITLA (PETROL, GAZ) ÇALIŞAN TÜM MOTORLAR VE FABRİKALAR DURDURULACAK!

"Ekonomimiz bozulur" derseniz; atmosfer ölmek üzere... Ya canınız ya da paranız, yani ekonominiz!..

ÜÇ... DERHAL BÜTÜN SİLAHLAR İMHA EDİLECEK!

Dünya üzerinde kavga, yani çıkar savaşı durdurulacak! Başka çare yok! Dünya hepimize yeter. Bu ne hırs, bu ne üstünlük savaşı? Çıplak gelip, çıplak gidiyorsun. Ne sana ait ki dünyada; neyin kavgasını yapıyorsun?..

Dabbe, arzdan fışkırır;
Egzozdan zehir sızdırır.
Çıkar atmosferi bozar;
Şavkı kutupları kızdırır.

Dabbe çıkar, yer çöker;
Hırsı canavar tayfuna geçer.
Sel olur, her yeri biçer;
Cezasın masumlar çeker.

Dabbe, deccali azdırır;
Dünyanın adaletin bozdurur.
Dört teker üstüne biner;
Havada askerin gezdirir.

Cafer der; dabbet-ül arz;
Gafil çalar hayalî saz.
Her hadiste vardır misal;
Bunlar petrol ile gaz...

İsa (a.s.)'ın babasız doğması olayına gelince... İlk adem ile İsa (a.s.) yaratılış bakımından birbirlerine çok benzer. İkisinin de babası yoktu. Burada Hristiyanlar'a sormak istiyorum. İsa (a.s.) Allah'ın oğlu ise, babası Allah ise, peki "Adem"in babası kim?..

Bu konuya girmeden önce, melekleri biraz anlamaya çalışalım. Melekleri sadece duymuşsunuz. Geçmişte görenler, misal vererek anlatmış; misalleri hakikat sananlarsa, kendi anlayışlarına göre meleklere şekiller vermiş. Şimdi ben herhangi bir meleği gerçek yapısıyla anlatsam (yani gördüğüm şekilde), adam, kafasındaki hayalî meleğe uymadığı için hemen karşı çıkar; "Öyle değil, şöyle" der... "Peki sen meleği gördün mü?" diye sor; "Hayır!" der. Sadece duymuş, ona da şekil vermiş. Kendisini de o hayale şartlandırmış.

Değerli insanlar, melekler için eskiler ne demişler?.. "Melekler yemez, içmez, uyumazlar; erkek veya dişi olmazlar." Meleklerin nasıl bir yapıya sahip olacaklarını veya olamayacaklarını, artık bunları göz ardı etmeden düşünün.

Melekler sayısız ve sonsuzdur. Çeşitlilikleri de öyle. Melekler, Allah'ın gücünden cüzî güçlerdir. Ayrıca, bazı melekler tamamen güç ve bilinçtir. Bazı melekler, gerekirse bu güçlerini kullanarak çeşitli şekillere girerler. Yani, bazı melekler, şekil değiştirme

kabiliyetine sahiptir. Bu tür meleklerden bir bölümü, Ruh-u Azam meleğindendir.

Cinlerde, bedenlerini yoğunlaştırma, başka şekillere girme türünden kabiliyetler kesinlikle yoktur. Onlar, kendi gerçek şekilleriyle görünürler. Nasıl göründüklerini yukarılarda yazdık. Madde ötesine geçmiş insanlarda da, nebi dahi olsalar bu kabiliyet olmaz. Nebileri rüya yollu görenler bilir; nebileri ya gençlik, ya orta yaş, ya da dünyadan ayrıldıkları hâl üzere görürler. Ayrıca, dünyadan ayrılmış yakınlarını da görenler, onları şekil değiştirmiş olarak değil, güzel veya çirkin, gerçek halleriyle görürler.

Cinler, zayıf iradeli insanlardan güçlü; iradesi güçlü insanlardan zayıftırlar. Bazı kişiler, kitaplarında cinleri ve şeytanları güya aşağılıyormuş gibi anlatıp yüceltiyorlar. Bu kişiler; farkında olmadan veya farkında olarak, cinlerin hükmü altındadırlar.

Değerli insanlar, İsa (a.s.), Nuh'tan çok uzun bir zaman sonra, bundan 24 asır önce yaşadı. Nuh'tan önce Dünya'da çeşitli süper çağlar yaşandı. Ancak Nuh'tan sonra, insanların anlayışları tekrar ilk insanlarınki gibi oldu. Hz. Meryem'in dünyaya gelmesinden önceki zamana gidelim. O zamanki insanların anlayışını ve ilim düzeylerini göz önüne alalım.

Meryem Validemiz, İmran ailesinden ve İbrahim (a.s.) soyundandır. İmran ailesi, devrin en edepli soyu idi. Tevrat'a ve Zebur'a iman etmişlerdi. O devrin son nebisi Musa (a.s.) olduğu için, ibadetleri Musa Nebi'nin yaptığı ibadetler idi; okudukları Tevrat idi. Puta tapmazlardı. O zamanlar kilise yoktu, mabet vardı.

İmran ailesi erkek çocuk istedi; hem de imanlı ve insanlara faydası dokunacak bir erkek çocuk... Bu çocuğu Allah'a adadılar. Ancak, beklenen erkek çocuk yerine kız, yani Hz. Meryem doğdu. Hz. Meryem, kadınlar içerisinde en edeplilerindendi; edepli yaşar ve devamlı mabette kalırdı. İnsanlardan uzak dururdu. Çok namuslu ve dindardı; hayatı boyunca hiçbir erkekle muhatap olmadı. Kur'an-ı Kerim'de övülmüştür:

"Hatırla o anı ki, melekler Meryem'e şöyle dediler: 'Ey Meryem, Allah seni (İsa'ya ana olman için) seçti. Ve seni temize çıkardı. Ve seni alemlerin kadınlarından üstün kıldı.' "[240]

Bildiğimiz gibi, bir erkek ne yer içerse, kadın da aynısını yer içer. Fakat erkeğin ve kadının ürettiği meni; erkekte sperm, kadında yumurta olmak üzere, farklıdır. İşte bu fark, beyin şifrelerinden kaynaklanır. Beyin şifresi, beyinden geçen atomların enerjik bilgisini programlayan mekanizmadır. Örneğin, nasıl ki ağaçların çiçeğinde hem erkek hem de dişi tozcuk meydana geliyorsa ve

240 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 42. Ayet.

ağaçlar kendi kendilerini dölleyip meyve veriyorsa, ilk devirlerdeki kadınlar da kendi kendilerine hamile kalabiliyorlardı. Kadınlardaki bu kendi kendine hamile kalma mekanizmasının işlevi, Yedi'den gelen bir tesirle durdurulmuştur. Kadınlardaki periyodik kanama olayı, işlevi durdurulan o mekanizmanın bıraktığı bir izdir. Her ne kadar kadınlardaki o mekanizma saf dışı bırakılmışsa da, kadınlarda hâlâ, hiçbir maddesel müdahale olmadan, kendi kendilerine hamile kalabilme özelliği mevcuttur.

Meryem Validemiz mabette ibadet ederken, Ruh-u Azam meleğinden gelen bir melek, gücünü yoğunlaştırarak Meryem Validemiz'e insan şeklinde göründü ve Meryem Validemiz'in yumurta üreten beyin şifresini etkiledi. O anda, bir boş yumurta merkezini oluşturmak üzere beyinden geçmekte olan atomaltı parçacıkların hepsini, özel olarak tek tek programladı. Bu atomaltı parçacıkların meydana getirdiği atomlardan, aynen ilk ademin var edilişinde olduğu gibi bir asker spermi oluştu. Bu tesir, bir sefere mahsus meydana geldi. Torbada olgunlaşan bu özel asker spermi, bir yumurtayla beraber rahime kaydı. Aynı yumurtadaki bir çavuş yumurta merkezi tarafından sarılıp kıvrıldı. Böylece, asker spermi ortada kaldığı için, Hz. Meryem bir erkek çocuğa hamile kalmış oldu.

"Melek orada nasıl bir güç kullandı?". Gelen güç, Ruh-u Azam'dandı. O bilinç, orada GÜÇ olarak yoğunlaştı. Örneğin, insanlar arasında nazar olayı vardır. Bazı insanlarda görme merkezi güçlü olur; onların bir bakışıyla, meselâ karşılarındaki bir kadının boğazında, suratında morluk meydana gelir. Veyahut nazar ettikleri insan ölebilir; eşya kırılır, dağılır.

Konuyla ilgili bir örnek... Kadının veya erkeğin karşı cinse bir bakışıyla, karşı cinste bir anda aşk duygusu faaliyete geçebilir. İnsanın bir bakışı ile, tek kelime bile konuşmadan, kişinin beyninde güç yetiremediği duygular, kıpırdamalar meydana gelir. Hattâ, o bir bakış insanı intihara kadar bile sürükleyebilir. Bir bakışın neleri meydana getirebildiğine dikkat edin; konuşmadan, el sürmeden, dokunmadan. Böyle olaylara birçok insan şahit olmuştur.

Bilirsiniz; su dolu, yuvarlak, cam bir kap, güneş ısısını bir yere toplar. Bir yere toplanmış ısı çok güçlü olur; nereye isabet ederse, kısa bir anda orayı yakar. Aynı şekilde, bir insan düşünce gücünü dağıtmazsa, o insanın beyni çok güçlü olur; karşısındaki zayıf beyne hükmeder. İşte; melek, kendindeki gücü bakışta topladı. Meryem Validemiz'e bakınca, onun beyninde bir boş yumurta merkezini meydana getirecek olan atomların enerjik bilgi programını değiştirdi ve bu atomlardan bir asker spermi meydana geldi. İşte; ilk adem ile

İsa (a.s.)'ın dünyaya gelişleri, Ruh-u Azam'dan olan meleğin bu tesirinden dolayı benzerlik taşır.

"Doğrusu Allah katında İsa'nın örneği, Adem'in örneği gibidir. Onu topraktan yarattı, sonra ona 'Ol' dedi. O da oluverdi."[241]

Şayet Yedi'den direkt olarak ilk ademin var edilişine vesile olan yayın tekrar gelmiş olsa idi, Hz. Meryem'in yaşadığı devirdeki bütün kadınlar ve kızlar erkek dokunmadan hamile kalırlardı. Bu yüzden, melekî tesir sadece Meryem'i seçmiştir. İlk adem ile İsa (a.s.)'ın yaradılışlarının tek farkı budur.

Müslümanlarda, gelen meleğin Cebrail olduğu yanılgısı yaygın... Kuran'ı okumadıkları için yanlış biliyorlar. Kuran'a iyi bakın! "Cebrail" bilinci ve iletişimi meydana getirir. Halbuki tesir eden melek, Ruh-u Azam'dandı. Ruh-u Azam, ilk olarak mahlukatın tümüne tesir etti. Bu tesirle mahlukatta erkek cinsi meydana geldi. İşte; Meryem Validemiz de, ilk ademe hamile kalan kadınların Ruh-u Azam'dan aldığı tesirin benzeri bir tesir aldı.

Batınî ilmi olmayan, asla kendini (yani özünü) tanıyamaz. Kendini tanımayan alim olamaz. Alim olmayanların, hadlerini bilmeden ortaya attıkları görüş ve varsayımlar, batıl ilimlerdir.

241 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 59. Ayet.

Melekler tek yapıdır; nefes alıp vermezler, yemezler, içmezler. Her melekî gücün bir görevi vardır. İşte bunları anlamayanlar, her işte Cebrail'i ortaya sürmüşler.

Meryem Validemiz'e gelen ve Ruh-u Azam'dan olan melek, GÜÇtü; Yedi'den geldi, beyinde bilinç olarak açığa çıktı ve Meryem Validemiz'in beynini etkiledi. Yoksa; ayette anlatılan, meleğin Meryem Validemiz'le karşılıklı konuşması, benzetmedir. Ayette geçen konuşma, "beyin üstü akıl"ın, madde beyinle irtibatıdır. Bu hâl, yaşamakla bilinir. Siz böyle bir olaya rast gelseniz, bu olayı yaşayanı deli zannedersiniz; çünkü bu hâl kişiyi baskı altına alır, suratının rengi değişir, terler ve kendi kendine konuşuyormuş gibi dudakları kıpırdar vs.

O devirlerde, İsa (a.s.)'ı nebi olarak kabul etmeyen gruplar iftira attılar. "Yok marangozun oğlu, yok Allah'ın oğlu..." O devrin ilim düzeyini göz önüne getirin; erkekle dişi çiftleşmeden çocuk olacağına kim inanır?.. Ancak, bugünkü ilim bunları çözecek düzeyde. Hattâ; günümüzde bilim, insan beyninin belli merkezlerini etkileyip insanın bazı hız ve hareketlerini yönlendirebilecek imkânlara sahip.

Hüda nurun saçtı, hayvanat kaçtı;
İsabet alanlar ademe göçtü.
Hüda'nın sözleri Davut'ta pişti;
Kelâmı dilidir, Musa'ya düştü.

Edebî iffeti Meryem'de beşti;
İncil'e bakmayan hayvanat şaştı.
İftira atanlar çamura düştü;
Ruh-u azamiyeti İsa'da coştu.

Dört Kitap BİR oldu, öze ulaştı;
Cafer SON ADEM'dir, özde BİR.leşti.
Ahir zaman ağacı bedenin biçti;
Cafer'de Muhammedî gülleri açtı.

Değerli insanlar, Müslümanların bir kısmı da Hz. Muhammed'e (s.a.v.) iftira atıyorlar. "Muhammed, Aişe ile beş altı yaşında iken evlendi" diyorlar. Bazı rivayetlerde yedi, dokuz olarak da geçer. "Kara Davut" isimli kitabı açın bakın. Üstelik bir de Buharî gibi bir alimin ağzından yazmışlar. Buharî'nin bu konudaki el yazması kitabını, sonradan "tercüme(!)" adı altında değiştirmişler. Buharî burada, iftiracılar tarafından araç olarak kullanılmış. Güya; Cebrail bir yaprak üzerinde Hz. Aişe'nin resmini getirmiş ve Hz. Muhammed'e (s.a.v.), "Bu çocukla evlenmeni Allah emretti" demiş. Resimdekini kimse tanımamış. Sonra, resimdekinin kim olduğu

araştırılırken; bir kadın, "Bu Ebu Bekir'in kızı Aişe" demiş. Değerli insanlar, her gün Ebu Bekir ile beraber olan, onun evine giden insan, nasıl olur da Aişe'yi tanımaz?..

"Efendim Arabistan çok sıcak olduğu için, altı yedi yaşındaki kızlar kadın gibi gelişiyorlar"mış... Hacca, Arabistan'a gidenler var... Araplar Avrupa'ya geliyorlar çocuklarıyla... Hiç bugüne kadar, beş altı yaşındaki bir Arap kız çocuğunun kadın olduğunu gören olmuş mu? Bu iftiraları atanlar; elbette, Hz. Meryem'e iftira atanlar gibi, madde ötesinde cezalarını çekecekler.

Hz. Muhammed (s.a.v.), Hz. Aişe ile, Aişe Validemiz 17 yaşında iken evlendi; 19 yaşında gerdek oldu. Aradaki iki yıl, Hz. Aişe'nin ortama alışması içindi. Hz. Muhammed (s.a.v.) ile Hz. Aişe arasında büyük yaş farkı olduğu için, Hz. Aişe'ye "çocuk" denmiştir. Adam hem "Müslümanım" diyor hem de bu iftirayı ballandıra ballandıra anlatıyor. Neredeyse "2 ya da 3 yaşında iken" diyecekler, fakat insanlar bu kadarını da yutmazlar diye çekiniyorlar.

Değerli insanlar, bu tür iftiralar, Hz. Muhammed (s.a.v.) ve ashabı dünyadan ayrıldıktan uzun zaman sonra, Müslümanları fitneliğe sürüklemek için uydurulmuş. Birçok Müslüman, bu tür iftiralar yüzünden, kızlarını çocuk yaşta evlendirip nesli bozmuşlar.

Meryem Validemiz'e tesir eden melekî güç, Yedi'dendi. Orada açığa çıktı. Bu tür melekler kâinatta sayılmayacak kadar

çoktur. Yalnız, tek yapı güçlerdir. İnsan beyni, aşama yaptıktan sonra bu güçlere ulaşır. Aşama yapmış bir beyin, her dalgayı ve gücü istediği gibi yönlendirme kabiliyetini elde eder. İnsanoğlu çok aceleci; bu yüzden hayvanattan aşağıda kalmış. İnsanda; kedilerin görme özelliği, köpeklerin duyma özelliği gibi, diğer hayvanatın tüm özelliklerinin dışında, hiçbir mahlukta olmayan özellikler de mevcut. En basiti, insandaki konuşma, konuşmadan meydana gelen kelimeleri anlama, soru sorup cevap verme kabiliyeti hangi hayvanda var? İşte; insanda, bilinmeyen daha birçok olağanüstü özellikler ve güçler de mevcut.

İnsan, yaşadıklarını değerlendirip, kendini aslına ulaştırabilecek bir yapıda var edildi. İnsan, kendi aslına ulaştıktan sonra, geçeceği alemlerde hakikatini yaşamak ve oralardaki sonsuz boyutlarda yaşayan tek yapı canlıları yönetmek ve yönlendirmek için var edildi. Kâinatın sahibi insandır, ama özüne kavuşmuş insan.

İşte; biz, bunu gerçekleştirmek için buradayız. Mavi Dünya'ya futbolkolik, müzikkolik, alkolik, kibirkolik vs. olmak için gelmedik. O kadar anlamsız değil dünyaya gelmenin gayesi.

Önceki devirlerde yaşamış insanların akıl gücüyle kullandıkları dalgalardan bir kısmını, bugün siz alet aracılığıyla kullanıyorsunuz. Görüntü ve ses dalgalarını tespit etmişsiniz; televizyon ve telefonla kullanıyorsunuz. Halbuki, bu aletler için

harcadığınız zamanı beyniniz için harcamış olsaydınız, daha başka işler de başarırdınız.

Örneğin, bir ağacın çekirdeğini toprağa dikin. Çekirdek size göre basit bir tanecik; bir çekirdeğin gücü ne olabilir ki?.. Buna karşılık, beton ise size göre çok sağlam bir yapı, taş gibi... Ama ne var ki, çekirdek icabında betonu bile çatlatıp büyüyor, ağaç oluyor. Peki, çekirdeğe o güç nereden geliyor? Nasıl olur da bir çekirdek tanesi betonu çatlatır?.. Asfalt döküp yol yapıyorsunuz; asfaltı çatlatıp çıkan otları da mı görmüyorsunuz?.. O incecik, narin otlara asfaltı bile çatlatacak güç nereden geliyor?.. İşte; onlardaki güç, görünmeyen GÜÇtür. İspatı ortada. İnsanın yaptığı asfaltı ot delebildiğine göre, otlar bile insandan daha güçlü. Otlar bile sizle dalga geçiyor, farkında değilsiniz.

"Her şey çalışma ile elde edilir" diyenler var, ama nasıl çalışılır bilmiyorlar. Sizin bildiğiniz çalışma iki türlüdür:

-Birincisi, pazı gücüyle yapılan çalışma; bu hayvanata mahsus.

-İkincisi; düşünce yollu, beyinle yapılan çalışma. Düşünce yollu yapılan çalışma sayesinde aletler yaparsınız ve bu aletler (makine) kasların yaptığını kolaylaştırır veya yapar.

-Bunlardan başka, bir de üçüncü tür var. Şu an bu tür çalışma bilinmiyor. Önceki devirlerde, "nebiler, azizler, veliler" dediğiniz

insanlar, bu tür çalışma yaparlardı. İşte; "mucize" dediğiniz olay, bu tür bir çalışmanın ürünüdür. Bu çalışma, "AKIL GÜCÜ" ile yapılır... Nasıl yapılacağını nebiler anlatmış, öğretmiş. Fakat eski devir insanları, tutuculuk ve tapma duyguları ağır bastığı için, bu öğretileri öğrenmek yerine, öğretenleri ilâhlaştırmışlar. Öğretenlerin yaptığı çalışmayı yapmaya çalışmak yerine, öğretenlere tapıyorlar.

O devirlerde nebileri anlayan çok az insan çıkmış, nebilerin yaptıklarını onlar da kapasiteleri kadar başarmışlar ve "veli, aziz" olarak isimlendirilmişler. Zamanla, düşünce gücüne ulaştıran öğretiye hile karıştırılmış. Papazlar ve diğer din adamları, itibar görmek için işi sahtekârlığa dökmüşler. Bu sebeple, düşünce gücüne kavuşturan çalışmalar ile ilgili öğretiler, günümüzde eksik, bulanık ve çeşitli hurafelerle yozlaşmış. Bu çalışmaları kilisede, camide, mabette yapanlar, ne için yaptıklarının farkında bile değiller. Gökteki bir tanrıya tapmak, yağcılık yapmak olmuş ibadetin gayesi.

Nebiler bölünmüş; kimi diyor, "Benimki Allah'ın oğlu"; kimi diyor, "Benim peygamberim onlarınkinden üstün"; kimi diyor, "Benim kitabım doğru, onlarınki yanlış." Her grup, kendine ayırdığı nebisini övüp duruyor. Nebiler ve ilâhi kitaplar put edilmiş, tapılıyor. Kısacası, günümüzde insanlığın en yozlaştığı dönemi yaşıyoruz.

Dînî bilgisi olmayanlar, yobazların hallerine ve anlayışına bakınca materyalist görüşe düşmüşler. Bilim, atomlara kadar inmiş; atomları çözemediği için hücreye yönelmiş, hücrenin içine girip hapsolmuş. Bu yüzden bilim, insanı tanıyamamış ve yaradılış sırrını çözememiş.

Bugün, ne dindar kesim insanlığın sorusuna cevap verebiliyor ne de bilim insanları... Halbuki, aradıkları cevaplar ilâhi kitaplarda mevcut. Ancak ayetler benzetmedir; mânâlar misal yollu anlatılır. Bu yüzden misalleri hakikat sanan din ve bilim çevreleri yollarını sapıtmışlar. Son kitap Kur'an bunu açıkça anlatır.

"Biz bu Kuran'da her misali tekrar tekrar anlattık; fakat en çok direnen, mücadele eden insanoğludur."[242]

İnsan neye karşı direniyor? Kitapları, nebileri ve misalleri anlamaya karşı... Adamlar kitapları putlaştırmış, görmüyor musunuz?

Örneğin, "Aman Kuran'ı göbekten yukarıda tut, aman başının üstüne al, aman sağından geçme, aman solunda oturma"... Kitabı tanrı etmişler, tapıyorlar. "Aman abdestsiz okuma, çarpılırsın"... Böyle Kuran'ı putlaştıranların başına, yakında öyle bir balyoz inecek ki, altından kimse kalkamayacak...

242 Kuran, 18/Kehf Sûresi, 54. Ayet.

Kimi yazarlar, kitaplarında kader, vahdet gibi en ağır konuları işliyorlar; sonra da kalkıp, "Şunu yazmam yasak, ehli bilir" gibi imalar kullanıyorlar. Bu yazarların kitaplarını okuyanlar da, "Allah Allah, bu adam sır saklıyor; demek büyük alim" diye onlara teslim oluyor. Vahdeti anlattın, kaderi de anlattın; başka ne kaldı ki saklıyorsun? Bunları okuyanlar pek tabi; "Bu adam ya Mehdi, ya İsa" der... O alim geçinenlerin maksadı da bu zaten. Egolarını tatmin etmek... Sizin anlayışınıza göre, bugünkü teknoloji dine meydan okuyor; neyi saklıyorsun, çık anlat! Eski kitapları okumuşlar; oralardan aldıkları ilimleri kopyalayıp, kendi görüşlerini de katıp, insanlara sanki kendi keşifleriymiş gibi sunarak itibar görmek, insanları kendilerine bağlamak istiyorlar.

Değerli insanlar, bu zavallılar sırrın ne olduğunu dahi bilmiyorlar. SIR, Allah katında saklı olandır. İnsanların, cinlerin ve meleklerin bildiği sır değildir. Onların bildikleri, güçlü bir beyin tarafından alınır, yayılır. SIR, Allah'tan çıkmamışa ve hiçbir yaratılmışın bilmediğine denir.

Hem "Hikmet bir kişinin ağzından çıkmaz" diyorlar, hem de "Benim ilmimi kabul etmeyenler bizden değil; benim kitaplarımın dışındakiler yanlıştır, okumayın" diyorlar. Onların bu sözleri, kendilerinin kaderi ve vahdet sırrını anlamadıklarını apaçık gösteriyor. Çünkü, her şey Allah'tan, Allah'ın dışında ne var ki

reddediyorsun. Burada ikiliğe düşüyorlar, farkında değiller. Birçok velinin, İslâm aliminin kitaplarını okumuşlar; TEK.lik yaşamı nasıl olur, halk deyimiyle "Allah'a nasıl erilir" araştırmışlar; edindikleri bilgilerle kendilerinin Allah'a erip TEK.liği yaşadıklarını sanıyorlar. Halbuki, gerçekten TEK.liğe ermiş, TEK.liği yaşayan biri, "Ben Muhammediyim" demez; "İsevîyim, Musevîyim, şuyum, buyum" diyemez. Çünkü, TEK.lik yaşamında bölücülük, ayrılık yoktur, Allah ile senin arana yaratılmış hiç kimse giremez. TEK.liği yaşayan öyle bir kişi, herkese kucak açar. Zira; Zahir, Batın, Evvel, Ahir O'dur.

Burda alim aradım;
Saldılar beni puşta.
Meğer her şey paraymış;
Üç kağıtta oldum usta.

Nice alimler gördüm;
Hepsi beyinden hasta.
Burada kibre düşmüş;
Orada kalacak yasta.

Ben mi istedim dünyayı;
Beni getiren usta.
Kalmak elimde değil;
Geri götürür usta.

Gece gündüz ağladım;
Hiç alim bulamadım.
Cebrail elimden tuttu;
Beni Hak'ta okuttu.

Hak beni kâinata;
Sultan etti bu tahta.
Benden habersiz olan;
Ebedî kalacak yasta.

Cafer nebiler meclisinde;
Okudu oldu usta.
Artık sabah olacak;
Güneş oldu ufukta.

Her kitabı okuyun, her ilmi öğrenin. Yanlışı bilmeden doğruyu bulamazsınız. Bu yazıları okuyup bu ilimleri kabul eden de bizden, etmeyen de bizden. Ben tanrı değilim. Allah'ın her yarattığı ayrı bir güzel; benim haddim değil onları ayırmak. Bugün İsevîler de aynı akıbeti yaşıyorlar, diğerleri de... Şeytan ifrite, "Böl yönet" diyor. İnsan doğruyu ve yanlışı görmeden, yaşamadan nasıl kemalleşir? Her ilim Allah'tandır. Zahir de hakikat, batın da hakikattir.

Bundan sonra tüm insanlık BİR.lik olacağız. Bilen, ilmini bilmeyene öğretecek. Sen ben kavgasını lağvedeceğiz. Allah'ın ilmi sonsuz... "Ben her şeyi bilirim" diyen cehalete düşer. Birbirimize

ihtiyacımız var. Ben, çocuktan bile ilim öğrendim; sizlerin "cahil" dediği insanlardan dahi ilim öğrendim.

Yedi milyar insan, yedi milyar alem demek. Unutmayın ki, herkes ayrı kabiliyetle yaratılıyor. Bir arabanın yürümesi için; tekerin, motorun, benzinin, şoförün bir arada olması gerekir. Yedi milyar insan da böyle. BİR.lik olup monte olacağız ki, bu devran yürüsün. Mehdi ise, hepimiz Mehdi olacağız; İsa ise, hepimiz İsa olacağız ki deccal fitnesini yok edelim. Yoksa, yakında gelecek olan buhrandan kurtulamazsınız. Allah BİR.dir; BİR.liği sever.

Bir buğday tanesi bir yılda meydana geliyor. Buğdayı yetiştiren çiftçi; öğüten, un eden değirmenci; hamur yapıp pişiren fırıncı. Demek ki; bir ekmek bir yılda birçok insanın emeğinden geçtikten sonra meydana geliyor, sen de elli kuruş verip alıyorsun... Bir ekmeği meydana getirmek, elli kuruşluk bir iş mi?.. O insanlar olmasa, bir milyon dolar da versen ekmeği bulabilir misin? Bu yüzden, birbirimizin kıymetini anlamak zorundayız. Fırıncıyı öldürürsek, hor görürsek, aç kalırız; çiftçiyi öldürürsek, hepten kıtlık çekeriz. Ben ayakkabı yapıyorsam, sen de pantolon, ceket yapıyorsun. Ben olmazsam, sen yalın ayak kalırsın; sen olmazsan, ben çıplak kalırım. Demek ki, her şey insan ile güzel, kıymetli. Örneğin, yedi milyar insan gitse, yüz tane insan kalsa, altının, gümüşün ne kıymeti kalır? Milyonlarca ton altın... Öyleyse,

birbirimizin kıymetini bileceğiz; kendimizi ne başkasından üstün ne de aşağıda göreceğiz. Çünkü, hepimiz BİR.iz. Kendisini üstün gören, kibre düşmüş hastadır; aşağılık duygusuna kapılmıştır.

KÂİNAT SİSTEMİ BİR.LİK VE BERABERLİKTİR; AYRILIK KABUL ETMEZ!

Her şey bir sistem üzere oluşur, dışına çıkılmaz. Her şey kendiliğinden değil, bir vesileyle meydana gelir. Durduk yerde, yoktan hiçbir şey var olmaz. Nebilerin mucizelerini, velilerin kerametlerini duyanlar, çeşitli hurafeler ekleyerek, insanların hayal alemine dalıp gerçeklerden uzak kalmalarına sebep olmuşlar. Halbuki, mucize ve keramet dahi bir sistem üzere oluşur.

Bugün bilim, akıl gücünü çözmüş değil, bu yüzden mucize, keramet gibi daha başka birçok konuda insanları tatmin edecek cevapları veremiyor. Mucize, akıl gücüyle oluşur. Akıl gücünün nasıl kullanılacağı, bu güce nasıl ulaşılabileceği göz ardı edilmiş. "A"dan "Z"ye kadar olan harflerin meydana getirdiği kelime topluluğundan ibaret olan insan aklı, bu mucizeleri kavrayamaz, anlayamaz. Bugün insanların bildiği, birbirlerinden öğrendikleri, zahirî görüntülerle sınırlıdır.

Bir buğday tanesinin oluşması için atomlara ihtiyaç vardır. Aslında bir buğday tanesi, hava-toprak-su atomlarının enerjik

bilgilerinin birleşiminden başka bir şey değildir. Her oluşumu dengeleyen, Güneş'in yaydığı ısıdır. Isı, bölgelere göre farklılık gösterir. Nesneleri meydana getiren atomlar, kendi bölgelerindeki ısıya göre programlanırlar. Bir ağacın aldığı ısı değiştikçe, yapraklarının rengi de değişir. Isı arttıkça, yaprağın rengi, yeşilden sarıya doğru yoğunlaşır; yaprak sararmış, kurumuş olur. Sonunda kahverengi bir renge döner. Şayet renk izafî olmayıp sabit olsa idi, yaprağın yeşil rengi, aynı şekilde sabit kalırdı. Demek ki, renk geçici bir haldir. Atomlardaki enerjik bilgi de aynı şekilde, geçici bir haldir. Yaprak yere düşünce renk daha da farklılaşır, sonunda çözülür ve toprağa karışır; toprak olur. Peki, bu yaprağın hakikati nedir? Hakikat, yaprağın aldığı şekildir; zihnimize kayıt edilmiştir. Demek ki; gördüklerimiz hayal, halüsinasyondur; gördüklerimizin şekilleri ise hakikattir. İnsan bedeni de aynı değil mi; yaprak gibi hayal, geçici bir hâl.. Fakat bedenin semeresi olan bilinç, hakikattir.

"Filan insan öldü" diyoruz. Halbuki, madde evrende ölen olmaz. Madde beden, atomların enerjik bilgisinden meydana gelmiştir, atomik yapıdır; sonunda o da yaprak gibi çözülür, hemcinsine karışır. Aynı atomlar, çeşitli vesilelerle icabında ikinci bir insan bedenini meydana getirebilir. Demek ki; hava, toprak, su devir daim halinde. Okyanustaki suyun buhar oluşu, bulut oluşu, yağmur ve kar oluşu; tekrar eski haline dönüşü gibi.

Bir insan, bedeni ile değil, ilmi ile tanınır. Örneğin, asırlar önce yaşamış bir alim... Biz bu alimin madde bedenini mi tanıyoruz?.. Hayır, yazdığı kitaplardaki ilmini... Madde bedeni görmek bir şey ifade etmez; insanın hakikati ilimdir. Biz insanların kim olduğunu, onların ilminden anlarız. Demek ki; insan ilimdir, bilinçtir.

Bilginler atomların şeklini keşfetmişler, ancak bu atomların taşıdığı bilgiyi göremiyorlar. Bunun için de hücreye yönelmişler ve kendilerini hücreye hapsetmişler. Bu yüzden yaradılış sırrını çözemiyorlar.

Atomların yaydığı enerjik bilgi de geçicidir. Örneğin, bir sarmal birimin yaydığı 99 enerjik bilginin her biri, diğerinden farklıdır. Bir bilgi harcanmışsa, bir sonraki bilgiye geçilir; bir sonraki bir öncekinden farklıdır. Harcanan bir bilginin dönüşü olmaz, geçmiştir. Bu yüzden madde evrende, insan-hayvan-nebat ne görüyorsan, bir defa meydana gelir. Tıpkısının aynısı, ikinci bir defa oluşmaz. Bu yüzden var olan her şey çok kıymetlidir. Biz, ancak bunu anlarsak varlığın kıymetini biliriz.

"CEBRAİL" denen melekî güç; "zahir ve batın" dediğimiz, görünen ile görünmeyen arasındaki boyuttur, bilinçtir, güçtür. Sen kendini et kemik beden zannettikçe, beyin üstü gücü tanıyamazsın, aşama yapamazsın. Şayet üst boyuta geçmek istersen, Cebrail sana

yardım eder, seni bilgilendirir. Daha açık mânâsı; Cebrail seni yetiştirir, sana öğretir, ondan sonra aşama olur. Yoksa imkânsızdır:

"Dereceleri yükselten, arşın sahibi Allah, kavuşma günü ile korkutmak için, kullarından dilediğine, iradesi ile ilgili vahiy indirir."[243]

Üst boyuta (yani batınî boyuta), "Cebrail" denen bilinç boyutundan geçilir. Cebrail'i geçtikten sonra, Mikail'e ve İsrafil'e ulaşırsın. Bu melekî güçlerden sonra da aslına ulaşırsın ki, burada senin et kemik beden olduğun varsayımı yok olur; SONSUZ AKILa karışırsın. Kâinatta ne görsen, ne duysan, onlardaki sır sana açıktır, açılmıştır.

Hz. Muhammed'in (s.a.v.) miraç olayını hatırlayın. Cebrail bir yere geldiğinde, "Ya Muhammed, bundan sonra sen yalnız gideceksin!" deyince; Hz. Muhammed (s.a.v.), "Nasıl olur? Beni yalnız bırakma" diye karşılık verdi. Cebrail cevaben, "Ben bu sınırı geçince yanarım!" dedi. Cebrail, "Yanarım" demekle, "Burayı geçersem, başka hale dönerim" demek istemiştir.

Hz. Muhammed (s.a.v.) Cebrail'den sonra, Mikail ve İsrafil ile devam etti, Allah'a vasıl oldu. Bu, beyinde gerçekleşen beyin üstü bir olaydır. Yoksa, Allah havada bir yerde mi ki yanına gidilsin?

243 Kuran, 40/Mü'min Sûresi, 15. Ayet.

Böyle düşünenler, kendi hevalarını tanrı edinenlerdir. ***"...Ben size şah damarınızdan daha yakınım!"***[244] ayetini iyi düşün!

Allah mekândan münezzehtir. Cebrail'e, "Allah'ın elçisi" deniyor, fakat Cebrail Allah'ın yanına çıkamıyor. Öyleyse, Cebrail vahyi nereden getiriyor? Halbuki; Cebrail vahyin ta kendisidir, iyi anla! Sizler kendinizi et kemik beden zannettikçe bunları anlayamazsınız.

Hadiste, "Namaz müminin miracıdır" deniyor, fakat bugün, namaz nedir bilinmiyor. Anlaşılmamış... Kulaktan dolma lafla şartlanmış, namaza "borç" diyor... Kuran, ***"O namaz kılıp da namazlarından (özünden) haberi olmayanların vay haline!"***[245] diyor; bunlar ise namazın şeklinde kalmışlar.

Kıldığımız namaz, aslında zikirdir; konsantre olup dua okuyarak beyin üstü aşama yapmamıza vesile olur. Miracı olmayanın, namazı olmaz! Demek ki namaz miraç yapmak için kılınır. Yoksa, "Ben kılıyorum, o kılmıyor" deyip başkalarını suçlamak için değil! Bu hâl fanatikliktir, ibadeti anlamamış olanlarda görülür. Böyle davrananlar, yarın ahiret boyutunda ibadet yapmayanlardan daha müşkül duruma düşecektir. Sen tanrı mısın ki, benim ibadet yapıp yapmamama karışıyorsun?

244 Kuran, 50/Kâf Sûresi, 16. Ayet.

245 Kuran, 107/Mâ'ûn Sûresi, 4. ve 5. Ayet.

Mucizenin nasıl meydana geldiğine geçmeden önce, bir buğday danesinden bir başağın nasıl meydana geldiğini anlamaya çalışalım. Dikkat edilirse, bir buğday danesi toprağa dikilince, önce bozulup ot oluyor; ama sonra başak veriyor; bir başaktan, otuz kırk buğday danesi meydana geliyor. Dikilen dane bir adet. İşte; bu dane kendi programını içinde taşıdığı için, toprak ve su atomlarını kendine çeker ve onlardaki enerjik bilgiyi kendi gibi programlar ve kapasiteye göre dane sayısı meydana gelir. Hangi başakta dane sayısı fazla ise, o başağın tohumu olan dane güçlüdür. Bundan; "güçlü daneden çoğalan daneler daha güçlü olur" mânâsı anlaşılmasın. Güçlü daneden güçsüz dane de meydana gelir. Bu olay daneye değil, daneleri programlayan sisteme bağlıdır. Aşılı, meyvesi güzel bir ağacın çekirdeğinden, meyvesi hiç iyi olmayan ağaçlar da meydana geliyor. Örneğin, aşılı kayısı ağacının çekirdeğini toprağa dikince, aşısız kayısı ağacı çıkar; sonra aşılanır. Aynı şey insanlar için de geçerlidir. Akıllı ana babadan aklı zayıf çocuk; uzun boylu ana babadan kısa boylu çocuk; imanlı bir ana babadan imansız bir çocuk meydana gelebiliyor. Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Görüldüğü üzere, canlıların özellikleri sadece soylarından aldıkları genetik bilgilere bağlı değildir.

Toprak, su ve dane birbirlerinden ayrı iken, cansız gibi gözüküyorlar. Birleştiklerinde, bir hareketlilik (yani büyüme)

meydana geliyor. Peki, aralarında güçlü olan; toprak mı, su mu, tohum mu?

Tabi ki tohum... Tohum daha güçlü olduğu için, suyu ve toprağı (yani bunlardaki atomları) kendine çeker. Zaten kendisi de atomların birleşik halidir. Danedeki güç, kendindeki binlerce atomu birleşik halde tutar; çevredeki atomları kendilerine tek tek çeker ve onların yaydığı enerjik bilgiyi dane atomları gibi programlar. Daha açık mânâsı; danedeki güçle, dane atomları, çekilen atomların enerjik bilgilerini kendilerine benzetirler, yani programlarlar.

Atomların yaydığı enerjik bilgi normalde programsızdır. Atomlar, girdikleri şeklin halini alırlar. Örneğin, elektrik sade ve tek bir enerjidir. Buzdolabı buz elde etmek için yapılır, programlanır. Elektrik buzdolabına girince, dolaptan güçlü olduğu halde dolabın programına uyar... Ocağa girince ateş olur; ampule girince ışık olur, ampulün programına uyar. İşte; atomlardaki enerjik bilgi de buna benzer.

Şayet; insan-hayvan-nebat denen canlıların bir nevi tohum olan şekil programları Yedi'den gelip toprağa nakşedilmeseydi, Dünya üzerinde hiçbir canlının oluşumu meydana gelmezdi. İşte; bu nakış edilen şekil programları, "İSRAFİL" denen melekî gücün ta kendisidir. İsrafil; yeni oluşumları meydana getiren demektir ve

gücü kendisinde mevcuttur. İşte; "insan" veya "adem" denen bizler, "C.A.M.İ.", yani cem olmuş dört melekî gücün[246] BİR.lik haliyiz.

Cennet veya cehennem boyutuna geçildiğinde, bilinçten meydana gelen bedenlerimiz, bu dört melekî gücün dışına çıkar, onları aşar. Ancak, bilinç bedeni meydana getiren de yine aynı melekî güçlerdir. Yalnız şurayı karıştırmayalım: Bilinç beden, ruhtan ötedir.

Ruhumuz, dünyaya gelmeden önce programlanmıştır; dört melekî gücün oluşturduğu mekanizmadır. İSRAFİL, madde bedenimizi meydana getiren atomları toplar ve beden olarak programlar. Aklımızı CEBRAİL oluşturur. Madde ötesi bizi, yani bilincimizi MİKAİL programlar. Ölüm meleği AZRAİL, madde bedenimizi meydana getiren atomları dağılmamaları için bir arada tutar; "ölüm" dediğimiz vakitte serbest bırakır ve atomların bileşiminden meydana gelmiş madde bedenimiz dağılır; toprak atomu toprağa, su atomu suya karışır.

Nebilerin, velilerin ve azizlerin önceki devirlerde gösterdiği mucizeler nasıl meydana geldi? Örneğin, İsa Aleyhisselâm'ın üzüm suyunu çoğaltması... Mucizenin meydana gelmesi, yukarıda belirttiğimiz Cebrail boyutunu aşıp, aslımız olan sonsuz bilince ve

246 Cebrail, Azrail, Mikail, İsrafil

güce ulaşınca mümkün olur. Hiçbirimiz O sonsuz güçten ayrı değiliz.

"Onu düzeltip içine ruhumdan üflediğimde, ona secdeye gidin. Bütün melekler secde ettiler; şeytan hariç, o da secde edenlerle beraber olmaktan imtina etti."[247]

Görüldüğü üzere, Allah'ın Ruhu sadece insana üflenmiş. Bu sebeple, Allah'ın gücüne sadece insan ulaşabilir. (Kapasitesi kadar) bu gücü sadece insan yönlendirebilir. Fakat, kendimizi et kemik beden sanıp tanıyamazsak bu gücü anlayamaz, vesveseye düşeriz. Vesvese, bizi bu güce ulaşmaktan alıkoyar; hayvanî bir yaşama, hatta daha aşağılık, bencil ve kibirli bir yaşama sürükler. Bilinç bedenimizle başbaşa kalınca da, kendimizi ebediyen azap ve hüsran dolu bir yaşamın içinde buluruz.

"Hava atomları, su atomları ve toprak atomları enerjik bilgi yayar. Atomların birlik hali olan tohumlar, şekil programlarına tabi olarak, kendilerindeki güçle diğer atomları tek tek kendilerine çeker, onların yaydıkları enerjik bilgiyi bulundukları hâl üzere programlar. Bunlardaki şekil programı İsrafil denen güçtür" demiştik. Şurayı bilmek gerekiyor; nebatta bir, hayvanda iki, insanda üç özellik vardır. Nebatın yapısında; "İsrafil" denen melekî güç mevcuttur. Hayvanatta; "İsrafil, Azrail" denen güç mevcuttur; Cebrail kapalıdır.

247 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 29-31. Ayet.

İlmi belli bir program üzeredir. İnsan bedenini oluşturan ise; İsrafil, Azrail, Cebraildir. Nasıl hava-toprak-su üçlüsünden Güneş ayrı ise, Mikail de bu üçlüden ayrıdır. İşte; insan Cebrail boyutunu geçince, Mikail'e ulaşır. Sonsuz ilim Mikail'dendir.

Hayvanatta Mikail boyutu olmadığı, Cebrail boyutu da kapalı olduğu için, hayvanlarda düşünce oluşmaz. İletişim meleği Cebrail, Mikail'den aldıklarını iletir. Miraç hadisesini okumuşsunuzdur. Hz. Muhammed (s.a.v.), Cebrail'i geçtikten sonra Mikail'e ulaşmıştır. İnsan, ancak Mikail boyutunu geçince her şeyin aslını bilir. Bu biliş Mikail'dendir. "Mikail", ana akıldır; gücü, sonsuz sınırsız güçtendir.

Değerli insanlar; "Cebrail" dediğimiz melekî güç, geçmişte nebilerle açığa çıkmış; peki bütün nebiler dünyadan ayrılınca Cebrail kayıp mı olmuş? Cebrail nebileri eğitmiş, ilim öğretmiş... Peki bugün bizden niye kaçsın. Biz ona ne yaptık ki?.. İşte bu konular anlaşılmamış.

Son nebi Hz. Muhammed'den (s.a.v.) itibaren, Cebrail dediğimiz melekî güç ve bilinç beyinlerde açılmıştır. Bu sebeple, Hz. Muhammed'den (s.a.v.) sonra, nebilere ihtiyaç duymadan, insanların beyin programları ve kapasitelerine göre bilgi ortaya koymaları mümkün hale gelmiştir. Bugün, ana rahmindeki çocuğun erkek veya dişi olduğunu tıp biliyor ve görüyor. Nasıl görüyor? Alet aracılığı ile. Kim bulmuş o aleti? Günümüz insanı. Bir insan, ister

kız ister erkek çocuğu istesin, tıp uzmanları tarafından bu istek yerine getirilebiliyor. Güneş'in ve Ay'ın hangi yıllarda, hangi günde ve hangi saatte tutulacağını, astronomlar hesaplayıp biliyorlar. Kuyruklu yıldızların ne zaman Dünya'yı ziyaret edeceği artık önceden biliniyor. İşte; Cebrail dediğimiz boyut insanda açılmasa idi, bunlar mümkün olmazdı. Çünkü Cebrail, insanı ve beynini organize eden ve bu beyinlerde açığa çıkan Allah'ın gücü ve ilmidir. Diğer melekler de böyledir.

"Biz insanın bedenini topraktan yarattık... Sonra içine kendi ruhumdan üfledim."[248]

Nedir bu ruh? Dört melekî gücün kendileridir. Şayet böyle olmasaydı, bugünkü bilim insanları yukarıdaki mucize gibi ilimleri, gaybi bilgileri nasıl bilebilirlerdi?.. "Nebilerden sonra Cebrail kaybolup gitmiş" anlayışı ham bir görüştür. Allah'ı bilmeyenlerin zanlarıdır. Her şeyi Allah yaratıyor da (ki öyledir), bilim insanlarının beynini ve ilmini başkası mı yaratıyor? İlme ve alime karşı çıkmak, Allah'a şirk koşmaktır. Tabi ki gerçek ilme ve alime... Bu hakikatleri açıkça beyan ettiğimiz için, Allah'ı bilmeyen insanlar ve foyaları ortaya çıkan nakilci sözde alimler, bize, "Cinler kuşatmış" diye iftira edeceklerdir; bu iftiralara yabancı değiliz. Çünkü nebiler bile bu tür iftiraların muhatabı olmuşlardır.

248 Kuran, 32/Secde Sûresi, 7-9. Ayet.

Bir insan beyin üstü boyutlara ulaşınca, ana akıla ve güce kavuşur. Görür ve bilir ki, kendisi de dahil "her şey" dediği, bu akılın gücü ve bilgisidir. Burada benlik yok olur; ne yaradan kalır ne de yaradılan. Bizim, "Yaratılıyor, yaratıldı" dediğimiz her şey, bu ana akılın mânâlarının açığa çıkmasıdır. Burada insan bakar ki, bu bütünsel ve sonsuz güç ve akıl; bir yerde konuşuyor, bir yerde dinliyor, bir yerde ağlıyor, bir yerde gülüyor vs... Bu haller, bu gücün mânâlarını oluşturur. Hepsi bu güçten birer mânâdır. İnsanın kendisi zannettiği benliği, bu görüş ve biliş sonucu yok olur. İşte; "ALLAH BAKİDİR" denen mânâ, burada aşikâr olur.

"Zannımı kendim sandım;
Zannımla zannımda yandım."

Kuran ehli alimlerin asırlardan beri takılıp kaldığı, bilmediği noktalardan biri de; cinlerin melek sınıfından olduğunu sanmalarıdır. Halbuki, Kuran'daki ayetler cinlerin ateşten yaratıldığını apaçık beyan etmektedir. İnsanın madde bedeni çamurdan (hava-toprak-su atomlarının birleşik halinden) yaratılmıştır ve içine de Allah'ın Ruhu'ndan üflenmiştir. Dikkat edin; başka hiçbir mahluka Allah'ın Ruhu'ndan üflenmemiştir.

Peki bu ne demek? Bu, "insanın Allah'ın halifesi olması" demektir. Daha açık mânâsı; insan gibi sandığımız toprak beden içerisindeki aklın, Allah'ın bir parçası olduğudur. İnsandaki akıl, ana

akıldan açığa çıkan cüzziyettir. Kim ki ana akla ulaştı; o, Allah'ın yeryüzünde gözüken halifesidir, özüdür, kendisidir. Burayı anlamak için, öze ermek gerekir. Öze ermeden onu bunu taklit eden, gördüklerine göre hüküm veren, çevresindekilere yaranmaya çalışan bir kişi bu akla ulaşmamıştır. Ve taş toprak hükmündedir! İşte; "Allah'a inandım" diyen kişiler, bunları bilmedikleri için yanlışa düşüyorlar.

Dikkat edilirse, hocalar camilerde bazı ayetlerin gündeme getirilmemesine özen gösterirler. Minberlerde, ismine "Allah" dedikleri gökteki tanrılarını anlatarak, Allah'a şirk koşarlar. Bunun da farkında değiller. "İslâm alemi" denen toplumlar, işlerine gelmeyen, hevalarına uymayan ayetleri hasır altı eden sözde hoca ve alimlerin kurbanı olmuşlar. Kürsüye çıkanlar, Kuran'daki en önemli mânâlara işaret eden bu ayetleri açmayıp, insanları hayal alemine sürüklüyorlar. Örneğin, ayet apaçık, ***"Ben insana ruhumdan üfledim"***[249] diyor. Ruh, varlığın hakikatidir.

Günümüz hocaları ve alimleri, varlığın hakikatine eremedikleri için, işte bu tür ayetlerden kaçıyorlar, korkuyorlar. Oysa Allah; Abdülkadir Geylanî Hazretleri'nin ağzından, "Ben insanın sırrıyım, insan benim sırrım" diyor.

249 Kuran. 32/Secde Sûresi, 9. Ayet.

"Hakikatte biz insanı bir kuru çamurdan, suretlendirilmiş bir balçıktan yarattık. Cin taifesini de bundan önce dumansız ateşten yaratmıştık. Ve düşün o vakit ki Rabbin meleklere, 'Ben' demişti; 'Kuru bir çamurdan, suretlenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Dolayısıyla onu düzenleyeceğim ve içine ruhumdan nefheyleyeceğim (üfüreceğim) zaman derhal onun için secdeye kapanın.' Onun üzerine melekler hepsi toptan secde ettiler. Ancak, iblis secde edenlerle beraber olmaktan çekindi."[250]

Melekler, yeryüzündeki diğer mahlukattan üstün yaratıklardır. Ayete göre, çamurdan insan bedeni yaratıldıktan sonra, içine Allah Ruhu'ndan üfledi. Dikkat et!.. Ruh yaratılmadı. Ezelde mevcut olan Ruh, çamur beden içinde, yani yeryüzünde zahir oldu. Ruh'un yaratıldığına dair hiçbir ayet yoktur.

Allah'a yakın olan, Allah'ın gücünden olan melekler, insana üflenen ruhun ne olduğunu bilmelerinden dolayı ademe secde etmişlerdir. Allah'ın hitabından sonra, melekler önce, "Yeryüzünde kan dökücüler mi yaratacaksın?" diye sordular. Ancak; Allah çamur beden içerisine ruhundan üfleyince, yani Allah zahir olunca, melekler derhal secde ettiler. Şurayı iyi anlayın... Bu anlatımlarda misaller vardır. Allah üflemekten ve üflenmekten münezzehtir. Meleklerin ademe secde etmeleri, "Allah'ın üstünlüğüne boyun

250 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 26-31. Ayet.

eğmeleri" demektir. Melekler, et kemik bedenin ötesinde (içinde) Allah'ın varlığını hissedince, tanıyınca ona boyun eğdiler. Çünkü Abdülkadir Geylanî'nin ifadesiyle, "Allah hiçbir şeyde zahir olmadı insanda zahir olduğu gibi."

"Ya İblis, dedi, sen niçin secde edenlerden olmadın? Benim, dedi, bir kuru çamurdan, bir suretlenmiş balçıktan yarattığın bir beşere secde etmem mümkün değildir." [251]

Gördünüz mü? Cinler, ademin (yani insanın) sadece madde bedenini görüp, Allah'ın Ruhu'nun bu beden ile zahir olduğunu hissedemedikleri, algılayamadıkları, göremedikleri için yanlışa düşmüşler. Şayet cinler melek sınıfından olsalardı, onlar da görür ve secde ederlerdi. Secdenin emredildiği ayetteki hitap, sadece meleklere sanılıyor. Halbuki, meleklerden hariç bütün cinlere, nebata ve hayvanatadır. Cinler, meleklerden aşağı varlıklardır. Dolayısıyla, meleklerin secde ettiğine, cin, hayvan, nebat; bütün varlığın secde etmesi gerekir. Cinler, insan yaratılmadan önce yaratıldı. Adem var olana kadar, yeryüzünde nebattan ve hayvanattan üstün olan onlardı. Adem var edilince, ademin kim olduğunu bilemediler ve kıskançlığa düşüp insanın üstünlüğünü kabul edemediler. Hâlâ da edemiyorlar.

251 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 32. ve 33. Ayet.

"...O halde, dedi; 'Çık oradan! Çünkü sen kovulmuş olansın.' "[252]

Buradaki çıkış, "Allah'ın rahmetinden çıkış" demektir. Fakat, geçmişte bu ayetten, "cinlerin meleklerin içinden çıkarıldığı" mânâsı anlaşılmış. Allah'ın hitabına göre, yeryüzündeki en üstün varlık insandır. İnsandan sonra melekler, sonra cinler, hayvanat ve nebat gelir. İnsan bedeni topraktan, melekler nurdan, cinlerin bedenleri ise nardan (yani ateşten) yaratılmıştır. Cinleri meleklerle karıştırmayın. Meleklerin secde ettiğine, diğerleri de secde etmek zorundadır.

Yukarıdaki ayetin mânâsı çok derindir ve günümüz için de geçerlidir. Daha doğrusu, kıyamete kadar geçerlidir. Başka bir mânâ da, bu ayet gereği, örneğin bir alim kendi ilminden daha üst bir ilim ile karşılaştığı zaman, o ilme secde etmek zorundadır, yani o ilmin üstünlüğünü kabul etmek zorundadır. Şayet kabul etmeyip kibirlenirse, kıskanırsa, şeytan olur.

İşte; bu bilgileri elde edip, kendin sandığın benliğini ve diğerlerini ayrı gösteren görüşünü kaldırırsan, bütünsel güce ulaşırsın. Ancak bunlar sadece bilmekle değil, yaşamakla gerçekleşir. Bütünsel akla ulaştığın zaman, senin bakışın, O'nun bakışıdır; konuştuğun zaman, ağzından çıkan hikmettir, doğrudur,

252 Kuran, 15/Hicr Sûresi, 34. Ayet.

O’nundur. İşte sen böylece, Hak olma sırrına mazhar olursun; “Hak benim (En’el Hak)” dersin.

Hak’kın mânâsı, varlıkta cüzziyettir; hakikî cüzziyettir. Allah ise, bütünselliği kapsar. Sen, “Ben Allah’ım” dersen firavun olursun. “Hak’kım” dersen, O güçten bir sır olmuşsun demektir. Bunları birbirine karıştırma! Her isim bir mânâya işaret eder. İşte; O güçten bir güç olan, sizin “mucize” dediğiniz olağanüstü olayları rahatlıkla yapabilir. Bir şartla; şayet icap ederse... Keyfî olarak veya başkalarına kibren göstermek için değil... Zaten bu noktaya ulaşmış kişide benlik olmadığı için, kendi isteği, arzusu diye bir şey de olmaz; yapan da O’dur, yaptıran da O...

Günümüzde atomların varlığı inkâr edilemez. Biz atomları çıplak gözle göremiyoruz, ancak mikroskopla bakınca görebiliyoruz. Bilim, atomların yaydığı parçacıkları elektronlardan ibaret sanıyor. Mikroskopla atomları gördünüz, fakat atomların yaydığı enerjik bilgiyi göremediniz. Yukarıdaki noktaya ulaşamadığınız için...

Mucize olayına dönelim... Diyelim ki üzüm suyu çoğaltılacak...

Yukarıdaki noktaya ulaşmış bir beyinin, bir damla üzüm suyunu çoğaltmak için, üzüm suyunun çoğalmasını düşünmesi yeterli olur. Bu kişi üzüm suyunun çoğalmasını düşününce, beyin

üstü güçle; hava atomları, "nem" dediğiniz havadaki su atomları ve toprak atomları, bir damla üzüm suyuna hücum ederler; teker teker... Lakin sanki zaman dışı bir hızla... Ortada bulunan bir damla üzüm suyuna gelen atomların enerjik bilgileri, üzüm suyundaki atomların haline döner. Üzüm suyu çoğalmıştır; hem de kısa zamanda...

Bir buğday tohumu, otuz kırk buğday danesini oluşturacak atomları altı ayda toplar. Beynin yaydığı sonsuz güç, aynı işi saniyeden kısa zamanda yapar. Şurayı unutma; üzüm suyunu çoğaltmak için bir damla üzüm suyu, buğday danesini çoğaltmak için bir buğday danesinin olması gerekiyor. Çünkü, o damlada veya danede, hazır programlanmış atomlar mevcuttur.

Dikkat edilirse; güneş ısısı okyanustaki suyun yukarı çekilmesini sağlar. Su, yukarı çekilirken gözle görülmez. Yukarı çekilen su, yağmur tabakasına çarpınca yoğunlaşır; görünür hale döner. Bulutlar bu şekilde oluşur. Üzüm suyunu çoğaltan atomlar da düşünce gücü ile başlangıçta mevcut olan damlaya çekilir; yoğunlaşır ve görünür hale döner. Üzüm suyu bu şekilde çoğalır.

Madde evrenin bir parçası olan içinde yaşadığımız bu Dünya; hava-toprak-su atomlarının birleşiminden meydana gelir. Bedenlerimiz de dahil bütün maddeler, atomaltı yedinci boyuta kadar küçülen zerrelerin dönüş hızları ve şekillerine göre oluşur. İşte bunu görmüş olsaydınız, hem düşünür hem şaşar hem de gülerdiniz.

Düşünürdünüz; çünkü bu zerrecikleri bir araya getirerek koskoca dünyaları, galaksileri oluşturan, organize eden ve hareket ettiren gücü merak ederdiniz. Ve bu varlığın malzemesinin, aslında hiçbir şey ifade etmeyen, ne kadar basit taneciklerden meydana geldiğine, hayretle karışık bir hisle gülerdiniz.

"Ne var ki, ne bileyim?
Ne yok ki, nasıl bilesin?"

"Can içre Canı" görmek, bizim aslımız olan ve bu mekanizmayı programlayan ana programı görmektir. Bu da en yüce makam olan, hayret makamıdır.

Yukarıda yazmıştık; cehalet hiçbir şey bilmemek değildir. Cehalet, "Ben her şeyi biliyorum" demektir. Bir insan, "Ben her şeyi biliyorum" dediği zaman kibre düşmüştür; cahildir. İlmin sonu yok ki her şeyi bilesin. Her şey dediğin hiçbir şey; hiçbir şey dediğin her şeydir. Ben Cafer olarak; sonsuz ilim kapısından girince, ne kadar cahil olduğumu anladım. Her an da bu anlayışı yaşıyorum. Bu yol cahiller yolu imiş. Sen de gir bu kapıdan!..

Sanma Cafer kendin över;
Öveni övülenden bilir .
Aklı gitmiş nerde kalır ;
Gören herkes deli sanır.

Beni burda sezdiler;
Kül ufam edip ezdiler.
Arşa çıktı feryadım;
Aşkta yakıp pişirdiler.

Yüce dağlar aşırdılar;
BİR kazana düşürdüler.
Yere göğe sığmadım;
Umman olup taşırdılar.

Cafer bilmez ölüm nedir;
Ölmüştür, Hüda'da kalır.
Bu sözler Cafer'den değil;
Hüdayı alâ'dan gelir.

Değerli insanlar, mavi dünyada insanın dört bölgede nasıl yaratıldığını, ademin oluşumunu yazdık... Yedi Kömbe Merkez'den gelen dalgaların, "burçlar" denen yıldız kümelerine çarparak, bizim galakside bulunan tüm güneş sistemlerine, onların "gezegen" denen feleklerine çarpıp dünyaları ve üzerindeki canlıları oluşturduğunu anlattık. **Evren, sayısız mânâ içerir ve hiçbir mânâ başka bir mânâ ile aynı olmaz.** Bu sebeple, bütün galaksi ve güneş sistemleri birbirlerinden farklıdır.

Galaksi'nin oluşumu sırasında, güneşlerin kıvırdığı özateşin ve hts'nin (cılgı) çeşitliliği, güneş sistemlerinin birbirlerinden farklı olmalarına neden oldu. Örneğin, her sistemde merkezdeki özateşin miktarı, galaksi göbeğinin iç hacminin genişlemesi sırasında merkezde biriken özateşin ve hts elementinin kaçış yoğunluğunun tüm bölünen sistemlere etkisi ve her sistemin oluşumunda Yedi'den gelen yayının zamanlaması farklı idi. Böylece, her sistemin dünyası üzerinde oluşan canlılar, renkler, karakterler vs. diğer sistemlerin dünyalarınınkinden farklı meydana geldi.

İnsan beynine gelince... Bu da aynıdır. Her beyin, ayrı bir şifreyle oluşur. Lakin, beyinlerin yapısı sonsuzluk içerir. Ayrıca, her beyinde milyarlarca hücreden başka, milyonlarca da devre vardır; beyin mekanizmasını oluştururlar. İnsan beyni sonsuza açıktır ve bütün beyinler bu sonsuzluk mekanizmasına tabi olarak yaratılır. **Zira; insan beyni, sonsuzluktan ayrı olmayan bir madde üstü program doğrultusunda meydana gelir. İşte; sonsuzluktan ayrı olmayan bu program, kendi meydana getirdiği beyin sayesinde bir kişiliğe dönüşür. Şayet insan beyni algılamada belli bir sınıra dayansaydı, madde ötesinde sonsuz yaşam olmazdı.** Halbuki, cennet boyutundaki kişiler sonsuza dek yeni zevkler ve bilgiler edinerek yaşamlarını sürdürecekler. Cehennem boyutundakiler de, sonsuza dek yeni azaplar ve pişmanlıklar yaşayacaklar. Varlıkta sınırlama asla söz konusu değil. Sınırlanma da!

Her insanın programı (kaderi) kendisinde mevcuttur. İnsan, ne yaparsa kendi hür iradesiyle yaptığını sanır. Halbuki, farkında olmadan sistemin programının emri ile yapar. Örneğin, bir tarafın kesilince acı duyuyorsun, bu yüzden vücudunu korumak zorunda kalıyorsun. Acı duymasan, kendine dikkat etmezdin. Yemek yemezsen ızdırap çekiyorsun, yemek zorunda kalıyorsun, böylece vücudunun yaşamasını sağlamış oluyorsun. Temel programına şehvet devresi yerleştirildiği için, karşı cinsle yatmak sana zevk veriyor. O zevke aldanıp yatıyorsun, "Zevk aldım" diyorsun; böylelikle soyu devam ettirmiş oluyorsun. Halbuki zevk alınan yerler, erkekle kadının en berbat yerleridir. Şehvet devresi kapalı olsa idi, eşler birbirlerinden kaçardı. Ne var ki, çocuğun olması için, erkek, spermlerini kadının rahmine bırakmak zorunda. Seni zevk ile aldatıp bu işi yaptıran kim? Aslında şehvet, zevk, senin beyninde meydana gelir; organlar zevk almaz. Çocuk oluyor; sonra şefkat devresi açılıyor; çocuğu büyütmek zorunda kalıyorsun vs. Demek ki; hür irade yok, sistem var.

İnsanlar grup gruptur. Ergenlik çağına gelince, herkes kendi grubuna katılır. Bu katılma düşünce yolludur; ayrı toplumlardaki aynı gruba bağlı insanları birleştirir. Dolayısıyla, bu yöndeki toplumsal katılımlar, tüm Dünya insanlığını BİR.leştirir. Örneğin, bir insan, beynindeki batınî devre açık olarak yaratıldı ise, dindar

olur; dindar olan topluluğa katılır. Felsefe devresi açık, batınî devresi kapalı bir kişi ise, felsefe yapanların topluluğuna katılır. Zahir devresinin haricindeki devrelerin kapalı olduğu kişiler ise ateistler topluluğuna katılır. İşte bu yüzden; insanları dindar veya ateist olmaya zorlamak, o kişiyi münafık yapmak demektir. Kimsenin kimseyi zorlamaya hakkı yok. Sen çocuğa 18 yaşına kadar bunların hepsini öğret; o, sonunda kendi yolunu çizer. Dikkat edilirse, kimi insan ateist olarak yetişmiş; yaş ilerleyince dindar olmuş. Bunun tersi de oluyor. Herkes ne için var edilmiş ise, sonunda onu yapar; bu kural değişmez. İnsanlar bu bilgilerden yoksun olduğu için, bulunduğumuz mavi dünyada huzursuzluk devam ediyor.

Örneğin, adam dindar; oluşum sırasında hidayet almış. Karşıdaki kişide bu devre kapalı; zahire yönelik devre açık. Ateist kişi, dindar olan bu adamın fikrini ve düşüncelerini kabul etmez; o adamı cahillikle suçlar, ona karşı çıkar; kendi grubundan olanların fikrini savunur. Halbuki, hayatta zıtlıkların, farklılığın olması gerektiğini bilmeden dindarı cahillikle suçlayan kişinin kendisi cahildir. Farkında olmadan fitnelik yapar. Hem kendi huzurunu hem de karşısındakinin huzurunu bozar.

Dindar olan kişi de ehil hocadan ders almadığı için, dini anlamamış. Sanır ki insanların çoğu yanlış yolda gidiyor. Herkesin

dindar olması gerektiğini düşünür. Karşısındaki kişi ateist; onun fikirlerini kabul etmez, onu kâfirlikle suçlar. Bu kişi de hidayet aldığı halde cahildir; o da fitnelik yaptığını fark edemez. Halbuki Kuran'ı okumuş olsa, yanlışa düşmezdi:

"Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündeki herkes inanırdı. Artık bütün insanlar inansın diye, onları zorlayacak sen misin? Hiç kimse Allah'ın izni olmadan inanamaz. Allah, manevi azabı, o akıl etmeyen insanların üzerine kılar."[253]

İnsanlar temelde, "hidayet almışlar ve hidayet almamışlar" olmak üzere iki gruptur. Bu da kişilerin isteği ile olmaz; ana rahmine girmeden önce aldığı program gereği olur. Peki biz kimi suçlayacağız?.. Hiç kimseyi! Allah her şeyi yerli yerinde yaratmıştır. Sen neye karşı çıkarsan çık, Allah'ın düzenine karşı çıkmış olursun. Sana ters gelen, yanlış gelen şeyleri Allah yaratmadı mı? Sanki Allah bazı şeyleri unutmuş veya yanlış yaratmış da, sen mi doğrusunu biliyorsun? Kısacası, bulunduğumuz mavi dünyada insanların bu ilimleri bilmemelerinden dolayı huzur yok. Huzuru bulmak, bu ilimlere ulaşmakla olur.

Bugün üniversitelerde öğretilenlerin hepsi yanlış değil, hepsi doğru da değil. Şayet yanlış olanların yerine, bilinmeyen bu ilimleri

253 Kuran, 10/Yûnus Sûresi, 99. ve 100. Ayet.

monte ederseniz, değil dünya üniversitesini, bulunduğunuz galaksi üniversitesini bitirmiş olursunuz.

Bugün insanlar, dindar ve ateist olmak üzere, iki gruptur. Ancak şunu aklımıza iyice yerleştireceğiz; iki zıt olmadan hiçbir şey meydana gelmez. Bugün insanların bir kısmı demokrasiyi savunuyor, bir kısmı da dini savunuyor. Aslında ikisi de aynı; lakin anlayış farklı. Bunun sebebi, insanları yönlendiren kişilerin fanatik beyin yapısına sahip olmaları. İki taraf da aynı. Demokrat bir kişi, kimsenin giyimine kuşamına, düşüncelerine karşı çıkamaz; gerçek demokrat hoşgörü sahibidir. Tek tip insan düşüncesini atmış, monotonluktan kurtulmuştur; çeşitliliğin güzelliklerini yaşar. Şekilcilik anlayışı bu kişide olmaz. Kimseyi taklit etmez. Eski asırlardaki yaşam tarzına körü körüne bağlanmaz, devamlı ileri doğru gider. Düne bakar, yarını görmeye çalışır. Her varlığın yaşamı mükemmelleştirdiğini bilir. Kimseyi kırmaz, incitmez. İnsan, hayvan, nebat haklarına saygılı olur vs.

Bugün demokrasiyi savunanlara bakıyoruz; bunların içerisinde çok azı demokrasiyi anlamış. Geri kalanların bir kısmı, demokrasiyi bencillik zannı ile yaşıyor; işine gelirse “demokratım” diyor. Kendi şehvet ve bencil duygularına ters gelenleri kınıyor; her şeyin kendi düşünce ve isteğine uygun olmasını bekliyor; herkes kendisi gibi düşünsün istiyor. Kendini demokrat sanan diğer bir kısım da ortaya

çıkmış; içlerindeki kinle, dindar kesime düşmanlık yapıyor. İşte bu kişiler demokrasi yobazlarıdır. Bunlar, şekilde kalmış şekilcilerdir. Demokrasinin ne olduğunu anlayamamışlar. Düşünce ve arzularına egoları hükmediyor. İşte; sözde demokrat olan bu ilkel insanların hallerini görenlerin bir kısmı, dindar kesime yöneliyor.

Günümüzde dini anlamış olanlar parmakla gösterilecek kadar az. Dini anlamış kişilerin anlayışları, gerçek demokratlarınki ile aynı olduğu için, onların dindar olmadıkları zannedilir. Dindar zannedilen kişiler, genelde dinle bağdaşmayan kötü halleri ortaya koyan, dini anlamamış kişilerdir. Günümüzde "dindarım" diye ortaya çıkanlar, dini kendi anlayışlarına uydurmuş kişilerdir. "Dindarım" deyip çıkar peşinde koşan bu kişiler, güya, ya dini savunuyorlar veya Allah yolunda savaşıyorlar. Allah yolunda nasıl savaşılır, haberleri yok. İşte bu kısım da yobazdır; hem de din yobazı. Bazı saf kalpli insanlar da, ilâhi kitapları okumadıkları için dini bilmiyorlar; bunlara uyuyorlar. Çeşitli gruplara bölünmüşler; nebilerin ve Kuran'ın öngördüğü şekilde değil de onların inandığı şekilde inanırsan, seni aralarına kabul ediyorlar. Onlar gibi inanmazsan, onlara göre sen yanlış yoldasın. Hepsinin inandığı şekil doğru ise, niye birleşmiyorlar da ayrı ayrı gruplara bölünüyorlar?..

Ayrıca dindar kesime dikkat edin; Allah'ı anlamamışlar, dini anlamamışlar. Dinin şartlarına göre yaşayacaklarına, dinin şartlarını

kendi örf ve adetleriyle karıştırmışlar. Örneğin, sıcaklarda diz kapağına kadar olan şort giy, camiye git; örf ve adetlerine uymadığı için seni camiye sokmazlar. Halbuki; Hz. Muhammed (s.a.v.) nasıl giyinileceğini bildirmiş, erkeklerin göbekten aşağısını diz kapaklarına kadar örtmeleri gerekiyor... Örneğin, hacca gidince Beytullah'ı yarı çıplak tavaf ediyorsun, namazı da öyle kılıyorsun. Ama Beytullah'tan başka yerlerde seni öyle camiye sokmazlar. İslâm aleminin çöküşünün ve perişanlığının sebebi, dinin şartlarını örf ve adetlerle karıştırmaları ve okumayı sevmemeleridir.

Demokrasi yobazlarından yüz çevirip dine yönelen hidayet almış insanlar, sözde dindarların yobazlıklarını görünce, dinden de uzaklaşıyor; hattâ bir kısmı ibadetini dahi terk ediyor. Ortada kalıyorlar; ne "dindarım" diyebiliyorlar ne de "demokratım" diyebiliyorlar. Dolayısıyla günümüzde, iki tarafta da fanatik yobazlar çoğunlukta.

Adam "dindarım" dese, ya camiye gidecek veya bir gruba katılacak; onların başındaki hocaların söylediklerine şartlanacak. Hocalar ne öğretiyor? Asırlardır bilinenleri masal gibi anlatıp duruyorlar; firavun şöyle yaptı, Musa böyle yaptı... Ayrıca ibadet etmeyenlere, ateist kesime düşmanmış gibi bakılıyor. Allah için, güya ateistlere, diğer dinden olanlara savaş açıyorlar. Halbuki, Allah yolunda savaş, kendi nefsine karşı yapılır; bunlar ateistlere, başka

dinden veya mezhepten olanlara karşı sanıyor. Güya; dine, Allah'a sahip çıkıyor. Sanki din gününün sahibi kendisiymiş gibi.

Dini konuları alaya alır gibi, içki içmeyi, başörtüsü takmamayı en büyük günahmış gibi gösterip, her gün gıybet edip iftira atıyorlar. Bunları da önemsiz kusur olarak görüyorlar. Halbuki gıybet ve iftira büyük günahların başında gelir.

Diğer taraftan, kimi toplumlarda bir insanın "modern, çağdaş, demokrat" olabilmesi için; moda gereği, herkesin giydiğini giymesi; herkesin yediğini yemesi, içtiğini içmesi; herkesin sahip olduğuna sahip olması gerekiyor. Bu da şekilcilik anlayışı... Halbuki mantıklı bir kişi, gerçek modernizmin, medeniyetin, demokrasinin çeşitliliğe, çok renkliliğe, farklılıklara açık olması gerektiğini; yüzeyselliğin, şekilciliğin, dayatmaların bu değerler ile bağdaşmadığını bilir.

Giyim kuşamla zaten modern olunmaz; akılla ve insanlığın kurallarına uymakla modern olunur; ahlâkla medenî olunur. Her asrın insanı, kendi asrının giyeceklerine modern demiştir. Ne yazık ki, insanlar günümüzde "modern, medenî" diyerek, her taraflarını açıp, ilkelliğe doğru gidiyorlar. İlk dönemlerde yaşayanlar da yarı çıplak veya tam çıplaktılar. Göbeklerine, burunlarına, kulaklarına, kaşlarına, dudaklarına, dillerine vs. halka takmak, geçmişe ait adetlerdir. Hem onlara "ilkel" deyip hem de onları taklit eden, ne akıllıdır ne de medenîdir. Medeniyet dış görünüşte değil, beyindedir.

Eski insanlar hayvan kürklerini başka imkânları olmadığı için giyiniyorlardı. Günümüzde de zorunlu olmadıkları halde giyinenler var; acaba ilkel kim?..

Aşağılık duygusu kibre düşmek;
Uygarlığı para pul ile ölçmek.
Dışını süsleyene medenî demek;
Zebra daha güzel, o da bir eşek.

Bırak Bağdatı, Şamı, Arabı;
Demokrasi ve din olmuş bir tabu.
Olursa şayet gönül erbabı;
Cafer olur ona ayak turabı...

Ancak, akıllı bir insan kimin ne olduğunu bilir. Hem sözde dindarların hem de sözde demokratların hallerine bakar, güler geçer. Mantıklı bir insan, kimsenin fikrini savunmaz. Fikirleri alır; kendi düşüncelerine basamak yapar; yeniye ve ileriye doğru yeni bir fikir, ilim ortaya koyar. İnsanlara faydalı olur, kendini ve ilmini geliştirmiş olur. Başkalarının fikrini savunan, köpeğe benzer; köpek sahibini beklemiyor mu? Sahibi ne dese onu yapmıyor mu?.. Halbuki her insan ayrı bir özellikle ve kabiliyetle var edilir. Görmüyor musun, yedi milyar insan birbirine benzemiyor. Kendi beynin, aklın yok mu da, onu bunu savunup duruyorsun?

Asırlardan beri dini ve siyasi savaşlar yapılıyor. Bu yüzden, devlet adamlarının hem dini hem demokrasiyi anlamış kişilerden olmaları gerekiyor. İnsanların, programları gereği ateist veya dindar olduklarını yukarıda yazdık. Asırlar önce, dindar kesimi ortadan kaldırmak isteyen birçok toplum, tam bunu başardık derlerken, kendileri helak oldular. Dindar kesimden olanlar da; aynı şekilde, eğer ateistleri ortadan kaldırmaya kalkarsa, kendileri helak olurlar. Bu iki zıt anlayış, insanlığın dengesini oluşturur. İki zıttır; insanın kemalleşmesi içindir. Biri sağdır, biri soldur. Bir insan sol kolunu keser atarsa sakat kalır, sağ kolunu keserse de...

İnsanın dünyaya gelmesi kendi isteğiyle mi oluyor? Erkek veya kadın olmayı kendi hür irademizle mi istedik?.. Sistem gereği olduğunu görmüyor musun? Bunları anlarsanız, mavi dünyanın son demlerinde rahata ve huzura kavuşursunuz.

Bugün devleti temsil edecek insanları, aranızdan seçiyorsunuz. Fakat onları tanımıyorsunuz; sadece resimlerini görüyorsunuz, resme oy veriyorsunuz. Adamın karakter yapısını bilmiyorsunuz. İçlerinde çok azı işin ehli olduğu için, çıkan kanunlarda sakatlık oluyor. Devlet, bir toplumun beyni demektir. Beyinde bozuk hücreler olursa, vücut hasta olur.

Adam güya üniversite bitirmiş; devlet başkanı ya da bakan oluyor; iki kelime konuşacak, önünde kağıda yazılmış, kağıttan

okuyor. Yazan da başkası zaten. İki kelimeyi aklında tutamayan bir kişi, "boş beyin" demektir. Al kağıdı elinden, konuşamaz. Bu, bir şey bilmediğini gösterir. Böyle "abc'leri" devlet yönetimine getirirseniz, elbet kanunlar da "abc" olur. Dürüst ve akıllı insan; bildiğini konuşur, konuştuğunu da yapar. Kağıttan okuyansa, kağıdı kenara koyduktan sonra okuduklarını unutur, verdiği vaatleri yapamaz vs.

Bir insanın düşünceleri, fiilleri nasıl ise, o insan öyledir. İnsan, yaptığı fiilleridir. Neyi çok seviyorsa, neye değer veriyorsa, insan o değer verdiği, sevdiği şeydir. Gerçek adem hiçbir şeye bağımlı olmaz. Sahiplik duygusu, insanı insan olmaktan çıkarır. Hür irade, hiçbir şeye bağımlı olmamaktır.

Bugün insanlığa, insanın ne için yaratıldığı unutturulmuş. "Sizler hayvansınız" diye öğretilmiş. "Ye iç, keyfine bak!.." Hayvanlar da öyle yapıyor.

"Bulunduğunuz güneş sistemi tesadüfen oluşmuş, gökyüzündeki yıldızlar, galaksiler, boş bir ışık parçası, laf olsun diye, gecelerinizi güzelleştirmek için yaratılmış... Evrende bizim dünyadan başka hiçbir yerde insan ve canlı yok; alet yaptık, radar kulaklar yaptık, dinliyoruz, evrenden hiçbir ses gelmiyor; demek ki kimse yok." Bunlar öğretiliyor. Her işi ticarete dökmüşler. O muazzam beyinlerini nasıl değerlendireceklerini bırakmışlar,

elektronikle uğraşır olmuşlar. Halbuki, insan beyni varlığın aslını tanımak için var edilmiştir.

Aşkın ne olduğu günümüzde anlaşılmamış. Kadını veya erkeği sevmeyi aşk zannetmişiz. Aşk fedakârlıktır; bütün yaratılmışları sevmektir. Aşkta menfaat gizli ise; o, aşk değil, şehvettir. Aşkın sonu vuslattır.

"Peki kadını veya erkeği sevmek, kadına veya erkeğe aşık olmak, aşk değil mi?" Şayet sevdiğin insanın (yani aşık olduğun insanın) sefası da, cefası da senin için aynı etkiyi yapıyorsa, özellikle cefasına da katlanabiliyorsan; sırf onun mutluluğunu düşünüyorsan; örneğin, seninle değil de bir başkası ile evlenmek istediği zaman, onun mutluluğu için gerektiğinde çekinmeden yardımcı olabiliyorsan; işte bu, gerçek aşktır ve ölümsüzdür. Yok kıskanıyorsan; başkası ile evlendi diye intihara kalkışıyorsan; onun kalbini kırıyorsan vs., burada söz konusu olan aşk değil, bencillik ve şehvettir. Bencil ve şehevî duygularla dolu bir kişi, aşık olduğunu sandığı kişiyle evlendi diyelim; şehvetini tatmin etti, hevesini aldı; birkaç yıl sonra bıkar, boş verir; başkalarında daha üstün meziyet gördü, onlara yönelir. Kavgacı ve hırçın olur. İşte bu, aşk değildir.

Dünya viran olur, fani mekândır;
Gelen durmaz gider, hayat bir andır.
Aşkı bulmadıysan boşa zamandır;
Ulu Mevlâm, Aşka beni de yandır.

Dünyaya meyletme, sevdası gamdır;
Boşa geçen yıllar hepsi zandır.
Yetmişinde biter, sonu yalandır;
Ulu Mevlâm, Aşka beni de yandır.

Cafer Aşka düşmüş, yolu Süphandır;
Aşkın mekânı yok, gönüller handır.
İstemem cenneti, huri gılmandır;
Bulan ölmez Aşkı, ebedî Candır.

Bugün insanlar düşünmeden konuştukları için, kendi anlayış ve çıkarlarına göre örnekler öne sürüyorlar. Kimi kasıtlı, kimi farkında olmadan gözlemledikleri olaylardan yanlış sonuçlar çıkararak başkalarını da yanlışa yönlendiriyorlar. Örneğin, aslanın bir ceylanı parçalayıp yemesi... "Efendim, bu örnekte olduğu gibi güçlü olacaksın" diyorlar. "Yaşamak için güçsüzleri ezeceksin, doğanın kanunu bu" imiş... Aynı şeyi evrimciler de söylüyor. Seleksiyon, zayıfların güçlülerden ayıklanması, hayatta kalmanın tek yolu... Günümüzdeki asıl sorun da zaten, Dünya'daki bütün sistemlerin temeline bu felsefenin yerleşmiş olması...

Nebatı, hayvanı isterse insan;
Fakiri, zengini isterse sultan.
İncitme bunları, hepsi BİR. Can...

Bu dünya seraptır, görünen duman;
Benliği yıkmadan her yaptığın zan.
İstersen bin yaşa, hepsi bir an...

Yirmi birinci asır ahiri zaman;
Fırsat elde iken bekleme aman.
Son Adem Cafer, bulursun derman...

Her ne kadar nebat-hayvan-insan üçlüsü tek bir sistem ise de, nebat kendi içinde bir sistem, hayvanat kendi içinde bir sistem, insanlık kendi içinde bir sistemdir... Bunları birbirine karıştırarak insanların her hususta hayvanlar gibi olmaları gerektiğini söylemek çok büyük bir yanlış. Hayvanat ve nebat, insana özüne ermesi için yol göstericidir. Aslanın ceylanı parçalaması hayvanat için geçerli bir davranış. Ben hayvan mıyım ki hem cinslerime öyle davranayım?.. Ben insan olarak ceylan gibi olmak isterim. Asıl güç, imandır; aşktır. Aşık ezmez, esirger; çünkü "aşk" fedakârlıktır.

Hak'ka ermiş, kendini bilmiş bir insan keramet göstermez; çünkü, keramet aşılmadan Hak'ka erilmez. "Keramet", Hak'ka geçiş olayıdır; aşılması gerekir. Aşamayıp keramette kalırsan; bu, keramet değil "istidraç" olur. Kerameti aşamayan kişi, sonunda zındık olur.

Benliklerini aşamayıp ona buna keramet göstermeye çalışanlar, aslında sihirbazlık yaparak kendilerini büyük göstermeye çalışırlar. Öze, ancak keramet olayını aşan bir kişi erer. Aşamayan, takılıp kalan, öze kesinlikle eremez.

Zaman benim, mekân benim;
Şu gördüğün eman benim.
Sen seni var sanırsın,
Oysa sende mekân benim...

İsa benim, Musa benim;
Şu gördüğün yasa benim.
Davut ile İsmail,
Hızır Aleyhisselâm benim...

İster Budist, ister Hindu,
İster dinsiz, ister dinli,
Hristiyan ve Musevî;
Bu duyduğun mânâ benim...

Cafer fazla ileri gitmez;
Cahillere ruhsat vermez;
Sevdiklerini incitmez;
Çarmıhlara gerilemez...

Keramet veya mucize olayı, öze ermiş bir kişide istek dışı, Allah'ın izni ile gerçekleşir. Ben, 1994 yılında yoğun riyazet yapıyordum. İki gün, hiç yemeden içmeden oruç tutuyordum. Zamanla, bende öyle haller zuhur etti ki, akıl almaz. Örneğin, yanıma gelen kişilerin kafalarındaki isteklerini, düşündüklerini, onlar söylemeden ben söylüyordum; hayret ediyorlardı. "Sen ermişsin" diyorlardı.

Bir isteğim olsa, tanıdığım bir kişiye hiç konuşmadan yaptırıyordum. Düşünüyordum, adam farkında olmadan benim istediğimi yerine getiriyordu. Bu iş daha da ilerledi; yanıma biri gelse keramet gösteriyordum. Ben bile hayret ediyordum. Kimse karşımda konuşamıyordu. Çevremde beni tanıyanlar önümde, "veli, üstat" diye eğiliyorlardı. Böylece bana gurur gelmeye başladı. Herkese tepeden bakmaya, kendimi evliya, nebi zannetmeye başladım. Kendi kendime, "Sen İsa'yı da geçtin, Musa'yı da geçtin" dedim. Artık ben, güya Hak olmuştum.

O arada bana, sanki içimden şöyle seslenildi; "Sana her şey serbest, nasıl olsa erdin, Hak dilediğini yapar..." Hak için günah sevap olur mu?.. Ve bazı yanlışlara düşmeye başladım. Örneğin, gece namazı kılıyordum, terk ettim; Hak namaz kılar mı?.. Kuşlar ötmeden kalkar, zikir yapardım; bende zikir isteği azaldı. Bende bazı haller vardı, kendimi cennette gibi hissederdim; yavaş yavaş o

halleri kaybettim. Birçok sefer rüyada uyarılmama rağmen, uyarıları fark edemedim.

Bir gün kalktım; zikir yapacağım, içimden zikir yapmak gelmedi. Kendi kendime, "Senin zikre ihtiyacın yok" dedim. Gece namazını terk etmiştim zaten; zikiri de bıraktım. Yatağın üzerinde oturuyordum, uyku bastırdı. "Bugün de sabah namazını kılmayayım, kalktığım zaman kılarım" dedim... Uyku daha da bastırdı. Ne uyanıktım, ne de uyuyordum. O an, karşımdaki duvar sanki yok oldu. Baktım, Hz. Muhammed (s.a.v.) sinirli bir halde yanıma geldi. Aynı anda birden, sol yanımdan bir kişi fırladı; sanki duvardan geçip gitti. Onu da gördüm, çok çirkin biriydi. Hz. Muhammed (s.a.v.) benimle konuştu; ama dil ile değil beyin ile... O kaçanın, atmosfer dışında, güneş sisteminin içinde, dördüncü kattan "İFRİT"[254] olduğunu söyledi. Ben bu arada tam uyanık hale gelince, Hz. Muhammed (s.a.v.) yanımdan gitmedi ama kayboldu. İçime çok büyük bir ferahlık geldi. Orada Hz. Muhammed (s.a.v.), sanki beynimi sıkar gibi bir şeyler yaptı; ne olduğunu anlamadım. Sonra tövbe ettim. O günden sonra eski ibadetlerime devam ettim ve bendeki kibirlilik hali kayboldu. O hallerden Allah'a sığındım. Bunları; kerametin, istidracın, ifritin üstatlığının ne olduğunu bilmeyenlere lazım olur diye anlatıyorum.

254 Yedi tür cinin üçü Dünya'dan, dördü atmosfer dışındandır. İfrit, atmosfer dışında, en üst kattandır.

Teslimiyet içinde riyazet yapan her insanda "keramet" denen olağanüstü haller görülür. Keramet, kişinin Allah'a erdiğini göstermez. Hayret makamı, keramet aşıldıktan sonra başlar.

Akıllı insan, keramet gösterdiği söylenen kişilerin peşine takılmaz. İbadetini terk etmiş, "alim, veli ya da üstat" denen kişilerden uzak durunuz. Onlardan, ceylanın aslandan kaçtığı gibi kaçınız.

İslâm, Allah'ın düzeni ve sistemidir. İnanan da inanmayan da İslâm fıtratı üzeredir. Kuran'da ***"Din İslâmdır"***[255] diyor ayet... İslâmdan başka din yok. Peki İsevîlik, Musevîlik, Budistlik, Müslümanlık vs., birçok din inancı var; bunlar ne?.. İşte bunlar, İslâm fıtratından doğan inanç yollarıdır. Bu yolların uygulayıcıları BİR. Allah'a inanırlar, fakat Allah'a ulaşma yolları farklıdır. İşte; farklı yollardan gittikleri için, insanların makamları, mertebeleri farklı olur. Hiçbir yaratık başka bir yaratığın tıpkısının aynısı olmaz. Bir kişi hangi mertebeye gelecekse, farkında olmadan o yöne yönlendirilir; "Ben böyle düşünüyorum veya inanıyorum" der ve o yöne gider. Fakat nasıl düşündü, düşünce nedir, nereden gelir; onu da bilmez. Bu, insanın elinde değildir.

Değerli insanlar, son nebi on dört asır önce geldi. Her şeyin eskiyip yozlaştığı gibi, bugün insanlık ve anlayış da yozlaşmıştır.

255 Kuran, 3/Âl-i İmrân Sûresi, 19. Ayet.

Kendinizi ve düşüncelerinizi tekrar kontrol edin. Nereden geldik, neden buradayız, nereye gideceğiz? Kâinat düzeninde gayesiz oluşan hiçbir şey yok. İnananlar yanlışa düşmüş. Niçin var olduğunuzu ve ne halde olduğunuzu bir daha gözden geçirin. Bunları değerlendirme fırsatı kısa bir zamandan sonra bir daha elinize geçmeyebilir.

Dünyada çok önemli bir olay oldu; A harfi alındı. Bu olayın dönüşü olmayacak. "A harfi önümüzde duruyor, yazıyoruz" diyebilirsiniz. Bunun mânâsını yakında göreceksiniz.

Adem'den başlayan din, yani ilim, Ahmed (a.s.)'da tamam oldu. Dikkat edin; Adem, A. harfi; Ahmed, A. harfi... Demek ki, A.'da başladı, A.'da tamam oldu. A'dan A'ya... Bu durumda nasıl olur da nebileri birbirinden ayrı sayarsınız; bu cehalet! Nebilerin hepsi bir bütün, BİR. ilim. Nebilerden birini kabul etmemek, "vücudumdaki bir organı kabul etmiyorum" demek. Bir insanın vücudundaki bir organı eksik ise, bu vücut sakat demektir. İşte, din ilimdir, hem de bütünsel ilim.

Gel, gel, gel, hemen gel!..
Bu kapıdan giren çıkmaz,
Bu kapıyı çalan ölmez,
Ağyar olan kendin bilmez...

Oku, oku, oku, kendini oku!..
Zahir batın BİR. vahdettir ta ki,
Dışın fani, Öz.ündür baki.
Cafer'i gören olur mu şaki?

İlk ademden günümüze gelene kadar birçok nebi ve bilgin gelip geçmiş. Her nebi kendinde, önceki asırların ve bulunduğu asrın ilmini toplar. Bir sonraki nebi bir öncekinden daha bilgedir. Bilginler de öyle.

İnsanın en büyük zaafı tapınma duygusudur. En büyük yanlış, insana ve nesnelere tapmaktır. Halbuki her insan anadan doğar. İnsanın özü Hak'tır; üstünlüğü buradan gelir. Bugün bunlar insanlığa unutturulmuş. İnananı da, inanmayanı da kaos içinde; bunun da kimse farkında değil.

Süleyman Hilmi'nin duydum dilini;
Said-i Nursî'nin gördüm fenini.
Şah Nakşibend'in aldım elini;
Bektaş'ı ayırıp ferman eyleme.

Resul-u Ekrem'in öptüm elini;
Oradan aldım bu fermanı dilimi.
İsa Mesih'te gördüm ruh bedenimi;
Musa'yı ayırıp seyran eyleme.

Cafer der, ademin atası BİR.dir;
Ayrılma Kuran'ın fetvası BİR.dir.
Dört Kitabın dediği anla BİR. yoldur;
Cafer'den ayrılıp figan eyleme...

İnsanın özü Hak, gözü seraptır. Özden bakan BİR.liği görür; gözden bakan ayrılığa düşer. İnsan akılla yaşar. Gören akıl, göz alettir. Zahir göz serap görür. Hayvanat gözle yaşar, göze göre hareket eder. Sen "öz" olmaya bak; göz olma! Kumanda ol, alet olma! Özden bakan kurtulacak, gözden bakan helâk olacak!

Mezhebimiz; *İslam,*

İmamımız; *Muhammed aleyhisselam,*

Maksadımız; BİR*.lik vesselam.*

Sevgili okurlar;

"Son Adem -Varoluşun Sırrı-" adlı bu kitapta, madde evren ile ilgili bilinmeyen birçok gerçek açıklandı. Bu kitabın devamı olarak çok yakında basıma girecek olan "Son Adem -Madde Ötesi-" adlı eserde de, ölüm ötesi boyutlar ile ilgili bilinmeyenler açıklığa kavuşacaktır.

KAYNAKÇA

(1) Ali Bulaç, Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı

(2) Bahaeddin Sağlam, Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meâli

(3) Elmalılı Hamdi Yazır, Kur'an-ı Kerim ve Yüce Meâli

(4) Kitab-ı Mukaddes, Ohan Matbaacılık

GENEL DİZİN

A

Adem....23, 245, 271, 272
Ademin Ruhu....251
Ademin Sırrı....201
Ademin Üstünlüğü....512
Ağaçların Beyni....510
Ahir Zaman....287, 299, 335, 397, 421, 515, 541
Ahiret....259
Ahirette Hesap Verme....259
Ahirette Yaşam....500
Ahirette Zaman....527
Ahlaki Çöküş....336
Akıl....23, 355, 489
Akıl Gücü....607
Akıl Hastalıkları....213
Alkol....377
Allah Korkusu....461
Allah Sevgisi....303
Allah'ı Bilmek....480
Allah'ın Akıl Sıfatı....308
Allah'ın BİR.liği....481, 583
Allah'ın Gücü....621
Allah'ın Oğlu Mevzusu....183
Allah'ın TEK.liği....583
Allah'tan Gelen Allah'a Döner....306, 464
Allah'a "Hazret" Denmez!....491
Allah'ın Ruhu....244
Altı Çarpışma....199
Altı Günde Yaradılış....149, 197
An....193, 194
Ana Merkez....189
Anne-Baba-Kozmik Tesir....212
Asker Meni....248
Aşk....644
Ateş....49

Ateş Elementi....156
Atmosfer....79, 267, 567
Atmosfer Dışındaki Cinler....98
Atmosfer I: Hava Küre'nin Oluşumu....77
Atmosfer İçindeki Cinler....100
Atmosferdeki Elementlerin Birikimi....79
Atmosferin Delinmesi....514
Atmosferin İç ve Dış Perdeleri....77
Atmosferin Netleşmesi....84
Atom....104, 105, 117
Atomaltı Zerreler....107
Atomaltı Zerrelerin Oluşumu....108
Atomlar....262
Atomların Çeşitlilikleri....262
Atomüstü ve Atomaltı Boyutlar....105
Azrail....621

B

Başörtüsü....541
Batın İlmi....247
Bedene Hükmetmek....383, 550
Bedenle Tayyi Mekan....383
Bedenlerin Şekli....142
Berzah....207, 208, 413, 503
Beşer....242, 245, 271
Beşer-İnsan-Adem....245, 271
Beyaz Akım....531
Beyin Aşamaları....43
Beyin Devreleri ve Genler....200
Beyin Programı....203
Beyinlerden Çıkan Negatif Yayınlar....401
Beynin Gıdası....559
Beynin Hücre Oluşumdaki Rolü....218
Beynin Programlanması....557
Bilim Dünyasındaki Yanılgılar....55
Bilimsel Araştırmalar....204
Bilincin Mekanı....228
Bilincin Ölümsüzlüğü....227

Bilinç.....144, 145, 227
Bilinç Beden.....146, 202, 334, 457
Bilinç Beden II: Yaşanmış Olayların Kaydı.....211
Bilinç Beden V: Katmanları.....478
Bir Buğday Danesinden Başağın Meydana Gelmesi.....619
Bir Kimseye Bağlanmak.....439
Bir Kimseyi Kendine Bağlamak.....439
BİR.lik.....23, 303, 405, 466, 577, 633
Bitki.....103
Bitki Oluşumu İçin Gerekli Faktörler.....101
Bitkiler.....101
Boş Asker Meni.....248
Bugünün Şeyhleri.....427
Bulut.....30
Burçlar.....197
Bütünsel Akıl.....21, 144, 244, 258, 389, 466

C

C ve G gezegenleri.....60
Can.....23, 510
Can İçre Can.....631
Canlılığın Niteliği.....152
Canlılık.....112
Cebrail.....616
Cehennem.....208
Cehennem II: Ateşin Çekmesi.....328
Cennet.....210, 328, 333
Cennet II: Ateşten Kaçış.....327
Cennet IV: Sekizinci Cennet.....476
Cennet-Cehennem.....454
Cereyan.....117
Cereyan Çarpması.....122
Cılgı.....56, 107, 263
Cin.....160
Cinler.....98, 99, 125, 360, 598
Cinlerden Korkmak.....370
Cinleri Görmek.....366
Cinlerin Bedenleri.....125, 360

Cinlerin Çeşitleri....364
Cinlerin Gaybı Bilmesi....368
Cinlerin Gıdaları....360
Cinlerin Güneş Sisteminin İçinde Hapis Oluşları....99
Cinlerin Hareketleri....367
Cinlerin ve Ademin Yapısal Farklılığı....129
Cinlerin Yüceltilmesi....131
Cinni Tesir....365
Cinsellik....377
Cisimler ve Fiiller Nasıl Meydana Gelir?....391

D

Dağlar....82, 89
Dalga....191
Deccal....289
Deli....214
Dengeli Beslenmek....371
Deprem....86-89, 91, 94, 95, 103, 322, 325
Devlet Yöneticileri....643
Dini Yaşamak....439
Dinlerdeki Ortak Mana....537
Dişi Cinsinin Meydana Gelmesi....237
Doğalgaz....81
Doğum....199
Dolu....31
Dönme....26
Dört Element....151
Dört Melek....616
Dört Mezhep....422
Dört Nebi ve Dört Element....155
Dua Kaderi Değiştirir....589
Dua Ve Zikir....402, 552, 555
Durgun Manyetik....116
Durulgan Manyetik....113
Dünya....61, 63, 267
Dünya Çekirdeğinin ve Güneşin Çekimleri....321
Dünya Yaşantısı....500
Dünya'nın Aklı....513, 554

Dünya'nın Sonu....323
Dünyayı Kuşatan İki Zıt Akım....531
Düşünce Gücü....297

E

Einstein....124
Ekliptik....65
Ekliptik-Ekvator Açısının Periyodik Değişimi....65
Elektrik....117, 226
Elektron....105, 112
Elementlerin Çarpışması; Merkezin Oluşumu....52
Elementlerin Kıvrılması....50
En'el Hak....629
Enerji....120, 121
Enerjik Bilgi....242
Enerjik Bilgi Parçacıkları....116, 224, 614
Enerjik Bilgi Parçacıkları III: “Şekile” Göre Programlanmaları....241
Enerjinin Maddeye Dönüşmesi....119
Esra Himan İlmi....312
Esrahiman....489
Eşcinsellik....459
Evrenin Isı....101
Evrim Teorisi....315

F

Fiil-Fail Meselesi....481
Firavun....339
Firavun'un “Masalı”....339
Foton....124

G

Galaksilerin Ham Maddesi....49
Gavsiyet Makamı; Mesih Dönemi....436
Gebelikte Dikkat Edilmesi Gerekenler....255
Gelgit....66
Gen....222
Genler....244
Genler III: Genetik Hastalıklar....254
Gerçek Evliya....433
Gez....78, 513

Gezegen....59
Gezgez....78, 513
Gıybet....498
Gök....171
Gök Taşları....554
Göktaşlarının Yönlendirilmesi....569
Gören; Görünen; Görme....195
Görme....193
Görünmeyen Yasalar....570
Görünmeyeni Görme....172
Görüntü Yolculuk Eder mi?....194
Göz Kamerasıyla Kayıt....201
Güç....23
Gümrük Memurlarının Kaçakçıları Algılaması....298
Günah....330
Güneş Enerjisi....123
Güneş Sistemi....57, 58, 77
Güneş Sisteminin Isısı....70
Güneş Sistemleri....53
Güneş Sistemlerinin Galaksi Merkezine Yolculuğu....55
Güneş'in 4. Tabakayı Atması....72, 543, 556
Güneş'i Çevreleyen Perdeler....71
Güneş'in yapısı....359
Güzellik Çirkinlik....335, 496

H

Hac İbadeti....529
Hacı Adaylarının Yanlışları....535
Haç İşareti....174, 421
Hakikate Ulaşmak....127, 470, 492
Halifelik....495
Halüsinasyon....395
Hastalıkların Sebepleri....373, 571
Hava....80
Hava Elementi ve Mesih....157
Hava ve Suyun Oluşumu....80
Havvanın, Ademin Kaburga Kemiğinden Yaratılması....217
Hayvanatın İlk Oluşumu....270

Herkesi Dindar Yapmak....442
Hızların Dengelenmesi....51
Hidrojen Atomu....118, 263
Hin....98, 160
Hocalar....445
Holywood Filmleri....298
Hortum....30, 31
Hoşgörü....455
HTS....49
Hücre....113, 219, 220
Hücreler III: İlk Oluşumları....267
Hz. Muhammed'in (s.a.v.) Aişe Validemizle Nikahı....604

I

Isı....196
Isı Hızı....193
Isının Kaynağı....381
Işık....117, 123, 196
Işık Hızı....193

J

Jacques L. Monod....223
Jüpiter....60

K

Kabe....531
Kabir....207, 524
Kabir Alemi....524
Kader....304, 486, 577, 635
Kadınlarda Reglin Başlangıcı....252
Kadınların Kendi Kendilerine Gebe Kalması....248
Kainat....21, 22, 33
Kalp Gözü....42, 43, 393
Kanunlar....301
Kar....30, 31
Kara Delik....56, 57
Karatecilerin Tuğlaları Elle Kırması....297
Karpuzdan "Biten" Sinekler....262
Kaymak Toprak....103, 234, 267, 271
Kendiliğinden Türeme....222

Kepler Modeli....65
Keramet....647
Kısır (Yumurta) Merkez....253
Kısır Sperm....253
Kısırlık....253
Kıtalar....94
Kıtaların Oluşumu....92
Kıvırma....26
Kıyamet....40, 320
Kıyametin Ahirette Seyredilişi....326
Kıymetli Madenlerin Oluşumu....81
Kişisel Ruh....144
Kitapların Yanlış Tercüme Edilmesi....164
Köseği....57, 108, 263
Kul Hakkı....330
Kulluk ve İlahiyatlık....408
Kulluk-İlahiyatlık II: Madde-Madde Üstü....487
Kurban....282
Kurban Edilmesi Mevzusu....183
Kutuplar....94, 95
Külli İrade – Cüzi İrade....483

L

LÜG....230

M

Madde....22, 145
Madde Ötesi....22, 413, 475, 500, 524
Madde Ötesi Bireysel Akıl....475
Madde Ötesinden Maddeye Geçiş....159
Madde Üstü....21
Madde Üstü-Madde-Madde Ötesi....464
Maddenin 'Üstünü' ve 'Ötesini' Göremeyenler....147
Maddenin “Üstü” ve “Ötesi”....148
Maddenin Enerjiye Dönüşmesi....120
Maddenin Temel Hareketliliği....26
Maddenin Temeli....107
Maden....81
Mahşer....208, 332

Makam ve Önderlik Tutkusu....429
Mars....61, 63
Mars ve Venüs'ün Dünya'dan Kopması....63
Maymun Tartışması....273
Mecazlı Anlatım....528
Mekan....193
Mekke....531
Melekler....597
Meni....216
Meni Atomları II: Beyin Şifresi....246
Meni Çeşitleri ve Döllenme....216
Merkeze Süzülme....50
Merkezin Bütünden Kopması....53
Meryem Validemiz....598
Meryem Validemize Atılan İftiralar....603
Mesih....160
Mesihi Bekleyenler....160
Mevsimler....65
Mezar....207, 413
Mezhepler....421
Mikail....621
Miraç....137, 617
Misallerin Hakikat Sanılması....517
Mucizeler....614, 630
Muhammed Ümmetinin Farkı....137
Mutlak Başlangıç....35
Mutlak Son....40
Münkir....208, 524
Mürşit....493
Müslüman Kimdir?....446

N

Namaz....618
Nazardaki Güç....601
Nebat, Hayvan, İnsan Oluşumu....234
Nebatın İlk Oluşumu....268
Nebatın ve Hayvanatın Oluşum Aşamaları....235
Nebiler....44, 548

Nebilerin Birliği....342, 451
Nekir....208, 524
Neptün....60
Nesillerin soyu....462
Normal Gebelikte Cinsiyetin Meydana Gelmesi....248
Nuh....279
Nuh Kavmi....279
Nuh Öncesi Dünya....549
Nuh Sonrası Dünya....549
Nuh Tufanı....280
Nuh'tan Önceki Nesiller....278, 593
Nuh'tan Sonraki Nesiller....281
Nükleer Enerji....117, 118

O

Okunmayan Kuran....170
Okyanus....90
Okyanus Sularının Bozulmaması....91
Okyanus Sularının Çeşitliliği....91
Okyanusların Oluşumu....89
Oluşum Aşamalarında Güneş'in Rolü....236
Oluşumundan Günümüze Dünya....548
Oruçlunun Duası....556
Otuz Üç'ün Hikmeti....182
Ovalar....82
Ozon Tabakası....570

P

Para....288, 289
Pasteur....222
Petrol....81
Petrol ve Doğal Gazın Oluşumu....81
Pişmemiş Toprak....104
Pişmiş Toprak....103
Plüton....60
Politika....300

R

Rabbin Akşam Yemeği....180
Rahimdeki İlk Hareketlilik....198

Reenkarnasyon....203, 220
Renk....27
Renk Hızı....28, 193
Renklerin Meydana Gelmesi....27
Ruh....133, **139,** 145, 205
Ruh İlmi....135
Ruh-u Azam Meleği....602
Ruh-u Azam Meleğinin Meryem Validemize Görünmesi....600
Ruh, Beden, Bilinç Bağlantısı....139
Ruhun Bilinç Olması....205
Rüyalar....521
Rüzgar....30

S

Sağ Göz....392
Sahte Evliya....431
Samanyolu....50, 101
Sanayi Devrimi Sonrası....299
Sarımsak....373
Satürn....60
Savaşlar....398
Seftenni....27
Sevap....330
Sigara....362-364
Sis....84
Siyah Akım....535
Son Uyarı....357
Son Uyarı II: Tüm Dünya'da Derhal Yapılması Gerekenler....595
Sonsuzluğu Görmek....42
Stres....372
Su....80
Su ve Toprak Elementi....156
Suyun Ölümü....95
Sürtünme....114

T

Tabiatın Sevgisi....506
Tabiatta İletişim....506
Tahrip Olmuş Beden Uzuvlarını Yeniden Meydana Getirme....389

Tan....98, 160
Taşların Oluşumu....83
TEK....244
Tek Aklın Hükmü....303
Tek Güç....304
TEK.lik....23, 242, 265, 633
TEK.lik Ve BİR.lik....405, 583
Temel Isı....152, 199
Temel İki Zıt Grup....637
Temel Program....593
Temel Program Bilgileri....222
Temel Unsurların (Elementlerin) Özellikleri....50
Terör....400
Tesadüf....153
Tesadüf Tezi....153, 223
Tıpta "Ruh hastalıkları"....397
Toplumların Kaderi....459
Toplumların Yaşam Tarzları....418
Toprağın Oluşumu....80
Toprak....80, 102
Toprak ve Havanın Tükenmesi....95
Toprakana....242, 245, 247
Toprakana III: Beşerin Kaymak Toprağın İçinde Şekillenmesi....271
Tövbe....331
Tümel Ruh....244
Türklerin ve Arapların Soyu....282

U

Ufolar....32
Uranüs....60
Uranyum....111
Uzaylılar....229

V

Varlığın BİR.liği....133
Varlığın Temel Yasaları....23
Vehim....385
Veli Olmak....563
Venüs....61, 63

Vücuda Canlılık Veren Güç....226
Vücudun Dış Etkenlere Adapte Olması....274
Vücudun Temel Isısı....151, 378
Vücut Şeklinin Tamamlanması....199
Vücut-Beyin İlişkisi....550

Y

Yağmur....30, 31
Yanardağlar....85, 88, 95, 103, 325
Yanlışların Empoze Edilmesi....128
Yapışık İkizler....257
Yaradılış Sırrı....24
Yasak Ağaç....184, 590
Yasaklanan Yiyecekler....372
Yasaklanan Yiyecekler II: Domuz Eti....373
Yaşanmış Olayların Kaydı....211
Yedi....197
Yedi Merkez Yapı....37, 352
Yedinci Merkez....189, 197, 201, 258, 605
Yeni Dönem; "Gökten İlmin İnmesi"....541
Yer Altı....86
Yer Çekiminin Kaybolması....323
Yer Kabuğu....80, 82
Yer Kabuğunun Soğuması....83
Yetmiş Üç Fırka....426

Z

Zahir İlmi....247
Zaman....126, 127
Zaman ve Mekân....193
Zenginlerin Durumu....284
Zerrelerin Dönmesi....111
Zerrelerin Programlanması....110
Zıtlık....24
Zikir....354, 494

Ç

Çarmıha Gerilme Mevzusu....175
Çarpışma....52
Çavuş Meni....248

Çekirdekateş....52
Çekirdekteki Kıvrılmanın Durması....322
Çember....80
Çevre Kirliliği....300
Çocuğun Soyu....594

î

İbadetler....560
İBEN....230
İblis....98
İblisin Kibri....628
İfrit....98, 160, 650
İhlas Suresi....492
İkan Sahipleri....526
İkizler....256
İkizler Paradoksu....126
İlahi Kitaplar....388
İlk Adem....197, 216, 234, 590
İlk Ademin Oluşum Aşamaları....236
İlk Ademin Yaşadığı Yer....592
İlk Cami....348
İlk Elektrik....198
İlk Erkekler....257
İlk İskeletli Hayvanların Şekilleri....240
İlk Kadın Yumurtalarında Meydana Gelen Değişiklik....250
İlk Kadınların Yumurtalarının Farkı....249
İlk Oluşan Gezegenler....59
İlk Yumurtalı Hayvanların Yumurtaları....240
İman....387
İnananların Yanılgıları....419
İnsan....191, 245, 518
İnsan Derisinden Biten Bitler....238
İnsan Görünümlü Cin Taifesi....366
İnsan II: Farkı ve Özellikleri....275
İnsan IV: Meleki Gücü ve Halifeliği....622
İnsan Sağlığı....371
İnsanların Gruplara Ayrılmaları....635
İnsanlık Ağacı....335

İrade Gücü....386
İsa....157, 160, 169, 342, 418, 597
İsa Aleyhisselam'ın Babasız Olması....597
İsa Aleyhisselâm'ın Efes'e Yerleşmesi....177
İsa Nebi'nin Kıssası....169
İsa Nebi'nin Üzüm Suyunu Çoğaltması....630
İsevilerin Yanılgısı....169
İslam....651
İsrafil....620
İsrafil'in Suru Üflemesi....327
İstihare Namazı....132

Ö

Ölüm....145, 228, 264, 307
Özateş....50

Ş

Şef Atom....220
Şefaat....498
Şekil Programı....143, 205
Şekil Şifresi....271
Şekillenen Malzeme....145
Şeklin Madde Ötesi İkizi....144
Şeriat....471
Şimşek....31

Ü

Üçlü Sistem....21, 22
Üçüncü Grup....642
Ümmetler....476
Üst Akıl....113

- Kainattaki en üstün alet insan beynidir. Bulunduğumuz madde evrendeki en büyük güç ise insan beyninin programlayarak meydana getirdiği dalga, yani "dua"dır.

- Kainatta hiçbir şeyin tıpkısının aynısı yoktur. Her birim "tek"tir. Aynı zamanda bütün birimler birbiriyle bağlantılıdır ve bütünsel "tek"i oluşturur.

- Evrende en küçük zerrecikten en büyük yapıya kadar her şey dönmektedir. Her birinin dönmesi, onun "can" denilen hareketliliğini oluşturur. Beden aslında canlı değil, hareketlidir. Asıl "can" bedeni meydana getiren atomların parçacıklarına hız veren "güç"tür. Madde devamlı dönüşüm halindedir, devam eden "akıl"dır.

- Hız, zaman ve mekan içinde söz konusudur. Görmede zaman ve mekan aşılır. Görme "an"da olur. Görüntü görene gelmez, göz bir anda görünende olur. Bir şeyin görüntüsü ve hali her zaman aynıdır.

- Güneşten ışık parçacıkları (foton) değil, aksine ısı parçacıkları yayılır. Işık, yayılan ısı parçacıklarının çaptıkları yüzeylerde meydana getirdiği şavktır. Biz güneşi, güneş yüzeyindeki çarpışmalardan çıkan şavk sayesinde görürüz.

- İnsanın, günümüzden ilk ademe kadar tüm geçmişi kendisinde kayıtlıdır. Kişilerin bilhassa uykudayken genlerinde kayıtlı olan bu yaşantılardan birine girip bunu kendisine ait sanması, günümüzde "reenkarnasyon" olarak yanlış yorumlanmaktadır.